

சங்க இலக்கியத்தில் ஒலிக்கூறுகள்

அழகப்பா பல்கலைக்கழக முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

இரா. குணசீலன்

நெறியாளர்

முனைவர் **சே. செந்தமிழ்ப்பாவை** எம்.ஏ.,எம்.பில்.,பி.எட்.,பிஎச்.டி.,
இணைப் பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக் கழகம்

(தேசியத் தர மதிப்பீட்டுக் குழுவால் 'ஏ' மதிப்புப் பெற்றது)

காரைக்குடி - 630 003,

இந்தியா.

ஜூன் - 2007.

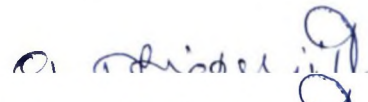
முனைவர் சே. செந்தமிழ்ப்பாவை, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எட்., பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி-630 003.

நாள்: 16.07.2007

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் ஒலிக்கூறுகள்” என்னும் தலைப்பில்
திரு.இரா.குணசீலன் அவர்கள் முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காகச்
செய்த இந்த ஆய்வு, அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில்
அவர் ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னியலாகச் செய்யப் பெற்றது
என்றும், இந்த ஆய்விற்காக வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு
அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

முனைவர் சே. செந்தமிழ்ப்பாவை
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
காரைக்குடி-630 003.

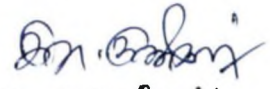

(முனைவர்.சே.செந்தமிழ்ப்பாவை) '
நெறியாளர்

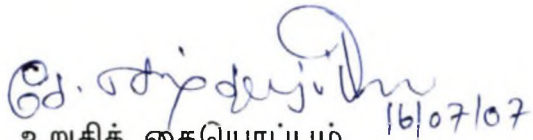
இரா. குணசீலன், எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி-630 003.

நாள்: 16.07.2007

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் ஒலிக்கூறுகள்” என்னும் தலைப்பில்
முனைவர் (பி.எச்.டி.) பட்டத்திற்காக எழுதப் பெற்ற இவ்வாய்வு எனது
சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும், இதற்கு முன் வேறு எந்த
ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப் பெறவில்லை
என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

(இரா. குணசீலன்)
ஆய்வாளர்

உறுதிக் கையொப்பம் 16/07/07

நெறியாளர்
முனைவர் சே. செந்தமிழ்ப்பாவை, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எட்., பி.எச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி-630 003.

நன்றியுரை

சங்க இலக்கியத்தில் ஒலிச்சுறுகள் என்ற தலைப்பில் முனைவர் பட்டம் மேற்கொள்ள வாய்ப்பளித்த அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர், பதிவாளர், ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்கள் ஆகியோருக்கு என் மனம் நிறைந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதியளித்த பேராசிரியர் முனைவர் இரா.பாலசுப்பிரமணியன் (தேர்வாணையர், பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்) அவர்கட்கும், தமிழ்த்துறைத்தலைவர் முனைவர் மு.பாண்டி அவர்கட்கும் என் நன்றி உரியது.

ஆய்வு நெறியாளராக இருந்து எனது ஆய்வைச் செம்மையுறச் செய்து, பல்லாற்றானும் என்னை நெறிப்படுத்திய முனைவர் சே.செந்தமிழ்ப்பாவை அவர்களுக்கு என் நன்றிகள் பலவாகும்.

ஆய்வுத் தொடர்பான சிந்தனைகளை நல்கிய இணைப்பேராசிரியர் முனைவர் சு.இராசாராம் அவர்களுக்கு என் நன்றிகள் என்றும் உரித்தாகும்.

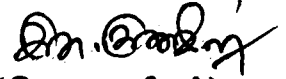
தமிழின் மீது நான் ஆர்வம் கொள்ள அடித்தளமாக அமைந்த இராமசாமி தமிழ்க் கல்லூரிப் பேராசிரியர்களுக்கு என் உள்ளம் நிறைந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுக்குத் தேவையான நூல்களை இன்முகத்தோடு வழங்கிய அழகப்பா பல்கலைக்கழக மைய நூலகத்தாருக்கும், நூலக அலுவலர்களுக்கும் என் நன்றி.

நான் முனைவர்பட்டம் மேற்கொள்வதில் பெருமிதம் கொள்ளும்
என் பெற்றோருக்கும், உறவினர்களுக்கும் என் நன்றியை
உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆய்வுத் தேடலில் எனக்கு உதவிய கணேஷ்குமார், ரவிக்குமார்,
தேவணன், கண்ணன், தாமரைச்செல்வி, ஆல்பர்ட் ஆகிய முனைவர்பட்ட
ஆய்வாளர்களுக்கும், ஆய்வியல் நிறைஞர்பட்ட ஆய்வாளர்களான
இளங்கோ, ராஜசேகரன், முத்துராமன், செளவுந்தர், லாரன்ஸ்
ஆகியோருக்கும் என் நன்றிகள் என்றென்றும் உரியதாகும்.

இவ்வாய்வேட்டைச் செம்மையாகவும், நேர்த்தியாகவும் கணினியில்
அச்சாக்கம் செய்த காரைக்குடி நிதிஷ்பிரபா கம்ப்யூட்டர்ஸ் நிறுவனத்தாருக்கும்,
ஆய்வேட்டை வடிவமைத்தளித்த ரவி அச்சகத்தாருக்கும் என்
நெஞ்சார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(இரா.குண்டர்)
ஆய்வாளர்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகநா	-	அகநானூறு
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
கலித்.	-	கலித்தொகை
குறுந்	-	குறுந்தொகை
குறிஞ்சிப்	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
திருமுருகு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
திரு.சை.சி.நா.ப.க.	-	திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நாற்பதிப்புக் கழகம்.
தொல்	-	தொல்காப்பியம்
நற்.	-	நற்றிணை
நா	-	நாற்பா
நெடுநல்	-	நெடுநல்வாடை
ப.	-	பக்கம்
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
ப.எ.	-	பக்க எண்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பட்டினப்.	-	பட்டினப்பாலை
பதிற்.	-	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	-	பரிபாடல்
புறநா.	-	புறநானூறு
பெரும்பாண்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை

பொருநர்.	-	பொருநராற்றுப்படை
மதுரைக்.	-	மதுரைக்காஞ்சி
மலைபடு.	-	மலைபடுகடாம்
முல்லைப்	-	முல்லைப்பாட்டு
வெ.ஆ	-	வெளியீட்டு ஆசிரியர்
மேலது	-	மேலே குறிப்பிட்டது.
P.,	-	Page

பொருளடக்கம்

வ.எண்	இயல்	தலைப்பு	பக்க எண்
1.		முன்னுரை	1 - 6
2.	ஒன்று	ஒலி விளக்கமும் வரையறையும்	7 - 37
3.	இரண்டு	இயற்கை ஒலி	38 - 81
4.	மூன்று	விலங்கின ஒலி	82 - 117
5.	நான்கு	புள்ளின ஒலி	118 - 164
6	ஐந்து	மனித ஒலி	165 - 220
7	ஆறு	செயற்கை ஒலி	221 - 287
8	ஏழு	ஒலிக்கூறுகளின் வளர்ச்சி	288 - 324
9		முடிவுரை	325 - 330
10		துணைநாற்பட்டியல்	331 - 344
11		பின்னிணைப்பு அ. ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் அட்டவணை ஆ. ஒலி ஒப்புமைகள் இ. விலங்கினங்களின் நிழற்படம் ஈ. இசைக்கருவிகளின் நிழற்படம்	

முன்னுரை

முன்னுரை

சங்க இலக்கியம் மக்களின் வாழ்வியலை எடுத்தியம்பும் வரலாற்று ஆவணமாகும். அகப்புறச் செய்திகளைக் கூறவந்த புலவர்கள் அதைத் தெளிவாக எடுத்தியம்ப மக்களின் பல்வேறு வாழ்வியல் கூறுகளை உள்ளீடாக உரைத்துள்ளனர். மக்களின் வாழ்வியற் கூறுகளுள் ஒன்று ஒலி. “கருவளர் வானத்து இசையீல் தோன்றி” (பரி. 2: 5) என்று சூரியனிலிருந்து வெடித்துச் சிதறிய பூமியின் முதல் ஒலி சங்க இலக்கியத்தில் இயம்பப்பட்டுள்ளது. நிலம், நீர், தீ, காற்று, வான் என இயல்பாக எழுந்த ஒலிகளின் வளர்ச்சியாக விலங்கின, புள்ளின ஒலிகள் அமைந்தன. மொழியறியா மனிதன் இவ்வியற்கை ஒலிகளை நன்கு கேட்டு இன்புற்றான். பின் “போலச் செய்தல்” என்ற தம் பண்பு காரணமாக அவ்வொலிகளை ஒலித்தான். இதன் விளைவாக மனித ஒலி தோன்றியது. மனித ஒலி மொழியாகவும், இசையாகவும் வளர்ந்தது. மனிதனால் எழுந்த செயற்கை ஒலிகளால் ஒலி மாசுபாடும் தோன்றியது. இவ்வாறு ஒலி காலந்தோறும் பல வளர்ச்சிப் படிநிலைகளை அடைந்துள்ளது. இவ்வொலி வளர்ச்சிக்கூறுகள் சங்க இலக்கியத்தில் வெளிப்படையாகவும், குறிப்பாகவும் இடம்பெற்றுள்ளன. அவ்வடிப்படையில் சங்க இலக்கியத்தில் காணலாகும் ஒலிக்கூறுகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

ஆய்வுத்தலைப்பு

“சங்க இலக்கியத்தில் ஒலிக்கூறுகள்” என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாகும்.

ஆய்வு நோக்கங்கள்

சங்க இலக்கியத்திலுள்ள ஒலி குறித்த செய்திகளைத் தொகுத்துப் பகுத்து அவற்றின் அடிப்படையில்,

1. ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களின் வகை, தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் அதன் பங்கு என்பனவற்றை விளக்குதல்.

2. இசை மருத்துவத்துறையில் தமிழர் முன்னோடியாக இருந்ததை வெளிப்படுத்துதல்.

3. சங்ககால மக்கள் ஒலி மாசுபாட்டால் பாதிக்கப்படவில்லை என்பதை எடுத்துரைத்தல் ஆகியன ஆய்வின் நோக்கங்களாகும்.

முன்னாய்வுகள்

ஒலியோடு தொடர்புடைய சில கூறுகளை மட்டும் விளக்கும் ஆய்வுகளாக, மு.வரதராசனின் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ஆர்.ஆளவந்தாரின் தமிழர் தோற்கருவிகள், ஏ.என். பெருமாளின் தமிழர் இசை, பி.எல்.சாமியின் புள்ளின விளக்கம், விலங்கின விளக்கம், கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியனின் சங்க இலக்கியத்தில் கலையும் கலைக்கோட்பாடும், கோ.கண்ணனின் பண்டைத்தமிழரின் ஒலி உணர்வும் இசை உணர்வும், மு.வளர்மதியின் பறை போன்றவை உள்ளன. இந்த ஆய்வு நூல்கள் யாவும் ஒலியின் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சியை முழுமையாக எடுத்தியம்பும் ஆய்வுகளாக இல்லை. விலங்கு, பறவை, இசை எனச் சில கூறுகளை மட்டும் எடுத்தியம்பும் விளக்கவியல் ஆய்வுகளாகவே உள்ளன. ஆனால் இவ்வாய்வு ஒலியின் தோற்றம் மற்றும் வளர்ச்சியை ஆய்வுப் பொருளாகக் கொண்டு விரிவாக ஆய்வு செய்கிறது.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியங்களாக விளங்கும் எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் ஆய்வின் எல்லைகளாகும்.

ஆய்வு மூலங்கள்

எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் இவ் ஆய்வின் முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள் (Primary Sources) ஆகும். ஒலி தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள நூல்கள், கட்டுரைகள், அகராதிகள், நிகண்டுகள், பொருட்களஞ்சியங்கள், இணையத் தளங்கள் ஆகியன துணைமைச் சான்றாதாரங்கள் (Secondary Sources) ஆகும்.

MT 65) 10

ஆய்வு அணுகுமுறை

பல்வேறு ஒலிகளைப் பகுத்துரைக்கப் பகுப்பாய்வும் (Analytical method), அவ்வொலிகளை எடுத்தியம்ப விளக்கவியல் ஆய்வும் (Discriptive method), சங்ககால ஒலிச் சூழலைக் கூற சமுதாயவியல் ஆய்வும் (Sociological method) ஆய்வு அணுகுமுறைகளாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுப் பகுப்பு

இவ் ஆய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஏழு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவையாவன,

1. ஒலி விளக்கமும் வரையறையும்
2. இயற்கை ஒலி
3. விலங்கின ஒலி
4. புள்ளின ஒலி
5. மனித ஒலி
6. செயற்கை ஒலி
7. ஒலிக்கூறுகளின் வளர்ச்சி

என்பனவாகும்.

இயல் விளக்கங்கள்

முதலாம் இயல், “ஒலி விளக்கமும் வரையறையும்” என்பதாகும். இதில் ஒலி என்ற சொல்லாக்கம், ஒலியைப்பற்றி அகராதி, நிகண்டு, பொருட்களஞ்சியங்கள் அளிக்கும் விளக்கங்கள், தொல்காப்பியர் மற்றும் இலக்கணவியலார் தரும் ஒலி குறித்த செய்திகள், அறிவியல் அடிப்படையில் ஒலி, தமிழ் அறிஞர்கள் சுட்டும் ஒலி, ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் போன்ற பல்வேறு செய்திகளைக் கூறி ஒலி வரையறை செய்யப்படுகிறது.

இரண்டாமியல் “இயற்கை ஒலி” ஆகும். இதில் நிலம், நீர், தீ, காற்று, வான் ஆகியவற்றால் எழும் ஒலிகளின் தன்மை இயம்பப்படுகிறது. புலவர்கள் இவ் இயற்கை ஒலிகளை ஒப்புமைப்படுத்தியமையும்,

சங்ககாலமக்கள் இவ்வொலிகளைக் கேட்டு இன்புற்றமையும் இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

“விலங்கின ஒலி” என்பது மூன்றாமியலாகும். இதில் விலங்குகள் ஒலியெழுப்பும் சூழல், விலங்கின ஒலி ஒப்புமைகள், விலங்கின ஒலிகளுள் உள்ள நுட்பமான வேறுபாடுகள் போன்றன எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

“புள்ளின ஒலி” என்பது நான்காம் இயலாகும். இதில் புள்ளினங்கள் பல சூழல்களில் எழுப்பிய ஒலிகள், ஒலி ஒப்புமைகள், அவ்வொலிகளுள் உள்ள நுட்பமான வேறுபாடுகள் புள்ளினங்கள் தொடர்பான மக்களின் நம்பிக்கைகள் ஆகியன உரைக்கப்பட்டுள்ளன.

“மனித ஒலி” என்பது ஐந்தாவது இயலாகும். இதில், பேச்சு, பாட்டு, செயல் என மூன்று நிலைகளில் மக்கள் எழுப்பிய ஒலி சுட்டப்பெறுகிறது. மனித ஒலிகளுள் முதன்மையான பாடல் பற்றியும் சங்ககாலத்தில் அதிகமாக எழுந்த பெண்களின் ஒலி பற்றியும் இவ்வியல் விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

“செயற்கை ஒலி” என்பது ஆறாவது இயலாகும். இதில் செயற்கை ஒலிகளுள் சிறப்புடைய இசை ஒலி சுட்டப்படுகிறது. நரம்பு, துளை, தோல், கஞ்சம் போன்ற இசைக்கருவிகளின் பங்கு, மணியின் பயன்பாடு, அணிகலன்கள், கரும்பாலைகள் போன்றவற்றில் எழும் செயற்கை ஒலிகள் போன்றவை இதில் இயம்பப்பட்டுள்ளன.

“ஒலிக்குறுகளின் வளர்ச்சி” என்பது ஏழாவது இயலாகும். இதில் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களின் வகை, ‘கல்’ என்ற சொல் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய பங்கு ஆகியன விளக்கப் பெறுகின்றன. இசை மருத்துவத்துறையில் தமிழர் முன்னோடியாக இருந்தமையும், ஒலிமாசுபாட்டில் தமிழர் வாழ்ந்தாலும் அதனால் அவர்கள் பாதிக்கப்படவில்லை என்ற கருத்தும் புலப்படுத்தப்படுகின்றது. ஒலி குறித்த தெளிவான அறிவு சங்ககால மக்களிடம் இருந்தது என்பதும், இயற்கை, ஒலி மாசுபாட்டிலிருந்து அம்மக்களைக் காத்தது என்பதும் இவ்வியலில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒவ்வொரு இயலிலும் கண்ட முடிவுகள் முடிவுரையில் இடம்பெற்றுள்ளது. இதனையடுத்துத் துணைநூற்பட்டியல் இடம் பெற்றுள்ளது. இறுதியில் பின்னிணைப்பு உள்ளது. இதில் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களின் அட்டவணையும், ஒலி ஒப்புமைகளும், விலங்கினங்களின் படங்களும், இசைக்கருவிகளின் நிழற் படங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இயல் - 1

ஓலி விளக்கமும் கற்றையிறையும்

இயல் - 1

ஒலி - விளக்கமும் வரையறையும்

- ❖ தொல்காப்பியரின் ஒலிக் கோட்பாடு
- ❖ ஒலியியக்கக் கோட்பாடு
- ❖ மொழி ஒலிக் கோட்பாடு
- ❖ கேட்பு ஒலியியல்
- ❖ பிற இலக்கணங்களில் ஒலிப் பிறப்பு
- ❖ பாவாணரின் ஒலி என்ற சொல்லாக்கம்
- ❖ நிகண்டு, அகராதி, கலைக்களஞ்சியங்களில் ஒலி
- ❖ ஒலி - டிசை வேறுபாடு
- ❖ அறிஞர்கள் கூட்டும் ஒலி
- ❖ அறிவியல் அடிப்படையில் ஒலி
- ❖ பேரொலி - விளக்கம்
- ❖ ஒலி - வரையறை
- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் ஒலியியல்
- ❖ சங்க இலக்கிய ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள்

இயல் - 1

ஒலி - விளக்கமும் வரையறையும்

ஒலி உயிர்களின் உணர்வுப் பங்கீட்டில் முதன்மையான ஒன்றாக விளங்குகிறது. எந்த ஒரு பொருளும் அதிர்வதால் ஒலி எழும். இவ்வொலி உருவாக்கத்திற்குக் காற்று அடிப்படையாகும். பொருட்களின் அதிர்வு, காற்றின் அதிர்வாக மாறி ஒலி அலைகளாக உருவாகும். காற்றின் குழந்தையான ஒலி காலந்தோறும் பெற்ற படிநிலை வளர்ச்சி, மக்களால் பல வடிவங்களாக உணர்ந்து கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஒலியின் வடிவங்களை ஒலி, பேரொலி என இருவகைப்படுத்த இயலும்.

ஒலி என்பது, எந்த ஒலி என்று பகுத்தறியக் கூடியதாகவும், அதிர்வு ஒழுங்குடையதாகவும், உயிர்களுக்கு நன்மையளிப்பதாகவும் விளங்குகிறது. இது மொழி, இசை என இரு வடிவங்களாக வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது.

பேரொலி என்பது, எந்த ஒலி என்று பகுத்தறிய இயலாததாகவும், அதிர்வொழுங்கு அற்றதாகவும் உயிர்களுக்குத் தீமையளிப்பதாகவும் விளங்குகிறது.

இத்தகைய இருவேறு குணங்களைக் கொண்ட ஒலியின் தன்மைகளையும், சிறப்பையும், அது எழும் சூழல்களையும் காண்பது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

தொல்காப்பியரின் ஒலிக்கோட்பாடு

தொல்காப்பியர் ஒலித் தொடர்பான நுட்பமான செய்திகளை விளக்கியுள்ளார். இவரின் ஒலிக்கோட்பாட்டை,

1. ஒலியியக்கக் கோட்பாடு
2. மொழி ஒலிக் கோட்பாடு
3. கேட்பு ஒலிக் கோட்பாடு

என மூன்று நிலைகளில் பகுத்தறிய இயலும்.

1. ஒலியியக்கக் கோட்பாடு

மனிதர்கள் பேசும் மொழிக்கு அடிப்படையான, ஒலியின் தோற்றத்தையும் இயக்கத்தையும்,

“உந்திமுதலா முந்துவளித் தோன்றி
தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப்
பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும்
அண்ணமும் உளப்பட எண்முறை நிலையான்
உறுப்புற்று அமைய நெறிப்பட நாடி
எல்லா எழுத்தும் சொல்லும் காலை
பிறப்பின் ஆக்கம் வேறுவேறு இயல”

(தொல்: 83)

என்று குறிப்பிடுவர். இதில் தொல்காப்பியர், ஒலிக்கு அடிப்படையாகக் காற்றைச் சுட்டுவர். உந்தியிலிருந்து தோன்றும் காற்று, தலை, கழுத்து, நெஞ்சு இவற்றில் நின்று பல், இதழ், நா, மூக்கு, அண்ணம் ஆகிய எட்டு உறுப்புக்களின் தொடர்பால் ஒலி எழுத்துக்கள் தோன்றும் என்பர்.

2. மொழி ஒலிக்கோட்பாடு

தொல்காப்பியர் தமிழ் எழுத்துக்களின் ஒலி அளவை குறில், நெடில் எனப் பகுத்துரைப்பார். இதனை,

“அ இ உ எ ஒ என்னும்
அப்பால் ஐந்தும்
ஓர் அளபிசைக்கும் குற்றெழுத்தென்ப”

(தொல்: 3)

“ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஒள என்னும்
அப்பால் ஏழும்
ஈரளபிசைக்கும் நெட்டெழுத்தென்ப”

(தொல்: 4)

என்னும் நூற்பாக்கள் விளக்கும். உயிர் மெய்யெழுத்துக்களின் ஒலி வேறுபாட்டை,

“வல்லெழுத்தென்ப கசடதபற” (தொல்: 19)

“மெல்லெழுத்தென்ப ஙளுணநமன” (தொல்: 20)

“இடையெழுத்தென்ப யரலவழன” (தொல்: 21)

என்றுரைப்பார். எழுத்துக்களின் பொதுவான ஒலி நிலையை,

“மொழிப்படுத்து இசைப்பினும் தெரிந்துவேறு இசைப்பினும்
எழுத்தியல் திரியா தென்மனார் புலவர்” (தொல்: 53)

என்ற நூற்பா உணர்த்தும். எழுத்துக்கள் தனியாக ஒலித்தாலும், சொற்களில் வைத்து ஒலித்தாலும் ஒரு வகையாகவே ஒலிக்க வேண்டும் என்னும் வரையறை இதில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

உயிரெழுத்து, உயிர்மெய்யெழுத்து, சார்பெழுத்துகளின் ஒலிப்பிறப்பிடத்தைத் தொல்காப்பியர் பிறப்பியலில் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். செய்யுளியலில்,

“மாத்திரை எழுத்தியல் அசைவகை எணாஅ” (தொல்: 1259)

என்ற நூற்பாவில், செய்யுளில் வரும் ஒலி நிலைகளைச் சுட்டுவர். செய்யுள் உறுப்புகளாகக் குறிப்பிடப்பெறும் தொடை, வண்ணம், பா முதலியன ஒலி நிலைக்கான கூறுகளாகும். மாத்திரை, எழுத்து, அசை, சீர், அடி, தூக்கு என்பன இவற்றின் அடிப்படையாக அமைகின்றன. எதுகை, மோனை, முரண், இயைபு, அளபெடை எனும் தொடைகளை அறிய ஒலிகள் உதவுகின்றன. செய்யுள் சிறக்க உதவுவது வண்ணம். இவ்வண்ணம் அடிநிலையில் அமைவதாகும். பல அடிகள் இணைந்து பாட்டாக வரும் பொழுது கிடைக்கும் ஒலி ‘பா’ எனப்படும். இப்பாக்களுக்கான ஓசைகளும் தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு தமிழ்மொழியில் இடம்பெறும் ஒலி நிலைகளைத் தொல்காப்பியர் நுட்பமாக உணர்த்துவர்.

3. கேட்பு ஒலியியல்

தொல்காப்பியர் ஒலியைக் கேட்க உதவும் உறுப்பான செவியை,

“ஐந்தறிவதுவே அவற்றொடு செவியே” (தொல்: 1526)

என்றுரைப்பார். உடம்பு, நா, மூக்கு, கண் ஆகிய உறுப்புக்களின் உணர்வு செவி உணர்வான ஒலிப் பின்னணியுடன் சேரும் போதுதான் சிறப்படைகின்றது. இக்காரணம் கருதியே தொல்காப்பியர் செவியை ஐந்தாவதாகச் சுட்டுவர்.

செவியால் உணரக்கூடிய ஒலி எழுத்துக்களைத் தொல்காப்பியர் மாத்திரையாக உரைப்பர். இதனை,

“கண் இமை நொடி என அவ்வே மாத்திரை” (தொல்: 7)

என்ற நூற்பா விளக்கும். இந்நொடிக்குரிய அளவை

“உன்னல் காலே ஊன்றல் அரையே

முறுக்கல் முக்கால் விடுதல் ஒன்றே” (முத்துவீரி: எழுத்: 98)

என்று உரைக்கும். இது நொடிக்கும் நேரத்தைச் சுட்டுவதாகும். “நொடி என்பது நொடிக்கும் பொழுது எனக் கொள்வது பொருந்தாது. நொடித்தல் இயல்பில் எழுவதன்று. ஒருவன் நினைந்து செயல்படுவது. நொடிக்கத் தொடங்கும் பொழுதும், முடிக்கும் பொழுதும், அவரவர்கேற்றவாறு காலத்தோற்ற முடிவுகள் நீடலும் குறுகலும் ஆகும். அதனால் நொடியில் பிறக்கும் ஓசை எனப்பொருள் கொள்வதே சிறக்கும்”⁽¹⁾ என்பர். இவற்றால் ‘நொடி’ என்ற சொல் ஒலிக்கும் நேரத்தையே சுட்டுகின்றது என்பதை அறிய இயலும்.

தொல்காப்பியர் அடிச்சொற்கள் (Root words) பற்றிக் கூறும் உரியியலில் கேட்டு உணரத்தக்க பேரொலிகளை,

“கம்பலை, சும்மை, கலியே, அழுங்கல்

என்றிவை நான்கும் அரவப் பொருள்” (தொல்: 832)

என விளக்குவர். அரவம் என்ற சொல்லுக்கு “ஆரவாரம், பேரோசை”⁽²⁾ என்ற பொருள்களைக் குறிப்பர். செவியால் கேட்டு இன்புறத்தக்க ஒலிகளை,

“துவைத்தலும், சிலைத்தலும், இயம்பலும், இரங்கலும்

இசைப் பொருட்கிளவி என்மனார் புலவர்” (தொல்: 841)

என்ற நூற்பாவில் சுட்டுவர். ‘இசைப் பொருட்கிளவி’ என்ற சொல் இனிய இசை தழுவிய இசை ஒலியைச் சுட்டியுள்ளது. செவி உணரும் ஒலிகளில் இசை ஒலியின் இனிமை கருதிய தொல்காப்பியர், இசையில் எழுத்தொலிகளை,

“அளபிறந்திசைத்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்

உளவென மொழிப இசையொடு சீவணிய

நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்” (தொல்: 33)

என்றுரைப்பர். செவியுணர்வின் இனிமை கருதி, ‘பறை’ ‘யாழ்’ (தொல்: 964) போன்ற இசைக் கருவிகளைக் கருப்பொருள்களில் சுட்டுவர்.

அகப்பொருளில் “யாழ்த் துணைமையோர்”⁽³⁾ புறத்தில், போரில் வீரர்களை ஊக்கப்படுத்தும் “துடிநிலை,”⁽⁴⁾ வென்ற பின் இசைக்கும் “பறை”⁽⁵⁾ என்பன தொல்காப்பியர் சுட்டும் இசை ஒலி நிலைகளாகும். அரசனின் முதன்மையான இசைக்கருவியாக “முரசு”⁽⁶⁾ விளங்கியுள்ளது. அரசனைத் துயிலெழுப்பல் அக்கால மரபாக இருந்தது. இதற்குத் “துயிலெடை நிலை”⁽⁷⁾ என்று பெயராகும். அரசனைத் துயிலெழுப்பும் பொழுது இனிய இசைகளுடன் சூதர்கள் பாடுவதுண்டு.

போரில் வீரர்களால் எழும் பேரொலியை, “இயங்குபடையரவம்”⁽⁸⁾ என்றும், ஒலியை ஏற்படுத்தும் குரவையை, “முன்தேர்க்குரவை,

பின்தேர்க்குரவை”(தொல்.1022) எனவும் தொல்காப்பியர் சுட்டுவர். இவ்வாறு பல இடங்களில் ஒலித்தொடர்பான செய்திகளைத் தொல்காப்பியர் சுட்டுவர்.

பிற இலக்கணங்கள் கூறும் ஒலியின் பிறப்பு

தொல்காப்பியரின் ஒலிப் பிறப்புக் கொள்கையை அடியொற்றியே பிற இலக்கணங்களும் ஒலியை வரையறை செய்கின்றன. வீரசோழியம்,

“உந்தி முதல் எழும் காற்றுப் பிறந்து உரமும் சிரமும்
பந்தமலி கண்டமும் முக்கும் உற்று அண்ணமும் பல்ஹடனே
முந்துமிதழ் நாமொழி உறுப்பாகும் முயற்சியினால்
வந்து நிகழும் எழுத்து என்றசொல்லுவர் வாள்நுதலே”

(வீர: 6)

என்றும், நேமிநாதம்,

“உந்தியிற் தோன்றும் உதானவளிப் பிறந்து
தந்தமலி நெஞ்சு தலை கண்டத்து வந்தபின் நா
ஆசில்நா அண்ணம் இதழெயிறு முக்கெனப்
பேசும் எழுத்தின் பிறப்பு”

(நேமி: 6)

என்றும், நன்னூல்,

“நிறையுயிர் முயற்சியின் உள்வளி துரப்ப
எழும் அணுத்திரள் உரம் கண்டம் உச்சி
முக்கு உற்று இதழ், நா, பல் அணத் தொழிலின்
வெவ்வேறு எழுத்து ஒலியாய் வரல் பிறப்பே”

(நன்: 6)

என்றும், இலக்கண விளக்கம்,

“உயிர் உழப்பு உதானனின் நாதம் உச்சி
மிடறு உரம் முக்கு உற்று இதழ் நாப் பல் அணத்து
அடைந்து பின்னர் அவற்றது வினையான்
வெவ்வேறு எழுத்து ஒலியாய் வரல் பிறப்பே”

(இலக்: 9)

என்றும், பேரகத்தியம்

“ஆதன் அநாதியும் உதானன் ஆதியுமா
நாதமுரங் கண்டந் தலையீட முற்றுப்
பல்லிதழ் நாழுக் கணமைந் தொழிலால்
எல்லா எழுத்தும் பிறக்குமென்ப”

(பேரகத்: 61)

என்றும் ஒலிப் பிறப்பு பற்றிக் குறிப்பிடும். இந்த நூற்பாக்கள் யாவும் ஒலியின் பிறப்பை, உதானன் என்னும் கொப்புழின் கண் முதலாகத் தோன்றி தலை, மிடறு, நெஞ்சு, பல், இதழ், நா, முக்கு, அண்ணம் என எட்டிடத்திற்கண் முறையாக நிலைத்து வெவ்வேறு எழுத்துக்களாக மாறும் ஒலிநிலைகளைச் சுட்டுகின்றன. இக்கருத்துக்களின் வாயிலாக, மனித மொழி உருவாக்கத்தில் காற்றின் தோற்றமும், அதன் இன்றியமையாமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. உந்தியின் முறையான தொழிலால் உயிர்த்தல் நடைபெறுவதும் உயிர்த்தலில் வெளிச் செல்லும் காற்று தமிழ்மொழி ஒலிகள் யாவும் பிறக்கக் காரணமாவதும் புலனாகும்.

பாவாணர் கூறும் ஒலி

மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர், “உயிர்களின் வாயொலிகளல்லாத மற்றவொலிகளெல்லாம் பொருள்கள் ஒன்றையொன்று தொடுவதனாலேயோ அல்லது தாக்குவதினாலேயோ உண்டாகின்றன

என்று முன்னைத் தமிழர் அறிந்து தொடுவதையும், தாக்குவதையும் குறிக்குஞ் சொற்களிலிருந்து ஒலிபற்றிய சொற்களை அமைத்துக் கொண்டனர்”⁽⁹⁾ என்று கூறுவர். மேலும் ஒலி என்ற சொல்லை வேர்ச்சொல் அடிப்படையில்,

“உல் - உலம்பு, உலம்புதல் - அலம்புதல்

உலம்பு - அலம்பு; அலம்புதல் - ஒலித்தல்

உல் - ஒல் (ஒல்லெனல்) - ஒலிக்குறிப்பு

ஒல் - ஒலி, ஒல் - ஒல் = ஒலி = தாலாட்டு - ஓலாட்டு - தாலாட்டு

ஒல் - ஓலம் = ஒலி = ஓசை - கூவிளி

என விளக்குவர்.

ஓ என்னும் ஒலிக்குறிப்பு வேர்ச்சொல் (ஊ-ஓ) உரத்த ஓசையைக் குறிக்கும் எழுத்தொலி அல்லது ஒலிக்குறிப்பு ‘ஓ’ என்பதாகும். புள்ளினங்களை ‘ஓ’ வென்று கத்தி ஓட்டுவதால், புள்ளினம் ஓட்டுதல் ஓப்புதல் எனப்பட்டது. கழனிபடுபுள் ஓப்புநர் (புறநா.29-13) என்பது இதனை நன்கு விளக்கும்.

ஒல் - சொல் = 1. ஒலி, 2. ஒலி வடிவான பேச்சு, 3. மொழியுறுப்பான கிளவி.

சொல் ஒலிவடிவாயிருத்தலையும், ஒலி என்னுஞ் சொற்கு சொல் என்னும் பொருளும், ஒதை என்னும் சொற்கு எழுத்தோசை என்னும் பொருளும் உண்மையும் நோக்குக”⁽¹⁰⁾ என்றும் கூறுவர். இவற்றால் ‘ஓ’ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லை வேராகக் கொண்டு ஒலி தோன்றும் எனப் பாவாணர் கருதுவது புலனாகிறது.

ஒலி பற்றிய விளக்கம்

ஒலியைச் சேந்தன் திவாகர நிகண்டு,

“ஒதை, நாதம், கம்பலை, ஒலே
ஆகுலம், புலம்பல், தோடனை, அரவம்
ஒசை, கர்ச்சனை, ஒலியென் கிளவி
சுருதி துழனி, தொனி, ஆரவாரம்
இரை, உரை, சும்மை, இசை, களன், வகுணி
பாட்டு, இடி ஆறிரண்டு ஒலியினைப் பகரும்”⁽¹¹⁾

என்றுரைக்கும். ஒலித்தலின் பெயர்களை,

“கலித்தல், சும்மை, கம்பலை, அலுங்கல்
சிலைத்தல், துவைத்தல், சிலம்பல், இரங்கல்
இமிழ்தல், விம்மல், இரட்டல், ஏங்கல்
கனைத்தல், தழங்கல், கறங்கல், அரற்றல்
இசைத்தல் என்றிவை ஒலித்தலை இசைக்கும்”⁽¹²⁾

எனச்சூட்டும். நாமதீப நிகண்டு ஒலி பற்றி வழங்கும் பல்வேறு சொற்களை,

கோசனை, இயம், துழனி, கோடனை, முழக்கு, ஒதை
பூசல், களன், சும்மை, புலம்பல், சத்த - மோதை தொனி
ஆரவாரம், சுருதி, ஆர்ப்பு, இசை, ஆகுலம், பா
போர், வெகுளி, நாதம், உரை

இறைதல், உலம்பல், இரட்டல், சிரற்றல்
குரை, சிலைப்பு, இயம்பல், குமறல், முரல
அலம்பல், கனைத்தல், அரற்றல், அழுங்கல்
சிலம்பல், துவைத்தல், தெளிப்பு

குளிறல், திமிலங், குமிலந், தெலிட்டல்
 பீளிரல், நாலல், பீரற்றல்; ஊர்தலே
 கோலாகலமே, கொழித்தல், குமுதமுக்கல்
 மேலா மருமரஞ்சமே
 கம்பலை, சீலும்பல், கலகம், பயிர், புரற்றல்
 பம்பு, தமரம், படுதல், வீம்மல் - வெம்பரவங்
 காய்கதித்த, லேங்கல், கலித்தல், உழைத்தலிடி
 யோய் குருமித்த லொலி”

(நாமதீபம்:682-685)

என விரிவாக விளக்கும். குடாமணி நிகண்டு ஒலியை, “இடி, காற்று, ஓசை”⁽¹³⁾ எனக் கூறும். சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம் “தழைத்தல், ஓசை, ஆரவாரம், சொல் இசை”⁽¹⁴⁾ என ஒலியை எடுத்துரைக்கும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப் பெயரகராதி ஒலி என்னும் சொல்லுக்கு “ஆரவாரம், இடி, ஒலியென்னேவல், ஓசை, காற்று, கொடிவேலி, கோஷ்டம், முழக்கம்”⁽¹⁵⁾ எனப் பொருள் உணர்த்தும். செந்தமிழகராதி, “ஓசை, இடி, சொல்”⁽¹⁶⁾ என உரைக்கும்.

இவற்றால் நிகண்டுகளும், பொருட்களஞ்சியங்களும், அகராதிகளும், ஒதை, நாதம், கம்பலை, அரவம், ஓசை, கர்ச்சனை, சுருதி, தொனி, ஆரவாரம், சும்மை, இசை, இடி, காற்று, சொல், முழக்கம், தழைத்தல் போன்ற சொற்களால் ஒலியைக் குறிப்பிட்டுள்ளமை தெளிவாகும்.

ஒலி - ஓசை வேறுபாடு

ஒலி, ஓசை இரண்டும் அதன் தன்மைகளால் தம்முள் வேறுபட்டு ஒலிப்பனவாகும். திருமுலர் இறைவனை,

“ஓசையும் இறைவனும் ஒக்கும்” (திருமந்திரம்: 771)

என்பர். திருநாவுக்கரசர்,

“ஓசை ஒலியெல்லாம் ஆனாய் நீயே”(நாவுக்கரசர் தேவாரம்: 6-3-81)

என்பர். இக்கூற்று ஓசை, ஒலி இரண்டும் வெவ்வேறு என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. தமிழிசைக் கலைக்களஞ்சியம், “ஒலி - இனிய ஓசை, ஒலியென்பது நுண்மையும், இனிமையும், சுருதியுடன் கூடியதுமாய் அமைந்தது; ஓசையென்பது நுண்மையும் இனிமையும் அற்றது; சுருதியுடன் இணையாதது. இப்பொருள் வேறுபாடுகள் நாளடைவில் இழந்து போகவே செய்யுள்களில் இவ்விரு சொற்களும் ஒன்றற்கொன்று பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன”⁽¹⁷⁾ என ஒலி, ஓசை என்ற சொற்களின் வேறுபாட்டை உணர்த்தும்.

தேவநேயப் பாவாணர், “ஒலி, ஓசை என்னும் இரு சொற்களும் ஓகார அடிப்படையில் பிறந்திருப்பினும் ஒலி என்பது எழுத்தொலி போன்ற மெல்லோசையையும், ஓசை என்பது இடியோசையையும், கடலிரைச்சலும் போன்ற வல்லோசையையும் குறிக்கும் வழக்காற்றை அறிதல் வேண்டும்”⁽¹⁸⁾ என ஒலியையும், ஓசையையும் வேறுபடுத்துவர். இக்காலத்தில் ஒலி, ஓசை என்ற சொற்கள் ஒரே பொருளில் ஆளப்பட்டு வந்தாலும் தம்முள் மாறுபட்டவை என்பதை இக்கருத்துக்கள் நன்கு புலப்படுத்தும்.

அறிஞர்கள் கூட்டும் ஒலி

ஒலி என்பது பொருள்களின் அதிர்வால் எழுவது, அப்பொருள் உயர்திணையாகவோ, அஃறிணையாகவோ இருக்கலாம். அறிஞர்கள்,

மனிதர்கள் பேசும் மொழி ஒலியியலையே பல்வேறு நிலைகளில் ஆய்ந்துள்ளனர்.

“சிலவகை அசைவுகள் செவிப்புலனைத் தாக்கும்போது உணரப்படுவதே ஒலியாகும்”(19) என்பர் மு.வரதராசனார். “ஒலி மனிதனைத் தடையின்றி அடைவதற்கேற்ற வண்ணம், கண்ணைப் போல செவிக்கு ஒரு மூடியில்லாமை வாய்ப்பாக இருக்கிறது. ஒலியின் இத்தகைய வாய்ப்புக்கு மற்றொரு அடிப்படைக் காரணம் ஒலி பரவுவதற்குரிய ஊடகங்களுள் காற்றும் ஒன்றாக இருப்பதாகும்”(20) என்பர் டி.முருகையன்.

இயற்பியல் பேராசிரியரான ஆர்.கே. விஸ்வநாதன், “நம்மை எல்லாப் பக்கங்களிலும் காற்று சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அதாவது நாம், காற்று சமுத்திரத்தில் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லலாம். காற்றில் ஏற்படும் அதிர்ச்சி வெளிக்காது, உட்காது, நடுக்காது மூலமாகச் சென்று (Auditory Nerves) கேள்வி நரம்புகளில் பரவி மூளைக்குச் சென்று சப்தத்தின் உணர்ச்சியைக் கொடுக்கிறது”(21) என்பர்.

ஒலிக்கும் மனிதனுக்குமான தொடர்பை, “ஒலியின் தன்மை, செவியின் நுட்பம் இவற்றோடு சேர்ந்து ஒலி மனித வாழ்வில் பெறும் இடத்தைத் துல்லியமாக உணர்வதற்குரிய மற்றொரு அடிப்படை, மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பாகும். இயற்கையின் எண்ணிறந்த ஒலி அலைகளை ஒட்டி அமையும் வாழ்க்கை நிலையிலுள்ள மனிதனின் ஒலி உணர்வு, இயற்கை ஒலிகளில்லாத இடத்தில் உள்ள மனிதனின் ஒலி உணர்வைவிடக் கூர்மையானதாகும்”(22) என்பர் கோ.கண்ணன். ஒலியின் இயல்பை “ஒலி பல வகையாக எழுவது,

பலவிதமாகச் செவிப்புலனில் பதிவாவது எவற்றிலிருந்தும் ஒலி எழலாம். எவ்வாறு வேண்டுமானாலும் அது எழலாம். எப்படி எழுந்தாலும் அனைத்தும் ஒலியாகவே கருதப்படும். அது வன்மையாகவோ, மென்மையாகவோ, சமனாகவோ, இத்தன்மைகள் கலந்தனவாகவோ அமையலாம். எத்தன்மை உடையதாக இருப்பினும் அது ஒலி என்னும் பொதுச் சொல்லில் அடைக்கப்படும்”(23) என்பர் ஏ.என். பெருமாள். இவ்வாறு அறிஞர்கள் சுட்டும் ஒலிக்கூறுகள் யாவும் மனிதனின் செவியுணர்வை அடிப்படையாக வைத்துக் குறிப்பிடப்பட்டனவாகும்.

அறிவியல் அடிப்படையில் ஒலியியல்

ஒலிகளை மனிதர்கள் செவியால் கேட்டுணரும் நிலையை, கூ.கு.அருணாசலம், “எல்லா ஒலிகளுமே பொருள்கள் அதிர்வதால் உண்டாகின்றன. அதாவது பொருள்கள் மேலும், கீழுமோ, முன்னும், பின்னுமோ அசையும் போது அதிர்வுகள் ஏற்படுகின்றன. இவ்வதிர்வுகள் அந்தப் பொருள்களைச் சுற்றியுள்ள காற்றின் மூலக்கூறுகளை அசைய வைக்கின்றன. இவை அடுத்தாற் போலுள்ள காற்றின் மூலக்கூறுகளை அசைய வைக்கின்றன. இவ்வாறு தொடர்ந்து காற்றின் மூலக்கூறுகள் முன்னும் பின்னும் அசைவதால் ஒலி அலைகள் உண்டாகின்றன”(24) என்பர். மேலும், “அலையாகப் பரவிவரும் ஒலி அருகிலிருந்து வந்தாலும், தூரத்திலிருந்து வந்தாலும், நம் செவிக்குழாய் வழியாகப் புகுந்து செவிப்பறையில் (Earum) பட்டால்தான் நாம் கேட்க முடியும். செவிப்பறையில் ஒலி அலை பட்டவுடன் அது அதிர்வுறுகிறது. இவ்வதிர்வுகள் செவிப்பறையின் உட்புறம் உள்ள நடுச் செவியின் மூன்று

மிகச் சிறிய எலும்புகளை அதிர்வுறச் செய்கின்றன. சுத்தி எலும்பு (Malleus), பட்டை எலும்பு (Incus), கவாட எலும்பு அல்லது ஏந்தி எலும்பு (Stapes) என்னும் இச்சிறிய எலும்புகளின் அதிர்வுகள் சுவற்றின் உட்புறமுள்ள அகச் செவியை அடைகின்றன. அகச்செவியில் ஒரு தெளிய திரவம் இருக்கின்றது. ஒலி அலைகள் இத்திரவத்தை அதிர்வுறச் செய்கின்றன. இவ் அதிர்வுகளால் அகச் செவியிலுள்ள நுண்மயிர்ச் செல்கள் அசைகின்றன. இவ்வசைவுகள், கிளர்ச்சி அலைகளாக (Impulses) மாற்றப்பட்டு நரம்புகள் மூலம் மூளைக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகின்றன. இங்கே மூளை ஒலியையும், ஒலித் தன்மையையும் உணர்ந்து அறிகிறது”⁽²⁵⁾ என எடுத்துரைப்பார்.

ஒலியின் இயக்கத்தை, “ஒலி ஓர் இடத்திலிருந்து வேறு இடத்திற்கு கடந்து செல்வதற்குக் காற்று ஊடகமாகிறது. டெசிபல் என்ற அளவுகோலால் ஒலி அளக்கப்படுகிறது. ஒலியினால் ஏற்படும் அதிர்வுகளை நம் செவி ஏற்று அதை நாம் புரிந்து செயல்பட மூளை துணைபுரிகிறது”⁽²⁶⁾ என்பார் ச. இன்னாசிமுத்து.

அறிவியல் முறைப்படியான ஒலி உணர்வியலை, “நமது காது ஒரு நுண்கருவி. அதனுடைய செயல்பாடு அறிவியல், ஒலியியல், மின்னியல், நரம்பியல் தத்துவங்களின் கூட்டுச் சேர்க்கையாகும். வெளிக்காது, நடுக்காது, உள்காது என மூன்று அடுக்கு உறுப்புகளைக் கொண்டுள்ளது. வெளிக்காது கேட்க வேண்டிய சத்தங்களை தொலைபேசியைப் போல் உள்வாங்கி பதப்படுத்தி, நடுக்காதுக்கு அனுப்புகிறது. நடுக்காதில் ஒலி அலைகளை உணரும் மெல்லிய ஜவ்வு மற்றும். செவிப்பறை ஆகியவை

அந்த ஒலி அலைகளுக்கேற்ப ஒலி அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தி உள் காதுக்கு அனுப்புகிறது.

உள்காதில் காக்ளியர் என்ற நரம்பு ஜவ்வம் அசைந்து கொண்டே இருக்கும் நரம்பு செல்களும் இந்த ஒலி அதிர்வுகளை மின்அதிர்வுகளாக மாற்றி ஒலி நரம்புப் பாதை (Auditory Nerves) வழியாக மூளைக்கு அனுப்புகிறது. மூளையில் இந்த மின் அதிர்வுகள் மீண்டும் ஒலி அலைகளாக மாற்றப்பட்டு மூளையில் உணரப்பட்டு புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது. இந்த உணர்வுகளெல்லாம் ஒரு தொடர் சங்கிலி போல, இதில் எந்தத் தொடர் அறுபட்டாலும் அல்லது பழுதுபட்டாலும் ஒலி என்ற உணர்வு நீங்கி அல்லது குறைந்து முழுச் செவிடு அல்லது அரைச் செவிடு போன்ற ஆபத்துகள் ஏற்பட வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன⁽²⁷⁾ என்பர் மோகன் காமேஸ்வரன்.

ஒலி பரவுதலையும் அதனை அளத்தலையும், “ஒசை என்பது அது பரவும் ஊடகத் துகள்களின் அதிர்வுகளின் மூலம் அலையாகப் பரவுகிறது. பரவும் திசையிலுள்ள ஏற்ற இறக்கங்களை ஏற்படுத்தும்போது நேராகப் பரவுகிறது. ஒலியை அதன் பண்புகளை வைத்து இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கிறார்கள். அதிர்வெண், அதன் தீவிரம் என்று இரண்டு வகையாகும். அதிர்வெண் என்பது ஒரு நொடிக்குள் எழுப்பப்படும் ஒலி அதிர்வுகளின் எண்ணிக்கையைக் குறிக்கிறது. இதனை ‘ஹெர்ட்ஸ்’ என்ற அலகால் குறிக்கிறார்கள். ஒலியின் தீவிரத்தை டெசிபல் என்ற அளவில் குறிப்பிடுகிறார்கள்⁽²⁸⁾ என்பது நன்கு உணர்த்தும்

பேரொலி - விளக்கம்

ஒலியிலிருந்து வேறுபட்ட ஒசை பேரொலி எனப்படும். பேரொலியானது கூச்சல், பேரோசை போன்ற சொற்களாலும் குறிப்பிடப்படும். இவ்வாறு மனிதனால் பகுத்தறிய முடியாத, உயிர்களுக்குத் தீங்கு விளைவிக்கக் கூடிய ஒலி பேரொலி ஆகும்.

'Noise' என்ற சொல்லுக்கு "இரைச்சல், ஒசை, கூச்சல்"⁽²⁹⁾ என்ற பொருளை ஆங்கில அகராதி உரைக்கும். "மனித நாகரிக வளர்ச்சியின் ஒரு அடையாளமே இரைச்சல் தொல்லை (Symbol of civilisation)"⁽³⁰⁾ என்பர் மணவை மதன்.

"ஏற்க முடியாத அளவில் அதிகமாக அமைந்திருக்கும் ஒலிகளைப் பேரிரைச்சல் அல்லது பேரொலி என்றும் அழைக்கிறோம்"⁽³¹⁾ என்பர் ஜி.சந்தானக்குமார்.

"மனித செவியானது அதிகபட்சம் 120 டெசிபல் அளவிற்குட்பட்ட சப்தத்தைத் தாங்கவல்லது, அதற்கு மேற்பட்ட சப்தம் தொல்லை தருவதாகும்."⁽³²⁾ மனிதன் தாங்கும் ஒலியாற் பெறும் மாற்றங்களை, ஒலியின் தீவிரத்தைக் குறிக்கும் டெசிபல் அளவால்,

"60 -120 - செவிப்பறையைத் தாக்கி செவிடாக்குவது

60 - 80 - நரம்பைக் கெடுத்து, கோபம் வன்முறையைத்

தூண்டும் நிலை

45 - 60 - சிறிய தொல்லை, கீரண உறுப்புகளைப் பாதிக்கிறது

சுகமாக இருக்க உதவும் அளவு”(33)

என்பர் மணவை மதன். இரைச்சலின் தொல்லை அதிகமானால், “தூக்கமின்மை, மன உளைச்சல், இரத்த அழுத்தம், நரம்புத் தளர்ச்சி, செவிடு, இதயநோய், மூளைப்பாதிப்பு வரைகூடச் செல்லலாம்”(34) என்பர் மோகன் காமேஸ்வரன்.

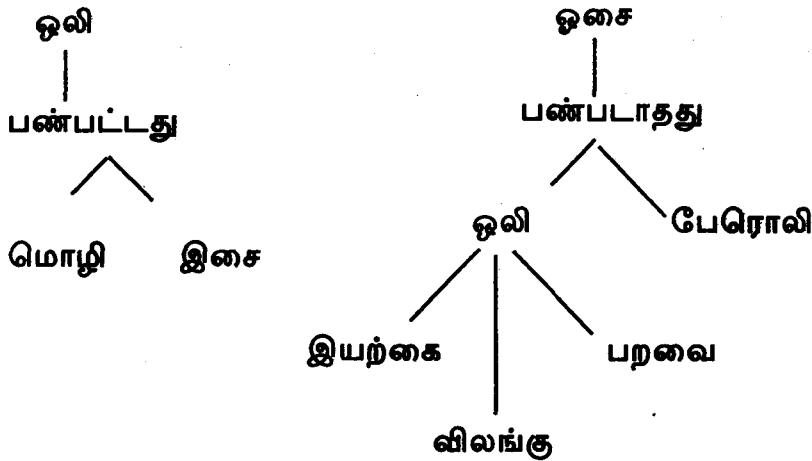
“அதிக ஒலி உடல், உள்ளம், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய மனித உறுப்புகளைப் பாதிக்கின்றது. அதிக ஒலி தமனியைப் பாதித்து அட்ரீனல் சுரப்பி திரவத்தினை அதிகரிக்கிறது. இதனால் தலைவலி ஏற்படுகின்றது”(35) என்பர் மதலை மேரி. இவ்வாறு அறிவியல் அடிப்படையில் பேரொலியின் தன்மைகளையும் அதன் தீமைகளையும் அறிவியலாளர்கள் சுட்டுகின்றனர். இத்தகு பேரொலியை, ஓசை, இரைச்சல், மாசுபடுத்தும் ஒலிகள் (Noise pollution) என வழங்குவர்.

இப்பேரொலிகளைக் கட்டுப்படுத்த இன்று “இரைச்சலால் இரைச்சலைக் கட்டுப்படுத்தும் அளவிற்கு விஞ்ஞானம் வளர்ந்துள்ளது.”(36) “நல்ல மரஞ்செடிகளும், அதன்மீதுபடும் தூசும் ஒலித் தொல்லையைத் தடுக்கும் ஓர் உயரிய இயற்கைச் சாதனம்.”(37) எனவே அதிகளவில் மரங்களை வளர்ப்பதால் ஒலிமாசுபாடு கட்டுப்படுத்தப்பட்டு நல்ல சுற்றுச் சூழல் உருவாகின்றது.

ஒலி - வரையறை

ஒலி என்பது பொருள்களின் அதிர்வால் காற்றின் இயக்கம் காரணமாகத் தோன்றுவது. ஒலி குறித்த ஆய்வுகள் யாவும் மனிதமொழி

ஒலியியலையே அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்குகின்றன. ஒலியின் சிறு கூறு மொழி. இக்கருத்தை மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர், “ஓர் ஒலி வேறு; அதனால் உணர்த்தப்படும் பொருள் வேறு. ஒலிக்கும் பொருளுக்கும் உள்ள தொடர்பு வரிவடிவெழுத்திற்கும், ஒலி வடிவெழுத்திற்கும் உள்ளதே. காற்று இயங்குவதாலும், இரு அல்லது பல பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்வதாலும் ஓசை பிறக்கும். அவ்வோசைக்கு இயல்பாய்ப் பொருளில்லை. அவ்வோசையைப் பொருளுணர்த்தும் அடையாளமாகக் கொண்டதே மொழியாம். காற்றியக்கம், வெள்ளிடை இயங்குவதும், உயிரி (பிராணி)களின் வாய்வழி இயங்குவதும் என இருவகைத்து. இவற்றுள் பின்னதன் பயனாய் ஒலிகளே பெரும்பாலும் மொழிக் கருவியாம். ஒலிக்கு இயல்பாய் பொருளுணர்த்தும் தன்மையிருப்பின், உலகமெங்கும் என்றும் ஒரு மொழியாயும் அதுவும் கல்லாமலே அறியப்படுவதுமாயிருக்கும் அங்ஙனமின்மை அறிக”⁽³⁸⁾ என்றுரைப்பார். இக்கருத்திலிருந்து ஒலியின் சிறுகூறு மனிதர் மொழி என்பது புலனாகும். ஒலியை,

என வரையறுத்துக் கொள்வது சிறப்பாகும். ஒலி இன்று, நேற்றுத் தோன்றியதல்ல; என்று தோன்றியது என அறிய இயலாதது. பண்படாத

ஒலியிலிருந்து இன்றைய பண்பட்ட ஒலி (மொழி, இசை) தோன்றியுள்ளது.
ஒலியின் படி நிலைகளாக,

இயற்கை ஒலி
|
விலங்கின ஒலி
|
புள்ளின ஒலி
|
மனிதர் ஒலி
|
செயற்கை ஒலி

என்பனவற்றைக் கொள்ள இயலும். ஒலியின் அளவு மீறிய நிலை
பேரொலி (ஒலி மாசுபாடு - Noise pollution) என்றழைக்கப்படும்.

சங்க இலக்கிய ஒலியியல்

சங்கப் புலவர்கள் ஒலியியலை மனிதமொழி நோக்கில் மட்டும்
காணாமல் இயற்கை ஒலி, விலங்கின ஒலி, புள்ளின ஒலி, செயற்கை ஒலி
எனப் பொது நிலையிலும் கண்டு இயம்பியுள்ளனர்.

1. இயற்கை ஒலி

நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம் ஆகியவற்றால் எழும் ஒலிகள் இயற்கை
ஒலிகளாகும். இதனை,

நிலம் - எதிரொலி - 'குன்றகச் சிலம்பும்' (மலைபடு - 344)

நீர் - கடல் - 'முழங்குகடல்' (ஐங். 105: 1)

தீ - 'முழங்கழல் அசைவழிஎடுப்ப' (ஐங். 320: 2)

காற்று - 'முழங்குகால்' (மதுரைக் - 335)

வானம் - 'மழை முழங்கு கடுங்குரல்' (குறுந். 396: 6)

எனச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்பும். இவ்வாறு நிலம் முதலான ஊடகங்களால் எழும் பலவகையான ஒலிகளையும் பாடல்கள் சிறப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றன.

2. விலங்கின ஒலிகள்

யானை, மான் போன்ற பல்வேறு விலங்கினங்களின் ஒலிகளையும் அவ்வொலிகளின் பல்வேறு சூழல்களையும் சங்கப்புலவர்கள் நன்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இதனை,

யானை - 'இடியுமிழ் தழங்குரல்' (மலைபடு - 306-310)

குரங்கு - 'கல்லென்' (மலைபடு -207)

எருது - 'நல்லேறு பொருஉம் கல்லென் கம்பலை' (மலைபடு.335)

அரிமா - 'அரிமான் இடித்தன்ன' (கலித்.15:1-2)

போன்ற சான்றுகள் நன்கு புலப்படுத்தும்.

3. புள்ளின ஒலிகள்

பறக்கும் உயிரினங்கள் பறவை எனப்படும். இவற்றின் ஒலிகளை,

அன்றில் - 'அகவ' (குறிஞ்சிப் -219-220)

அன்னம் - 'கரைய' (மதுரைக் -675)

ஆண்டலை - 'விளிப்ப' (பட்டினப் -258)

குருகு - 'நரல' (மதுரைக் -268)

விமிறு - 'ஆர்ப்ப' (மதுரைக் -684)

போன்ற சொற்கள் உணர்த்தும்.

4. மனிதர்களின் ஒலிகள்

உயிரினங்களில் பகுத்தறிவு உடையவர்கள் மனிதர்கள் ஆவர். இவர்கள் பொருளற்ற ஒலிகளைப் பொருளுள்ள மொழிகளாக்கினர். மனித ஒலிகளை,

குழந்தை - 'அலற' (புறநா 44: 6)

ஊரின் ஒலி - 'கல்லென சேரி' (நற். 63: 3)

இடையன் ஒலி - 'மடிவிளி' (நற். 142: 5-6)

குறவர் ஒலி - 'ஆர்க்கும்' (நற். 108: 5)

எனவரும் பாடலடிகள் சுட்டும்.

5. செயற்கை ஒலிகள்

மனிதர்களால் செயற்கையாக எழுப்பப்படும் ஒலிகள் செயற்கை ஒலிகள் ஆகும். இவ்வொலிகளில் இசைக் கருவிகளின் ஒலிகள் முதன்மை பெறுகின்றன. மேலும் கரும்பு எந்திரம், தேர், கிண்கிணி போன்ற ஒலிகளும் செயற்கை ஒலிகளாகவே கொள்ளப்பெறும். இதனை,

முரசு - 'முரசு முழங்கு' (பொருந. 54)

பறை - 'பறை இன்குரல்' (மதுரைக்: 262)

யாழ் - 'இன்குரல் சீறியாழ்' (சிறுபாண். 35)

மணி - 'கறங்கு மணி' (சிறுபாண். 91)

பல இசைக் கருவிகள் - 'கல்லென் சேரி' (நற். 63: 3)

போன்ற சங்கப்பாடலடிகள் விளக்கும்.

சங்க இலக்கிய ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள்

சங்கப் புலவர்கள் பல்வகை ஒலிகளையும் சுட்ட ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இலக்கியச் சுவையூட்டுவனவாகவும் கருத்தாழமிக்க சுருக்கக் குறியீடுகளாகவும் விளங்குவன ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் ஆகும். இச்சொற்கள் பெரும்பாலும் ஒலியின் அடிப்படையிலேயே வடிவம் கொள்கின்றன. இச்சொற்களை எழுத்துருவில் படிக்கும் போதும் அது அவ்வொலியை உணர்த்தக் கூடியதாக உள்ளது. தொல்காப்பியர் உரிச்சொல் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது இச்சொல் இசை, பண்பு, குறிப்பு என மூன்றின் அடிப்படையில் அமையும் என்பர். “தொல்காப்பியர் சுட்டும் இசை ஒலிக்குறிப்பைச் சுட்டுவதாகக் கொள்ள இடம் இருப்பதாக”⁽³⁹⁾ தெ.பொ.மீனாட்சிகந்தரம் குறிப்பிடுவர்.

சொல்லுக்கும் சொற்பொருளுக்கும் தொடர்பை ஏற்படுத்தும் இவ்வொலிக் குறிப்புச் சொற்களை, வாழ்வியற் களஞ்சியம், “ஒரு மொழியிற் காணப்பெறும் சொற்கள் இடுகுறிச் சொற்கள் (Conventional words) எனவும், காரணச் சொற்கள் (Motivated words) எனவும் வழங்கப்படும். காரணச் சொற்களில் ஒலிக்கும் பொருளுக்கும் இடையே தொடர்பு காணப்பெறும். இத்தொடர்பு ஒலிநிலையாக்கம் (Phonetic motivation) இலக்கண நிலையாக்கம் (Gramatical motivation) பொருள் நிலையாக்கம் (Semantic motivation) என்னும் மூன்று அடிப்படைகளில் அமையும்.

ஒரு சொல்லுக்கு அது உணர்த்தும் பொருள் அமைவதற்கு அச்சொல்லின் ஒலிகள் அடிப்படையாக அமையும் நிலையே ஒலி

நிலையாக்கம் எனப்படும். ஒலி நிலையாக்கம் காரணமாக அமையப்பெறும் சொற்கள் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் (Onomatopoetic words) எனப்படும். சொல்லின் ஒலிகள் ஈண்டுச் சொற்பொருளைக் குறிப்பதால் ஒலிக்குறிப்பு எனச் சுட்டப்பெற்றது”⁽⁴⁰⁾ என எடுத்துரைக்கும்.

சங்க இலக்கியத்தில் ‘ஒய்’,⁽⁴¹⁾ ‘கல்’,⁽⁴²⁾ ‘ஒல்’,⁽⁴³⁾ ‘இமிழ்’,⁽⁴⁴⁾ ‘நள்’,⁽⁴⁵⁾ ‘இழும்’,⁽⁴⁶⁾ ‘கம்’,⁽⁴⁷⁾ ‘இம்’,⁽⁴⁸⁾ ‘இமிர்’,⁽⁴⁹⁾ போன்ற பல ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் பயின்று வந்துள்ளன. இச்சொற்கள் யாவும் ஒலியை ஏற்று அச்சொல்லில் பொருளுணர்த்தக் கூடியவையாகும். சங்கப் புலவர்கள் ஒலிக்கு முதனிலை தந்து ஒலிக் களங்களுக்கு இரண்டாம் நிலையளித்தனர். இதனால் இவர்கள் சுட்டிச் செல்லும் ஒலிக்குறிப்புகளை இன்றும் படிப்போர் செவியால் உணர முடிகிறது. ‘இமிழ்’ ஒலிக்குறிப்புச் சொல், அருவி ஒலியைக் குறிப்பதாக, ‘இமிழிசை அருவி’⁽⁵⁰⁾, ‘மழையைக் குறிப்பதாக’, ‘இன்பலிமிழிசை’⁽⁵¹⁾, எனவும், புள்ளின ஒலியைச் சுட்டுவதாக ‘இமிழ்’⁽⁵²⁾, எனவும் பயின்று வந்துள்ளமை குறிக்கத்தக்கது. இங்கு அருவியொலி, மழையொலி, புள்ளின ஒலி என மூன்று ஒலிக் களங்களுக்கு இமிழ் என்ற ஒரே சொல் வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்நிலை ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லில் ஒலிக்கே முதன்மை தந்துள்ளமையைத் தெளிவாக்கும்.

தொகுப்புரை

பொருள்களின் அதிர்வே ஒலியாகும். இது ஒலி, பேரொலி என இருவகைப்படும். தொல்காப்பியரின் ஒலி குறித்த சிந்தனைகளை, ஒலியியக்கக் கோட்பாடு, மொழி ஒலிக்கோட்பாடு, கேட்பு ஒலிக் கோட்பாடு என மூன்று நிலைகளில் காண்பது சிறப்பாகும்.

ஒலியியக்கக் கோட்பாட்டில் உடல் உறுப்புகளின் அதிர்வு காற்றின் இயக்கத்தால் ஒலியாக எழுவது சுட்டப்படுகிறது. மொழி ஒலிக்கோட்பாட்டில் தமிழ் மொழியிலுள்ள எழுத்துக்களின் ஒலிவரையறை இயம்பப்படுகிறது. கேட்பு ஒலியியலில் செவியின் சிறப்பும் ஒலிகுறித்த சொற்களின் சிறப்பும் சுட்டப்படுகிறது.

தொல்காப்பியரின் ஒலிச் சிந்தனையை அடியொற்றியே, வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், பேரகத்தியம் போன்ற இலக்கண நூல்கள் ஒலிக்கு அடிப்படை காற்று என்பதை உரைக்கின்றன.

‘ஒ’ என்னும் ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லை வேராகக் கொண்டு ஒலி தோன்றும் என்று இயம்பும் பாவாணர், ஒலிக்கு அடிப்படையான காற்றை வெளியே இயங்குவது, உயிர்களின் வாய்வழி இயங்குவது என இருவகைப்படுத்துவர்.

இன்றைய அறிவியல் ஒலியின் அளவை ‘டெசிபல்’ என அழைக்கிறது. ஒலி அளவு அதிகமானால் அதனைப் பேரொலி என வரையறை செய்கிறது.

நிகண்டு, கலைக்களஞ்சியங்கள், அகராதிகள் போன்றவை ஒலி என்னும் சொல்லுக்கு இடி, காற்று, ஓசை, நாதம், கம்பலை, சும்மை, தழைத்தல், ஆரவாரம், முழக்கம், கர்ச்சனை, தொனி, அரவம் ஆகிய பல பொருள்களைத் தருகின்றன.

தமிழறிஞர்கள் ஒலிக்கு, காற்றின் தேவையையும், செவி, ஒலியை உணரும் தன்மைகளையும் சுட்டுவர். அறிவியல் அறிஞர்கள் ஒலி, ஓசை

வேறுபாட்டையும், செவியின் ஒலி உணரும் தன்மைகளையும், பேரொலிகளின் தன்மைகளையும், அதன் தீமைகளையும், அதற்கான தீர்வுகளையும் சுட்டியுள்ளனர்.

சங்கப் புலவர்கள் மனிதர்களின் ஒலியை மட்டுமின்றி எல்லா ஒலிகளையும் நுட்பமாக விளக்கியுள்ளனர். இவர்களின் ஒலி குறித்த கருத்துகளை, இயற்கை ஒலி, விலங்கின ஒலி, புள்ளின ஒலி, மனிதர் ஒலி, செயற்கை ஒலி என வரையறைப் படுத்த இயலும். சங்கப்பாடல்களில் இடம்பெறும் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் கருத்தாழமிக்க சுருக்கக் குறியீடுகளாக விளங்குகின்றன. இச்சொற்களை மானுடனியல் நோக்கில் காணும் போது மொழியறியாத மனிதனின் பேச்சு முயற்சியாக உணர முடிகிறது.

ஒலி, ஒசை எனப்படும் இரு ஒலிக்களங்களும் காலச் சுழற்சியில் பல மாற்றங்களைப் பெற்றுள்ளன. ஒலியிலிருந்து பண்பட்ட மொழியும், இசையும் வளர்ச்சி பெற்றது. ஒசையிலிருந்து ஒலி மாசுபடும், இயற்கையாக எழும் இயற்கை ஒலிகள், விலங்கின ஒலிகள், புள்ளின ஒலிகள் ஆகியனவும் உருவாகின.

சான்றெண் விளக்கம்

1. ஆ.சிவலிங்கனார் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம், ப.74.
2. ச.வே.சுப்பிரமணியன் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம், ப.314.
3. தொல். நூ: 1038.
4. மேலது, நூ: 1005.
5. மேலது, நூ: 1006.
6. மேலது, நூ: 1571.
7. மேலது, நூ: 1037.
8. மேலது, நூ: 1009.
9. ஞா. தேவநேயன், முதற்றாய் மொழி, ப.96.
10. ஞா.தேவநேயன், வேர்ச்சொற் கட்டுரைகள், பக்.103-107.
11. திவாகரர், சேந்தன் திவாகரம், ப.240.
12. மேலது, ப.241.
13. மண்டல புருடர், சூடாமணி நிகண்டு, ப.167.
14. இரா. சாரங்கபாணி (ப.ஆ) சங்க இலக்கியப் பொருட் களஞ்சியம்,
பக்.540-543.
15. பி.இராமநாதன், இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப் பெயரகராதி, ப.301.

16. ந.சி. கந்தையாபிள்ளை, செந்தமிழகராதி, ப.123.
17. வீ.ப.க. சுந்தரம், தமிழிசைக் கலைக்களஞ்சியம், ப.341.
18. ஞா.தேவநேயன், வேர்ச்சொற் கட்டுரைகள், ப.107.
19. மு. வரதராசன், மொழிநூல், ப.1.
20. டி.முருகையன், ஒலியியல், ப.3.
21. ஆர்.கே.விஸ்வநாதன், ஸங்கீத ஒலிநூல், பக்.1-2.
22. கோ.கண்ணன், பண்டைத் தமிழர் ஒலி உணர்வும் இசை உணர்வும், ப.2.
23. ஏ.என்.பெருமாள், தமிழர் இசை, ப.6.
24. கூ.கு. அருணாசலம், அறிவியல் ஆயிரம், பக்.10-11.
25. மேலது, பக்.10-11.
26. இன்னாசிமுத்து, சுற்றுச்சூழல் விழிப்புணர்வும் மாசுக்கட்டுப்பாடும், ப.74.
27. உண்மை (மாத இதழ்), ஏப்.1-15-05, ப.11.
28. தினத்தந்தி (நாளிதழ்), 26.6.05, ப.15.
29. Lifco- The Little Lifco Dictionary, p.237.
30. மணவை மதன், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு, ப.92.
31. ஜி.சந்தானக்குமார், சுற்றுப்புறச் சூழல் ஓர் அறிமுகம், ப.37.
32. மணவை மதன், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு, ப.92.

33. மேலது, ப.94.
34. உண்மை (மாத இதழ்), ஏப்.1-15-05, ப.12.
35. ஐ. மதலைமேரி, சுற்றுச்சூழல் பொருளியல், ப.89.
36. மணவை மதன், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு, ப.94.
37. மேலது, ப.94.
38. ஞா.தேவநேயன், திராவிடத்தாய், ப.1.
39. மு.சதாசிவம், ஒலிக்குறிப்பகராதி, ப.IV.
40. வாழ்வியற் களஞ்சியம், ப.310.
41. குறிஞ்சிப். 166.
42. அகநா. 20: 14, 228: 1.
43. கலித்.75: 15.
44. அகநா.336: 16.
45. மலைபடு. 195.
46. பதிற். 70: 24.
47. நற்.154: 1-3, அகநா. 200:8.
48. நற். 109:5, அகநா.318:6.
49. அகநா. 340:18.

50. திருமுருகு. 240.

51. முல்லைப். 88.

52. ஐங். 143: 1.

இயல் - 2

இயற்கை ஒலி

இயல் 2

இயற்கை ஒலி

- ❖ இயற்கை ஒலி வரையறை
- ❖ நிலம்
- ❖ எதிரொலி,
- ❖ பருவங்களும் ஒலிகளும்
- ❖ தாவரங்களால் எழும் ஒலி.
- ❖ நீர் :
- ❖ கடல் ஒலி
- ❖ அருவி ஒலி
- ❖ ஆற்று ஒலி
- ❖ தீ
- ❖ காட்டுத்தீ ஒலி
- ❖ போர்த்தீ ஒலி
- ❖ காற்று
- ❖ தென்றல் ஒலி
- ❖ வாடை ஒலி
- ❖ கொண்டல் ஒலி
- ❖ கோடை ஒலி
- ❖ வான்
- ❖ இடி ஒலி
- ❖ மழை ஒலி

இயல் - 2

இயற்கை ஒலி

சங்க கால மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு வாழ்ந்தவர்கள். சங்கப்புலவர்களும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. அதனால் சங்கப்புலவர்கள் தம் பாடலில் பல்வேறு இயற்கை ஒலிகளைக் கண்டு வெளிப்படுத்தி உள்ளனர். சங்கப்பாடல்களில் உள்ள இயற்கை ஒலிகளைப் பற்றி ஆய்வதாக இவ்வியல் விளங்குகிறது.

இயற்கை ஒலி-வரையறை

இயற்கை என்பது பலபொருள் ஒருசொல் ஆகும். சங்க இலக்கியத்தில் “இயற்கை என்ற சொல்லோ அதற்கு இனமான பிறிதொரு சொல்லோ ஓர் இடத்தும் குறிக்கப்படவே இல்லை”⁽¹⁾ தொல்காப்பியத்திலும் இச்சொல் இடம்பெறவில்லை. தொல்காப்பியர் இயல்பு என்ற பொருளில் எழுபது இடங்களில் இயற்கையைச் சுட்டுவர். “சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பலவற்றிலும் இயற்கை என்ற சொல் இயல்பு என்ற பொருளிலேயே பயின்று வந்துள்ளது”⁽²⁾.

இயற்கை என்ற சொல்லுக்கு, “மனிதன் உருவாக்காத, உருவாக்க இயலாத அனைத்தும் இயற்கை”⁽³⁾ “மலையும் மடுவும் இயற்கை, மின்னும் மலையும் இயற்கை, முகிலும் இடியும் இயற்கை, காற்றும் கடலும் இயற்கை, புள்ளும் விலங்கும் இயற்கை, மரமும் செடியும் இயற்கை”⁽⁴⁾ என்பர் அன்னி மிருதலகுமாரி தாமசு.

தனிநாயகம் அடிகள், “புலன்களால் அறியக்கூடியது இயற்கை; அது மனிதனோ அவன் படைப்போ அல்ல”⁽⁵⁾ என்பர். “முதற்பொருளும், கருப்பொருளும் இயற்கையின் கூறுகள். மனித உணர்வுகளுக்கு இயற்கையே பின்னணியாகிறது”⁽⁶⁾ என்பர் மு. வரதராசன்.

“சங்ககால மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வினர். காடும், மலையும், கடலும், வயலும் ஆகிய நானில இயற்கை அவர்களின் இளமையின் தொட்டிலாகவும் வளர்ச்சியின் பல்கலைக் கழகமாகவும் திகழ்ந்தது. திங்களும், தென்றலும், புல்லும், பூக்களும், மரமும், மலையும், பறவையும், விலங்கும் போல்வன வெறும் ஐம்புல நுகர்வுக்குரிய பொருள்களாக மட்டுமின்றி அறிவூட்டும் ஆசானாகவும், ஆன்ம நலங்காட்டும் வாயில்களாகவும் அமைந்தன”⁽⁷⁾ என்பர் அ.ம.பரிமணம்.

இவற்றால் நிலம், நீர், தீ, காற்று, வான், மழை, இடி, மரம், செடி, கொடி போன்ற அனைத்தும் இயற்கை என்பது புலனாகும். நிலம், நீர், தீ, காற்று, வான் என்னப்பட்ட ஐம்பூதங்கள் எழுப்பும் ஒலிகளே இயற்கை ஒலிகள் ஆகும்.

நிலம்

எதிரொலி

நிலத்தில் எழும் ஒலிகளில் தனிச்சிறப்புடையது எதிரொலியாகும். இவ்வொலி மலைப்பகுதிகளில் அதிகமாக எழும். ஒலி அலைகள் காற்று, நீர், திண்மப் பொருள்களின் வழியாகப் பரவுகின்றன. இவ்வொலி அலைகள் எல்லாத் திசைகளிலும் பரவக்கூடியன. இவ்வாறு பரவும்

ஒலி அலைகளுக்கு மலைகளால் தடை ஏற்படுகிறது. இதனால் இவ்வொலிகள் மீண்டு வருகின்றன. இவ்வொலிகளே எதிரொலிகள் எனப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியங்கள், பொதியமலை, அயிரைமலை, கொல்லிமலை போன்ற பல மலைப்பகுதிகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. சங்கப்புவர்கள் மலைப்பகுதிகளை, குன்று, மலை, சிலம்பு, விடரகம், முழைஞ்சு போன்ற பல பெயர்களால் குறிப்பிடுவர்.

குன்றிலிருந்து எழும் ஒலியை, “குன்றதிர”⁽⁸⁾ “குன்றங் குமுறியவுரை”⁽⁹⁾ எனப் பாடல்கள் இயம்புகின்றன. இடிஒலி, வண்டினங்களின் ஒலி, அருவி நீரொலி எனப் பல வகையான ஒலிகளும் குன்றில் எதிரொலித்ததை,

“ஒருங்கு பரந்தவை எல்லா மொலிக்கும்

இரங்கு முரசினான் குன்று” (பரி.21:37-38)

என்பது உரைக்கும்.

பன்றிப் பறையின் ஒலி குன்றில் எதிரொலித்ததை, “குன்றகச் சிலம்பும்”⁽¹⁰⁾ என மலைபடுகடாம் சுட்டும். இவ்வாறு மலைப்பகுதிகளின் எதிரொலி பல பாடல்களில் சிறப்பாகப் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றாகிய கூத்தராற்றுப்படை, மலைகளின் எதிரொலி காரணமாகவே மலைபடுகடாம் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

“மலைபடு கடாஅம் மாதிரத்து இயம்ப” (மலைபடு.348)

என்னும் அடிகளில் மலைகளில் எழுந்த பலவிதமான ஒலிகள் எதிரொலித்தமை சுட்டப்பட்டுள்ளது. “மலைக்கு யானையை உவமித்து அதன்கட் பிறந்த ஓசையை கடாமெனச் சிறப்பித்ததனால் இப்பாட்டு மலைபடுகடாம் என்று பெயர்பெற்றது. கடாமென்பது ஆகுபெயராய் அதனாற் பிறந்த ஓசையை உணர்த்திற்று”⁽¹¹⁾ என்னும் உ.வே.சாவின் கூற்று இதனை நன்கு விளக்கும். விலங்குகளும் பறவைகளும் அஞ்சும் மலையின் எதிரொலியை, “மலை முழக்கு”⁽¹²⁾ “மாமலை முழக்கு”⁽¹³⁾ எனச் சங்கப் பாடல்கள் நுவலுகின்றன.

மலையில் எதிரொலி தோன்றுவதால் அம்மலை சிலம்பு எனப்பெயர் பெற்றது. இவ்வினிய ஒலியை, “சிலம்பின் சிலம்பிசை”⁽¹⁴⁾ “சிலம்பகஞ்சிலம்ப,”⁽¹⁵⁾ “சிலம்பகத்திரட்ட”⁽¹⁶⁾ “சிலம்ப”⁽¹⁷⁾ “சிலம்பு”⁽¹⁸⁾ எனப் புலவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

மலைப் பகுதிகளில் இருக்கும் குகைபோன்ற பகுதிகளை விடர், முழைஞ்சு எனச் சங்கப்புலவர்கள் சுட்டியுள்ளனர்.

அச்சங்கொண்ட களிறு விடரகம் எங்கும் எதிரொலிக்க முழங்கியதை, “விடரகத்தியம்பும்”⁽¹⁹⁾ என்று முடத்திருமாறன் சுட்டுவர்.

விடரகத்தின் எதிரொலியை, “விடரகஞ்சிலம்ப”⁽²⁰⁾ “விடர்முகை முழங்க”⁽²¹⁾ “விடர்முழங்கிரங்கிசை”⁽²²⁾ “விடரகம் புலம்ப”⁽²³⁾ “வேய்நரல் விடரகம்”⁽²⁴⁾ எனச் சங்கப்பாடல்கள் விளக்கியுள்ளன.

மலைப் பகுதிகளில் ஒலியைப் பேரொலியாக எதிரொலிக்கும் தன்மையுடையன குகைகளாகும். ஒரு பேதைப்பெண் பிரிந்த தன் உறவினர்களை அழைக்கும் ஒலி மலைக்குகைகளில் எதிரொலிக்கிறது. இவ்வினிய ஒலிச் சூழலை,

“ஏள ஒ எனவிளி ஏற்பீக்க

ஏள ஒ என்று ஏலா அவ்விளி

அவ்இசை முழை ஏற்று அழைப்ப” (பரி.19-61-63)

என்னும் அடிகள் விளக்குகின்றன.

பருவங்களும் ஒலிகளும்

பண்டைத் தமிழர்கள் பருவங்களைப் பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது எனப்பகுத்தனர். இப்பருவங்களில் எழுந்த ஒலிகளை, ‘நள்’ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லால் குறிப்பிட்டனர்.

“நளியென் கிளவி செறிவும் ஆகும்” (தொல். 806)

என்பர் தொல்காப்பியர். சிறுபொழுதுகளில் யாமத்தின் ஒலி “நள்”⁽²⁵⁾ என்று பதினைந்து பாடல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இடையாமமான கங்குலின் ஒலியும் “நள்”⁽²⁶⁾ என்று எட்டுப் பாடல்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

மாலைப் பொழுதின் ஒலியை “நள்”⁽²⁷⁾ என்று இரு பாடல்கள் இயம்புகின்றன.

இருளின் ஒலியை “நள்”⁽²⁸⁾ என்று ஐந்து பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. அரைநாள், நடுநாள், பாதிஇரவு, யாமம், கங்குல் போன்ற சொல்லாட்சிகள்

நடுஇரவைக் குறிப்பதாகச் சங்கஇலக்கியத்தில் பயின்று வந்துள்ளன.

‘நள்’ என்ற ஒலிக்குறிப்புச்சொல் யாமம், கங்குல், மாலை, இருள் போன்ற பொழுதுகளின் ஒலிச்செறிவைக் குறிக்கும் சொல்லாகவே சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. சான்றாக,

“நள்ளென வந்த நாரின் மாலை” (குறுந். 118:2)

என்ற நன்னாகையார் பாடலில் மாலைப்பொழுதின் ஒலிச் சூழலைச் சுட்டுவதாக “நள்” என்ற சொல் அமைந்துள்ளது. இவற்றால் ‘நள்’ என்ற சொல் நடுஇரவை மட்டும் குறிக்காமல் ஒலிச்சூழலைக் குறிக்கும் ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை புலனாகும்.

மாலைப் பொழுதில் எழுந்த இனிமையான ஒலியை, “இன்னொலி”⁽²⁹⁾ என நற்றிணை உரைக்கும். இசைபோன்ற இனிய ஒலியுடைய மாலைப்பொழுதை, அம்மூவனார், “பேரிசை மாலை”⁽³⁰⁾ என்று சுட்டுவர்.

இயற்கை ஒலிகளும், செயற்கை ஒலிகளும் கலந்த ஒலியுடைய மாலைப் பொழுதை “கல்”⁽³¹⁾ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லால் மாங்குடி மருதனார் குறிப்பிடுவர்.

வைகறைப் பொழுதில் மாவும், புள்ளும், மனிதரும் புதுப்பொலிவுடன் தம் வாழ்க்கையைத் தொடங்குவது இயல்பாகும். அதனால் பேரொலி எழும். இதனை, “வைகறை அரவம்”⁽³²⁾ “வைகுறுவிடியல் இயம்பிய குரலே”⁽³³⁾ எனச் சங்கப்புலவர்கள் எடுத்தியம்புவர்.

வேனிற் பொழுதின் ஒலியை, “ஆர்ப்பது போலும்”⁽³⁴⁾ என்பது குறிப்பிடும்.

சங்கப் புலவர்கள் யாமம், கங்குல், மாலை, காலை போன்ற பொழுதுகளின் ஒலியையும், இருளின் ஒலியையும் அவ்வச்சுழல்களுக்கேற்ப வெவ்வேறு சொற்களால் வழங்கியுள்ளனர்.

தாவரங்களால் எழும் ஒலி
மூங்கிலின் ஒலி

மூங்கில், புல் இனம்சார்ந்த ஒருவகை மரமாகும். மூங்கிலில் வண்டு செய்த துளை வழியே சென்ற காற்று எழுப்பிய ஒலி குழல் என்ற இசைக்கருவி தோன்றக் காரணமானது. இம்மூங்கில் மரத்தில் இருந்து வந்த ஒலியை, “ஆய்குழற்பாணியின் ஐதுவந்திசைக்கும் குழலிசையாக”⁽³⁵⁾ என எயினந்தைமகனார் இளங்கீரனார் உரைப்பார். மேலும் இதனை “குழலிசையாக”⁽³⁶⁾ என்பர் கபிலர்.

மூங்கில் மரங்கள் காற்றில் அசையும் போது ஒன்றோடு மற்றொன்று உராய்வதால் ஒலி எழுகிறது. இதனை “கழைநரல்”⁽³⁷⁾, “கழைநரல்”⁽³⁸⁾, “வேய்நரல்”⁽³⁹⁾, “ஒலிகழை”⁽⁴⁰⁾, “கழைமுழங்கு”⁽⁴¹⁾ எனச் சங்கப்புலவர்கள் சுட்டுவர். காற்றில் எழும் மூங்கிலின் உராய்வொலியை,

“கழை இருவெதிர் நரலும்” (அகநா. 395: 14)

“வெதிரத்துக் கால்பொரு நரல்இசை” (நற். 62: 1)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்தும். மூங்கில் நெல் வெப்பமிக்க பாதையில் விழும்போது மென்மையான ஒலி எழும். இவ்வொலியை,

“வெதிர்படு வெண்ணெல் வெவ்வுறைத் தாஅய்

உகிர்நெரி ஓசையின் பொங்குவன பொரியும்” (அகநா. 267: 11-12)

என்பது விளக்கும்.

முங்கில்கள் வேகமாக உராயும்போது தீ உருவாகிறது. இதனால் ஒலி எழும் குழல் உள்ளது. இவ்வொலியை,

“முனிவயிர்ப் பிறந்த வனிவளர் கூர்ளரிச்

கூடர்விடு நெடுங்கொடி விடர்முகை முழங்கும்” (ஐங். 395: 1-2)

“முனிகழை உயர்மலை முற்றிய முழங்கு அழல்” (கலித். 25: 6)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கும்.

முங்கிலில் இருந்து உருவாக்கப்பட்ட குழல் பழந்தமிழரிடையே இசையில் பெரும்பங்குவகித்தது. முங்கிலைப் பிளந்து தட்டப்படும் “தட்டை” கிளிகடி கருவியாக அக்காலத்தமிழர்களால் பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டது.

வாகை நெற்றொலி

வாகைமரத்தில் விளையும் காய்கள் வெப்பத்தால் காய்ந்து அதன் விதைகள் ஆடுவதால் ஒலி எழும். இம்மென்மையான ஒலியை,

“வாடல் உழுஞ்சில் விளைநெற்று அம்துணர்

ஆடுகளப் பறையின் அரிப்பன ஒலிப்பக்” (அகநா. 45: 1-2)

என வெள்ளிவீதியார் ஆடுகளப் பறையோடு ஒப்பிட்டு உரைப்பார். வாகை நெற்று ஐயென எழுப்பிய ஒலியை,

“அரிகோற் பறையின் ஐயென வொலிக்கும்” (அகநா. 151: 10)

என அகநானூறு விளக்கும்.

வெண்மையான வாகை நெற்றொலியைப் பெரும்பதுமனார், “வாகை வெண்ணெற்றொலிக்கும்”⁽⁴²⁾ என்றுரைப்பார். “வற்றலார்க்கும்”⁽⁴³⁾ என்று ஓளவையாரும், “அரிஆர் சிலம்பின் அரிசி ஆர்ப்ப”⁽⁴⁴⁾ என்று குடவாயிற் கீரத்தனாரும் வாகை நெற்றொலியைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

பாலை நெற்றொலி

இலைதீர்ந்து காய்கள் செறிந்த பாலைமரம் காற்றின் இயக்கத்தால் அசையும். இதனால் பாலை நெற்றுக்கள் மலையருவி போல, ஒல் என்ற பேரொலி எழுப்பும். இதனை,

“கல்லிழி அருவியின் ஒல்லென ஒலிக்கும்” (நற். 107: 5)

என்று நற்றிணை இயம்புகிறது.

மலர் உதிரும் ஒலி

மலர்கள் உதிரும் ஒலி மிக மென்மையானதாகும். இந்த நுட்பமான ஒலியைப் புலவர்கள் நன்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

நொச்சிப்பூ உதிரும் ஒலியை, “பாடுநனி”⁽⁴⁵⁾ என்பர் கொல்லன் அழிசியார்.

காய்ந்த சருகுகளின் மீது நொச்சிப்பூ உதிரும் ஒலி, “நொச்சிப்பாடு”⁽⁴⁶⁾ எனப்படுகிறது.

மலையிலிருந்து கல் விழும் ஒலி

மலையிலிருந்து கல்விழுவது இயல்பாகும். இவ்வாறு கல் உருண்டு விழும்போது எழும் ஒலியை, “கல்லெறியிசையின் இரட்டும்”⁽⁴⁷⁾ என்பது உணர்த்தும். கல் உருண்டுவிழும் ஒசை ஓர் ஒழுங்குபட்டதாக இருந்தமையால் அவ்வோசை ‘இசை’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நெல்லால் எழும் ஒலி

வயலில் விளையும் பயிர்கள் காற்றில் அசைவதால் ஒலி எழும். இவ்வாறு நெல்லால் எழும் ஒலியை, “நெல்லொலி”⁽⁴⁸⁾, “ஒலிசெந்நெல்”⁽⁴⁹⁾, “நெல்வினோதை”⁽⁵⁰⁾ எனச் சங்கப் புலவர்கள் சுட்டியுள்ளனர்.

கள்ளிக்காய் வெடிக்கும் ஒலி

கள்ளிச் செடியில் வளரும் கள்ளிக்காய் வெடிப்பதால் எழும் மெல்லிய ஒலியை,

“கள்ளிக்காய் விடு கடுநொடி” (குறுந். 174: 2)

என்பர் வெண்பூதியார். இதில் கடுநொடி என்ற சொல் காய்வெடிக்கும் ஒலியைச் சுட்டுவதாக உள்ளது. கள்ளியின் காய் வெடிக்கும் ஒசையைக் கூட சங்கப் புலவர்கள் நுட்பமாகக் கண்டறிந்து கூறியுள்ளமை சுட்டத்தக்கது.

இலைகளால் எழும் ஒலி

எல்லா வகையான தாவரங்களும் காற்றில் ஒலி எழுப்பும் இயல்புடையனவாகும். காற்றில் ஆடும் அரைய மரத்தின் இலை ஒலிக்கு

அஞ்சி, போகில் புள் வேறிடம் சென்றது. இவ்வொலியை “அரையத்து இலையொலி”⁽⁵¹⁾ என்பது உரைக்கும்.

இலைகளின் கூட்டொலியை “ஒல்”⁽⁵²⁾ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லால் அகநானூறு குறிப்பிடும்.

தினைப்பயிர்களின் மேல் இலைகள் காய்ந்ததால் காற்று அடிக்கும்போது அவை ஒசை எழுப்பும். அவ்வோசை மலையருவி போல ஒலித்தது. இதனை,

“அருவியின் ஒலித்தல் ஆனா

கொம்பதங் கொள்ளும் நாம்கூஉ தினையே” (நற். 313: 10-11)
என்னும் அடிகள் விளக்கும்.

பழம் வீழும் ஒலி

பழங்கள் முதிர்ந்தபின் மரத்திலிருந்து உதிரும் இயல்புடையனவாகும். முதிர்ந்த மாம்பழம் பொய்கையில் விரைவாக வீழ்ந்ததை,

“நெடுநீர்ப் பொய்கை துடுமென வீழும்” (ஐங். 61: 2)

என்னும் அடி விளக்கும். இதில் துடும் என்று ஒலி சுட்டப்பட்டுள்ளது.

முற்றிய பனம்பழம் சேற்றில் “பட்டென”⁽⁵³⁾ ஒலி எழ வீழ்ந்ததால், அவ்வோசைக்கு அஞ்சி நாரையினங்கள் வேறிடம் சென்றதாக உலோச்சனார் குறிப்பிடுவர்.

கொன்றையந்தீங்கனி பாரையில் வீழ்ந்து பறையிசை போல ஒலி
எழுப்பியதை,

“அயிர்ப்பு கொண்டன்ன கொன்றையந் தீம்கனி

பறையறை கடிப்பின்” (நற். 46: 6-7)

என நற்றிணை நுவலுகிறது. இவ்வாறு மரத்திலிருந்து விழும் பழங்களின்
இயல்புக்கும் அவை விழும் நிலத்திற்கும் ஏற்ப ஒலியைக் குறிக்கும்
சொற்கள் சங்கப்புலவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

நீர்

இவ்வுலகம் எழுபது விழுக்காடு நீரால் ஆனது. நீர்நிலைகளில்
கடல், அருவி, ஆறு ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

கடலின் ஒலிகள்

சங்கப் புலவர்கள் கடல் குறித்துப் பலசெய்திகளைப் பாடல்களில்
பதிவு செய்துள்ளனர். “கடலுக்கு, குட்டம், மென்புலம், அழுவம், பரவை,
ஓதம், புணரி, நீர், முந்நீர், திரை, பெளவம், மெல்லம் புலம்பு, பரப்பு,
கடல், சேர்ப்பு”⁽⁵⁴⁾ என்பன போன்ற பல பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

கடலின் தோற்றத்தை, “முன்னொரு காலத்தில் தணற் பிழம்பாய்ச்
சுழன்று கொண்டிருந்த நிலவுருண்டை குளிர்ந்து இறுகி பாரைப்
படலமாயிற்று அவ்வாறு மாறும்போது நிலம் நீராவிப் படலத்தால்
குழப்பட்டது. அந்நீராவிப்படலம் குளிர்ந்து இடைவிடாப் பெருமழையாகப்
பொழிந்தது. அவ்வாறு பொழிந்த நீர் ஊழிப்பெருக்கெடுத்து ஓடிப்

பள்ளங்களில் தங்கியது. இங்ஙனம் தங்கிய அகன்ற ஆழமான பள்ளங்களே கடல்களாகும்”(55) என்பர்.

இத்தகைய கடலில் காற்றின் இயக்கத்தாலும் உயிர்களின் செயல்களாலும் ஒலி எழுகிறது. கடலில் எழும் ஒலிகளில் அலைஒலி சிறப்புடையதாகும். இந்த அலை ஒலியின் தன்மைக்குத்தக வெவ்வேறு சொற்களைச் சங்கப்பாடல்கள் இயம்புகின்றன.

காற்றின் இயக்கத்தால் சீறிவரும் பெரிய அலைகள் எழுப்பும் ஒலியை, “முழங்கு”(56), “முழங்குகுரல்”(57), “முழங்கிரு”(58), “முழங்க”(59), “ஆர்க்கும்”(60), “ஆர்ப்பெழு”(61), “குழக்கடல்”(62), “கலிதிரை”(63), “கலிச்சும்மை”(64) போன்ற பல்வேறு சொற்களால் புலவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

சங்ககால மக்கள் தாம் உணர்ந்த ஒலிகளைக் குறிக்க வெவ்வேறு சொற்களை இயம்பியுள்ளனர். இவை இயற்கை ஒலிகளையோ, செயற்கை ஒலிகளையோ தாம் உணர்ந்தவாறு வெளிப்படுத்தும் ஒலிக்குறியீடுகள் ஆகும். சங்க இலக்கியத்தில் கல், ஒல், இம், இமிர், இமிழ் போன்ற பல ஒலிக்குறியீடுகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வொலிக் குறிப்புச் சொற்கள் அவ்வொலிகளை எதிரொலிப்பவையாகவும் கருத்தைக் கண்முன் காட்ட வல்லனவாகவும் உள்ளன. கடலின் இயல்பான ஒலியை, “திரையிமிழ்”(65), “பாடிமிழ்”(66), “எல்லிமிழ்”(67), “கலிழ்கடல்”(68), “கல்”(69), “இமிழ்திரை”(70), “இமிழ் கடல்”(71), “இழும்”(72), “இழுமென”(73), “ஒல்”(74), “கம்”(75) போன்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

கடலின் ஆரவார ஒலி படைஒலி போல இருந்ததை, “கடலொலி கொண்ட தானை”⁽⁷⁶⁾ என்று உலோச்சனார் குறிப்பிடுவர்.

கடலின் அலைகள் எழுப்பும் பல்வேறு விதமான ஒலிகளை அவ்வொலிகளோடு தொடர்புடைய இசை ஒலிகளோடு ஒப்பிட்டுச் சங்கப் புலவர்கள் சுட்டுவர். இடி ஒசை போன்ற கடலொலியை, “உருமிசைப்புணரி”⁽⁷⁷⁾ என்பர் அம்முவனார். இரவு நேரத்தில் கரையில் மோதும் அலைகளின் ஒலி முழுவொலிபோல இருந்ததால், அதனை,

“முழுவீசைப் புணரி” (நற். 67: 11)

என்பர் பேரிச்சாத்தனார். கடற்கரையில் நண்டுகள் கட்டிய சிறுவீடுகள் சிதையுமாறு விரைந்து வந்த அலை குறுந்தடியால் அடிக்கப்படும் முரசொலி போல இருந்ததை,

“முரசினிரங்கு” (குறுந். 328: 3)

என்று பரணர் குறிப்பிடுவர். கடலானது, போரில் முழுங்கும் பறை போல பேரொலி எழுப்புவதை,

“திரையொலி பறையாக” (கலித். 149: 1)

என்பது உணர்த்தும். காற்றால் எழும் கடல் அலைகளின் ஒலியானது முழுவின் இனிய இசையோடு இயைந்து வீதிகளில் இனிமையாக ஒலித்ததை,

“திரைஇமிழ் இன்னிசை அளைஇ அயலது

முழவுஇமிழ் ன்னிசை மறுகுதொறும் இசைக்கும்” (ஐங். 171: 1-2)

என்பது குறிப்பிடும். இவ்வாறு கடலின் பேரொலிகளைச் சங்கப்புலவர்கள் பல்வேறு இசைக்கருவிகள் எழுப்பும் ஒலிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பாடியிருப்பது அவர்களின் ஒலிஉணர்வை நன்கு புலப்படுத்தும்.

இடைவிடாது கரையில் வந்து மோதிச்செல்லும் அலை ஒலியை,

“பொங்குதிரைப் புணரியும் பாடு ஓவாதே

ஒலிசிறந்து ஓதமும் பெயரும்” (நற். 335: 2-3)

என்று வெள்ளி வீதியார் எடுத்துரைப்பார்.

ஒலியைப் பாடு என்ற சொல்லாலும் சுட்டுவர். கடலின் ஒலி குறைந்த அமைதியான சூழலை, “கடல்பாடவிந்து”⁽⁷⁸⁾ என்று இருபாடல்கள் சுட்டுகின்றன. கடலின் ஒலி பெருகிய நிலையை, “கடல்பாடெழுந்து”⁽⁷⁹⁾ என்று இருபாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. கடலொலியை இசைஒலியோடு ஒப்பிட்டு “முரசதிர்ந்தன்ன”⁽⁸⁰⁾, “உருமிசைப் புணரி”⁽⁸¹⁾ எனவும் புலவர்கள் இயம்பியுள்ளனர்.

கடலின் ஒலி குறைந்து கொண்டே வருதலை “இரங்கு”⁽⁸²⁾ என்று ஆறுபாடல்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளன. கடலில் எழும் இயல்பான ஒலியை “கடல் ஒலி”⁽⁸³⁾, “ஓதம்”⁽⁸⁴⁾, “ஓதமும் ஒலி ஒவின்றே”⁽⁸⁵⁾, “ஒலிசிறந்து”⁽⁸⁶⁾, “ஒலிப்ப”⁽⁸⁷⁾, “ஒலித்து”⁽⁸⁸⁾, “ஒலிமுந்நீர்”⁽⁸⁹⁾, “ஒலிதிரை”⁽⁹⁰⁾ போன்ற சொல்லாட்சிகள் இயம்புகின்றன. இதில் ஒ என்பது ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லாகும்.

கடலின் இயல்பான ஒலியை, “ஒங்குதிரைஒலி”⁽⁹¹⁾, “ஒலியிரும்”⁽⁹²⁾, “மலியோதத்தொலி”⁽⁹³⁾, “ஒலிக்கும்”⁽⁹⁴⁾, “படுதிரை”⁽⁹⁵⁾, “உடைதிரை ஒலி”⁽⁹⁶⁾, எனவும் சங்கப்புலவர்கள் குறிப்பிடுவர்.

இதில் கடலோசை ‘ஒலி’ என்ற சொல்லாலே சுட்டப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நீண்ட தூரம் கேட்கும் அலை ஒலியை, “நீண்டொலி அழுவம்”⁽⁹⁷⁾ என்று பெருஞ்சித்திரனார் பாடியுள்ளார்.

சங்கு ஓர் நீர்வாழ் உயிரியாகும். அலைகளின் இயக்கத்தால் சங்கிலிருந்து ஒலிஎழும். இதனால் கடலொலியோடு சங்கின் ஒலியும் சேர்த்துச் சுட்டப்படுகிறது. இதனை, “வளைஞரலும்”⁽⁹⁸⁾, “வளைகடல்முழவி”⁽⁹⁹⁾, “கோடு நரல்”⁽¹⁰⁰⁾ போன்ற சொல்லாட்சிகள் விளக்கும்.

அருவிநீர் ஒலி

மலையிலிருந்து வீழ்வது அருவியாகும். அருவிநீர் மேலிருந்து விரைவாகக் கீழே விழுவதால் ஒலி எழுகிறது. இவ்வொலி மிகவும் இனிமையானதாகும்.

யாழ் போன்ற இனிய ஒலி எழுப்பும் வண்டுகள், முழவு போன்ற ஒலிஎழுப்பும் அருவியோடு ஒலித்தமையை,

“யாழோர்த் தன்ன இன்குர லினவண்டு

அருவி முழவின் பாடொடு ஓராங்கு” (நற். 176: 8-9)

என நற்றிணை குறிப்பிட்டுள்ளது. இதேபோல அருவிஒலியை முழவிசையோடு ஒப்பிட்டு,

“முழவிசை அருவிநீர் ததும்ப” (பரி. 21: 36)

என்று பரிபாடலும் இயம்பும். முழவிசை போன்ற கருவியின் ஒலியை,

“துன்னரும் நெடுவரைத் ததும்பி அருவி

தண்ணென் முழவின் இமிழிசை காட்டும்” (குறுந். 365: 3-4)

என்பர் மதுரை நல்வெள்ளியார்.

அருவியின் பறை போன்ற பேரொலியை, “பறைக்குரலருவி”⁽¹⁰¹⁾ என்பது இயம்பும். அருவியொலியைப் பறையிசையோடு ஒப்பிட்டு “பறையிசையருவி”⁽¹⁰²⁾ என்று புலவர்கள் உரைப்பர்.

பெருமழையால் பெருகிய மழை நீர் ஆற்றில் கலந்து ஓடுவதால் எழும் ஒலியைத் தண்ணுமை என்ற இசைக்கருவியின் ஒலியோடு ஒப்பிட்டு,

“பேழ்வாய்த் தண்ணுமை இடந் தொட்டன்ன

அருவி இழிதரும் பெருவரை” (நற். 347: 6-7)

எனப் பெருங்குன்றுர்க்கிழார் எடுத்துரைப்பர்.

பெரிய மலைமீதிருந்து வீழும் வெண்மையான அருவியின் ஒலியை,

“பெருவரை மிசையது நெடுவெள் ளருவி

முதுவாய்க் கோடியர் முழவிற் ததும்பி” (குறுந். 78: 1-2)

என்பர் நக்கீரனார். அச்சமூட்டும் முரசொலி போல அருவிநீரொலி

இருந்தமையை,

“வலம்படு முரசின் இலங்குவன விழுஉம்” (பதிற். 78: 1-2)

என்பது புலப்படுத்தும். அருவியின் இனியஒலி பல இசைக்கருவிகளின் ஒலிபோல இருந்ததை,

“அருவி இன்னியத்து ஆடும் நாடன்” (நற். 34: 5)

எனப் பிரமசாரி என்ற புலவர் சுட்டுவர்.

அருவியின் இசைபோன்ற ஒலியை, “இரங்கு”⁽¹⁰³⁾, “கறங்கு”⁽¹⁰⁴⁾, “கறங்கிசை”⁽¹⁰⁵⁾, “கறங்கு வெள்ளருவி”⁽¹⁰⁶⁾, “பாடு”⁽¹⁰⁷⁾, “பாடின்னருவி”⁽¹⁰⁸⁾, “பனிநீர் இன்னிசை”⁽¹⁰⁹⁾ என்பன விளக்கும்.

அருவியின் ஆரவார ஒலியை, “ஆர்ப்ப”⁽¹¹⁰⁾, “ஆர்க்கும்”⁽¹¹¹⁾, “ஆர்த்து”⁽¹¹²⁾ எனப்பல பாடல்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளன. மழை பெய்தபின் அருவியின் ஒலி மலைப்பகுதிகளெங்கும் எதிரொலித்தமையை,

“கருவி மாமழை வீழ்ந்தென அருவி

வீடரகத்து இயம்பும்” (குறுந். 42: 2-3)

எனக் கபிலர் எடுத்துரைப்பார்.

மலைச்சாரலில் தேனொடு கலந்த வெண்ணிற அருவி இன்னொலி எழுப்பும் வாத்தியம் போல இம் என்னும் ஓசையுடன் மலைப் பிளப்பிடங்களில் எதிரொலித்ததை,

“....வயங்கு வெள்ளருவி

இன்னிசை இமிழ்இயம் கடுப்ப, இம்மெனக்

கல்ழகை விடரகம் சிலம்ப வீழும்” (அகநா. 172: 2-4)

என அகநானூறு விளக்கும்.

அருவியின் இயல்பான ஒலியை, “ததும்பும்”⁽¹¹³⁾, “ஒலி”⁽¹¹⁴⁾, “ஒலிப்ப”⁽¹¹⁵⁾ போன்ற சொற்கள் எடுத்தியம்பும்.

அரித்துக் கொண்டு வருவதால் அருவி என்று பெயர்பெற்ற அருவியின் ஒலிபோல, நிலத்தில் ஓடும் ஆற்றின் ஒலியையும் பல பாடல்கள் சிறப்பாக இயம்பியுள்ளன.

மலையில் தோன்றி மழையால் வளம் பெற்று நிலங்களை வளமுறச் செய்து, கடலில் கலப்பன ஆறுகளாகும். கங்கை, காவிரி, வையை, பொருறை, பேரியாறு, அயிரியாறு, சேயாறு போன்ற பல ஆறுகள் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

மலைப்பகுதிகளெல்லாம் எதிரொலிக்க விரைவாக ஓடிய ஆற்றொலி தேரொலி போன்று இருந்ததை,

“நல்எழில் நெடுந்தேர் இயவு வந்தன்ன

கல்யாறொலிக்கும் விடர்முழங்கிரங்கிசை” (மலைபடு. 323 - 324)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். மதகு வழியே பெருகியோடும் ஆற்றுநீரின் ஒலியை,

“இழுமென ஒலிக்கும் புனலம் புதவின்” (புறநா. 176: 5)

என்பர் நன்னாகனார். இதில் ஆற்றுநீர் ஒலி “இழும்” என்று கூட்டப்பட்டுள்ளது.

“கல்”⁽¹¹⁶⁾, “ஒல்”⁽¹¹⁷⁾, “இழும்”⁽¹¹⁸⁾, “இமிழ்”⁽¹¹⁹⁾, “இமிழிசை”⁽¹²⁰⁾, “பாடிமிழ்”⁽¹²¹⁾, “இம்”⁽¹²²⁾ போன்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களாலும் ஆற்றுநீர் ஒலி சுட்டப்பட்டுள்ளது.

இசைபோன்ற ஆற்று நீரோசையை, “இன்னிசை”⁽¹²³⁾, “கடும்பாட்டு”⁽¹²⁴⁾, “அதிரிசை”⁽¹²⁵⁾ எனச் சங்கப் புலவர்கள் குறிப்பிடுவர்.

புதுவெள்ளமாகப் பெருக்கெடுத்து வரும் பேரியாற்றின் ஒலியை “செந்நீர்ப்பூசல்”⁽¹²⁶⁾ என்பது விளக்குகிறது. இதில் செம்மண்ணில் கலந்துவரும் நீரின் ஒலி பூசல் என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. ஆற்றின் ஆரவார ஒலியை, “முழங்குநீர்”⁽¹²⁷⁾ என்பர் ஐயூர்முடவனார். கரையை உடைத்துக் கொண்டு வரும் நீரோட்டத்தைப் “பூசல்”⁽¹²⁸⁾ என்பர் கருங்குழலாதனார். ஆற்றுமணல் காற்றில் பறப்பதால் எழும் ஒலி,

“கல்லென் பொருதை மணல்” (புறநா. 387: 34)

எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

அருவியொலியையும், ஆற்றொலியையும் இசைக்கருவிகளின் ஒலியோடு ஒப்பிடுதல் சங்கப்புலவர்களின் மரபாக இருந்தது. அருவி, ஆறு இரண்டின் இயல்பான ஒலி நிலையையும், ஆரவார ஒலிநிலையையும் புலவர்கள் நுட்பமாக உணர்ந்து வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

தீயின் ஒலி

பண்டைத் தமிழர்கள் தீயை நன்றாகப் பயன்படுத்தக் கற்றிருந்தனர். உணவுப் பதப்படுத்தல், கருவிசெய்தல், போரில் நாட்டை எரித்தல் போன்ற

பல சூழல்களில் தீயைப் பயன்படுத்தினர்.

தீ விரைவாக எரிவதால் ஒலி எழுகிறது. இதனை, “தீயழல் துவைப்ப”⁽¹²⁹⁾ என்று பரிபாடல் சுட்டும். இதில் தீயின் ஒலி “துவைப்ப” என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது “துவைப்ப”⁽¹³⁰⁾ என்ற சொல்லைத் தொல்காப்பியர் இசைப்பொருளுடைய சொல்லாகக் கருதுவர். தீயின் ஒலியைத் துவைப்ப என்று சுட்டுவதிலிருந்து இவ் ஒலியைக்கூட பழந்தமிழர்கள் இசை ஒலியாகக் கேட்டு இன்புற்றமை புலனாகிறது.

காட்டுத்தீயின் பேரொலியை “முழங்கழல்”⁽¹³¹⁾ என்று புலவர்கள் எடுத்துரைப்பர்.

புறவாழ்வில் போரில் பகைவர் நாட்டை எரியூட்டல் மரபாக இருந்தது. பகைவர் நாட்டில் வைக்கப்பட்ட தீ பேராரவாரத்துடன் எரிந்ததை,

“கனைளி உரறி” (புறநா. 23: 11)

எனக் கல்லாடனார் விளக்குவர்.

உலர்ந்த மூங்கில் ஒன்றோடொன்று உராய்வதால் தோன்றிய தீ காற்றால் வளர்ந்து பேரொலியாக மலைக் குகையில் எதிரொலித்ததை,

“முனிவயிர் பிறந்த வளிவளர் கூரெரிச்

கடர்விடு நெடுங்கொடி வீடர்முகை முழங்கு” (ஐங். 395: 1-2)

என்பது குறிப்பிடும்.

காற்றின் ஒலிகள்

உலகம் முழுவதும் காற்று சூழ்ந்துள்ளது. “நாம் வசிக்கும் பூமியைச் சுற்றி வாயு வியாபித்திருக்கிறது. இதற்கு வாயுமண்டலம் என்று பெயர். மீன்கள் சமுத்திரத்தின் அடியில் வசிப்பது போல நாமும் வாயுவினாலாகிய சமுத்திரத்தின் அடியில் வசிக்கிறோம்”⁽¹³²⁾ என்பர் பூகோள நூலார். இக்காற்றானது வீசும் பருவம், திசை போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு வெவ்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டுவருகிறது.

“தெற்கு அல்லது ‘தென்’ என்பதிலிருந்து தென்றல் பிறந்தது. வாடை என்பது தன் பெயரினை ‘வடக்கு’ அல்லது வட என்பதிலிருந்து பெற்றது. ‘குணக்கு’ அல்லது குண என்னும் கிழக்குத் திசைப்பெயர் கொண்டதே கொண்டல். மேலைத்திசையினைக் குறிக்கும் குடக்கு அல்லது குட என்பதை அடியாகக் கொண்டது கோடை”⁽¹³³⁾ இவ்வாறு திசைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு காற்று பெயர் பெற்றமையை மு.வ. விளக்குவர்.

சங்க இலக்கியத்தில் தென்றல், வாடை, கொண்டல், கோடை எனத் திசை குறித்த காற்றுகளையும், எதிர்க்காற்று, புயல்காற்று எனப் பொதுவான காற்றின் தன்மைகளையும் சங்கப்புவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

காற்றின் ஆரவாரத்தை “முழங்குகால்”⁽¹³⁴⁾, “வளிமுழங்கும்”⁽¹³⁵⁾, “அசைவளிபுடைப்ப”⁽¹³⁶⁾, “சிலம்பின்”⁽¹³⁷⁾ எனச் சங்கப்பாடல்கள் உரைக்கும். காற்றோடு கலந்த மழைஒலி “கல்”⁽¹³⁸⁾ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லாலும், “கறங்கு நுண்துவலை”⁽¹³⁹⁾ எனவும் கட்டப்படுகிறது.

வீட்டுக்குள் காலதர் வழியே நுழையும் காற்று இனிய ஓசை
எழுப்பியதை,

“சில் காற்றிசைக்கும் பல்புழை நல்லில்” (மதுரைக். 358)

என்பர் மாங்குடி மருதனார். இதில் சில் என்று காற்றோசை
இடம்பெற்றுள்ளது.

காற்றின் ஆரவார ஒலியோடு படைகளின் பேரொலியை ஒப்பிட்டு,
“கால் என்னக் கடிதுராய்”⁽¹⁴⁰⁾ என்பர் மாங்குடி மருதனார். கொண்டல்,
தென்றல் ஆகியவற்றைவிடக் கோடையாகிய மேலைத் திசைக்காற்று
அடிக்கடி புலவர்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மலைப் பிளப்புகளின்
இடையே விரைந்து கடல் போல முழங்குவதாகக் கோடையை மாங்குடி
மருதனார் சுட்டுவர். இதனை,

“கமஞ்சூழ் கோடை வீடரகம் முகந்து

காறுறு கடலின் ஒலிக்கும்” (மதுரைக். 308-309)

என்பது விளக்கும். கோடைக்காற்று பறைஒலி போல
மலைப்பகுதியெங்கும் எதிரொலித்ததை,

“கோடைத் தெள்விளி

விசித்துவாங்கு பறையின்” (அகநா. 321: 2-3)

என அகநானூறு சுட்டும்.

மூங்கில் புதரில் எங்கோ ஏற்பட்ட துளையில் கோடைக்காற்று
மோதுவதால் எழும் ஒலி இனிய இசை போல இருந்ததை.

“ஆய்குழற் பாணியின் ஐதுவந்திசைக்கும்” (அகநா. 225: 8)

என்பர் இளங்கீரனார்.

விளாம்பழத்துளையில் வெப்பமிக்க கோடைக்காற்று நுழைவதால்
எழும் ஒலி குழலோசை போன்று இருந்ததை,

“பொரியரை விளவின் புன்புற விளைபுழல்

அழலெறி கோடை துரக்கலின் கோவலர்

குழலென நினையும்” (அகநா.219 14-16)

என்பர் கயமனார்.

“வடக்கே இருந்து வருவது வாடைக்காற்று பிரிந்தார்க்குப்
பெருந்துன்பம் உண்டாக்குவது. சங்கஇலக்கியத்தில் வாடை
பெருவரவிற்பாக உள்ளது”⁽¹⁴¹⁾ என்பர் மு. வரதராசன். மழைக்காலத்தின்
பிற்பகுதியிலும் முன்பனிக் காலத்திலும் வீசுவதாக வாடை
வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாடையின் ஒலியை,

“இம்மென

இரைக்கும் வரடை இருள்கூர் பொழுதில்” (நற். 109: 5-6)

என்பர் மீளிப் பெரும்பதும்பனார்.

மழைகாலத்துக் காற்று முரசு போல் ஒலித்ததை “இன்னிசை
முரசினிரங்கி”⁽¹⁴²⁾ என்று மருதனிளநாகனார் குறிப்பிடுவர்.

சங்கஇலக்கியத்தில் தென்றல், வாடை, கொண்டல், கோடை ஆகிய
காற்றின் ஒலிகள் நேரடியாகவும், மரம், செடி, கொடி, இலை, மலர், காய்,
கனிகளை அசைப்பதால் எழும் ஒலிகள் மூலமாகவும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

வான் (எழில்)

வானில் எழும் ஒலி

இயற்கை ஒலிகளிலேயே பேரொலியாக விளங்குவது இடி ஒலியாகும். இதனை உரும், ஏறு போன்ற வேறு பெயர்களும் குறிப்பிடுகின்றன. மேகங்கள் தம்முள் உராய்வதால் ஒலி எழுகிறது. இவ்வொலியே இடி ஒலி எனப்படுகிறது.

இடி பேரொலியாகவே இருந்தாலும் சங்ககால மக்களை அவ்வொலி எவ்விதத்திலும் பாதிக்கவில்லை. மாறாக அவர்களுக்கு இன்பமூட்டுவதாகவே இருந்தது. இதனையே சங்கப்பாடல்கள் இயம்புகின்றன. இடி ஒலி பண்டைத்தமிழரைப் பாதித்திருந்தால் அதனைப் பாடல்கள் குறிப்பிட்டிருக்கும். ஆனால் சங்கப்பாடல்களோ இடிஒலியைப் பல அழகான சொற்களால் இயம்பியுள்ளன. இடி குறித்த சங்கச் சொல்லாட்சிகள் சங்க கால மக்கள் இடியைக் கேட்டு இன்புற்றமையை எடுத்துரைக்கும்.

மழை பொழியும் போது இடி எழுவது இயற்கையாகும். இவ்வாறு எழும் இடி நீண்டதூரம் கடந்து பூமியை அடைகிறது. பழந்தமிழர்கள் மலை, காடு என இயற்கைச் சூழலில் வாழ்ந்ததால் பேரொலியான இடிஒலி கூடக் கேட்டு இன்புறும் இசை ஒலிபோல இருந்தது. அதனால் சங்கப்புலவர்கள் பல பாடல்களில் இடிஒலியைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

குறிஞ்சி நிலத் தமிழர்களால் பெரிதும் விரும்பப்பட்ட இடிஒலியை, 'குறிஞ்சியை ஒலி உணர்வோடு நோக்கும்போது பிற நிலங்களில் கேட்க இயலாத எதிரொலி குறிஞ்சிக்கே உரித்தாதலை அறிய முடிகிறது. பேரொலியாகிய இடிஒலி இனியஒலியாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பாங்கு குறிஞ்சி நில மக்களின் ஒலி ஏற்பு விருப்பத்தையும், திறனையும் காட்டுவதாகும்'⁽¹⁴³⁾ என்பர் கோ. கண்ணன்.

மனிதர்களின் ஒலியைக் 'குரல்' என்பது மரபாகும். ஆனால் சங்கப்புலவர்கள், வானில் எழும் இடிஒலியை, 'குரல்' என்று இயம்பியுள்ளனர். அதற்கு அவ்இடிஒலியின் இனிமையும், அக்காலமக்களின் ஒலி ஏற்புத்திறனுமே காரணமாகும்.

இடியின் ஆரவார ஒலியை, 'அதிர்குரல் எழிலி'⁽¹⁴⁴⁾ 'ஆர்குரலெழிலி'⁽¹⁴⁵⁾, 'இன்னிசை எழிலி'⁽¹⁴⁶⁾ 'ஆர்கலிலெழிலி'⁽¹⁴⁷⁾ 'கறங்குகுரலெழிலி'⁽¹⁴⁸⁾, 'பல்குரலெழிலி'⁽¹⁴⁹⁾, 'இன்குரலெழிலி'⁽¹⁵⁰⁾ 'தன்குரலெழிலி'⁽¹⁵¹⁾, 'பணைமுழங்கெழிலி'⁽¹⁵²⁾, 'பறைக்குரலெழிலி'⁽¹⁵³⁾, 'குரல்'⁽¹⁵⁴⁾, 'கொடுஞ்செலவெழிலி'⁽¹⁵⁵⁾, 'இன்குரல்'⁽¹⁵⁶⁾, முழங்குகுரல்'⁽¹⁵⁷⁾, 'தழங்குகுரல்'⁽¹⁵⁸⁾, 'உரற்றுகுரல்'⁽¹⁵⁹⁾, 'ஈர்ங்குரல்'⁽¹⁶⁰⁾, 'எழிலி இசைக்கும்'⁽¹⁶¹⁾, 'அதிர்குரல்'⁽¹⁶²⁾, 'கடுங்குரல்'⁽¹⁶³⁾, 'உயர்குரல்'⁽¹⁶⁴⁾, 'சிலைதருங்குரல்'⁽¹⁶⁵⁾, 'கழறுகுரல்'⁽¹⁶⁶⁾ ஆகிய சொற்கள் சிறப்பாக எடுத்தியம்பியுள்ளன.

இயல்பான இடிஒலியை, 'இரங்கு'⁽¹⁶⁷⁾ 'இரங்க'⁽¹⁶⁸⁾ 'இரங்கி'⁽¹⁶⁹⁾ எனப் புலவர்கள் குறிப்பிடுவர். 'கல்'⁽¹⁷⁰⁾ 'இழும்'⁽¹⁷¹⁾ எனும் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களும் இடிஒலியைச் சுட்டுவனவாக உள்ளன.

இடியின் ஆரவாரத்தை, 'ஆர்ப்பு,'⁽¹⁷²⁾ 'ஆர்ப்பு,'⁽¹⁷³⁾ 'ஆர்ப்பெழ,'⁽¹⁷⁴⁾ போன்ற சொற்கள் சுட்டுகின்றன. கடுமையான இடிஒலியை, 'இடிமுழக்கு,'⁽¹⁷⁵⁾ 'முழக்கம்,'⁽¹⁷⁶⁾ 'முழங்கி,'⁽¹⁷⁷⁾ 'முழங்கு,'⁽¹⁷⁸⁾ 'சும்மை,'⁽¹⁷⁹⁾ 'பெருங்கலி,'⁽¹⁸⁰⁾ 'புயலேறு உரை,'⁽¹⁸¹⁾ 'கடுஞ்சிலை கழறி,'⁽¹⁸²⁾ 'அரவம்,'⁽¹⁸³⁾ போன்ற சொற்கள் விளக்குகின்றன.

இடியின் அதிர்வை, 'அதிர்வு,'⁽¹⁸⁴⁾ 'அதிர,'⁽¹⁸⁵⁾ 'அதிரும்,'⁽¹⁸⁶⁾ என்பன சுட்டும். தெளிவாகக் கேட்கும் இடியின் ஒலியை, 'கலி,'⁽¹⁸⁷⁾ 'ஆர்கலி,'⁽¹⁸⁸⁾ 'இடி,'⁽¹⁸⁹⁾ 'உரும்,'⁽¹⁹⁰⁾ 'இடிஉமிழ்,'⁽¹⁹¹⁾ 'இடிஉமிழ்பிறங்கிய,'⁽¹⁹²⁾ எனச் சங்கப்பாடல்கள் இயம்பும்.

தெளிவில்லாமல் கேட்கும் இடியின் ஒலியை, 'உரறு,'⁽¹⁹³⁾ என்ற சொல்லால் பதினோரு பாடல்கள் சுட்டும். 'உரற்று,'⁽¹⁹⁴⁾ என நற்றிணையும், 'உருமும்உரறாது,'⁽¹⁹⁵⁾ எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படையும் சுட்டுகின்றன.

இடிஒலியை 'இசை,'⁽¹⁹⁶⁾ என்பது விளக்கும். இதனைப் 'பேரிசை உருமொடு,'⁽¹⁹⁷⁾ என்றுரைப்பர் கபிலர். 'இன்னிசை வானம் இரங்கும்,'⁽¹⁹⁸⁾ என்பர் காப்பியஞ்சேந்தனார். 'இன்னிசை உரும்,'⁽¹⁹⁹⁾ 'உருமிசை,'⁽²⁰⁰⁾ எனவும் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

இடிஒலியை முரசு, முழவு போன்ற இசை ஒலிகளோடு ஒப்பிட்டுக் கூறும் மரபுண்டு. இதனை,

“முரசதிர்ந்தன்ன இன்குரலேறு” (குறிஞ்சிப்.49)

“முழவதிர்ந் தன்ன முழக்கத்து ஏறு” (அகநா. 328: 2)

என்பன எடுத்தியம்பும். வானில் எழும் இசைபோன்ற இடிஒலியை, 'சிலைவல்'⁽²⁰¹⁾ 'சிலைக்கும்'⁽²⁰²⁾, 'சிலைப்பின்'⁽²⁰³⁾ எனப் புலவர்கள் குறிப்பிடுவர்.

மழைஒலி

கடலில் இருந்து ஆவியாகிய நீரானது குளிர்காற்று வீசுவதால் துளித்துளியாகப் பொழிந்து மீண்டும் பூமிக்கு வருவதே மழையாகும். மழையை இயல்பான மழை, புயல்மழை, ஆலங்கட்டிமழை எனப் பலவாக வகைப்படுத்த இயலும்.

இயல்பாகப் பெய்யும் மழை யாழிசைத்தது போன்ற இனிய ஒலி எழுப்பியதை,

“வடியுறு நல்யாழ் நரம்பீசைத் தன்ன

இன்குரலழி துளி” (அகநா. 374: 8-9)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். இதைப் போன்ற இயல்பான மழை ஒலியை, நொச்சி நியமங்கிழார் 'பெருமழைக் குரலே'⁽²⁰⁴⁾ என்று இயம்புவார். மேலும் மழையின் இயல்பான ஒலியை, 'மழைக் குரல்'⁽²⁰⁵⁾, 'மழைமுழங்கி'⁽²⁰⁶⁾, 'இன்பலிமிழிசை'⁽²⁰⁷⁾, 'மாமழை சிலைதரும்'⁽²⁰⁸⁾, குரலே'⁽²⁰⁹⁾, 'எழிலி இசைக்கும்'⁽²¹⁰⁾, 'படுமழை'⁽²¹¹⁾, 'கார்வான் இன்ஊரை'⁽²¹²⁾ எனவும் சங்கப் புலவர்கள் குறிப்பிடுவர்.

இடி முழக்கத்தோடு கூடிய பெருமழையை, 'கலிமழை'⁽²¹³⁾ என்பர் கபிலர். 'மழைமுழங்கு கடுங்குரல்'⁽²¹⁴⁾ என்பர் கயமனார். இடி இடித்து ஆரவாரத்தோடு மழை பொழிந்ததை,

“கார்வான் முழக்கின் நீர்மிசை தெவிட்டும்” (அகநா. 301: 18)

என்பது குறிப்பிடும். இடியோடு கூடியமழை ஒலியை,

“ஆர்ப்பது போலும் இக்கார்ப்பெயற் குரலே” (நற். 214: 12)

எனக் கருவூர்க் கோசனார் குறிப்பிடுவர்.

ஆரவாரமிக்க மழை ஒலி, ‘ஆர்கலி’⁽²¹⁵⁾, ‘ஆர்பெயல் கலித்த’⁽²¹⁶⁾, ‘முழங்கு’⁽²¹⁷⁾, ‘மழைமுழங்குஅரவம்’⁽²¹⁸⁾ எனவும் இயம்பப்பட்டுள்ளது. ‘கல்’⁽²¹⁹⁾ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லால் புயல் போன்ற மழை ஒலி சுட்டப்பட்டுள்ளது. ‘இம்’⁽²²⁰⁾ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லாலும் மழை ஒலி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

‘விசும்பதிர முழங்கி’⁽²²¹⁾ எனப் பெருமழை ஒலியை அகநானூறு குறிப்பிடும். கடுமையான மழை ஒலி, ‘கடுங்குரல்’⁽²²²⁾, ‘சிலைத்து’⁽²²³⁾, ‘விளிவில் அரவம்’⁽²²⁴⁾, ‘பேரிசை முழக்கம்’⁽²²⁵⁾, ‘உரற்றுகுரல்’⁽²²⁶⁾, ‘இருவிசம்பு அதிரமுழங்கி’⁽²²⁷⁾, ‘பெய்யும் முழங்கி’⁽²²⁸⁾, ‘விண்ணதிர்பு முழங்கி’⁽²²⁹⁾ எனவும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

தொகுப்புரை

இயற்கை என்ற சொல் பலபொருள் ஒருசொல்லாகும். சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கை என்ற சொல் இயல்பு என்ற பொருளில் பயின்று வந்துள்ளது.

நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம் போன்றவற்றின் வாயிலாக எழும் ஒலிகளே இயற்கை ஒலிகளாகும்.

நிலத்தில் எழும்ஒலிகளில் எதிரொலி, தாவரங்களில் எழும்ஒலி, பருவஒலிகள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். எதிரொலி குறிஞ்சி நிலமக்களால் பெரிதும் விரும்பப்பட்டது. அதனால் பலபாடல்களில் எதிரொலி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தாவரங்களில் எழும் ஒலிகளில் மூங்கில்மரம் காற்றில் உராயும் ஒலி, வாகை நெற்றொலி, பாலை நெற்றொலி, பழம் நீரில் விழும்ஒலி, கள்ளிக்காய் வெடிக்கும் ஒலி போன்றன நன்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மலர்விழும் நுட்பமான ஒலியைக்கூடச் சங்கப்பாடல்கள் சிறப்பாகப் புலப்படுத்தியுள்ளன.

நீர்நிலைகளில் கடல், அருவி, ஆறு ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். கடலின் ஒலியை இசை ஒலிகளோடு ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளனர். கடலில் இயல்பான நிலையில் ஏற்படும் ஒலியையும், ஆரவாரமிக்க நிலையில் ஏற்படும் ஒலியையும் வேறுபட்ட ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களால் சுட்டியுள்ளனர்.

மலையிலிருந்து வீழ்வது அருவி; நிலத்தில் ஓடுவது ஆறு. இவ்விரு நீர்நிலைகளின் ஒலிகளை இசை ஒலிகளோடு ஒப்பிட்டு உரைத்துள்ளனர். பலபாடல்களில் அருவியின் ஒலி 'பறைகுரல்' என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

தென்றல், வாடை, கொண்டல், கோடை ஆகிய காற்றின் தன்மைகளையும் அதன் ஒலி நிலைகளை, நேரிடையாகவும், மரஞ்செடி, கொடி, காய், கனி ஆகியவற்றின் அசைவொலியாகவும் சங்கப் புலவர்கள் சுட்டியுள்ளனர்.

வானில் எழும் இடிஒலியே இயற்கை ஒலிகளில் பேரொலியாகத் திகழ்ந்தது. இவ்விடியானது பேரொலியாகத் தோன்றினாலும் செறிவான மரங்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஒலியாக மாற்றம் பெற்று செவிக்கினிய ஒலியாகவே கேட்டது. அதனால் பழந்தமிழர்கள் இடிஒலியை 'இன்குரலெழிலி' 'தண்குரலெழிலி' போன்ற பல சொற்களால் அழைத்து வந்தனர்.

இயல்பாகப் பொழியும் மழையை யாழிசையோடு ஒப்பிட்டு உரைக்கும் புலவர்கள், ஆரவாரமிக்க மழைஒலியை கலிமழை, மழைமுழங்கு கடுங்குரல் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

இம், இமிழ், இழும், கல், ஒல், சில் போன்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களை இயற்கை ஒலிகளைச் சுட்டப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வொலிக்குறிப்புச் சொற்கள் இயற்கை ஒலிகளை அப்படியே எடுத்தியம்புவதாகவும் கருத்தாழமிக்க சுருக்கக் குறியீடுகளாகவும் விளங்கின. புலவர்கள் 'போலச் செய்தல்' என்ற முறையில் இந்த ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களை

எடுத்தியம்பியுள்ளனர். இயற்கையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவ்வொலிக்குறிப்புச் சொற்கள் இனக்குழுவாக வாழ்ந்த மனிதன் சைகை மொழியில் இருந்து, ஒலிவடிவ மொழிக்கு வளர்ச்சி கண்ட நிலையைச் சூட்டுவதாக உள்ளது.

இயற்கை ஒலிகளை இசை ஒலிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பாடியிருப்பது சங்ககாலமக்கள் இயற்கையோடும், இசையோடும் ஒன்றி வாழ்ந்தமையை நன்கு உணர்த்தும்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. மு. வரதராசன், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப-11.
2. நற். 201: 11, குறுந். 229: 7, பரி. 2: 1, கலித். 22: 3, அகநா. 384: 9, 353:5, 255: 4, புறநா. 76-2, 45: 6, 35: 28, திருமுருகு. 167,மலைபடு. 83.
3. அன்னி மிருதல குமாரி தாமசு, பரிபாடலில் இயற்கை, ப-18.
4. மேலது, ப-20.
5. Fr.Thaninayagam, landscape and poetry, P.22.
6. M.Varadarajan, paper presented at the seminar Indian literature at Simla, P.2.
7. அ.ம.பரிமணம், இயற்கை நாட்டியம், ப-36.
8. பரி.8: 19.
9. பரி.8: 34-35.
10. மலைபடு. 344.
11. உ.வே.சாமிநாதையர், (ப.ஆ), பத்துப்பாட்டு மூலம், ப-33.
12. பரி.8: 110.
13. பதிற்.50: 1.
14. பரி.15:44.
15. அகநா.389: 22.
16. மதுரைக்.299.
17. பதிற்.41: 13, கலித்.45: 6, புறநா.390: 7.
18. கலித்.46: 6.
19. நற்.228: 8, அகநா.8: 11-12, 321-3.
20. நற்.51-2, 318-8, 344-9, கலித்.38-8, அகநா.172-4, 232-4.

21. நற்.156-9, ஐங்.395-2, அகநா.143-7.
22. மலைபடு.324.
23. அகநா.89-4.
24. கலித்.40-10.
25. நற்.22-11, 178-8, 199-3, 303-1, 333-12, குறுந்.6-1, 107-3, 160-4,
244-1, 261-4, அகநா.103-12, 142-20, 170-12, 328-3, நெடுநல்.186.
26. நற்.40-10, 145-10, 287-9, குறுந்.163-5, 312-4, ஐங்.324-31, அகநா.129-2, 279-6,
27. குறுந்.118-2, புறநா.149-1.
28. கலித்.142-32, 145-2, பொருநர்.72, பெரும்பாண்.155, மலைபடு.195.
29. நற்.181-10.
30. நற்.395-8.
31. மதுரைக்.558.
32. புறநா.397-8.
33. புறநா.233-5-6.
34. கலித்.33-14.
35. அகநா.225-8.
36. அகநா.82-2.
37. அகநா.47-4, 72-11.
38. அகநா. 8-8, 241-6-7, மலைபடு.161.
39. கலித்.40-10.
40. குறுந்.253-5, அகநா.107-7, 153-9, 185-6.
41. ஐங்.307-1.
42. குறுந்.7-5.

43. குறுந்.39-2.
44. குறுந்.369-1-2.
45. குறுந்.138-5.
46. கலித்.46-12-13.
47. அகநா.89-5.
48. அகநா.243-7.
49. கலித்.79-1.
50. மதுரைக்.110.
51. ஐங்.325-1.
52. அகநா.143-3.
53. நற்.372-4.
54. வா.சா. பானு நூர்மைதீன், பழந்தமிழ்அகப்பாடல்களில் நிலமும்
பொழுதும், ப-126.
55. தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக் குழுவினர், தமிழ்நாட்டு வரலாறு, ப-4.
56. நற்.117-1, 203-1, 347-1, ஐங்.105-1-2, 192-1, பதிற்.45-22, 51-2, 63-18,
அகநா.220-12, புறநா.343-10, மதுரைக். 199.
57. பதிற்.63-17.
58. அகநா.70-14, 338-21.
59. ஐங்.192-1.
60. கலித்.105-74.
61. புறநா.81-1.
62. பதிற்.31-1.
63. ஐங்.199-1.

64. புறநா.343-4.
65. கலித்.127-11, ஐங்.171-1.
66. நற்.378-11, ஐங்.192-2, அகநா.334-4, புறநா.49-2, முல்லைப்-4.
67. நற்.67-8.
68. பரி.8-31.
69. புறநா.351-3-4.
70. கலித்.121-8, 125-11, புறநா.58-21, 204-5.
71. புறநா.19-1.
72. புறநா.237-18.
73. குறுந்.345-5-6, 351-3.
74. பொருநர்.177.
75. அகநா.200-8.
76. புறநா.377-29.
77. குறுந்.351-4.
78. குறுந்.177-1, அகநா.50-1.
79. அகநா.400-25, 40-2.
80. நற்.395-5.
81. அகநா.310-16.
82. பதிற்.55-3, அகநா.70-14, 400-25, மதுரைக்.235, 425.
83. ஐங்.172-3.
84. நற்.31-11.
85. நற்.319-1.
86. நற்.335-2-3.

87. அகநா.40-2.
88. கலித்.134-5.
89. மதுரைக்.2.
90. அகநா.169-5.
91. பொருநர்.206.
92. நற்.254-5.
93. பட்டினப்.97.
94. குறுந்.345-5-6.
95. நற்.49-1, 96-4, ஐங்.107-3, அகநா.200-8, புறநா.160-28.
96. நற்.159-10, குறுந்.303-3.
97. புறநா.161-1
98. பதிற்.51-14
99. பதிற்.88-21
100. பதிற். 46-11
101. பதிற்.70-24
102. புறநா.126-8, 229-14, 398-30.
103. குறுந்.134-5, அகநா.288-10, புறநா.24-4, 174-8, 192-8.
104. புறநா.148-1, 158-3.
105. ஐங்.395-5, கலித்.45-8.
106. கலித்.42-3
107. நெடுநல்.97 அகநா.318-5
108. அகநா.378-23, மலைபடு.278.
109. அகநா.82-3.

110. நற்.7-2, 147-6, 205-1, 213-1, 288-1, 365-7, 396-2, 399-1, புறநா.115-1.
111. கலித்.74, அகநா.168-8, 262-14, புறநா.168-1.
112. கலித்.53-6, அகநா.138-8.
113. குறுந்.95-2.
114. நற்.313-10, ஐங்.163-2.
115. மதுரைக்.241.
116. அகநா.228-1.
117. ஐங்.233-3.
118. பதிற்.70-24, புறநா.399-33.
119. பதிற்.40-20.
120. திருமுருகு.240, முல்லைப்.88.
121. அகநா.352-3.
122. அகநா.172-3.
123. அகநா.68-3.
124. நற்.251-1.
125. கலித்.44-3.
126. பதிற்.28-13.
127. புறநா.399-11.
128. புறநா.7-11.
129. பரி.5-3.
130. தொல்.நூ.841.
131. அகநா.301-13, ஐங்.320-2.
132. சி.ஏ.கிருஷ்ணமூர்த்தி, பூகோள சாஸ்திரம், ப-7.

133. மு.வரதராசன், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப-253
134. மதுரைக்.335
135. அகநா.51-3
136. மதுரைக்.450
137. அகநா.249-15
138. அகநா.243-7-8, 353-7-8, நெடுநல்.64.
139. அகநா.243-4
140. மதுரைக்.125
141. மு.வரதராசன், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப.251.
142. அகநா.312-10.
143. கோ.கண்ணன், பண்டைத் தமிழரின் ஒலி உணர்வும் இசை உணர்வும்,
பக்.44-45.
144. நற்.228-2.
145. ஐங்.411-1, 455-2, நற்.153-4.
146. கலித்.16-8.
147. ஐங்.428-2.
148. ஐங்.452-2.
149. நற்.154-3.
150. நற்.247-3.
151. குறுந்.314-2.
152. அகநா.84-2.
153. அகநா.23-2.
154. பரி.8-18.

155. முல்லைப்.5.
156. குறிஞ்சிப்.49.
157. குறுந்.251-7.
158. அகநா.136-12.
159. நற்.129-8.
160. நற்.114-9.
161. புறநா.391-1.
162. நற்.248-7, அகநா.278-5.
163. நற்.51-4.
164. கலித்.45-5.
165. குறுந்.94-7.
166. குறுந்.158-2.
167. குறுந்.194-2, கலித்.46-10, மதுரைக்.423.
168. ஐங்.493-1.
169. அகநா.43-2, 188-3-8.
170. அகநா.392-11-12, புறநா.361-1.
171. புறநா.159-18.
172. ஐங்.476-1, பரி.7-2, 20-2.
173. புறநா.241-5.
174. புறநா. 77-11.
175. அகநா.374-7.
176. பரி.7-82.
177. கலித்.145-9, அகநா.144-12.

178. அகநா.389-23.
179. அகநா.334-4.
180. அகநா.337-20.
181. அகநா.218-6.
182. பதிற்.81-4.
183. அகநா.188-3-8.
184. அகநா.163-1.
185. ஐங்.469-3, நற்.329-10.
186. நற்.261-2.
187. ஐங்.261-2.
188. நற்.114-9, 37-10, குறுந்.186-1, புறநா.205-10.
189. நற்.201-8, குறுந்.268-4, 391-3, கலித்.49-12, அகநா.139-18, 162-5.
190. நற்.2-10, ஐங்.441-2, பரி.8-33, புறநா.161-5, 174-28, திருமுருகு.172.
191. கலித்.141-17.
192. கலித்.41-5.
193. நற்.68-8, 122-5, 238-8, 383-5, குறுந்.190-5, அகநா.158-1, 202-11, 318-2, புறநா.161-5, 174-28, மலைபடு.357.
194. நற்.129-8.
195. பெரும்பாண்.42.
196. பரி.21-31.
197. நற்.253-6.
198. நற்.246-9.

199. அகநா.58-1.
200. நற்.383-5, 364-7.
201. நற்.112-9.
202. அகநா. 159-13.
203. புறநா.166-27, பெரும்பாண்.135.
204. நற்.208-12.
205. பரி.8-32.
206. பரி.18-23.
207. முல்லைப்.88.
208. குறுந்.94-7.
209. குறுந்.94-7.
210. புறநா.391-1.
211. நற்.129-8, 274-2, 361-4, குறுந்.249-3.
212. புறநா.147-3.
213. குறுந்.264-1.
214. குறுந்.396-6.
215. நற்.53-5, அகநா.54-3, நெடுநல்.3.
216. நெடுநல்.21.
217. அகநா.174-8.
218. அகநா.232-2.
219. நெடுநல்.64, பெரும்பாண்.23-24, நற்.213-7-8, அகநா.178-7, புறநா.160-2.
220. புறநா.367-16.
221. அகநா.314-2.

222. நற்.51-4, அகநா.174-7.

223. அகநா.139-4.

224. நற்.257-1.

225. அகநா.264-9.

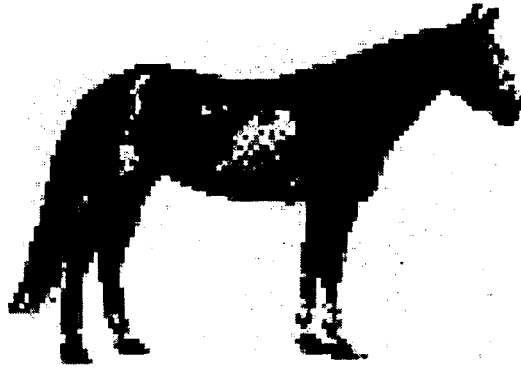
226. நற்.229-8.

227. அகநா.274-1.

228. குறுந்.216-6.

229. அகநா.294-1.

இயல் - 3

வீலங்கின ஒலி

இயல் 3

விலங்கின ஒலி

- ❖ அரிமா
- ❖ ஆ
- ❖ ஆடு
- ❖ ஆமா
- ❖ எருது
- ❖ எருமை
- ❖ கரடி
- ❖ கலிமா
- ❖ கேழல்
- ❖ நரி
- ❖ நாய்
- ❖ புலி
- ❖ மந்தி
- ❖ மான்
- ❖ யானை
- ❖ பிற உயிரினங்கள்
- ❖ ஆமை
- ❖ தவளை
- ❖ பல்லி
- ❖ மீன்

இயல் 3

விலங்கின ஒலி

சங்க இலக்கியங்கள் விலங்கின வாழ்வியலை நன்கு இயம்பியுள்ளன. விலங்கினங்கள் ஒலியெழுப்புதல் மூலம் துணையை அழைத்தல், தம் எல்லையைப் பிற விலங்குகளுக்கு அறிவித்தல் போன்ற தேவைகளை நிறைவுசெய்துகொள்கின்றன. விலங்கினங்களின் வாழ்க்கையில் ஒலி இன்றியமையாத இடம்பெறும். இவற்றின் ஒலிகளைச் சங்கப்புலவர்கள் தம் பாடல்களில் தக்க சொற்களால் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இவ்விலங்கினங்கள் எழுப்பும் ஒலிகளை ஆய்வதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

அரிமாவின் ஒலி (சிங்கம்)

விலங்கினங்களின் அரசன் எனப் போற்றப்படுவது அரிமா. இதை வயமான், விலங்குமான் எனவும் அழைத்தனர். இது பிற்காலத்தில் சிங்கம் என அழைக்கப்பட்டது. “புலி வாழும் சூழலில் சிங்கம் வாழாது மற்றும் சிங்கம் தமிழ்நாட்டில் என்றும் இயற்கையில் வாழ்ந்த விலங்கு அன்று. அதனால் தான் சங்கப்புலவர்கள் சிங்கத்தைப்பற்றி யாதொரு செய்தியும் கூறவில்லை”⁽¹⁾ என்பர் பி.எல்.சாமி. அரிமா பற்றிய செய்தி இருபாடல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வலிமையான வில்லின் நாணிவிருந்து எழுந்த ஒலி,

“அரிமான் இடித்தன்ன அம்சிலை வல்வில்

புரிநாண் புடையின் புறங்காண்” (கலித். 15: 1-2)

எனச் சுட்டப்படுகிறது. இதில் வில்லில் அம்பு எய்வதால் எழும் நாண் ஒலி அரிமாவின் குரலொலியோடு ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அரிமாவின் ஒலி அஞ்சத்தக்கது என்பதை,

“விலங்குமான் குரல் கேட்பின் வெருவுவை யல்லையோ”

(கலித். 13: 17)

என்பது சுட்டும். இவற்றில் இடி, குரல் என்பன அரிமாவின் ஒலியாகும்.

ஆவின் ஒலி

சங்ககாலமக்கள் ஆநிரைகளை மிகுதியாக வளர்த்தனர். கன்றுக்குப் பாலூட்டும் பசுவைத் தாய்மைக்கு அடையாளமாகக் கூறுவது மரபாகும். பசுவுக்கும், கன்றுக்குமான உணர்வுப் போராட்டத்தைப் பல பாடல்கள் நன்கு விளக்கியுள்ளன. அருகம் புல்லை நிறைவாக உண்ட ஆநிரைகள் தம் கன்று பசியோடு இருப்பதை எண்ணி அவற்றை அழைத்து ஒலி எழுப்பின. இதனை,

“வீங்கு மாண் செருத்தல், தீம்பால் பிலிற்ற

கன்றுபயிர் குரல, மன்று நிறை புகுதரும்” (அகநா. 14: 10-11)

“ஊர்வயின் பெயரும் பொழுதில், சேர்பு உடன்

கன்றுபயிர்குரல மன்று நிறை புகுதரும்” (அகநா. 64: 13-14)

“கன்றுபயிர் குரல மன்று நிறை புகுதரும்” (குறிஞ்சிப். 218)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். இவற்றில் ஆநிரை தம் கன்றை எண்ணி அன்போடு ஒலி எழுப்பியதை ‘கன்று பயிர்குரல்’ என்பது சுட்டும்.

தம் கன்றுகளுக்குப் பால் தர எண்ணிய ஆநிறைகள் அன்போடு அவற்றை அழைத்தன. கன்றுகள் கயிறால் கட்டப்பட்டிருப்பதால் தாமே விரைந்து அவற்றை நோக்கிச் சென்றன. இதனை,

“தாம்பசைக் குழவி வீங்குகரை மடிய

கனையலங் குரல கால்பரி பயிற்றி” (அகநா. 54: 7-8)

என்பது விளக்கும். இதில் ‘கனையலங்குரல’ என்று ஆநிறைகளின் ஒலி சுட்டப்பட்டுள்ளது. ‘கனை’ என்றசொல் ஒலிச்செறிவைக் குறிப்பதாக இங்கு பயின்று வந்துள்ளது.

ஆடுகளின் ஒலி

ஆடுகள் கூட்டமாக வாழும் இயல்பின. தகர், துருவை, வெள்ளாடு என இவை இனப்பாகுபாடு உடையன. இவை கூட்டமாகச் செல்வதால் எழும் ஒலியை,

“கல்லென் கடத்திடைக் கடலின் இரைக்கும்” (மலைபடு. 415)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். இதில் ஆட்டினங்களின் ஒலி கடலின் அலை ஒலியோடு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதில் ‘இரைக்கும்’ என்பது இரைச்சல் என்ற பொருளில் வந்துள்ளது.

ஆமானின் ஒலி

ஆமான், காட்டில் வாழும் பசுமாடு போன்றதொரு விலங்காகும். “இது மாட்டினத்தைச் சேர்ந்த காட்டில் வாழும் மாடு”⁽²⁾ என்பர் பி.எல். சாமி. ஆமான் மென்மையான விலங்காயினும் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள

புலியுடனும் போராடும் திறன் மிக்கது. பசியோடு வந்த புலி, பெண் ஆமான் அலற ஆண் ஆமானை அடித்துக் கொன்றதை,

“இருள்முகைச் சிலம்பின் இரை வேட்டெழுந்த

பணைமருள் எருத்தின் பல்வரி இரும்போத்து

மடக்கண் ஆமான் மாதிரத்து அலற

தடக்கோட்டு ஆமான் அண்ணல் ஏறு

நனந்தலைக் கானத்து வலம்படத் தொலைச்சி” (அகநா. 238: 4-8)

என்பர் கபிலர். இதில் ‘அலற’ என்பது பெண் ஆமானின் ஒலியாகும். புலியின் வருகையை அறிந்து தம் இனத்துக்கு அறிவுறுத்துவதாக பெண்ஆமான் ஒலி ‘அலற’ என்று சுட்டப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆமான் ஏற்றின் முழக்கத்தை “சிலைப்ப”⁽³⁾ என்றுரைப்பர் நக்கீரர்.

“துவைத்தலும், சிலைத்தலும், இயம்பலும், இரங்கலும்

இசைப்பொருட்கிளவி என்மனார் புலவர்” (தொல். 841)

என்பர் தொல்காப்பியர்.

‘சிலைத்தல்’ என்ற இசைக்குறிப்புச் சொல்லால் ஆமானின் ஒலி சுட்டப்பட்டமை அக்கால மக்கள் ஆமான் ஒலியைக் கேட்டு இன்புற்றமையைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

எருதின் ஒலி

மாட்டினத்தில் ஆண்மாடு ஏறு, எருது என அழைக்கப்படுகிறது. இதன் முழக்கத்தை “ஏறுமாறு சிலைக்க”⁽⁴⁾ என்பர் மாங்குடி மருதனார்.

எருதுகள் தம் தலைமைப்பண்பைத் தன் இனத்துக்கு உணர்த்தப் பிற
எருதுகளுடன் போரிடும். இதனால் எழுந்த ஆரவாரத்தை,

“நல்லேறு பொருஉங் கல்லென் கம்பலை” (மலைபடு. 335)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். இதில் ‘கல்’ , ‘கம்பலை’ எனும் சொற்கள்
எருதுகளின் செயலால் எழுந்த ஒலியைச் சுட்டுவனவாக உள்ளன. எருதின்
இனிய ஒலியை “இன்சிலை”⁽⁵⁾ என்பர் மாமூலனார். இதில் ‘இன்’ என்ற
அடைமொழி எருதொலியின் இனிமையைச் சுட்டுவதாக உள்ளது. முதிய
ஏறு தன் வலிமையை உணர்த்தும் வகையில் ஒலி எழுப்பியதை,

“அலந்தலை முதேறு ஆண்குரல் விளிப்ப” (அகநா. 367: 3)

என்பர் பரணர். இதில் ‘ஆண்குரல்’ என்பது எருதின் வலிமையைச்
சுட்டுவதாகவும் ‘விளிப்ப’ என்பது அதன் அழைப்பொலியைச்
சுட்டுவதாகவும் உள்ளன.

எருமையின் ஒலி

எருமை மாடுகள் சங்க கால மக்களின் வளர்ப்பு விலங்குகளில்
முதன்மையானவையாகும். பசுவின் பாலவிட எருமையின் பால்
அடர்வானது. அதனால் எருமைகளை அக்கால மக்கள் பெரிதும் விரும்பி
வளர்த்தனர். எருமைகளுக்குத் தம் உடலில் உண்டாகும் வெப்பத்தை
வெளியேற்ற வியர்வைச் சுரப்பிகள் இல்லை. அதனால் அவை நீரில்
மூழ்கிக் கிடப்பதைப் பெரிதும் விரும்புகின்றன. எருமை தம் உடல்
வெப்பம் நீங்கப் பொய்கையில் ‘துடும்’ என்று ஒலி எழக் குதித்ததை,

“தடமருப்பு எருமைப் பீணர்ச்சுவல் இரும்போத்து

மடநடை நாரைப் பல்லினம் இரிய

நெடுநீர்த் தண்கயந் துடுமெனப் பாய்ந்து” (நற். 330: 1-3)

என்பர் ஆலங்குடி வங்கனார். இதில் ‘துடும்’ என்ற ஒலி எருமையின் செயலால் குளத்தில் எழுந்த ஒலியாகும். இவ்வொலிக்கு அஞ்சி நாரையினங்கள் வேறிடம் சென்றமை அவ்வொலியின் தன்மையைச் சுட்டுவதாக உள்ளது. இரவில் எருமைகள் கத்துவது இயல்பாகும். கருமையான நிறம் கொண்ட எருமை இரவில் ‘ஐ’யெனக் கரைந்ததை,

“நள்ளென் யாமத்து ஐயெனக் கரையும்” (குறுந். 261: 4)

என்பர் கழார்க்கீரனார். இதில் எருமையின் ஒலி, ‘ஐ’ ‘கரையும்’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ‘கரையும்’ என்ற சொல் எருமையின் ஒலியானது செல்லச் செல்லத் தேய்ந்து போதலை நுட்பமாகச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

கரடியின் ஒலி

என்கு, உளியம் என்பன கரடியின் வேறு பெயர்களாகும். இது கருமையான நிறமுடையது. கரடியின் ஒலியை மக்கள் செவிமடுத்துக் கேட்டதை,

“கோள்வல் ஏற்றை ஓசை ஓர்மார்” (அகநா. 171: 9)

என்பர் கல்லாடனார். இதில் ‘ஓசை’ என்றசொல் கரடியின் ஒலியைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

அகன்ற வாயையுடைய கரடி புற்றைப் பெயர்த்து அதில் உள்ள
பாம்பு நடுங்குமாறு முழங்கி அதில் உள்ள உணவை உண்டதை,

“இரைதேர் எண்கின் பகுவாய் ஏற்றை

கொடுவரிப் புற்றம் வாய்ப்ப வாங்கி

நல்லரா நடுங்க உரறிக் கொல்லன்

ஊதுலைக் குருகின் உள்ளுயிர்த்து அகழும்” (நற். 125: 1-4)

என்பது விளக்கும். இதில் ‘உரறி’ என்பது கரடியின் ஒலியைச் சூட்டுகிறது.
கரடி மூச்சுவிட்டமை கொல்லனின் உலைத்துருத்தியோடு
ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

கலிமாவின் ஒலி (இவுளி, புரவி)

‘கலி’ என்ற ஒலியை அடிப்படையாகக் கொண்டு ‘கலிமா’ என்ற
பெயர் வந்தது. எல்லா விலங்குகளும் ஒலி எழுப்பும் எனினும் இதன்
ஒலி புறவாழ்வில் போரில் அரசனின் வலிமையைக் காட்டுவதாக உள்ளது.
அதனால் இக்குதிரையைக் ‘கலிமா’⁽⁶⁾ என்ற சொல்லால் பல பாடல்கள்
குறிப்பிட்டுள்ளன. குதிரையின் இயல்பான ஒலியை,

“காலியற் புரவி ஆலும் ஆங்கண்” (புறநா.178: 2)

“அஞ்செவி நிறைய ஆலின” (முல்லைப்.89)

என்பது விளக்கும். இவற்றில் ‘ஆலும்,’ ‘ஆலின’ என்பன ஒலி குறித்த
சொற்களாகும். குதிரைகள் புல் உண்ணுவதால் எழும் ஒலியை,

“பணை நிலைப் புரவி புல்லுணாத் தெவிட்ட” (மதுரைக்.660)

“புல்லுணாத் தெவிட்டும் புலம்புவிடு குரல்” (நெடுநல்.94)

என்பன நுவலும். இவற்றில் ‘தெவிட்டும்’ என்ற சொல் ஒலித்தல் பொருளில் வந்துள்ளது. ‘புலம்புவிடு குரல்’ என்பது அவற்றின் குரலொலியைக் குறிப்பதாக உள்ளது. குதிரை நடக்கும் போது எழும் ஒலி ‘டக்.டக்.டக்’ என்று இருக்கும். இவ்வொலி ஓடும் போது இசைப்பது போல இருக்கும். அதனால் எழும் ஒலியை,

“சொல்லாது இருப்பேன் ஆயின் ஒல்லென

விரீஉளைக் கலிமான் தேரொடு” (கலித்.75: 15-16)

என்பது விளக்கும். இதில் ‘ஒல்’ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லால் குதிரையின் ஒலி சுட்டப்பட்டுள்ளது.

கேழலின் ஒலி

காட்டுப்பன்றி ‘கேழல்’ என்றழைக்கப்பட்டது. வலிமை மிகுந்த புலியையும் எதிர்த்துப் போரிடும் திறன் மிகுந்தது கேழல். காட்டில் விளையும் கிழங்குகளைத் தோண்டி உண்ணும் கேழலை, புலி விரும்பி உண்ணும். சங்ககால மக்களும் கேழலை வேட்டையாடி உண்டனர். சேம்பு, மஞ்சள் போன்ற கிழங்குகளைக் கேழலிடமிருந்து காக்க அக்காலமக்கள் பறை அறைந்தனர். பன்றியை விரட்டப் பயன்பட்டதால் அப்பறைக்குப் ‘பன்றிப்பறை’ என்ற பெயர்வந்தது. இதனை,

“சேம்பும் மஞ்சளும் ஓம்பினர் காப்போர்

பன்றிப்பறையும் குன்றகச் சிலம்பும்” (மலைபடு. 343-344)

என்பது விளக்கும். கானவர்கள் கேழலைக் குழிவெட்டிப் பிடித்தனர்.

அதனால் குழியில் விழுந்த கேழல் பேரொலி எழுப்பியது. இதனை,

“வீழ்முகக் கேழலட்ட பூசல்” (மதுரைக். 295)

என்பர் மாங்குடி மருதனார். இதில் கேழலின் ஒலி ‘பூசல்’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நரியின் ஒலி

நரி இனமாக வாழும் இயல்புடையது. இது நாய்போன்ற உருவம் உடையது. “நாயினத்தைச் சார்ந்த விலங்குகளாக நரி, ஓநாய், செந்நாய் ஆகிய விலங்குகளை விலங்கு நூலார் கருதுவர்”⁽⁷⁾ நரி இறந்த விலங்குகளை விரும்பி உண்ணும். இதன் ஒலியை ஊளை என்றழைப்பர். நண்பகலில் பசியில் வாடிய வெண்மையான நிறமுடைய நரி ஊளையிட்டதை,

“ஞாயிறு கோடா நண்பகல் அமையத்துக்

கவலை வெண்ணரி கூஉமுறை பயிற்றி” (பதிற். 22: 24-25)

என்னும்அடிகள் விளக்கும். இதில் ‘கூஉமுறை பயிற்றி’ என்பது தொடர்ந்து ஒரே மாதிரி ஒலி எழுப்பியதைச் சுட்டுவதாக உள்ளது. தீயைப்போன்ற வாயையுடைய நரியின் அஞ்சத்தக்க ஊளை ஒலியை,

“அழல்வாய் ஓரி அஞ்சுவரக் கதிர்ப்ப” (பட்டினப். 257)

என்பர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார். இதில் கதிர்ப்ப என்பது நரியின் ஒலியாகும். மனிதர்களின் பிணத்தை விரும்பி உண்ணும் நரியின் ஒலியை,

“கள்ளி நீழல் கதறுபு வதிய” (அகநா. 337 17)

என்பர் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ. இதில் ‘கதறு’ என்ற சொல் நரியின் ஒலியைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

நாயின் ஒலி (ஞமலி)

‘நா’ தொங்குவதால் நாய் என்று பெயர்பெற்றது. வீட்டு விலங்குகளுள் ஒன்றாக நாய் வளர்க்கப்பட்டது. வேடர்கள் தம் தொழிலுக்காக நாயைப் பெரிதும் பயன்படுத்தினர். நாய் மோப்ப உணர்வு அதிகமுடையது. நாயின் ஒலியைக் குரைத்தல் என்பர். ஈன்று சில நாட்களே ஆன நாயின் ஒலியை,

“திறவாக் கண்ண சாய் செவிக்குருளை

கறவாப் பால்முலை கவர்தல் நோனாது

புனிற்றுநாய் குரைக்கும் புல்லென் அட்டில்” (சிறுபாண்.130-132) என்பர் நத்தத்தனார். இதில் நாயின் ஒலி ‘குரைக்கும்’ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. தமது எல்லைக்குள் வேறு நாய்கள் வந்தாலோ, அல்லது புதிய மனிதர்கள் வந்தாலோ குரைக்கும். நாய்கள் தமக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்ளும் போது பேரொலி எழும். இதனை,

“கல்லென் சுற்றக் கடுங்குரல்” (குறிஞ்சிப். 151)

என்பர் கபிலர். இரவில் நாய்கள் குரைப்பதை,

“காவலர் கடுகிறும் கதநாய் குரைப்பீனும்” (குறிஞ்சிப். 240)

என்னும் அடி விளக்கும்.

புலியின் ஒலி

காட்டில் வாழும் வலிமையான விலங்குகளில் புலியும் ஒன்றாகும். புலி பிற விலங்குகளைக் கொல்வதைப் பல பாடல்கள் உரைத்துள்ளன.

இலக்கியங்களில் புலியும், யானையும் சண்டையிடும் சூழல் மிகுதியாக உள்ளது. புலி “ஆமானையும், மரையாவையும், காட்டுப் பன்றியையும் வேட்டையாடுவதைப் பற்றிப் பல பாடல்களில் செய்திகள் வருகின்றன. இச்செய்திகள் விலங்கு நூலார், வேட்டையாளர் கூறும் செய்திகளுடன் ஒத்தே காணப்படுகின்றன”⁽⁸⁾ என்பர் பி.எல். சாமி. புலி இயல்பாகவும் வேறு சூழல்களிலும் ஒலிஎழுப்பும் போது வேறுபாடு இருக்கும். இதனை, “புலிகளின் ஒலிகள் பலவகைப்பட்டன. வியப்பு மேலிடும்போது சிறிய ஒலியை எழுப்புகின்றன. கோபம் ஏற்படும்போதும், இரையைத் தேடும்போதும் அடித்தொண்டையிலிருந்து குரலெடுத்து ஒலிக்கும்”⁽⁹⁾ என்பர் பி.சி. கணேசன். புலியின் இயல்பான ஒலியை, “குழும்”⁽¹⁰⁾ என்று பத்துப்பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. குழும் என்பது புலியின் ‘உர்....உர்....உர்....’ என்ற உருமலைக் குறிப்பதாகவே உள்ளது. புலியின் சினமிக்க ஓசையை “உரற”⁽¹¹⁾ என்று மூன்று பாடல்கள் சுட்டியுள்ளன. வலிமைமிக்க யானையைப் புலி கொன்றமையைப் பல பாடல்கள் நன்கு இயம்பியுள்ளன. இதனை,

“.....களிறுவலம் படுத்த

வெஞ்சின உழுவைப் பேழ்வாய் ஏற்றை

அஞ்சுதக உரறும் ஓசை கேளா” (நற். 154: 4-6)

என்பர் நல்லாபூர்கிழார். இதில் யானையை வலப்பக்கம் வீழ அடித்துக்கொன்ற சினமிக்க புலியின் உருமல் ‘உரற’ எனப்பட்டது. களிறைக் கொன்ற புலி சினமிகுதியால் மலைப்பகுதியெல்லாம் எதிரொலிக்க முழங்கியதை,

“பெருங்கல் விடரகம் சிலம்ப இரும்புலி

களிறு தொலைத்து உரறும் கடியிடி மழைசெத்து” (நற். 344: 9-10)

எனும் அடிகள் விளக்கும். இதில் புலியின் ஒலி இடியின் ஒலியோடு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. புலியின் சினமிக்க ஒலியை ‘உரறும்’ என்ற சொல்லாலே புலவர்கள் சுட்டியுள்ளமை அவ்வொலியின் தனித்தன்மையைச் சுட்டுவதாக உள்ளது. புலியின் உருமலை கடலின் இரைச்சலோடு ஒப்பிட்டு,

“மாக்கடல் திரையின் முழங்கி வலனேர்பு

கோட்புலி வழங்கும் சோலை” (குறுந். 237: 5-6)

என்பர் அள்ளூர் நன்முல்லையார். இதில் முழங்கி என்பது புலியின் ஒலியாக உள்ளது. ‘வழங்கும் சோலை’ என்பது அவ்வொலி காட்டில் கேட்டமையைக் குறிக்கிறது.

பனைமடலில் இருந்து ஆண்பறவை தம் துணையை அழைத்தது. அவ்வொலியைக்கேட்டு புலி எதிரோசை செய்தது. இதனை,

“கோளுடை நெடுஞ்சினை ஆண்குரல் விளிப்பீற்

புலிஎதிர் வழங்கும் வளிவழங்கு ஆரிடை” (நற். 174: 3-4)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். இதில் ‘வழங்கும்’ என்ற சொல் புலியின் ஒலியை இயம்புவதாக உள்ளது. வலிமைவாய்ந்த புலியின் ஒலியைப் “பூசல்”⁽¹²⁾ என்பர் மாங்குடி மருதனார். புலியின் வேறுபட்ட ஒலியை,

“கடையலங் குரல வாள்வரி உழுவை

பேழ்வாய்ப் பிணவின் விழுப்பசி நோனாது

சிறுகண் பன்றி வருதிறம் பார்க்கும்” (அகநா. 277: 5-7)

என்பர் கருவூர் நன்மார்பன். இதில் பெண்புலியின் பசிதாங்காது ஆண்புலி பன்றியைக் கொல்லக் காத்திருந்தமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இச்சூழலில் ஆண்புலியின் ஒலியை, ‘கடையலங்குரல்’ என்று புலவர் சுட்டுவர். தயிர் கடைவதால் எழும் ஒலி போல உள்ளமை இங்கு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. தயிர் கடையும் ஒலி புலியின் ஒலிபோல இருந்ததாகக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் சுட்டுவர். இதனை,

“புலிக்குரல் மத்தம் ஒலிப்ப” (பெரும்பாண். 156)

எனும் அடி இயம்பும். இதில் தயிர் கடையும் மத்தின் ஒலியைப் புலியின் ஒலியோடு ஒப்பிட்டுள்ளமை சுட்டத்தக்கது. “வேட்டையாளர் ஆராய்ச்சிப்படி இத்தகைய ஒலியை எழுப்பும் புலி வரிப்புலியன்று, பெருஞ்சிறுத்தைப்புலியும், சிறிய சிறுத்தைப் புலியுமே இத்தகைய குரலெழுப்புமெனக் கூறுவர். கடையலங்குரல் என்று மிக நுட்பமாகக் கேட்டறிந்து கூறியிருப்பது வியப்புக் குரியது”⁽¹³⁾ என்பர் பி.எல். சாமி.

மந்தியின் ஒலி

மரங்களில் தம் இனத்தோடு கூட்டமாக வாழும் இயல்புடையது மந்தி. சங்கப்பாடல்களில், ஊகம், முசு, செம்முகமந்தி, கருமுகமந்தி என நான்கு இனங்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியர்,

“குரங்கும், முசுவும், ஊகமும்” (தொல். 1521)

என்று இதனைக் குறிப்பிடுவர். குரங்குகள் மிகுந்த அச்சவுணர்வுடையன. புலி, பாம்பு போன்ற கொடிய விலங்கினங்களுக்கும், காட்டில் எழும்

பேரொலிகளுக்கும் அஞ்சும். புலி யானையைத் தாக்கியதால் யானை இடிபோல முழங்கியது. திடீரென எழுந்த இப்பேரொலிக்கு அஞ்சிய மந்தி தன் கையில் இருந்த குட்டியைக் கைதவறிவிட்டது. அதனால் கீழே விழுந்த குட்டி இறந்தது. குட்டி இறந்ததால் குரங்கினங்கள் கூடிக் கூக்குரலிட்டன. இவ்வொலிச் சூழலை,

“ஒண்கேழ் வயப்புலிப் பாய்ந்தெனக் கிளையொடு

நெடுவரை இயம்பும் இடியுமிழ் தழங்குகுரல்

கைக்கோள் மறந்த கருவிரல் மந்தி

அருவிடர் வீழ்ந்ததன் கல்லாப் பார்ப்பீற்கு

முறிமேயாக்கைக் கிளையொடு துவன்றிச்

சிறுமையுற்ற களையாப் பூசல்” (மலைபடு. 309-314)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். இதில் களையாப்பூசல் என்பது மந்தியினங்களின் நீங்காத கூக்குரலைச் சுட்டியுள்ளது. குரங்கினங்களின் கூட்டொலியை,

“கல்லென் சுற்றம் கைகவியாக் குறுகி” (நற். 57: 4)

என்பர் பொதும்பில் கிழார். குறவர்கள் கைதட்டிக்கொண்டு கவண்கற்களை எறிந்தனர். இதற்கு அஞ்சிய ஊகம் ‘கல்’ என ஒலி எழுப்பியதை,

“இருவெதிர்சர்ங்கழை தத்திக் கல்லெனக்

கருவிரல் ஊகம் பார்ப்பொடு இரிய” (மலைபடு. 207-208)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். இங்கு கல் என்ற ஒலிக்குறிப்புச்சொல் கூட்டமான மந்திகளின் ஒலியைச் சுட்டுவதாக உள்ளது. மிளகுக் கொடியில்

தளிரை உண்ட முசுக்கலையின் ஒலியை,

“அதிர்குரல் முதுகலை கறிமுறி முனைஇ” (அகநா. 182: 14)

என்பர் கபிலர். இதில் அதிர்வது போன்ற மந்தியின் குரலை அதிர்குரல் என்றசொல் இயம்பும். வேங்கை மரத்தில் அங்கும் இங்கும் தாவித்திரியும் மந்தியினங்கள் தம் துணையை அழைத்தமையை,

“நாட்பூ வேங்கை நறுமலர் உதிர

மேக்குஎழு பெருஞ்சினை ஏறி, கணக்கலை

கூப்பிடு உகளும் குன்றகச் சிறுநெறி” (அகநா. 205: 20-22)

என்பர் நக்கீரர். இதில் கலையின் ஒலி கூப்பிடு எனப்பட்டுள்ளது. ஆண்குரங்கு தன் துணையை அழைத்ததை,

“இன்துணைப் பயிரும் குன்ற நாடன்” (அகநா. 352: 7)

என்பர் அஞ்சியத்தை மகள் நாகையார். இதில் பயிரும் என்பது ஒலிக்குறிப்பாகும்.

மானின் ஒலி

மான்கள் மென்மையான உயிரினமாகும். இவை கூட்டமாக வாழும் இயல்புடையன. “சங்க இலக்கியங்களில் ஐந்துவகை மான்களைப் பற்றிய செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. அவை இரலை, நவ்வி, மரையான், உழை, கடமா என்பனவாகும்.”⁽¹⁴⁾ ஆண்மான் கலை என்றும் பெண்மான் பிணை என்றும் அழைக்கப்படும். புலியால் துரத்தப்பட்ட கலைமான் நீண்டதூரம் ஓடியதால் தம் துணையைப் பிரிந்தது. அதனால் தன் பிணையை விரும்பி அழைத்தது. இதனை,

“புலிகோல் பிழைத்த கவைக்கோட்டு முதுகலை

மான்பிணை அணிதர, ஆண்குரல் விளிக்கும்” (ஐங்.373: 2-3)

என்பது இயம்பும். பிணை மீது மிகுந்த அன்புகொண்ட கலைமான் இருப்பைப் பூவைத் தான் மட்டும் உண்ணாது தம் பிணையும் உண்ண வேண்டும் என்று கருதி அதனை அழைத்தது. இதனை,

“குதிர்க்கால் இருப்பை வெண்பூ உண்ணாது

ஆண்குரல் விளிக்கும் சேண்பால் வியன்கரை” (அகநா.321: 5-6)

என்பர் கயமனார். வெப்பம் மிகுந்த சுரத்தில் நெல்லிக்காய்கள் உதிர்ந்து கிடப்பதைக் கண்டு கலைமான் தம் பிணையை அழைக்கிறது. இதனை,

“சிறியிலை நெல்லித் தீம்கவைத் திரள்காய்

புள்ளி அம்பிணை உணீஇய உள்ளி

மறுமருப்பு இளங்கோடு அதிரக் கூஉம்” (அகநா.291: 16-20)

என்பர் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ. இதில் கொம்புகள் அதிர கலை ஒலித்தமை ‘கூஉம்’ என்று இயம்பப்பட்டுள்ளது.

பாலை நிலத்தில் மேய்வதற்குப் புல் இல்லாமையால் மானினங்கள் வருந்தின. மூங்கிலில் இருந்து உதிர்ந்த நெல்லைக் கண்ட கலைமான் ஒன்று தம் பிணையை அன்போடு அழைத்தது. இதனை,

“அலங்கல் வான்கழை உதிர்நெல் நோக்கி

கலைபிணை விளிக்கும் கானத்து” (அகநா.129: 4-5)

என்பர் குடவாயிற் கீரத்தனார். கொம்பினை உடைய கலைமானின் அழைப்பொலியைப் புலி உற்றுக் கேட்டது. இதனை,

“பொறிகிளர் உழவை பேழ்வாய் ஏற்றை

அறுகோட்டு உழைமான் ஆண்குரல் ஓர்க்கும்” (அகநா.147: 6-7)

என்பர் ஒளவையார். இவற்றால் ஆண்மானின் குரலொலியை ஆண்குரல் எனச் சிறப்பாக அழைத்தமை புலனாகிறது. செந்நாய் துரத்தியதால் ஓடிய மானினங்கள் ஒன்றையொன்று பிரிந்தன. அதனால் கலைமான்கள் தம் பிணையை அழைத்தன. இதனை,

“திண்ணிலை எயிற்ற செந்நாய் எடுத்தலின்

வளிமுனைப் பூளையின் ஒய்யென்று அலறிய

கெடுமானினநீரை தரீஇய கலையே

கதிர்மாய் மாலை ஆண்குரல் விளிக்கும்” (அகநா.199: 9-12)

என்பர் கல்லாடனார். இதில் செந்நாய்க்கு அஞ்சிய மானினங்கள் ஓடிய ஒலி, காற்றில் பூளைப்பூக்கள் பறக்கும் ஒலியோடு ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டு ‘ஒய்யென அலறிய’ எனப்பட்டது. கலைமான்கள் தம் துணையை அழைக்கும் ஒலி ‘ஆண்குரல் விளிக்கும்’ என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பாலை நிலத்தில் வெப்பம் காரணமாக நீர் வற்றிப் போனது. கலைமான் ஒன்று கானல் நீரை, நீரென்று கருதிச் சென்று ஏமாந்தது. அதனால் கலங்கிய உள்ளத்தோடு தம் பிணையை அழைத்தது. கலையின் வருத்தம் மிக்க ஒலியை,

“புலம்புவழிப்பட்ட உலமரல் உள்ளமொடு

மேய்பிணை பயிரும் மெலிந்துஅழி படர்குரல்

அருஞ்சரம் செல்லுநர் ஆள்செத்து ஓர்க்கும்” (அகநா.395: 10-12)

என்பர் எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார். இதில் கலைமானின் ஒலியை,

‘பயிரும் மெலிந்தழி படர்குரல்’ என்று நுட்பமாகச் சுட்டியுள்ளார். பயிரும் என்பது இயல்பான அழைப்பொலியாகும். ‘மெலிந்தழி படர்குரல்’ என்பது வருத்தம் மிக்க கலைமானின் மெல்லிய ஒலி, மேலும் அழிந்து மென்மையாக எங்கும் ஒலித்ததைச் சுட்டுவதாக உள்ளது. இவ்வொலி மனித ஒலி போல இருந்தமையை ‘ஆட்செத்தோர்க்கும்’ என்ற சொல் இயம்புகிறது. மானின் வருத்தமிக்க ஒலியை மிகவும் நுட்பமாகச் சுட்டியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பிணைமானின் இனிய ஒலியைச் சங்கப்பாடல்கள் நன்கு இயம்பியுள்ளன. இளைய பிணை தம் கலையை அழைத்ததைப் பசியோடு உள்ள புலி உற்றுக்கேட்டது. இதனை,

“மடமான் நாகு பிணை பயிரின் வீடர்முழை

இரும்புலிபுகர் போத்து ஓர்க்கும்” (புறநா.157: 10-11)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். இதில் ‘பயிரின்’ என்பது அழைப்பொலியாகும். பிணை அலற செந்நாய், கலையைக் கொன்றது.

“காடுதேர் மடப்பிணை அலற, கலையின்

ஓடுகுறங்கு அறுத்த செந்நாய் ஏற்றை” (அகநா.285: 5-6)

என்பது விளக்கும். இதில் ‘அலற’ என்பது பிணையின் அச்ச ஒலியாகும்.

பாலை நிலவழியே செல்வோர் உணவு உண்டு எறிந்த பனை ஓலையானது குறாவளிக்காற்றால் வீசப்பட்டது. அவ்வொலியைத் தம் பிணையின் ஒலி எனக் கருதிய கலை தன் துணையினை அழைத்திடும். இதனை,

“ஆறுசெல் மாக்கள் சோறுபொதி வெண்குடைக்

கனைவிசைக் கடுவளி எடுத்தலின், துணைசெத்து

வெருள்ஏறு பயிரும் ஆங்கண்” (அகநா.121: 12-14)

என்பர் மதுரை மருதனிளநாகனார். இதில் காற்றின் ஒலியை மான் ஒலியென அஞ்சிய கலைமானின் நிலை சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதே போல், பாலை நிலத்தில் வீசும் கோடைக் காற்றொலி, புலி, மானைப் பற்றியதால் எழும் ஒலி போல் இருந்ததால் மானினங்கள் அஞ்சி ஓடியமை சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“புலவுக்களம் துழைஇய துகள்வாய்க் கோடை

நீள்வரைச் சிலம்பின் இரைவேட்டெழுந்த

வாள்வரி வயப்புலி தீண்டிய விளிசெத்து

வேறுவேறு கவலைய ஆறுபரிந்து அலறி

உழைமான் இனநீரை ஓடும்” (அகநா.249: 14-18)

என்பர் நக்கீரனார். இவற்றால் மான்களின் ஒலி காற்றின் ஒலிபோல் இருந்தமையும், அவ்வொலிகளையும் உற்றறிந்து உணரும் ஆற்றல் மான்களுக்கு இருந்தமையும் புலனாகிறது. மான்கள் காற்றின் ஒலியை சரியாக உணராத தன்மை அவற்றின் அச்சவுணர்வை வெளிப்படுத்துவதாகவே உள்ளது. கூட்டமான கலைமான்களின் ஒலி பெருவங்கியமான தூம்பின் இசைபோல இருந்ததை,

“கணக்கலை இருக்கும் கடுங்குரற் தூம்பொடு”(அகநா.82:5)

என்பர் கபிலர்.

யானையின் ஒலி

விலங்குகளில் பெரியது யானை. பெண்யானை பிடி என்றும், ஆண்யானை களிறு என்றும் அழைக்கப்படும். யானை, கூட்டமாக வாழும் இயல்புடையது. யானை தம் நீண்டு வளர்ந்த தும்பிக்கையால் எழுப்பும் ஒலியைப் பிளிறல் என்பர். யானை பல சூழல்களில் ஒலி எழுப்பினாலும் துன்பம் காரணமாக எழுப்பும் ஒலிகளே சங்கப்பாடல்களில் பெரிதும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

யானையின் துன்ப ஒலி

மலைப்பகுதிகளில் தம் பிடியைக் காணாமல் பிளிறிய களிறை,

“துஞ்சுபிடி மருங்கின் மஞ்சுபடக் காணாது

பெருங்களிறு மீளிறும்” (நற்.222: 8-10)

என்பர் கபிலர். போரில் யானைகள் அஞ்சி ஒலி எழுப்பியதை,

“கடாஅம் யானைக் கணநிறை அலற” (பதிற்.20: 21)

என்பது இயம்பும். பிடியின் நீர்வேட்கை வருத்தத்தை அறிந்த களிறு தம் தும்பிக்கையை வானத்தை நோக்கிப் பிளிறியது. இதனை,

“உயங்குநடை மடப்பீடி வருத்தம் நோனாது

வெண்நார் கொண்டு கைகவைத்து அண்ணாந்து

அழுங்கல் நெஞ்சமொடு முழங்கும்” (குறுந்.307: 4-8)

என்பர் கடம்பனார்ச் சாண்டிலியன். புலியுடன் சண்டையிட்டுப் புலியை வென்ற யானை, தம் தும்பிக்கையை எடுத்து ஓசையிட்டதை,

“புலிப்பகை வென்ற புண்கூர் யானை

கல்லகச் சிலம்பில் கையெடுத்து உயிர்ப்பின்” (அகநா.202: 3-4)
என்னும் அடிகள் விளக்கும். இதில் உயிர்ப்பின் என்பது யானையின் முழக்கமாகும். சுனையில் நீர் அருந்தச் சென்ற யானை நீர் இல்லாததால் தும்பிக்கையை நிலத்தில் வைத்து ஒலி செய்தது. இதனை,

“படிமுழம் ஊன்றிய நெடுநல் யானை

கைதோய்த்து உயிர்க்கும் வறுஞ்சுனை” (அகநா.119: 18-19)
என்பர் குடவாயிற் கீரத்தனார். இவற்றால் யானை தும்பிக்கையை மேலெடுத்துப் பிளிறுவதையும், நிலத்தில் வைத்து முழங்குவதையும் புலவர்கள் நுட்பமாகக் கூறியுள்ளமை புலனாகிறது. யானையின் முழக்கத்தை,

“பிடியுணர் பெருங்களிறு முழங்க” (மதுரைக்.676)

“மரங்கொல் மழகளிறு முழங்கும்” (பதிற். 16: 8)

என்பன இயம்பும். புலி தாக்கியதால் வருந்திய களிறு பேரொலி எழுப்பியது. அவ்வொலிக்கு அஞ்சிய பிடி தம் கன்றினை விட்டு ஓடியது. இதனை,

“ஒண்கேழ் வயப்புலி பாய்ந்தென குவவுஅடி

வெண்கோட்டு யானை முழங்கு இசை வெரீஇ

கன்று ஒழித்து ஓடிய புன்தலை மடிப்பிடி” (அகநா.347: 11-13)

என்பர் மாமூலனார். இதில் யானை முழக்கம் இனிமையாக ஒலித்ததால் ‘முழங்கிசை’ என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. களிற்றின் இனிய ஒலியை ‘இமிழ் முழக்கு’⁽¹⁵⁾ என்று மாங்குடிமருதனார் உரைப்பார்.

யானையின் இடிபோன்ற ஒலி

யானையின் பிளிறல் ஒலி இடி ஒலிக்கு இணையாக இருந்ததைப் புலவர்கள் பல பாடல்களில் இயம்பியுள்ளனர். இதனை,

“வார்முகில் முழக்கின் மழகளிறு” (பதிற். 84: 11)

“அலமரல் யானை உருமென முழங்கவும்” (புறநா. 44: 5)

“உயர்ச்சிமை நெடுங்கோட்டு உருமென முழங்கும்” (அகநா.145: 9)

“தேம்புதி கொல்லோ நெஞ்சே உருமிசைக்

களிறுகண் கூடிய வாள்மயங்கு ஞாட்பின்” (அகநா.322: 6-7)

“சூர்புகல் அடுக்கத்து மழைமாறு முழங்கும்” (அகநா. 359: 11)

என்னும் அடிகள் இயம்பும். இவற்றால் களிறின் பிளிறல், இடி ஒலி போலவும் மழை ஒலி போலவும் இருந்தமை புலனாகிறது. ஆர்த்து எழக்கூடிய கடலின் ஒலியை விடவும், இடி ஒலி போலப் பிளிறும் களிறின் ஒலியை,

“ஆர்ப்பெழு கடலினும் பெரிதவன் களிறே

கார்ப்பெயல் உருமின் முழங்க” (புறநா. 81: 1-2)

என்பது விளக்கும். யானைக் கூட்டத்தில் புலி பாய்ந்ததால் அஞ்சிய யானைகள் மலைகள் எங்கும் எதிரொலிக்கப் பிளிறின. இவ்வொலி இடியொலிபோல இருந்தது. இதனை,

“ஒண்கேழ் வயப்புலி பாய்ந்தெனக் கிளையொடு

நெடுவரை இயம்பும் இடியுமிழ் தழங்குகுரல்”

(மலைபடு. 309-310)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். ‘தழங்கு குரல்’ என்று அச்சத்தால் ஏற்படும் யானைகளின் ஒலி சுட்டப்பட்டுள்ளது.

யானைத் தந்தம் அதிகமான விலைமதிப்புடையது. அதனால் வேடர்கள் யானையைக் கொன்று தந்தத்தை எடுத்துச் செல்வர். அவ்வாறு தந்தத்தை விரும்பிய வேடர் யானைமீது எய்த அம்பு பட்டதால் யானை பெருந்துன்பம் அடைந்து இடி போல முழங்கியது. இதனை,

“நற்கோடு நயந்த அன்பில் கானவர்

விற்கழிப்பட்ட நாமப்பூசல்

உருமிடைக் கடியீடி கரையும்” (நற் 65: 6-8)

என்பர் கபிலர். இதில் யானையின் முழக்கம் ‘பூசல்’ என்றும் இடியொலியோடும் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. ‘கரையும்’ என்பது நீண்ட நேரம் ஒலித்ததைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

யானையின் தூம்பு போன்ற ஒலி

தூம்பு என்பது ஒருவகை இசைக்கருவியாகும். இதன் ஒலி யானையின் பிளிறலைப் போன்றது. அதனால் சங்கப் புலவர்கள் யானையின் ஒலியைத் தூம்பு என்ற இசைக்கருவியின் ஒலியோடு ஒப்பிட்டு உரைத்துள்ளனர். யானையின் உறுப்புகளில் தனிச் சிறப்புடையது அதன் தும்பிக்கையாகும். “வளைந்த ஊது கொம்பு போல யானையின் தும்பிக்கை தூக்கிப்பிடிக்குங்கால் தோன்றுவதால் தூம்புகை என்று அழைக்கப்பட்டது”⁽¹⁶⁾ என்பர் பி.எல்.சாமி. யானை மூச்சுவிடும் போது

எழும் ஒலி தூம்பிசை போல இருந்ததை “தூம்பினுயிர்க்கும்”⁽¹⁷⁾ என்று மூன்று பாடல்கள் சுட்டியுள்ளன.

யானை, போர் வீரர் போல முழங்கும்ஒலி

யானை, புலியுடன் சண்டையிடுவதைப் புலவர்கள் பல பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். புலியைப் போன்ற திறமுடைய வேங்கை மரத்தைக் கண்ட யானை அம்மரத்தைப் புலியென்று கருதி மரத்தில் சினத்துடன் மோதியது. தன் பகை அழிந்ததாக எண்ணிய களிறு போர்க்களத்தில் வீரர்கள் முழக்கமிடுவது போல முழங்கியது. இதனை,

“புலிக்கேழ் வேங்கைப் பூஞ்சினை புலம்ப

முதல்பாய்ந் திட்ட முழுவலி ஒருத்தல்

களம் கொள் மள்ளரின் முழங்கும் அத்தம்”(அகநா. 227: 8-10)
என்பர் நக்கீரர். இதில் பகையை வென்ற யானையின் மகிழ்வொலி சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதே போல வேங்கை மரத்தைப் புலியென எண்ணி அம்மரத்தைத் தாக்கிய களிறு வீரர்கள் போல முழங்கியதை,

“வரைசேர்பு எழுந்த சுடர்வீ வேங்கைப்

பூவுடைப் பெருஞ்சினை வாங்கிப் பிளந்து தன்

தண்டுடை வலத்தர் போரெதிர்ந் தாங்கு

வழையமல் வியன்காடு சிலம்பப் பிளிறும்” (பதிற். 41: 8-13)

என்னும் அடிகள் விளக்கும்.

யானையின் இன்பஒலி

யானை மகிழ்வாக இருக்கும் போது பிளிறும் ஒலி வேறுபட்டு ஒலித்ததை,

“மையல் யானை அயா உயிர்த்தன்ன

நெய்யுலை சொரிந்த மையூனோசை” (புறநா. 261: 7-8)

என்பது விளக்கும். இதில் காய்ச்சிய நெய்யுலையில் இறைச்சி பொரிக்கப்படும் ஒலியோடு யானையின் பிளிறல் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. போரில் வென்ற களிறின் முழக்கத்தை,

“முத்துடை மருப்பின் மழகளிறு மீளிற” (பதிற். 32: 3)

என்ற அடி விளக்கும்.

மலைப்பகுதிகளில் யானையின் ஒலி

யானையின் பிளிறல் மலைப்பகுதிகளில் எதிரொலித்ததைப் பல பாடல்கள் சிறப்பாகச் சுட்டியுள்ளன. யானை, புலியைப் போன்ற நிறமுடைய வேங்கை மரத்தைப் புலியெனக் கருதித் தாக்குவதைப் பல பாடல்கள் இயம்பியுள்ளன. சினத்தோடு வேங்கை மரத்தைத் தாக்கிய யானை தம் தந்தம் அம்மரத்தில் சிக்கியதால் வருந்தி மலையெங்கும் எதிரொலிக்கப் பிளிறியது. இதனை,

“விடரகஞ் சிலம்பக் கூய்” (கலித். 38: 8)

என்பது நுவலும். யானை, மரத்திலுள்ள தழைகளை ஒடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது புதிதாக ஏதோ ஒன்று அதன் தும்பிக்கையில்

பட்டது. அதை அறிந்த யானை மலையெங்கும் எதிரொலிக்கப் பிளிறியது. யானையின் பிளிறலைக் கண்டு பிடி யானையும் முழங்கியது. இதனை,

“ஒடித்து மிசை கொண்ட ஓங்குமருப்பு யானை

பொறிபடு தடக்கை சுருக்கிப் பிறிதோர்

ஆறியை இட்ட அளவைக்கு வேறுணர்ந்து

என்றாழ் விடரகஞ் சிலம்பப்

புன்தலை மடம்பிடி புலம்பிய குரலே” (நற். 318: 5-9).

என்பர் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ. இதில் ‘சிலம்ப’ என்பது களிறின் பிளிறலையும் ‘புலம்பிய குரல்’ என்பது பிடியானையின் முழக்கத்தையும் சுட்டுகின்றன. யானையின் முழக்கம் மலைப்பகுதிகளில் எதிரொலித்ததை, “விடரகஞ்சிலம்ப”⁽¹⁸⁾ “விடரகத்தியம்பும்”⁽¹⁹⁾ எனவும் பாடல்கள் இயம்பியுள்ளன. பல்வேறு குழல்களில் யானை எழுப்பிய ஒலியை, “அலற”⁽²⁰⁾, “பூசல்”⁽²¹⁾, “உரறு”⁽²²⁾, “பயிறு”⁽²³⁾, “கதற”⁽²⁴⁾, “இயம்பு”⁽²⁵⁾, “சிலைக்கும்”⁽²⁶⁾, “அதிர்ப்ப”⁽²⁷⁾ எனவும் புலவர்கள் குறிப்பிடுவர். யானை அதிக எடையுள்ள விலங்கு என்பதால் அது நடக்கும்போது நிலத்தில் அதிர்வு எழும். யானையின் நடையொலியை ஒரு கானவன் உற்றுக் கேட்கிறான். இதனை “அடியொதுங்கு இயக்கம்”⁽²⁸⁾ என்பது எடுத்துரைக்கும்.

வருடையின் ஒலி

வருடை, மலைப் பகுதிகளில் வாழும் விலங்கு. இது விலங்கினத்தில் வெள்ளாட்டினத்தைச் சேர்ந்தது. கூட்டமாக வாழும் விலங்கான வருடையின் ஒலிக்கு மயில் அஞ்சி ஒலித்தது. இதனை,

“வேறுவேறினத்த வரைவாழ் வருடை

கோடுமுற் றிளந்தகர் பாடுவிறந் தயல

ஆடுகள வயிரின் இனியவாக” (அகநா. 378: 6-8)

என்பர் காவட்டனார். இதில் வருடையின் ஒலி ‘பாடு’ என்று இயம்பப்பட்டுள்ளது. ‘பாடு’ என்றியம்பப்பட்டதால் அவ்வொலி இனிமையானது என்பது புலனாகும்.

பிற உயிரின ஒலிகள்

ஆமை நீர் நிலவாழ் உயிரியாகும். ஆமை, கற்கள் நிறைந்த வழியில் ஊர்ந்து செல்லும் போது கற்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்வதால் ஒலி எழுகிறது. இதனை,

“வள்ளுகிர் யாமை

நொடிவிடு கல்லின் போகி” (அகநா. 256: 2-3)

என்பது உரைக்கும். இதில் ஆமையின் செயலால் கல்லில் எழுந்த ஒலி ‘நொடி’ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. கை நொடிப்பது போல அவ்வொலி இருந்தமையால் நொடி என உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

தவளையின் ஒலி (தேரை, நுணல்)

தவளை நீர் நிலவாழ் உயிரியாகும். இதனை நுணல், தேரை எனப் புலவர்கள் குறிப்பிடுவர். தவளைகள் தம் துணையை அழைக்கவும், இருப்பிடத்தைப் பிற தவளைகளுக்கு அறிவிக்கவும் ஒலி எழுப்பும். இதனைப் புலவர்கள் நன்கு இயம்பியுள்ளனர். தவளையின் ஒலியைக் “கறங்க”⁽²⁹⁾ என்ற சொல்லால் நான்கு பாடல்களும் “தெவிட்ட”⁽³⁰⁾ என்ற

சொல்லால் மூன்று பாடல்களும் குறிப்பிட்டுள்ளன. தவளைகளின் கூட்டொலி நீண்ட தொலைவு கேட்கும் இயல்புடையது. இவ்வொலி பறை ஒலி போல இருந்தமையை,

“ஆடுகளப் பறையின் வரிநுணல் கறங்க” (அகநா. 364: 3)

என்னும் அடி விளக்கும். இதில் ஆடுகளப்பறையின் இசை போல தவளைகளின் ஒலி இருந்தமை சுட்டப்பட்டுள்ளது. பல இசைக்கருவிகளால் எழுப்பப்படும் இசை பல்லியம், இன்னியம் என அழைக்கப்படும். தவளைகளின் ஒலி இனிய பல்லிய ஒலிபோல இருந்ததை,

“பகுவாய்த் தேரை

சிறுபல்லியத்தின் நெடுநெறிக் கறங்க” (அகநா. 154: 2-3)

என்பது விளக்கும். இதில், தவளைகளின் ஒலி நீண்ட தூரம் கேட்டதால் ‘கறங்க’ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பல்லியின் ஒலி

பல்லி ஊர்வன இனம் சார்ந்த உயிரினமாகும். இதன் ஒலியைச் சங்ககாலமக்கள் சகுனமாகக் கருதினர். வீட்டுச் சுவரில் இருந்த பல்லி நல்ல நேரத்தில் ஒலித்ததை,

“உயர்புகழ் நல்லில் ஒண்சுவர்ப் பொருந்தி

நயவரு குரல பல்லி,

நள்ளென் யாமத்து உள்ளுதொறும் படுமே” (நற். 333: 10-12)

என்பர் கள்ளிக்குடிப் பூதம்புல்லனார். இதில் நயவரு ‘குரல’ என்றதால் அக்கால மக்கள் அதன் ஒலியை மிகவும் விரும்பியமை விளங்கும்.

“படுமே” என்ற சொல் அதன் ஒலி விரைவாக ஒலித்து அடங்கியதைக் குறிப்பிடுவதாக உள்ளது. பல்லியின் ஒலியை “படு”⁽³¹⁾, “பாடு”⁽³²⁾ எனவும் புலவர்கள் குறிப்பிடுவர். இதில் பாடு என்று பல்லியின் ஒலி சுட்டப்பட்டதால் அதன் ஒலி பாட்டுப்போல இனிமையாக இருந்தமை புலனாகிறது.

பல்லியின் ஒலியை மனிதர்கள் சகுனமாகக் கருதினர். தம் பண்பை விலங்குகளின் மீது ஏற்றிப் பார்த்தல் மனித இயல்பாகும். சங்கப்புலவர்கள், காட்டுப்பன்றி பல்லியின் ஒலியைக் கெட்ட சகுனமாகக் கருதித் தம் வினையைக் கைவிட்டமையைச் சுட்டுவர். இதனை,

“பாங்கர் பாக்கத்துப்பல்லி பட்டென” (நற். 98: 5)

என உக்கிரப் பெருவழுதி குறிப்பிடுவர். இதில் பல்லியின் ஒலி ‘பட்’ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. பல்லி, தம் துணையை அழைக்கும் ஒலியானது, பொன்னாலான அம்பைக் கூர்செய்வோர் நகத்தால் திருப்பும்போது எழும் ஒலி போல இருந்ததை,

“பொன்புனை பகழி செப்பங் கொண்மார்

உகிர்நுதி புரட்டும் ஓசைபோலச்

செங்காற் பல்லி தன்துணை பயிரும்” (குறுந். 16: 2-4)

என்பர் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ. இதில் சுட்டப்பட்டுள்ள ஒப்புமை மிகவும் நுட்பமானதாக உள்ளது. அம்பை நகத்தால் புரட்டும்போது எழும் ஒலிபோல பல்லியின் இயல்பான ஒலி இருப்பதில்லை. மாறாக பல்லியின் வேறுபட்ட ஒலியை உற்றறிந்து புலவர் சுட்டியுள்ளார். பயிரும் என்பது உயிரினங்கள் தம் துணையை அழைப்பதற்குச் சங்க

இலக்கியத்தில் பொதுவாகப் பயின்றுவரும் சொல்லாகும். பயிர்தல் எனச் சுட்டப்பட்ட ஒலிகள் யாவும் மென்மையான அழைப்பொலிகளாகவே உள்ளன. மணி ஒலிப்பது போன்ற தெளிவான பல்லியின் ஒலியை,

“மணி பெயர்த் தன்ன தெண்குரல்

கணிவாய்ப் பல்லி” (அகநா. 151: 14-15)

என்னும் அடிகள் இயம்பும். இதில் ‘தெண்குரல்’ என்பது தெளிவான குரல் என்பதைச் சுட்டுகிறது. ‘கணிவாய்’ என்பது நேரத்தைக் கணிக்கும் என்ற மக்களின் நம்பிக்கையைச் சூட்டுவதாக உள்ளது.

மீனின் ஒலி

பல்வேறு மீன் இனங்கள் தொடர்பான செய்திகளைச் சங்கப்பாடல்கள் இயம்பியுள்ளன. இறா மீன் நீரில் புரளும்போது எழும் ஒலியை,

“அலவன் தாக்கத் துறையிறாப் பிறழும்

இன்னொலித் தொண்டி யற்றே” (ஐங். 179: 2-3)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். இதில் மீன் நீரில் புரளுவதால் எழும் ஒலி ‘இன்’ என்று அடைமொழியோடு இன்னொலி என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. கள்ளுண்ட கலம் கழுவப் படுதலின் போது அந்த நீரைப் பருகிய இறால் மீன் செருக்குற்று, பூட்டிய நாண் அறுபட்ட வில் தெறிப்பது போலத் துள்ளியது. இதனை,

“நறவுஉண் மண்டை நுடக்கலின் இறவுகலித்து

பூட்டுஅறு வில்லின் கூட்டுமுதல் தெறிக்கும்” (அகநா. 96: 1-2)

என்பர் மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ. இதில் கலி என்ற சொல் மீனின் செயலால் நீரில் எழும் ஒலியைக் குறிப்பிடுவதாக உள்ளது.

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கியத்தில் விலங்குகள் பற்றிய செய்தி சிறப்பாக இடம்பெற்றுள்ளது. விலங்குகள் தம் துணையை அழைக்கவும், தம் எல்லையைப் பிற விலங்குகளுக்கு அறிவுறுத்தவும் ஒலி எழுப்புகின்றன. விலங்குகள் பல்வேறு சூழல்களில் எழுப்பிய ஒலிகளைப் புலவர்கள் நுட்பமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

அரிமாவின் ஒலிக்கு வில்லில் இருந்து எழும் நாண் ஒலி ஒப்புமைப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. கன்றை அழைக்கும் ஆவின் மென்மையான ஒலியைக் கன்றுபயிர் குரலு, கனையலங்குரலு எனப் புலவர்கள் உரைப்பர். இதில் 'கனை' என்ற சொல் செறிவான ஒலியைச் சுட்டுவதாக உள்ளது. ஆமாவின் ஒலி அலற, சிலைத்தல் எனவும், ஆடுகளின் ஒலி கடலின் இரைச்சலோடும் ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எருதுகளின் ஒலியை 'ஆண்குரல்' எனப் பாடல்கள் இயம்பியுள்ளன. எருமையின் ஒலி 'ஐ' எனப்பட்டுள்ளது. எருமை நீரில் குதிக்கும் ஒலியைத் 'துடும்' என்ற சொல் சுட்டியுள்ளது. கரடியின் மூச்சொலி கொல்லனின் உலைத்துருத்தி ஒலி போன்றது எனப் புலவர்கள் சுட்டுவர்.

கலிமா என அழைக்கப்பட்ட புரவி கலி என்ற அடைச்சொல்லை அதன் ஒலிச்சிறப்பால் பெற்றது. புறவாழ்வில் போரில் இதன் ஒலிச்சிறப்பு கருதியே 'கலிமா' என்றழைத்தனர். கலிமாவின் ஒலியை ஆலும், ஆலின, தெவிட்ட போன்ற சொற்கள் இயம்பும்.

கானவர்களால் பிடிக்கப்பட்ட கேழலின் ஓசையைப் 'பூசல்' என்ற சொல் இயம்பும். நரியின் ஒலி 'கூஉ' எனவும், 'கதிர்ப்ப', கதறு எனவும் பாடல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நாயின் ஒலியை 'குரைக்கும்' என்ற சொல் சுட்டும்.

புலியின் உருமலை குழும், உரறும் எனும் சொற்கள் இயம்புகின்றன. புலியின் வேறுபட்ட ஒலியைக் 'கடையலங்குரல்' என்று தயிர்கடையும் ஒலியோடு புலவர்கள் ஒப்பிட்டுரைப்பர். மந்தியின் ஒலியை, பூசல், கல், அதிர்குரல் போன்ற சொற்கள் உரைக்கும்.

கலைமான் தம் பிணையை அழைக்கும் ஒலியை, கூவும், விளிக்கும் என்ற சொற்கள் இயம்பும். கலையின் தனித்தன்மையுள்ள ஒலி 'ஆண்குரல்' எனப் பல பாடல்களில் இயம்பப்பட்டுள்ளது. மானின் ஒலியை மனித ஒலியோடும், காற்றின் ஒலியோடும் புலவர்கள் ஒப்பிட்டுள்ளனர்.

யானையின் ஒலிகளுள் துன்பம் காரணமாக எழுந்த பிளிறலொலி பல பாடல்களில் உரைக்கப்பட்டுள்ளது. யானை தம் தும்பிக்கையை உயர்த்திப் பிளிறுவதையும், தாழ்த்திப் பிளிறுவதையும் புலவர்கள் நன்கு இயம்புவர். இதன் ஒலியை, இடி, மழை, தூம்பு, போர்வீரர்கள் போன்ற ஒலிகளோடு புலவர்கள் ஒப்பிட்டுள்ளனர். யானை மகிழ்வாக இருக்கும் போது எழுப்பும் ஒலியை மையூண்ஓசை என்று பாடல்கள் இயம்பும். வருடையின் ஒலி 'பாடு' என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பிற உயிரின ஒலிகளுள் ஆமை, தவளை, பல்லி, மீன் ஆகிய ஒலிகள் குறிப்பிடத்தக்கன. ஆமை கற்களில் ஊர்வதால் கல்லில் எழும் ஒலி 'நொடி' எனப்படுகிறது. தவளையின் கூட்டொலியை, தெவிட்ட , கறங்க எனவும், பல இசை ஒலிகளோடு பாடல்கள் ஒப்பிட்டு உரைக்கின்றன.

பல்லியின் ஒலியைச் சங்ககால மக்கள் சகுனமாகக் கருதினர். பட், படும், பாடு போன்ற சொற்களால் இதன் ஒலி உரைக்கப்படுகிறது. பல்லியின் ஒலியோடு அம்பு நகத்தால் புரட்டப்படும் ஒசையும், மணியின் ஒசையும் ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மீன் நீரில் புரளுவதால் எழும் ஒலியை, இன்னொலி எனப் பாடல்கள் இயம்பும்.

இவற்றால், விலங்கின ஒலிகளைச் சங்க காலமக்கள் கேட்டு இன்புற்றமையும் இவ்வொலிகளோடு அதுபோன்ற வேறு ஒலிகளை ஒப்பு நோக்கி மகிழ்ந்தமையும் புலனாகிறது. விலங்கினங்கள் ஒலி எழுப்பும் முறைகளையும், சூழலையும் நுட்பமாக இயம்பியுள்ளமை அக்கால மக்கள் விலங்கின வாழ்வியலை நன்கு அறிந்தமையை இயம்புவதாக உள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப-273.
2. மேலது, ப-67.
3. திருமுருகு. 315.
4. மதுரைக். 672.
5. அகநா. 265: 12.
6. நற். 121: 8, 150: 7, ஐங். 481: 4, 486: 5, அகநா. 64: 2, 114: 16, 134: 7, 204: 2, 234: 4, கலித். 124: 20, நெடுநல். 179.
7. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப-163.
8. மேலது, ப.231.
9. பி.சி. கணேசன், விலங்குகளின் வாழ்வியல், ப.52.
10. ஐங். 218: 4, 274: 2, அகநா. 92: 4, 112: 6, 221: 11-12, 261: 13, 322: 11, குறுந். 21: 6, நற். 255: 5, மதுரைக். 677.
11. அகநா. 148: 5, 168: 12, 392: 16.
12. மதுரைக். 298.
13. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப.268.
14. மேலது, ப.85.
15. மதுரைக். 177.
16. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப-281.
17. ஐங். 377: 2, அகநா. 119: 9, 111: 19.
18. அகநா. 232: 4.
19. நற். 228: 8, அகநா. 8: 10-12.

20. அகநா. 83: 3, பதிற். 20: 12.
21. அகநா. 68: 17, 211: 10, 379: 25.
22. நற். 353: 10, அகநா. 172: 1, 329: 12.
23. அகநா. 333: 12.
24. அகநா. 392: 16.
25. குறுந். 247: 6.
26. அகநா. 144: 12.
27. பரி. 8: 20.
28. கலித். 41: 8.
29. ஐங். 468: 1, நற். 42: 4, அகநா. 154: 2-3, 364: 3.
30. ஐங். 453: 1, 468: 1,
31. அகநா. 9: 19, 289: 15, நற். 169: 3.
32. அகநா. 88: 3.

இயல் - 4

புள்ளின ஒலி

இயல் 4

புள்ளின ஒலி

- ❖ புள்ளினங்கள்
- ❖ அன்னம்
- ❖ அன்றில்
- ❖ ஆண்டலை(ஆந்தை), குடிஞை, குரால், கூகை.
- ❖ இதல்
- ❖ கணந்துள்
- ❖ கம்புள்
- ❖ கருடன்,கழுகு, பருந்து
- ❖ காக்கை
- ❖ கானங்கோழி, மனைக்கோழி, மனைச்சேவல்
- ❖ கிளி
- ❖ கின்னரம்
- ❖ குருகு
- ❖ குருவி
- ❖ குயில்
- ❖ குறும்பூழ்
- ❖ சிள்வீடு
- ❖ தற்பாடி (வானம்பாடி)
- ❖ நீர்க்காக்கை
- ❖ புறா
- ❖ மயில்
- ❖ வங்கா
- ❖ வண்டினம்,வண்டு,கரும்பு,தும்பி, தேனீ,மிஞிறு
- ❖ கூட்டொலி

இயல் 4

புள்ளின ஒலிகள்

சங்க இலக்கியங்கள் பல்வேறு புள்ளினங்களைப் பற்றி நன்கு எடுத்தியம்பியுள்ளன. சங்கப்புலவர்கள் சுட்டும் புள்ளினங்கள் தொடர்பான செய்திகள், சங்கத்தமிழர்கள் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த தன்மையை விளக்குவதாய் உள்ளன. புள்ளினங்கள் மனிதனைச் சார்ந்தும் காடுகளைச் சார்ந்தும் வாழ்ந்தன. சில புள்ளினங்களின் ஒலிகளை அக்கால மக்கள் சகுணமாகக் கருதினர். இத்தகு புள்ளின ஒலிகளை இவ்வியல் இயம்புகிறது.

புள்ளினங்கள்

“சங்கத் தமிழர் வாழ்வியலில் புள்ளினஒலிகள் பெரிதும் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளன. ஏறக்குறைய ஐம்பத்தெட்டுப் பறவைகளின் பெயர்கள் சங்க நூல்களில் காணப்படுகின்றன”⁽¹⁾ என்பர் பி.எல்.சாமி. பல பறவைகளின் பெயர்களையும், வாழ்வியலையும் சுட்டிய சங்கப்புலவர்கள், அவற்றின் ஒலிக்கூறுகளை முழுமையாகக் குறிப்பிடவில்லை. சில புள்ளினங்களின் ஒலிகள் மட்டுமே நன்கு இயம்பப்பட்டுள்ளன. சங்கப் பாடல்கள் வாயிலாக, அன்னம், அன்றில், ஆண்டலை, குடிஞை, காக்கை, கானங்கோழி, மனைக்கோழி, சேவல், கிளி, கின்னரம், குருகு, குருவி, குயில், குறும்பூழ், சிள்வீடு, தற்பாடி (வானம்பாடி), நீர்க்காக்கை, புறா, மயில், வங்கா, வண்டு, சுரும்பு, தும்பி, தேனீ, மிஞிறு என முப்பத்து மூன்று புள்ளின ஒலிகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அன்னத்தின் ஒலி

இப்பறவை தூய வெண்மையான நிறமுடையது; காட்டுவாத்து போன்ற அமைப்புடையது. காலையில் அன்னம் எழுப்பிய ஒலியை ‘கரைய’⁽²⁾ என்பர் மாங்குடி மருதனார். காட்டில் எழுந்த ஒலிக்கு அஞ்சிய அன்னம் எழுப்பிய ஒலியை,

“அன்னச் சேவல் மாறெழுந்து ஆலும்” (புறநா. 128: 4)

என்பது விளக்கும். இதில் ஆலும் என்பது அன்னத்தின் ஒலியாகும். ஆலுதல் என்ற சொல்லுக்கு ‘ஆடுதல், ஒலித்தல்’⁽³⁾ என்ற இரு பொருளுண்டு என்பர் உ.வே.சாமிநாதையர். இங்கு ஆலும் என்ற சொல் ஒலித்தல் பொருளில் வந்துள்ளது.

அன்றிலின் ஒலி

அன்றில் பனை மரத்தில் வாழும் இயல்புடையது. இது நெய்தல் நிலத்தில் வாழக்கூடியது. அன்றிலைப்பற்றி “சங்க நூல்களில் கூறப்படும் பிற செய்திகளும் பறவை நூலிற் சொல்லப்படுபவற்றோடு ஒத்தே காணப்படுகின்றன. பறவை நூலில் இப்பறவை பகலில் வெளியே போகாது இரவில் இரைதேடப் போவதாகக் கூறப்படுகின்றது. பகலெல்லாம் வெளியே போகாது இருப்பதால் இரவில் துணையைப் பிரிந்திருக்க வேண்டியதாயிருக்கின்றது. இதைப்பார்த்த சங்கப்புலவர்கள், இரவில் அன்றில் பறவை தனித்திருப்பதாகவும், துணைக்கு ஏங்கிக் கூக்குரலிடுவதாகவும் கூறியிருக்கின்றனர். ஆனால் இப்பறவை இரவில் குரலிடுவதற்குக் காரணம் துணையைப் பிரிவதால் ஏற்படும் துன்பமன்று.

இரவில் இரை தேடிப்போகும் போது ஒன்றிற்கொன்று தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளவே ‘க்வாக், க்வாக் என்று குரலிட்டுச் செல்லும்’⁽⁴⁾ என்பர் பி.எல்.சாமி. அன்றிலின் இயல்பான ஒலியை, ‘குரல்,’⁽⁵⁾ ‘உயவுக்குரல்,’⁽⁶⁾ ‘இயங்குக்குரல்’⁽⁷⁾ ‘அகவும்’⁽⁸⁾ ‘நரறி,’⁽⁹⁾ ‘நரலும்’⁽¹⁰⁾ என்பன விளக்கும். உயவு என்றசொல் வருத்தம் என்ற பொருளுடையதாகும். பறந்து கொண்டே கத்தும் அன்றில் ஒலி ‘இயங்குக்குரல்’ எனப்பட்டது. நரறி, நரலும், அகவும் என்பன இயல்பான ஒலியைக் குறிப்பன. வளைந்த வாயுடைய அன்றில் ‘வயிர்’ என்ற இசைக்கருவி போல ஒலித்ததை,

“ஏங்கு வயிரிசைய கொடுவாய் அன்றில்

ஒங்கிரும் பெண்ணை அகமடலகவ” (குறிஞ்சிப். 219-220)

என்பர் கபிலர்.

ஆண்டலையின் ஒலி (ஆந்தை)

சங்க இலக்கியத்தில் ஆந்தையினங்களாக குடிஞை, குரால், கூகை, ஊமன் போன்றனவும் சுட்டப்பட்டுள்ளன. ‘ஆண்டலை’ என்ற சொல் அப்பறவையின் உருவ அமைப்பை வைத்து வந்ததாகும். “ஆணின் தலைபோல உள்ள பறவை யாது என பறவை நூலறிவோடு ஆராய்ந்தால் ஆந்தையினப் பறவையாகவே இருக்கமுடியும்”⁽¹¹⁾ என்பர் பி.எல்.சாமி. மேலும் “ஆந்தை என்ற பெயர் ஆண்டலையின் மரு உவாக இருக்கலாம்”⁽¹²⁾ என்றும் கூறுவர். ஆண்களைப் போன்ற உருவ அமைப்புடைய இப்பறவை கரிகாலனால் அழிக்கப்பெற்ற ஊர்மன்றங்களில் இருந்து ஒலமிட்டதை, “ஆண்டலை விளிப்பவும்”⁽¹³⁾ என்பர் கடியலூர்

உருத்திரங்கண்ணனார். இதில் ஆண்டலையின் ஒலி அழைப்பது போல இருந்ததால் 'விளி' என்று சுட்டப்பெற்றுள்ளது.

குடிஞையின் ஒலி

பேராந்தையைக் குடிஞை என்று சங்கப்பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. “ பறவை நூலார் இந்தப் பேராந்தையின் குரலோசை, பூ-பூணு (BU-BU) என்று எதிரொலி போன்று விட்டுவிட்டுத் திருப்பித் திருப்பி ஒலிக்கும் என்பர். இப்பேராந்தையின் குரலோசை பெரிதாக இல்லையானாலும் வெகுதொலைவு ஊடுருவி மனிதர் காதில் மென்மையாக விழும் தன்மையது”⁽¹⁴⁾ என்பர் பி.எல்.சாமி. பறவை நூலார் சுட்டுவது போன்ற பேராந்தையின் ஒலி நீண்டதூரம் மென்மையாக ஒலித்ததை,

“பைதல் மென்குரல் ஐதுவந்திசைத் தொறும்”(அகநா.283: 7)

என்பர் மதுரை மருதனிளநாகனார். முதியமரத்தில் தங்கும் முதிய குடிஞையின் ஒலியை,

“முதுமரத்து உறையும் முரல்வாய் முதுபுள்

கதுமெனக் குழறும்”(அகநா. 260: 12-13)

என்பர் மோசி கரையனார். இதில் குழறும் என்ற சொல் குடிஞையின் ஒலியைக் குறிப்பதாகும். முரலுவது போன்ற ஒலியை எழுப்புவதால் 'முரல்வாய்' என்ற பெயர் பெற்றமையும் சுட்டத்தக்கது. குடிஞையின் இயல்பான ஒலியை 'இரட்ட'⁽¹⁵⁾ என்று நான்கு பாடல்கள் சுட்டியுள்ளன.

குடிஞையின் ஒலியைப் பல ஒலிகளோடு புலவர்கள்
ஒப்புமைப்படுத்தியுள்ளனர். இதனை,

“பொன்செய் கொல்லனின் இனிய தெளிர்ப்ப” (நற். 394:3)

“அத்தக் குடிஞைத் துடிமரு டங்குரல்” (புறநா. 370:6)

“துடிக்குடிஞைக் குடிப்பாக்கத்து” (பொருநர். 210)

“உருள்துடி மகுளியின் பொருள்தெரிந்து இசைக்கும்

கடுங்குரல் குடிஞை” (அகநா. 19:5)

“உருத்தெழு குரல குடிஞைச் சேவல்

புல்சாய் விடரகம் புலம்ப

கல்லெறி இசையின் இரட்டும்” (அகநா. 89:3-5)

என்பன விளக்கும். இவற்றில், பொற்கொல்லர் ஒலி, துடி, மகுளிப்பறை, மலையில் கல்விழும் ஒலி ஆகியவற்றோடு ஒப்புமைப்படுத்திக் குடிஞை ஒலி சுட்டப்பட்டுள்ளது.

குரால் ஒலி

குரால் ஆந்தையினங்களுள் ஒன்று. இப்பறவை ‘ஆட்ஆட்’ என்று இரவு முழுவதும் விடாது ஒலி எழுப்பும். இதனை,

“ஓராஅ உருள்துடி குடுமிக் குரால்” (அகநா. 265:19)

என்பர் மாமூலனார். இதனால் குரால் தொடர்ந்து ஒலி எழுப்பியமையும் அவ்வொலி துடியிசை போல இருந்தமையும் புலனாகும். அஞ்சத்தக்க ஒலியுடைய குரலை,

“அஞ்சுவரு குராஅல் குரலும் தாற்றும்” (புறநா. 280: 5)

என்பது விளக்கும். கூகையோடு குரால் இணைந்து கத்தியதை,

“குராஅல் கூகையும் இராஅ இசைக்கும்” (நற்.218: 8)

“குடுமிக் கூகை குராலொடு முரல”(மதுரைக்.170)

என்பன இயம்பும். இதில் குராலின் ஒலி ‘இசை’ என்றும் ‘முரல’ என்றும் சுட்டப்பட்டுள்ளது ‘முரல’ என்பது ‘முரமுர’ என்ற ஒசையாகும்.

கூகையின் ஒலி

மனிதர் வாழும் இடங்களில் காணப்படும் ஒருவகை ஆந்தை, கூகை ஆகும். இதற்கு வட்டமான தலையும் குரங்கு முகம் போன்ற வெள்ளையான தட்டை முகமும் உண்டு. இதன் உணவு எலியாகும். இதன் வாய் வளைந்திருக்கும். இதன் ஒலியை,

“வளைவாய்க் கூகை நண்பகற் குழற”(பட்டினப். 268)

என்பர் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார். ‘குழற’⁽¹⁶⁾ ‘குழறும்’⁽¹⁷⁾ எனவும் இதன் ஒலியைப் புலவர்கள் சுட்டுவர். தெளிவில்லாத ஒலியாதலால் குழற என்று சுட்டப்பட்டது.

கூகையின் ஒலியை, ‘அழுகுரல்’⁽¹⁸⁾, ‘குழறுகுரல்’⁽¹⁹⁾, ‘உழைக்குரல்’⁽²⁰⁾ என அடைமொழியோடு புலவர்கள் சுட்டியுள்ளனர். இவ்அடைமொழிகள் அதன் ஒலியைச் சுட்டுவனவாக உள்ளன. கூகையினங்களுள் ஒரு கூகையின் வேறுபட்ட ஒலி, ‘வேறுபடுகுரல்’⁽²¹⁾ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

இது அக்கூகை பல்வேறு ஒலியில் முழங்கியதைச் சுட்டுவதாக உள்ளது. “கூகையைச் சாவுக் குருவி என்று ஈழநாட்டிலும் தமிழ் நாட்டிலும் அழைப்பதுண்டு.”⁽²²⁾ இதனை,

“பொத்த அறையுள் பேழ்வாய்க் கூகை

சுட்டுக் குவியெனச் செத்தோர்ப் பயிரும்

களளியம் பறந்தலை” (புறநா. 240:7-9)

என்பது சுட்டும். கூகை செத்துப் போகிறவரைக் கூப்பிடுவதாக இன்னும் நாட்டுமக்களிடையே நம்பிக்கை உள்ளது. அதனால் அதை சாக்குருவி என்றும் அழைப்பர். இதில் கூகை செத்தோரைக் கூப்பிடும் கள்ளி நிறைந்த காடு என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதில் கூகை ஒலி ‘பயிரும்’ என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கூகையின் இயல்பான ஒலியை, ‘கூவும்’⁽²³⁾, ‘தூற்றும்’⁽²⁴⁾ என்றும் புலவர்கள் சுட்டுவர். பறையிசை போன்ற கூகையின் ஒலியை,

“வாய்ப்பறை அசாஅம் வலிமுந்து கூகை”(நற் 83: 4)

என்பர் பெருந்தேவனார்.

இதல் ஒலி

இப்பறவை ‘காட்டுக் கோழியைப் போன்ற உருவுடையதும், கவுதாரியைப் போன்ற அளவுடையதுமான ஒரு பறவை’⁽²⁵⁾ என்பர் பி.எல்.சாமி. இதன் தோற்றத்தை “மணி போன்ற கண்கள் உடையது, கழுத்தில் புள்ளிகள் உடையது, சிவந்த கால்களை உடையது”⁽²⁶⁾ என்று

மதுரை மருதனிளநாகனார் உரைப்பர். இதனைக் 'காடை'⁽²⁷⁾ என்று செயபால் குறிப்பிடுவர். இதல், வேட்டுவரின் விளி ஒலிக்கு அஞ்சித் தம் துணையை அழைத்ததை,

“பயிலரில் கிடந்த வேட்டுவிளி வெரீஇ

வரிப்புற இதலின் மணிக்கட் பேடை

நுண்பொறி அணிந்த எருத்தின் கூர்முட்

செங்காற் சேவற் பயிரும்” (அகநா. 387: 8-12)

என்பர் மதுரை மருதனிளநாகனார். இதில் 'பயிர்தல்' என்ற சொல் இதல் ஒலியைக் குறிப்பதாக உள்ளது. குறிஞ்சி நிலத்தில் ஒரு வீட்டின் முன் காயப்போட்ட திணையைக் கானங்கோழியோடு இதல் கவர்ந்துண்ணுவதால் எழும் ஒலியைக் 'கல்'⁽²⁸⁾ என்ற ஒலிக்குறிப்புச்சொல் சுட்டுகிறது.

கணந்துள் ஒலி

சங்க இலக்கியத்தில் இருபாடல்கள் கணந்துளைக் குறிப்பிட்டுள்ளன. இவற்றில் “நெடுங்கால்”⁽²⁹⁾ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளதால் நீளமான காலுள்ள பறவை என்று அறியமுடிகிறது. கணந்துளின் ஒலியை,

“நெடுங்காற் கணந்துள் ஆளறிவுறீஇ” (குறுந். 350: 5)

என்பர் ஆலத்தூர் கிழார். இதில் கணந்துள் ஆட்களை விளித்து ஒலிஎழுப்பியதால் 'ஆளறிவுறீஇ' என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. “ஆளறிவுறூஉம் பறவையையே ஆள்காட்டிக் குருவி என்றனர். சங்ககாலப் பெயரே தொன்று தொட்டு மறவாமல் நல்லமரபுடன் நாட்டுமக்கள் வாயில் ஆள்காட்டி என்று வழங்குவதைப் பலரும் புரிந்து

கொள்ளவில்லை. ஆள்காட்டிக் குருவி ஆளைக் காட்டிக் கொடுக்கும் என்பது தமிழர் அனுபவ வாயிலாக அறிந்த செய்தியாகும்”(30) என்பர் பி.எல்.சாமி. குறுந்தொகையில் கணந்துளின், ஆளை அறிவித்துக்காட்டும் குரல் சுட்டப்பட்டுள்ளது. வேட்டுவன் விரித்த வலையைக் கண்ட கணந்துள் ஒலியெழுப்பியது. இவ்வொலி அவ்வழியில் செல்லும் வம்பலர்க்கு ஆறலை கள்வரின் இருப்பையும் தெரிவிப்பதாக இருந்தது. இதனை,

“நெடுங்காற் கணந்துள் ஆளறிவுநீஇ

ஆறுசெல் வம்பலர் படைதலை பெயர்க்கும்

மலையுடைக் கானம் ” (குறுந். 350:5-7)

என்பர் ஆலத்தூர் கிழார். இதில் சுரத்திலும் அரியவழிகளிலும் மலையுடைக் கானங்களிலும் ஆள் வரவைக் கண்டு இப்பறவை ஒலித்தமை சுட்டப்பட்டுள்ளது. வேட்டுவன் வலைவிரித்ததை அறிந்து கணந்துள் கத்தும் தெளிவான ஒலியை,

“பார்வை வேட்டுவன் படுவலை வெரீஇ

நெடுங்காற் கணந்துளம் புலம்புகொள் தெள்வீள்

சுரஞ்செல் கோடியர் கதுமென இசைக்கும்

நரம்பொடு கொள்ளும் அத்தம்” (நற். 212:1-4)

என்பர் குடவாயிற் கீரத்தனார். இதில் கணந்துளின் ஒலி கோடியரின் யாழிசையோடு ஒலித்தமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கணந்துளின் ஒலியை, “Dio-he-do-it,Dio-he-do-it என்று திருப்பித் திருப்பி ஆங்கிலத்தில்

கத்துவது போலிருக்கும் என்று அறிஞர்கள் கூறுவர். ‘நீ இதைச் செய்தாயா’ என்று தவற்றைச் சுட்டிக் காட்டுவது போல் இதன் கூக்குரல் கேட்கும்”(31) என்பர் பி.எல். சாமி.

கம்புளின் ஒலி

கம்புள் ஒரு நீர்ப்பறவையாகும். “கம் என்றால் நீர் என்று பொருள், நீர்ப்புள் என்ற பொருளில் கம்புள் என்று வந்திருக்கலாம்”(32) என்பர் பி.எல். சாமி. கம்புள் வயல்பகுதிகளில் வாழும் தன்மையுடையது. இதன் தலையும் மார்பும் வெண்மை நிறத்துடன் இருக்கும். வயலில் உள்ள கம்புள் தனது பெடையை அழைக்கும் ஒலியை,

“பழனக் கம்புள் பயிர்பெடை அகவும்”(ஐங். 60:1)

என்பது விளக்கும். ‘பயிர்’ என்ற சொல் பல்வேறு புள்ளினங்களுக்கும் துணையை அழைக்கும் ஒலியாகவே வந்துள்ளது. இதில் ‘அகவும்’ என்ற சொல் இயல்பான ஒலியைச் சுட்டியுள்ளது. வெண்மையான கம்புளின் ஒலியை,

“வெண்நுதல் கம்புள் அரிக்குரல் பேடை

தண்நறும் பழனத்துக் கிளையோடு ஆலும்” (ஐங்.85:1-2)

என்பது எடுத்தியம்பும். இவற்றில் கம்புளின் ஒலியை, அரிக்குரல், ஆலும் என்பன இயம்புகின்றன. அரிக்குரல் என்பதை, “கனைத்துக் கொண்டு குரலெடுக்க துவங்கி அரித்து அரித்து ஒரே ஓசையுடன் கத்திக்கொண்டே இருக்குமென்று(Beginning with loud, hoarse grunts, croaks and chuckles

settles down to a monotonous metallic krr-kwak-kwatete)”⁽³³⁾ என்பர் பறவை நூலார். ஒரே குரலை அடிக்கடி வெளியிடுவதால் அரிக்குரல் எனப்பட்டது. கம்புளின் ஒலி வாத்தியக்காரனின் இசை ஒலி போல இருந்ததை,

“கம்புள் இயவன் ஆக விசிபீணித்

தெண்கன் கிணையின் பிறழும்” (அகநா.356:3-4)

என்பர் பரணர். இதில் கிணைஒலி போல கம்புள் ஒலி இருந்தமை சுட்டப்பட்டுள்ளது.

கருடன் ஒலி

திருமாலின் ஊர்தியாகக் கருதப்படுவது கருடனாகும். இதன் ஒலியை,

“சேவ ஹர்தியுஞ் செங்கண் மாஅல்

ஓவெனக் கிளக்கும்” (பரி.3:60-61)

என்பது இயம்பும். இதில் கருடன் ‘செங்கண்மாலே’ ஓ எனக் கத்துவதாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இச்செய்தி கற்பனையாக இருந்தாலும் ‘ஓ’ என்ற ஒலி கருடனின் ஒலியொடு ஒன்றி உள்ளமை சுட்டத்தக்கது.

கழுகு, பருந்தின் ஒலிகள்

கழுகு, பருந்து இரண்டும் ஒரே இனம் சார்ந்த பறவைகளாகும். கழுகைவிடப் பருந்தைப் பற்றிப் பல பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன.

கழுகின் ஒலி (எருவை)

கழுகுகளில் நான்கு வகை உள்ளன. அவற்றில் இரண்டு வகைகள் முக்கியமானவை. இந்த இரண்டு வகைக் கழுகிற்கும் கழுத்திலும் தலையிலும் மயிர்களோ தூவிகளோ கிடையாது. தலை மொட்டையாகத் தெரியும். இந்த இரண்டுவகையில் ஒருவகைக் கழுகிற்கு தலையும் கழுத்தும் சிவப்பாக இருக்கும். கழுகின் சிவந்த காதையும், அது பிணங்களை விரும்பி உண்பதையும் சங்கப்பாடல்கள் நன்கு விளக்கியுள்ளன. ஆறலை கள்வர் கொன்ற வம்பலரின் உடலை கழுகு விரும்பி உண்ணும் போது தம் நெருங்கிய சுற்றத்தை அழைப்பதை,

“வம்பலர் செகுத்த அஞ்சுவரு கவலை

படுமுடை நசைஇய வாழ்க்கைச் செஞ்செவி

எருவைச் சேவல் ஈண்டு கிளை பயிரும்” (அகநா.161:4-6)

என்பர் மதுரை புல்லங்கண்ணனார். சிவந்த நிறமுடைய கழுகு புலால் நாற்றத்தை அறிந்து தம் இனத்திற்கு உணர்த்த ஒலி எழுப்பியதை,

“.....செவ்விய எருவை

கற்புடை மருங்கில் கடுமுடை யார்க்கும்” (ஐங்.335:2-4)

என்பது விளக்கும். காக்கையோடு, கழுகு எழுப்பிய ஒலியை,

“கருங்கட் காக்கையோடு கழுகுவிசம்பு அகவ” (ஐங்.314:2)

என்ற அடிகட்டும். இதில் அகவ ‘என்பது’ ஒலியாகும்.

பருந்தின் ஒலி

பருந்து நீர்நிலைகளின் அருகிலும், மனிதர் வாழும் சூழலிலும் வாழும் இயல்புடையது. இதனைச் செம்பருந்து என்றும் அழைப்பர். இதன் உடல் இளஞ்சிவப்பாகவும், கழுத்தும், தலையும் வெண்மையாகவும் இருக்கும். தன் துணையைப் பிரிந்ததால் வருந்திய பருந்து எழுப்பிய ஒலி பாலை நிலவழியே செல்வோர்க்குத் துணையாக ஒலித்ததை,

“இனந்தீர் பருந்தின் புலம்புகொள் தெள்வீளி

சுரம்செல் மாக்கட்கு உயவுத் துணையாகும்” (குறுந்.207: 3-4)

என்பர் உறையனார். பருந்து தன் பெடையை விரும்பி அழைத்தமையை,

“உலறுதலைப் பருந்தின் உளிவாய்ப் பேடை

அலறுதலை ஓமை அங்கவட் டேறிப்

புலம்புகொள விளிக்கும்” (ஐங்.321: 1-3)

“பருந்து பெடை பயிரும்” (அகநா.117: 7)

என்பன புலப்படுத்தும். ஆறலை கள்வரால் அம்பு எய்து கொல்லப்பட்ட வம்பலரின் உடலை விரும்பி உண்ணும் பருந்து தன் சுற்றத்தை அழைத்ததை,

“பாறுகிளை பயிர்ந்து படுமுடை கவரும்” (அகநா.175: 5)

என்பர் ஆலம்பேரிச்சாத்தனார். கள்வரால் கொல்லப்பட்ட வம்பலர் உடலை உண்ணப் பருந்து தம் கிளையை அழைத்ததை,

“கிளைதரு தெள்விளி கெடுமுடைப் பயிரும்” (அகநா.363:4)

என்பது சுட்டும். இதில் தெளிவான பருந்தின் ஒலி ‘தெள்விளி’ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. பருந்தின் ஒலியை, ‘ஆர்ப்ப’⁽³⁴⁾ என்றும் சங்கப்பாடல் சுட்டியுள்ளது. பாலை நிலவழிச் செல்வோர் வருந்தப் பருந்து ஒலித்தமையை,

“உயாவிளி பயிற்றும் யாஉயர் நனந்தலை” (அகநா.19: 3)

என்பர் பொருந்தில் இளங்கீரனார். இதில் ‘விளி’ என்பது பருந்தின் ஒலியாகும். பருந்தின் ஒலி மனிதர்கள் வீளையிடுவது போலிருக்கும். “மனிதன் சீட்டி அடிப்பது போல் சில சமயங்களில் ஒசை செய்யும்”⁽³⁵⁾ என்பர் பி.எல்.சாமி. பருந்து தன் பெடையை அழைக்கும் ஒலி மனிதர்களின் வீளை(சீழ்க்கை)ஒலி போல இருந்ததையும், ‘இளி’ என்னும் பண்போல இருந்ததையும்,

“வீளைப் பருந்தின் கோள்வல் சேவல்

வளைவாய்ப் பேடை வருதிறம் பயிரும்

இளிதேர் தீங்குரல் இசைக்கும் அத்தம்” (அகநா.33:5-7)

என்பது சுட்டும். இதில் ‘வீளைப்பருந்து’ என்ற சொல்லில் ‘வீளை’ என்பது அடைச்சொல்லாகும். ‘பயிரும்’, ‘இசைக்கும்’ என்பன இதன் ஒலியாகவும், “இளிதேர் தீங்குரல்” என்பது இவ்வொலிக்கு ஒப்புமையாகவும் உள்ளது. கழுகு, பருந்து ஆகிய இரண்டும் தம் துணையை அழைக்கும் ஒலி ‘பயிரும்’ என்ற சொல்லால் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

காக்கையின் ஒலி

காக்கை கருமையான நிறமுடையது. காக்கை கரைந்தால் விருந்து வரும் என்பது இன்றும் மக்களிடம் உள்ள நம்பிக்கையாகும். இதனை,

“விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே” (குறுந்.210:6)

என்பர் காக்கைப் பாடினியார் நச்செள்ளையார். தலைவனுடன் உடன் போக்கில் சென்ற தலைவி மீண்டு வரும் வண்ணம் காக்கை கரைவதை,

“அஞ்சிலோ தியை வரக்கரை தீமே” (ஐங்.391:6)

என்னும் அடி சுட்டும். காக்கையின் இயல்பான ஒலியை, ‘கரைதல்’ என்று பாடல்கள் கட்டுகின்றன. இவ்வொலி சிறிது சிறிதாகச் சென்று தேய்ந்திருத்தலையே இது சுட்டும். காக்கையின் ஒலி ஒரே மாதிரிக் கேட்டாலும், அவ்வொலியில் நுட்பமான பல வேறுபாடுகள் உண்டு. நன்கு உணவை உண்ட காக்கை தம் பசி நீங்கியதால் அதன் ஒலி இயல்பான ஒலியிலிருந்து வேறுபட்டு இருந்தது. இதனை,

“வசிபடு புண்ணின் குருதி மாந்தி

ஒற்றுகெல் மாக்களின் ஒடுங்கிய குரல்” (அகநா.313:14-15)

என்பர் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ. இதில் ‘ஒடுங்கிய குரல்’ என்பது வேறுபட்டு ஒலித்த காக்கையின் ஒலியாகும். பிணங்களை உண்ட காக்கையின் ஒலி ‘அகவ’⁽³⁶⁾ என்றும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. சங்ககாலத்தில் புள்ளினங்களின் ஒலிகளை நன்னிமித்தமாகக் காணும் வழக்கம் இருந்தது. இதனை “புள்ளறிவுறீஇ”⁽³⁷⁾ என்ற சொல் சுட்டும். கணந்துள் பறவை

‘ஆளறிவுநீஇ’ என்று சுட்டப்படும். இவற்றில் அறிவுநீஇ என்ற சொல் அறிவுறுத்துவதாக மக்கள் நம்பியதைச் சுட்டுகிறது.

கானங்கோழியின் ஒலி

காடுகளில் காணப்படுவதால் கானங்கோழி என்றழைக்கப்பட்டது. இது இன்றைக்கு மக்கள் வீட்டில் வளர்க்கும் கோழியைப் போன்ற உருவமுடையது. கோழிகளை, “கானங்கோழி, நீர்க்கோழி, மனைக்கோழி”⁽³⁸⁾ எனச் சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. கானங்கோழியின் ஒலியை, ‘அரிக்குரல்’⁽³⁹⁾, ‘கவர்குரல்’⁽⁴⁰⁾ என்று புலவர்கள் சுட்டுவர். இவற்றில் அரி, கவர் என்பன அடைகளாகும். தொடர்ந்து எழுப்பும் ஒலியைக் கவர் என்று சுட்டியுள்ளனர். ‘கல்’⁽⁴¹⁾ என்ற ஒலிக் குறிப்புச்சொல்லாலும் கானங்கோழி ஒலி சுட்டப்படும்.

மனைக்கோழியின் ஒலி

மனைக்கோழி வீட்டில் வளர்க்கப்படும் பறவையாகும். மக்களைச் சார்ந்து வளரும் இதன் ஒலியை,

“மனைக்கோழி பைம் பயிரின்னே” (புறநா.395:9)

என்னும் அடி விளக்கும். இருளில் வெருகின் வரவு கண்டு அஞ்சிய மனைக்கோழி உயிர்நடுக்குற்றுத் தொடர்ந்து கத்தியதை,

“ஊர்முது வேலிப் பார்நடை வெருகின்

இருட்பகை வெரீஇய நாகினம் பேடை

உயிர்நடுக் குற்றுப் புலாவிட்டு அரற்றச்” (புறநா.326:1-3)

என்பது சுட்டும். இதில் அச்சத்தில் தொடர்ந்து ஒலியெழுப்பியதால் அவ்வொலி அரற்ற என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

மனைக்கோழிக் குஞ்சுகளின் ஒலி

மனையகத்து உறையும் குறுகிய காலையுடைய பெட்டைக்கோழி காட்டுப்பூனைக்கு அஞ்சுவதால், துயருற்ற இளங்குஞ்சுகள் புகலிடம் அறியாது ஒருங்கு திரண்டு கத்தின. இதனை,

“மனையுறை கோழிக் குறுங்காற் பேடை

வேலி வெருகினம் மாலை உற்றெனப்

புகுமிட னறியாது தொகுபுடன் குழீஇப்

பைதற் பிள்ளைக் கிளைபயிர்ந் தாங்கு” (குறுந். 138:14)

என்பர் ஓக்கூர் மாசாத்தியார். இதில் ‘பயிர்’ என்பது அழைப்பொலியாகும்.

மனைச்சேவலின் ஒலி(வாரணம்)

சேவல் காலையில் ஒலி எழுப்பும் இயல்பினது. இதன் ஒலி கூவுதல் எனப்படும். நெற்றியில் சிவந்த கொண்டையுடைய சேவலின் முதல்குரல் விடியற்காலையில் எழுந்ததை,

“குடுமிக் கோழி நெடுநகர் இயம்பும்” (குறுந். 234:4)

“குடுமி நெற்றி நெடுமரச் சேவல்

தலைக்குரல் விடியல் போகி”(அகநா 87:5-6)

“மனைச்செறி கோழி மாண்குரல் இயம்பும்” (அகநா.122:16)

“ஏனல் காப்போர் உணர்த்திய கூவும்” (புறநா. 28:9)

“ஒண்பொறிச் சேவல் எடுப்ப ஏற்றெழுந்து” (புறநா. 383:1)

“பொறிமயிர் வாரணம் பொழுதறிந் திசைப்ப” (புறநா. 398:3)

“குக்கூ என்றது கோழி” (குறுந். 157:1)

என்பன விளக்கும். இவற்றால் அதிகாலையில் சேவல் கூவியமை புலனாகிறது. முதலில் ஒலிக்கும் குரலாதலால் ‘தலைக்குரல்’, ‘மாண்குரல்’ என்று அடைமொழியோடு புலவர்கள் குறிப்பிடுவர். சேவலின் ஒலியை ‘கூவும்’ என்றும் ‘கூக்கூ’ என்றும் கூறியுள்ளமை அவ்வொலியை அக்காலமக்கள் கேட்டு இன்புற்றமையைச் சுட்டுவதாக உள்ளது. இயம்பும், எடுப்ப, இசைப்ப ஆகியவையும் சேவலின் இயல்பான ஒலியாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

கிளியின் ஒலி

கிளி மனிதர்கள் வாழும் சூழலில் வாழக்கூடியது. இதன் வாய் வளைந்திருக்கும், பச்சைநிறமுடைய இப்பறவையை, சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப்பிள்ளை என்று மக்கள் அழைப்பர். “உலகில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கிளியினங்கள் உள்ளன”⁽⁴²⁾ என்றும் இதன் ஒலியை, “பி.இயு.பி.இயு., பி.இயு பிஈஇ பி.இயுபீயு”⁽⁴³⁾ என்று க.ரத்தினம் சுட்டுவர். கிளி மனிதர்கள் பேசுவதை திரும்பிச் சொல்லும் இயல்புடையது. இதன் இயல்பான ஒலியை, ‘பயிற்றுதல்’⁽⁴⁴⁾, ‘மிழற்றுதல்’⁽⁴⁵⁾ எனப் புலவர்கள் சுட்டுவர். செல்வர்களின் வீட்டுத் திண்ணைகளிலிருந்து கிளி பேசுவதை,

“ஒண்கவர் நல்லில் உயர்திணையிருந்து

பைங்கிளி மிழற்றும் பால்ஆர் செழுநகர்” (பட்டினப். 263-264)

என்பர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார். கிளியின் பேச்சை,

“கிள்ளையும் கிளையென கூவும்” (நற்.143-6)

என்பர் கண்ணகாரன் கொற்றனார். கிளியின் ஒலிக்கு மழலையின் ஒலியை ஒப்பிட்டு ‘மழலை’⁽⁴⁶⁾ என்று சங்கப்பாடல் சுட்டியுள்ளது. வயிர் என்ற இசைக் கருவியின் ஒலிபோல கிளி ஒலித்ததை,

“வளியெறி வயிரின் கிளிவிளி பயிற்றும்” (நற்.304-3)

என்பர் மாறோக்கத்து நப்பசலையார். வயிர் என்ற ஊதுகொம்பின் ஒலியோடு மயில், அன்றில், குருகு போன்ற புள்ளினங்களின் ஒலியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை சுட்டத்தக்கது.

கின்னரத்தின் ஒலி

கின்னரர் என்ற யாழிசை வல்லாரின் இசைபோல இதன் ஒலி இருந்ததால் கின்னரம் என்று பெயர் பெற்றது. தெய்வங்கள் உறையும் இடத்திலிருந்து இப்பறவை ஒலி எழுப்பியதை,

“கின்னர முரலும் அணங்குடைச் சாரல்” (பெரும்பாண்.489)

என்பர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார். இதில் முரலும் என்பது கின்னர ஒலியாகும். முரலுதல் என்ற சொல்லுக்குக் ‘கதறுதல்’⁽⁴⁷⁾ என்று பொருளுண்டு. அதனால் இதன் ஒலி மிகுதியாக இருந்தமை புலனாகிறது. ‘கின்னரம்’ என்ற பெயரால் யாழிசை போல இதன் ஒலி இருந்திருக்க வாய்ப்புள்ளது என்பது புலனாகிறது.

குருகின் ஒலி

குருகு, நாரை என்பன இன்று 'கொக்கு' என்று அழைக்கப்படும் பறவையினத்தைக் குறிப்பதாகும். "குருகு என்ற பெயர் இப்பறவையின் தனித்தன்மை பொருந்திய அலகின் காரணமாக வந்தது. குருகு என்பதற்கு கொல்லன் உலைமூக்குப் போல இப்பறவையின் மூக்கு இருந்ததால் குருகு என்ற பெயர் இப்பறவைக்குத் தோன்றியது" (48) என்பர் பி. எல். சாமி. நாரைக் குஞ்சுகள் பசியில் தன் தாயை அழைக்கும் ஒலியை,

"தாய்பயிர் பிள்ளை வாய்படச் சொறியும்" (நற். 91-7)

என்பர் பிசிராந்தையார். இதில் அழைப்பொலி 'பயிர்' எனப்பட்டது. வெண்மையான நிறமுடைய குருகின் குஞ்சு அழைக்கும் ஒலி வயல் பகுதியில் இனிமையாக ஒலித்ததை,

"வெண்தலைக் குருகின் மென்பறை விளிக்குரல்"

நீள்வயல் நண்ணி இமிழும்" (ஐங்.86: 1-2)

என்பது சுட்டும். இதில் 'விளிக்குரல்' என்று குருகுக்குஞ்சின் ஒலியும் 'இமிழும்' என்று அவ்வொலி எங்கும் கேட்டமையும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. குருகுகளின் கூட்டொலியை,

"குருகு ஆர் கழனிமீன் இணைத்து" (நற். 216:7)

"விருந்தின் வெண்குருகு ஆர்ப்பின்" (நற். 167:2)

என்பது விளக்கும். இதில் ஆர், ஆர்ப்பு என்பன கூட்டொலியாகும். மனிதர்கள் தம்முள் யாராவது இறந்துவிட்டால், இறந்தவரின் உறவினர்கள் என்ன செய்வதென்று அறியாமல் கையறு நிலையில் புலம்புவர்.

இதைப்போல, வெள்ளாங்குருகின் பிள்ளை இறக்க அதனைக் காணச்
சென்ற நாரையானது செயலற்று ஒலித்தது. இதனை,

“வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்

காணிய சென்ற மடநடை நாரை

கையறுபு இரற்றும் கானலம் புலம்ப” (ஐங்.152:1-3)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். இதில் ‘புலம்ப’ என்ற சொல்
குருகொலியைச் சுட்டும்.

கடற்கரைப்பகுதியில் குருகு ஒலித்ததை,

“வீங்குமடல் குடம்பைப் பைதல் வெண்குருகு

நள்ளென் யாமத்து உயவு தோறும் உருகி” (நற்.199:2-3)

என்பர் பேரிச்சாத்தனார். இதில் ‘உயவு’ என்ற சொல் குருகின் ஒலியைச்
சுட்டுவதாகும். ‘உயவு’ என்ற சொல் வருத்தத்தையே பல பாடல்களில்
குறிப்பிட்டாலும் இப்பாடலில் இரவு, நாரை உயவுவதால் தலைவி
மனங்கலங்கியமை சுட்டப்படுகிறது. எனவே இங்கு உயவு என்பது ஒலியே
ஆகும். கரிய காலையுடைய வெண்மையான குருகின் ஒலியை,

“இறவருந்தி எழுந்த கருங்கால் வெண்குருகு

வெண்கோட்டு அருஞ்சிறைத் தாஅய்க் கரைய” (நற்.67:3-4)

என்பர் பேரிச்சாத்தனார். இதில் ‘கரைய’ என்று குருகொலி
சுட்டப்பட்டுள்ளது. தன் துணையைப் பிரிந்த குருகின் ஒலியை,

“தன்துணை பிரிந்தயாஅந் தனிக்குருகு உசவுமே”(கலித்.121:16)

என்பது சுட்டும். இதில் ஏக்கம் நிறைந்த ஒலியாக ‘உசவும்’ என்பது உள்ளது. குருகினங்களின் ஒலி மணி ஒலி போல இருந்ததை,

“அணிச்சிறை இனக்குருகு ஒலிக்கும்கால் நின்திண்தேர்

மணிக்குரல் எனஇவள் மதிக்கும்மன் மதித்தாங்கே

உள்ஆன்ற ஒலியவாய் இருப்பக் கண்டு அவை

காணற் புள்ளென” (கலித்.126:6-8)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். இதில் தேர்மணி ஒலியோடு நாரையின் ஒலி ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. உழவர்களின் தண்ணுமை ஒலிக்கு அஞ்சிய நாரை ‘வயிர்’ என்ற கொம்பு போல ஒலித்ததை,

“தண்ணுமை வெரீஇய தடந்தாள் நாரை

செறிமடை வயிரின் பிளிற்றி” (அகநா.40:13-14)

என்பர் குன்றியனார். இதில் ‘பிளிற்றி’ என்ற சொல் யானையின் பிளிறலோடு ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. குருகு யானை போல ஒலி எழுப்பியதை,

“குஞ்சரக்குரல குருகொடு ஆலும்”(அகநா.145:15)

என்பர் கயமனார். இதில் குருகின்ஒலி யானையின் பிளிறலோடு ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ‘குஞ்சரக்குரல’ என்றமையால் இது குருகு இனத்தில் வேறொரு இனமாகக் கருத இடமுண்டு. மாங்குடிமருதனார்,

“யானையங்குருகின் சேவலோடு” (மதுரைக்.674)

என்பர். இவர் குறிப்பிடும் யானையங்குருகின் இனமாக குஞ்சரக் குரல் எழுப்பும் இக்குருகின் ஒலி உள்ளது. குருகுகளின் கூட்டொலி சீறியாழ் இசைத்தது போல இருந்ததை,

“நரம்பிசைத்தன்ன தீங்குரல் குருகின்”(நற்.189:3-4)

என்பது சுட்டும். இவற்றால் குருகின் ஒலியை மணிஒலியோடும், வயிர் ஒலியோடும், யாமொலியோடும் ஒப்பிட்டுள்ளமை நன்கு விளங்கும்.

குருவியின் ஒலி

வீட்டுக் கூரையில் கூடுகட்டி வாழும் சிறு புள் குருவியாகும். இது ஆண், பெண் என இணையாக வாழும் இயல்பினது. வேறு பெடையோடு கூடிய குருவிச் சேவலைத் தன்கூட்டில் சேர்க்காத பெடை, சேவல் நீண்ட நேரம் மழையில் நனைந்ததால் இரக்கமுற்று அதனை அழைத்தது. இதனை,

“உள்ளிறைக் குரீஇக் காரணற் சேவல்

பிறபுலத் துணையோடு உறைபுலத்து அதல்கி

வந்ததன் செவ்வி நோக்கிப் பேடை

நெறிகளர் ஈங்கைப் பூவி னன்ன

சிறுபல் மிள்ளையோடு குடம்பை கடிதலின்

துவலையின் நனைந்த புறத்த தயலது

கூர லிருக்கை யருளி நெடிது நினைந்து

ஈர நெஞ்சில் தன்வயின் விளிப்ப” (நற்.181:1-8)

என்பது விளக்கும். இதில் ‘விளிப்ப’ என்பது குருவியின் ஒலியாகும்.

குயிலின் ஒலி

குயில் காக்கையைப் போன்ற உருவ அமைப்புடையது. இதன் ஒலி மிகவும் இனிமையானது. கூனா, கூனா எனத் தொடர்ந்து ஒலி எழுப்பும் இயல்பினது. குயில்களில் பல வகை உண்டு. சங்கப்பாடல்கள் கருங்குயிலையே சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டுள்ளன. ஆண்குயிலே கூவும் இயல்புடையது. “பெண் குயில் கூவாது. கொம்பு தாவும் போது மட்டும் கிக் கிக் கிக் என்று கூவும் இயல்புடையது”(49) என்பர் பி.சி.கணேசன். குயில் வேனிற் காலத்தில் கத்தும் இயல்புடையது. “கருங்குயில் பாடும் போது ‘கூ கூ’ என்று மிகுந்த ஓசையுடன் மாறி மாறிக் கூவி ஏழாவது அல்லது எட்டாவது தடவை உச்ச இடத்தை அடைந்து உடனே நிறுத்திக் கொள்ளும்”(50) என்பர் பறவை நூலார். குயிலின் இனிய கூவலை, ‘கூவ’(51) , ‘கூவும்’(52) , ‘நுவலும்’(53), அகவும்’(54), ‘இன்குரலகவ’(55) எனவரும் சொல்லாட்சிகள் சுட்டுகின்றன. இவற்றில் கூவும் என்பது குயிலின் இயல்பான ஒலியாகும். நுவலும், அகவும் என்பன அதன் வேறுபட்ட ஒலியாகும். இன்குரல் என்ற சொல்லில் ‘இன்’ என்ற அடை அதன் இனிமையான ஒலியைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

குயிலின் அழைப்பது போன்ற ஒலியை, 'விளிப்ப'(56), 'விளி'(57), 'பாடு நாவிலி'(58) என்பன இயம்பும். குயிலின் மகிழ்வான ஒலியை, 'மகிழ்குரல்'(59) 'ஆலும்'(60), 'அகவும் குரல்'(61) எனச் சங்கப்பாடல்கள் இயம்பியுள்ளன. குயில் இடைவிடாது ஒலிஎழுப்பியதை, 'கௌவை'(62), 'பூசல்'(63), 'அறையும்'(64) எனச் சங்கப்புலவர்கள் குறிப்பிடுவர். குயில்கள் ஒன்றுக்கொன்று எதிர்க்குரல் கொடுக்கும் இயல்பின. இதனை எதிர்க்குரல் பயிற்றும், பயிற்றலும் பயிற்றும் என்பன விளக்கும்.

குயிலின் ஒலியை அகவ, கூவ, ஆலும், அறையும் நுவல எனவும், மகிழ்வான ஒலியை மகிழ்குரல் எனவும் பேரொலியை கௌவை, பூசல் எனவும், மாறிமாறி ஒலிப்பதை எதிர்க்குரல் எனவும் பாடல்கள் சுட்டியுள்ளன.

குறும்பூழின் ஒலி

குறும்பூழ் வயல்பகுதிகளில் வாழும் பறவையாகும். முயல்,எலி, போன்றவை இதன் விருப்பமான உணவுகளாகும். வயல் எலிகளைப் பிடிக்கக் குறும்பூழ் செல்வதால் அதன் இறக்கை ஒலிக்கு அஞ்சி முயல் வேறிடம் சென்றது. இதனை,

“அரிகால் கருப்பை அலைக்கும் பூழின்

அங்கண் குறுமுயல் வெருவ ” (புறநா.384:5-6)

என்பது சுட்டும். இதில் அலைக்கும் என்ற சொல் குறும்பூழின் பறக்கும் செயலால் எழுந்த ஒலியைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

சிள்வீடின் ஒலி (சிதடி)

இன்று சிள்வண்டு என்றழைக்கப்படும் உயிரினம் சங்ககாலத்தில் சிள்வீடு, சிதடி என அழைக்கப்பட்டது. இது தன் இறகுகளை இடைவிடாது அடிப்பதால் ஒலி எழுகிறது. தன் இருப்பிடத்தைத் தன் இனத்துக்கு அறிவிக்கவே இது தொடர்ந்து ஒலிஎழுப்புகிறது. இதன் ஒலியை,

“சிள்வீடு கறங்கும் சேய்நாட்டு அத்தம்”(நற்.252:2)

“சிள்வீடு கறங்கும் சிறியிலை வேலத்து”(அகநா.89:6)

“கறங்கிசை சிதடி பொரியரை”(பதிற்.58:13)

“சிதடி கரைய பெருவறங்கூர்ந்து”(பதிற்.23:2)

என்பன இயம்பும். இவற்றில் சிள்வீட்டின் ஒலியை, கறங்கு, கறங்கிசை, கரைய என்று புலவர்கள் சுட்டியுள்ளனர். சிள்வீட்டின் ஒலியை மணியோசையோடு ஒப்பிட்டுச் சங்கப்பாடல்கள் உரைத்துள்ளன. இதனை,

“கணநிரை மணியின் ஆர்க்கும்” (அகநா.303:17-18)

“தேர்மணி இசையின் சிள்வீடு ஆர்க்கும்” (அகநா.145:2)

என்பன விளக்கும். இதிலிருந்து தேரின் மணிபோன்ற சிள்வீட்டின் ஒலி ஆர்க்க என்று சுட்டப்பட்டமை புலனாகும்.

தற்பாடி (வானம் பாடி)

இதன் உடலில் புள்ளியும், வரிகளும் இருக்கும். வானம்பாடி மழைக்காக ஏங்கிப்பாடும் என்றும் அதனால் மழைபொழியும் என்றும்

சங்ககால மக்கள் நம்பினர். இதனை,

“வானம் பாடி வறங்களைந் தானா

தழிதுளி தலைஇய புறவின் காண்வர” (ஐங்.418:1-2)

என்பது விளக்கும். வானம்பாடி “நிலத்தில் பெரும்பாலும் வாழும் பறவையாகும். சில காலங்களில் வானம்பாடி நிலத்தில் இருந்து செங்குத்தாக மேலே எழும்பி உயரச் சென்று வானில் ஒரு புள்ளி போல தோன்றிப் பறந்து கொண்டே இனிய பாட்டைப் பொழிகின்றது. பத்து வினாடிகள் வரை பாடியபின் நேர் செங்குத்தாக நிலத்தில் இறங்குகிறது.”⁽⁶⁵⁾ என்பர் பி.எல்.சாமி. இப்பறவை “டீஇ-ரீ-ரீ-ரீ எனக் கத்தியபடியே உயரே செங்குத்தாக முப்பது அடிவரை இறக்கை அடித்து எழுந்து பறந்து பின் இறக்கையை வி (v) வடிவில் மேல்நோக்கி விரித்தபடி நேரே கீழே இறங்கி புதர்ச் செடிகளின் மீது அமரும்”⁽⁶⁶⁾ என்பர் க.ரத்தினம். வானம்பாடியின் ஒலியை,

“துளிநசை வேட்கையான் மிசைபாடும்” (கலித்.46:20)

என்பது சுட்டும். புள்ளிகளையும் வரிகளையும் உடைய வானம்பாடி மழையை வேண்டி வானத்தை வாழ்த்திப் பாடியதை,

“வானம் வாழ்த்திப் பாடவும்” (அகநா.67:2)

என்பர் நோய்பாடியார். இதில் பாட என்று சுட்டப்பட்டதால் இதன் ஒலி இனிமை புலப்படுத்தப்படுகிறது. “பறவைகளில் இசைபாடும் திறமை வானம்பாடிக்குத்தான் உண்டு. குயில் கூஊஉ என்ற ஒரே இனிய கூவலைத்தவிர வேறொன்றும் பாடுவதில்லை. ஆனால் வானம்பாடியோ

அங்ஙனமல்ல தன் இனிய குரலில் ஆரோகணம், அவரோகணம் அமைத்து இசைபாடும் வல்லமை வானம்பாடி தவிர வேறு பறவைகளுக்கு இல்லை”⁽⁶⁷⁾ என்ற பறவை நூலார் கருத்து இங்கு சுட்டத்தக்கதாகும்.

நீர்க்காக்கையின் ஒலி

நீர்க்காக்கை வெண்மையான நிறம் உடையது. அதனால் அதனைச் சிறுவெண் காக்கை என்று அழைத்தனர். கடல் சார்ந்த பகுதியில் கூட்டமாகவாழும் நீர்க்காக்கையின் ஒலியை ‘இமிழ்’⁽⁶⁸⁾ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லால் மதுரை மருதனிள நாகனார் குறிப்பிடுவர். சிறிய வெண்மையான நிறமுடைய காக்கை, தனக்குக் கிடைத்த மீனைச் சேர்ந்து உண்ணத் தன் பெடையை அழைத்ததை,

“சேயிறா வெறிந்த சிறுவெண் காக்கை

தான்வீழ் பேடைக்குப் பயிரிடுஉம்” (நற் 31: 2-4)

என்பர் நக்கீரனார். இதில் பயிரிடும் என்று அழைப்பொலி சுட்டப்பட்டுள்ளது.

புறாவின் ஒலி

மனிதர்களைச் சார்ந்து, அச்சுழலில் வாழும் புள்ளினம் புறாவினம் ஆகும். சங்கநூல்களில், ‘மாடப்புறா, மணிப்புறா, தவிட்டுப்புறா, சாம்பல் புறா’⁽⁶⁹⁾ என நான்கு இனங்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. புறா ‘குர்குர்குர்’ என்று கத்தும் இயல்புடையது. புறா தம் துணையை அழைக்கும் ஒலி ‘பயிர்’⁽⁷⁰⁾ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. கொடிய பாலையிலத்தில் புறா தம்

துணையை அழைக்கும் ஒலியை ‘அகவும்’⁽⁷¹⁾ என்பது சுட்டும். மனையில் தங்கியிருக்கும் புறா கூடுவதற்காகத் தம் துணையை அழைக்கும் ஒலியை,

“வண்ணப் புறவின் செங்காற் சேவல்

வீழ்துணை பயிரும் கையறு முரல்குரல்” (நற். 71: 7-9)

என்பர் வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார். ஆசைமிகுதியால் தம் துணையை அழைக்கும் புறாவின் ஒலியை ‘கையறு’ என்ற அடைமொழியோடு சுட்டியுள்ளார். இதில் ‘முரல் குரல்’ என்பது அதன் வேறுபட்ட ஒலியைக் குறிப்பதாக உள்ளது. பாலை நிலத்தில் எழும் புறாவின் தெள்ளிய ஒலியை,

“வரிப்புறப் புறவின் புலம்புகொள் தெள்விளி” (நற்.305: 7)

என்பர் கயமனார். இதில் ‘புலம்புகொள்’ என்ற அடைமொழி ‘அச்சம் ஏற்படுத்துதல்’ என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. அரிய சுரத்தில் அமைதியான சூழலில் அதன் ஒலி அச்சத்தை ஏற்படுத்தியமை புலனாகிறது. ‘தெள்விளி’ என்பது அதன் தெளிவான ஒலிச்சூழலைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

மயிலின் ஒலி

மயில்களின் இயல்பு கூட்டமாக வாழ்வதாகும். ஆண்மயில் நீண்ட தோகையுடனும், பெண்மயில் தோகையின்றியும் இருக்கும். இது காட்டிலும், வீட்டுக்கு அருகாமையிலும், வயல் வெளிகளிலும் வாழும். பெரிய ஒலி கேட்டால் அதனெதிர் ஒலிசெய்தல் மயில்களின் இயல்பாகும்.

“ஒருமயில் கத்தக் தொடங்கியவுடன் எல்லா மயில்களும் தொடர்ந்து குரல் கொடுக்கும். காடுகளில் புலி முதலான விலங்குகளின் வருகையைக் கண்டு ஆபத்துக் குரல் கொடுத்து குரங்கு முதலான விலங்குகள் பாதுகாப்பான இடங்களைத் தேடிக்கொள்ள உதவுவன மயில்களே”(71) என்பர் க. ரத்தினம்.

மயில்களின் இயல்பான ஒலியை, ‘அகவ,’(72) ‘பயிர்ந்தகவ,’(73) ‘பயிரும்,’(74) ‘ஆர்குரல்’(75) எனச் சங்கப் பாடல்கள் இயம்பியுள்ளன. மயில் ஒலி ‘ஆலும்,’(76) ‘ஆலு,’(77) ‘ஆல’(78) என்ற சொற்களாலும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. மயில்களின் இனிய குரலை,

“காமர் பீலி ஆய்மயில் தோகை

இன்தீம் குரல்துவன்றி” (அகநா. 358: 2-3)

என்பர் மதுரை மருதனிளநாகனார். இதில் ‘தீங்குரல்’ என்ற அடையோடு மயில் ஒலி சுட்டப்பட்டுள்ளது. மயிலின் இனிய குரலை வயிர் என்ற ஊது கொம்பின் ஒலியோடு ஒப்பிட்டுச் சங்கப்பாடல்கள் இயம்பியுள்ளன. இதனை,

“கான மஞ்ஞைக் கமஞ்சுழ் மாப்பெடை

அயிரியாற்று அடைகரை வயிரின் நரலும்” (அகநா. 177: 10-11)

“காமர்பீலி ஆய்மயில் தோகை

ஆடுகள வயிரின் இனியஆலி” (அகநா. 378 5-8)

“கலிமயிலகவும் வயிர் மருளின்னீசை” (நெடு. 99)

என்பன விளக்கும்.

வங்காவின் ஒலி

வங்கா இணையாக வாழும் பறவையாகும். வங்கியம் போல இதன் ஒலி இருப்பதால் வங்கா என்று பெயர் பெற்றது. வேடர் கையில் அகப்படாது தப்பிய சிவந்த காலையுடைய பெண்பறவை, புல்லூறு என்னும் பறவையால் தாக்கப்பட்டது போல, தன் சேவலைக் காணாது பலாமரத்தின் மேலிருந்து புல்லாங்குழல் போல ஒலிஎழுப்பியது. இதனை,

“வங்கா கடந்த செங்காற் பேடை

எழாலுற வீழ்ந்தெனக் கணவற் காணாது

குழலிசைக் குரல குறும்பல அகவும்” (குறுந். 151: 1-3)

என்பர் தூங்கல் ஓரியர். இதில் ‘அகவும்’ என்பது வங்காவின் ஒலியாகும். வங்கா என்ற பெயருக்கு ஏற்ப வங்கியம் போல ஒலித்தமை இதனால் புலனாகிறது.

வண்டினங்களின் ஒலி

வண்டு, சுரும்பு, தும்பி, தேனீ, மிஞிறு போன்ற ஆறுகால்களைக் கொண்ட சிறுபறவையினம் வண்டுகளாகும்.

வண்டின் ஒலி (தொழுதி)

வண்டினங்கள் பூக்கள் மற்றும் நீர்நிலைகளைச் சார்ந்து வாழும் இயல்புடையனவாகும். இவை தம் சிறகுகளை விரைவாக அடிப்பதால் ஒலி எழுகிறது. இது ரீங்கரிப்பது போல இருக்கும். வண்டின ஒலியை ‘ஆர்ப்ப’⁽⁷⁹⁾, ‘ஆர்க்கும்’⁽⁸⁰⁾ எனப் பல பாடல்கள் சுட்டியுள்ளன.

வண்டினங்களின் இயல்பான ஒலியை, 'அரற்றும்'(81), 'கிடைபாட'(82), 'குரலூத'(83), 'ஊத'(84) என்பன விளக்கும். வண்டினங்களின் இனிமையான இசை ஒலியை, 'இசை'(85), 'இன்னிசை கறங்க'(86), 'தீங்குரல்'(87), 'இன்குரல்'(88) என்பன இயம்பும்.

'இம்'(89), 'இமிர்'(90), 'இமிழ'(91), 'கல்'(92) போன்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களால் சுட்டப்படும் வண்டின ஒலி 'முரலும்'(93) என்றும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. முரலும் என்ற சொல் வேறுபட்ட வண்டின ஒலியைச் சூட்டுவதாக உள்ளது.

வண்டினங்களின் இனிய ஒலி யாழ், முழவு, தேர், புலி போன்ற ஒலிகளுடன் ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“யாழ்ஓர்த்தன்ன இன்குரல் இனவண்டு” (நற்.176: 8)

“இருஞ்சீறைத் தொழுதி ஆர்ப்ப யாழ்செத்து” (அகநா.88: 11)

“தீந்தொடை நரம்பின் முரலும்” (நற். 17: 10-11)

“யாழிசை இனவண்டுஆர்ப்ப” (முல்லைப் 8)

“யாழ்போல் வண்டார்க்கும்” (கலித். 32: 9)

“யாழ் வண்டின் கொளைக்கேற்ப” (பொருநர். 211)

“மலைப்பூஞ் சாரல் வண்டு யாழாக” (அகநா. 82: 6)

“நரம்பார்த் தன்ன வண்டினம் முரலும்” (அகநா. 355: 5)

“படுவண்டு ஆர்க்கும்” (நற். 173: 8)

என்பன விளக்கும். முழுவோடு கூடிய யாமோசை போன்ற வண்டின ஒலி,

“முழவுசேர் நரம்பின் இம்மென இமிரும்” (அகநா.318: 6)

என இயம்பப்படுகிறது. தேர் செல்வதால் தெருவில் எழும் ஒலி எவ்வாறு இருக்குமோ அது போல வண்டின ஒலி இருந்ததை,

“கள்ளுடைத் தடவில் புள்ளொலித்து ஓவாத்

தேர்வழங்கு தெருவினன்ன” (நற் 227: 7-8)

என்பர் தேவனார். முதுகில் வரியுடைய வண்டுகளின் ஒலி புலியின் உருமலைப் போல இருந்தது. இதனை,

“வரிவண்டு ஊதலின் புலிசெத்து வெரீஇ” (நற் 249: 6)

என்பர் உலோச்சனார்.

சுரும்பின் ஒலி

வண்டினங்களுள் ஒன்று சுரும்பு. இதன் இயல்பான ஒலியை, ‘ஆர்’⁽⁹⁴⁾, ‘ஆர்ப்ப’⁽⁹⁵⁾, ‘ஆர்க்கும்’⁽⁹⁶⁾ எனப் புலவர்கள் சுட்டுவர். சற்று வேறுபட்ட சுரும்பின் ஒலியை, ‘அரற்று’⁽⁹⁷⁾ என மூன்று பாடல்கள் சுட்டியுள்ளன. ‘இமிர்’⁽⁹⁸⁾ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லால் ஒன்பது பாடல்களில் சுரும்பின் ஒலி சுட்டப்பட்டுள்ளது. இனிய குழலிசை போன்ற சுரும்பின் ஒலியை,

“சிறுவெதிர்ங் குழல்போலச் சுரும்பிமிர்ந்து இம்மென” (கலித். 119: 8)

என்பது சுட்டும். இதில் சுரும்பின் ஒலி இம் என்று இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. யாழிசை போன்ற சுரும்பின் ஒலியை,

“சுரும்பு யாழ் போலஇசைப்ப” (கலித். 34: 16)

“வடிநரம்பிசைப்ப போல் வண்டொடு சுரும்பார்ப்ப” (கலித். 36: 3)

என்பன விளக்கும். பாலைப்பண் போல சுரும்பொலி இருந்ததால் அவ்வொலியை ‘பாலையிசை’⁽⁹⁹⁾ எனவும் சங்கப்பாடல்கள் சுட்டியுள்ளன.

தும்பியின் ஒலி

தும்பு போல இதன் வாய்ப்பகுதி இருப்பதால் தும்பி என்ற பெயர் பெற்றது. தும்பியின் இசைத் தன்மையுள்ள ஒலியை, ‘துவைக்கும்’⁽¹⁰⁰⁾, ‘இன்னிசை’⁽¹⁰¹⁾, ‘முரலிசை’⁽¹⁰²⁾ எனச் சங்கப்புலவர்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளனர். இவற்றில் துவைக்கும், இன்னிசை என்பன அதன் இசைத்தன்மையையும் முரலிசை என்பது தும்பியின் வேறுபட்ட ஒலிச்சூழலையும் சுட்டுவதாக உள்ளன. தும்பியின் கதறல் ஒலியை, ‘முரன்றாங்கு’⁽¹⁰³⁾ என்றும் ‘முரல்குரல்’⁽¹⁰⁴⁾ என்றும் பாடல்கள் இயம்பியுள்ளன. தும்பியின் ஒலி ‘இம்’⁽¹⁰⁵⁾ ‘இமிர்’⁽¹⁰⁶⁾ எனும் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களாலும் குறிப்பிடப்படுகிறது. குழலிசை போன்ற தும்பியின் ஒலியை,

“குழலிசைத் தும்பி ஆர்க்கும்” (அகநா. 245: 16)

“தீங்குழ லாம்பலின் இனிய விமீரும்” (ஐங். 215: 7)

எனும் அடிகள் விளக்குகின்றன. இவற்றில் தும்பியின் ஒலி குழலிசை

போல இருந்தமையும், குழலில் இசைக்கப்படும் ஆம்பற்பண் போல இருந்தமையும் நன்கு புலனாகிறது. யாழிசை போல ஒலியுடைய தும்பியின் ஒலியை,

“யாழ் கொண்ட இமிழிசை” (கலித். 29: 16-17)

“தீந்தொடை நரம்பின் முரலும்” (நற். 17: 11)

“முரல் குரல் தும்பியவீழ் மலருத

யாணர் வண்டின் யாழிசை பிறக்க” (பரி. 21: 34-35)

“தீந்தொடை நரம்பின் இமிரும்” (நற். 17: 11)

என்பன விளக்கும். இவற்றால் தும்பியின் ஒலி குழல் போலவும் யாழ் போலவும் இருந்தமை விளங்குகிறது.

தேனீயின் ஒலி

தேன் சேகரிப்பதால் தேனீ என்ற பெயர் பெற்றது. இதன் இயல்பான ஒலியை, ‘ஆர்க்கும்’⁽¹⁰⁷⁾, ‘பாட’⁽¹⁰⁸⁾ எனப் புலவர்கள் சுட்டுவர். ‘இமிர்’⁽¹⁰⁹⁾ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லால் ஏழு பாடல்களில் தேனீயின் ஒலி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மிஞிறின் ஒலி

‘ம்ம்’ என்று இதன் ஒலி இருப்பதால் மிஞிறு என்று பெயர் பெற்றது. இதன் இயல்பான ஒலி, ‘ஆர்ப்ப’⁽¹¹⁰⁾, ‘ஆர்க்கும்’⁽¹¹¹⁾, ‘குரல்’⁽¹¹²⁾, ‘இமிர்’⁽¹¹³⁾ எனவும் இயம்பப்பட்டுள்ளது. யாழிசை போன்ற மிஞிறின்

இனிய ஒலியை,

“நரம்பின் தீங்குரல் நிறுக்கும் குழல் போல்

இரங்கிசை மிஞிறு” (கலித். 33: 23-24)

“கைகவர் நரம்பின் இம்மென இமரும்

வண்டொடு சுரும்பு” (குறிஞ்சி 147-148)

என்பன நுவலும். இவற்றில் மிஞிறின் ஒலி யாழ் போலவும் குழல் போலவும் இருந்தமை சுட்டப்படுகிறது.

கூட்டொலி

புள்ளினங்கள், மாலைப்பொழுதில், மரங்களில் கூடும்போதும் காலையில் மரங்களைவிட்டுச் செல்லும்போதும் மிகுதியான ஒலிஎழுப்புவது இயல்பாகும். இக் கூட்டொலிகளைச் சங்கப்புலவர்கள் நன்கு எடுத்தியம்பியுள்ளனர். புள்ளினங்களின் இயல்பான ஒலியை, ‘புள்ளின மொலிப்ப’⁽¹¹⁴⁾, ‘புள்ஒலி’⁽¹¹⁵⁾, ‘இயம்ப’⁽¹¹⁶⁾, ‘கலி’⁽¹¹⁷⁾ எனப்புலவர்கள் சுட்டுவர். புள்ளின ஆரவார ஒலி ‘ஆர்ப்ப’⁽¹¹⁸⁾ எனவும் ‘பூசல்’⁽¹¹⁹⁾ எனவும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. பல புள்ளினங்களின் ஒலி மனிதர்களின் குரலோசை போல இருந்ததை ‘பல்குரல் பயிற்றும்,’⁽¹²⁰⁾ ‘குரல் தோற்றினவே’⁽¹²¹⁾ எனப் புலவர்கள் இயம்பியுள்ளனர். சங்ககாலத்தில் புள்ளினங்களின் ஒலி சகுனமாகக் கருதப்பட்டது. “இதன் காரணமாக புள் என்ற சொல்லிற்கு ‘நன்னிமித்தம்’ என்ற பொருளும் சங்ககாலத்திலேயே தோன்றியது’⁽¹²²⁾ என்பர் பி.எல். சாமி. புள்ளின ஒலிகளை நன்னிமித்தமாகக் கருதியதை,

“புலரி விடியல் புள்ளோர்த்துக் கழிமின்” (மலைபடு 448)

“புள்ளும் ஓராம் விரிச்சியும் நில்லாம்” (குறுந். 218: 3)

“புள்ளும் பொழுதும் பழித்தல் அல்லதை

உள்ளிச் சென்றோர்ப் பழியலர் அதனால்” (புறநா. 204: 10-11)

என்பன இயம்புகின்றன. புள்ளினங்களின் இனிமையான ஒலிகளை ‘வெங்குரல்’⁽¹²³⁾, ‘தீங்குரல்’⁽¹²⁴⁾ எனவும் புலவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். புள்ளினங்களின் ஒலி பல இசைக் கருவிகளை இசைத்தது போல இனிமையாக இருந்ததை,

“கூடியத் தன்ன குரல் புணர் புள்ளின்” (மலைபடு. 269)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். புள்ளினங்களின் ஒலியை, ‘கல்’⁽¹²⁵⁾, ‘இமிழ்’⁽¹²⁶⁾, ‘இழும்’⁽¹²⁷⁾ எனும் ஒலிக் குறிப்புச் சொற்களாலும் புலவர்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளனர்.

தொகுப்புரை

சங்ககால மக்கள் வாழ்வியலில் புள்ளினங்கள் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தன. சங்கப்பாடல்களில் ஐம்பத்தெட்டுப் புள்ளினங்கள் பற்றிய குறிப்பு இருப்பினும், முப்பத்து மூன்று புள்ளினம் தொடர்பான ஒலிக்கூறுகள் மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளன:

புள்ளினங்களின் இயல்பான ஒலியை அகவும், ஆலும் என்ற சொற்கள் இயம்புகின்றன. எல்லாப் புள்ளினங்களும் தம் துணையை அழைக்கும் ஒலி ‘பயிர்’ என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. அன்னத்தின் ஒலி

கரைய, ஆலும் என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. அன்றிலின் ஒலி குரல், நரல் என்று இயம்பப்பட்டுள்ளது.

ஆண்டலை என்ற ஆந்தையினப் பறவைகளாக குடிஞை, குரால், கூகை போன்றன சுட்டப்பட்டுள்ளன. குடிஞையின் ஒலியை, பொற்கொல்லர் ஒலி, துடி ஒலி, மகுளிப்பறைஒலி, மலையிலிருந்து கல் வீழும் ஒலி எனப் பல்வேறு ஒலிகளோடு புலவர்கள் ஒப்பிட்டு உரைப்பர். கூகையின் ஒலி அச்சமுட்டுவதாக, சங்கப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளது. கணந்துள் ஒலி 'ஆளறிவுநீஇ' என்றும் காக்கையின் ஒலி 'புள் அறிவுநீஇ' என்றும் இயம்பப்பட்டுள்ளது. இது புள்ளினங்கள் தம்மை அறிவுறுத்துவதாக அக்கால மக்கள் நம்பியதைப் புலப்படுத்துகிறது.

கழுகு, பருந்து போன்றவற்றின் ஒலி, மனிதர்கள் வாய்வழியே எழுப்பும் வீளை (சீழ்க்கை) போல இருந்தமையால் 'வீளைப்பருந்து' என்று இப்புள் குறிப்பிடப்படுகிறது. காக்கை கரைந்தால் வீட்டுக்கு விருந்து வரும் என்ற நம்பிக்கையை, காக்கையின் ஒலி தொடர்பான செய்திகள் உணர்த்துகின்றன. கிளி மனிதர்களின் பேச்சொலியைத் திரும்ப ஒலிக்கும் இயல்புடையன அதனால் அவற்றின் ஒலியை, 'மழலை' என்ற குழந்தையின் மொழியோடு புலவர்கள் ஒப்பிட்டுள்ளனர்.

அன்றில், கிளி, குருகு, மயில் போன்ற புள்ளினங்களின் ஒலியை 'வயிர்' என்ற ஊது கொம்பின் ஒலியோடு புலவர்கள் ஒப்பிட்டு உரைப்பர். இதிலிருந்து வயிர் என்ற ஊது கொம்பில் எழும் ஒலியோடு நெருங்கிய தொடர்புடையதாக இவற்றின் ஒலி இருந்தமை புலனாகிறது. இவற்றில் குருகின் ஒலியை, 'பிளிற்றி', 'குஞ்சரக் குரல்' எனவும் சுட்டுவதால் அதன்

ஒலி, யானையின் பிளிறல் ஒலி போன்று இருந்தமை புலனாகிறது. குருகின் ஒலி மணிஒலியோடும், யாமொலியோடும் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது.

குயிலின் இயல்பான ஒலியை, 'அகவ', 'கூவ', 'ஆலும்' எனவும் மகிழ்வான ஒலியை 'மகிழ்குரல்' என்றும், தொடர்ந்து எழுப்பும் பேரொலியை கௌவை, பூசல் எனவும் புலவர்கள் வேறுபடுத்தி உரைத்துள்ளனர். வானம்பாடி வானத்தை வாழ்த்திஒலி எழுப்பியதை 'பாடும்' என்று பாடல்கள் சுட்டியுள்ளன. வங்காவின் ஒலி வங்கியம் போல இருந்தமை இயம்பப்பட்டுள்ளது.

மென்மையான இயல்புடைய மயிலின் ஒலி, அகவ, பயிரும், ஆர்குரல், தீங்குரல் என உரைக்கப்பட்டுள்ளது. வண்டு, சுரும்பு, தும்பி, தேனி, மிஞிறு என்பன ஆறுகால்களை உடைய சிறிய பறவையினங்களாகும்.

வண்டின் ஒலியை ஆர்ப்ப, அரற்றும், பாட, இன்னிசை, தீங்குரல் இன்குரல் எனவும் யாழ், முழவு, தேர், புலி போன்றவற்றின் ஒலிகளோடு ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டும் உரைக்கப்பட்டுள்ளன.

சுரும்பின்ஒலி யாழிசையோடு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. யாழில் இசைக்கப்படும் பாலைப்பண் போல இதன் ஒலி இருந்தமையால் 'பாலையிசை' என்று இதன் ஒலி சிறப்பிக்கப்படுகிறது. மிஞிறு, தும்பியின் ஒலி யாழ்போலவும், குழல்போலவும் இருந்தமை சுட்டப்பட்டுள்ளது.

புள்ளினங்களின் ஒலிகளைச் சகுணமாக அக்கால மக்கள் நம்பியதைப் பாடல்கள் விளக்கியுள்ளன. கூட்டமான புள்ளினங்களின் ஒலியை, கல், இமிழ், இழும் எனவும் புலவர்கள் சுட்டுவர். புள்ளினங்களின் பேரொலியை இனிய இசை ஒலியோடு ஒப்பிட்டுள்ள பாங்கு சங்ககால மக்களின் ஒலி ஏற்புணர்வுக்கு நல்ல சான்றாக உள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-3.
2. மதுரைக். 675.
3. உ.வே. சாமிநாதையர் (ப.ஆ), புறநானூறு, ப-228.
4. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், பக். 56-57.
5. நற். 218: 11.
6. நற். 303: 5, அகநா. 305: 13.
7. நற். 152: 7.
8. குறுந் 301: 4, அகநா. 120: 15.
9. கலித். 129: 12-14.
10. நற். 335: 8, குறுந். 160: 4, 177: 4.
11. பி.எல். சாமி, அஃறிணை ஊமனும் கூகைக் கோழியும் (செந்தமிழ்ச் செல்வி-தொகுதி 47-ப-352).
12. மேலது, ப-353.
13. பட்டினப். 258.
14. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், பக்-202-203.
15. ஐங். 291-1, அகநா. 9-13, 89-5, மலைபடு. 141.
16. அகநா. 158: 13.
17. அகநா. 265: 19.
18. பட்டினப். 258.
19. பதிற். 22: 34-36.
20. புறநா. 261: 12.
21. புறநா. 359: 2.

22. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-284.
23. புறநா. 356: 2, 362: 18.
24. புறநா. 280: 5.
25. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-183.
26. அகநா. 387: 9-12.
27. இரா. செயபால் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப-1119.
28. புறநா. 320: 9.
29. நற். 212, குறுந். 350: 5.
30. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-149.
31. மேலது. ப-150.
32. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், பக்-111-112.
33. மேலது, ப-114.
34. புறநா. 269: 11.
35. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-334.
36. ஐங். 314: 2.
37. நற். 161: 9.
38. புறநா. 395: 9-11.
39. நற். 21: 7.
40. குறுந். 242: 1, புறநா. 395: 11, மலைபடு. 510.
41. புறநா. 320: 9.
42. க.ரத்தினம், தென்னிந்தியப் பறவைகள், ப-227.
43. மேலது-237.
44. நற். 304: 3, அகநா. 12: 7, பெரும்பாண்.-300.

45. அகநா. 126: 18.
46. பரி. 9: 41.
47. பதிப்பகத்தார்-தமிழ் அகராதி -ப-281.
48. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-24.
49. பி.சி. கணேசன், விலங்குகளின் வாழ்வியல், ப-67.
50. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப-223.
51. பரி. 15:41, அகநா-355: 12.
52. அகநா. 229: 19.
53. நற். 97: 3, 243: 4-8, அகநா. 355: 12.
54. கலித். 92: 64.
55. ஐங். 341: 2.
56. கலித். 34: 8.
57. நற். 157: 5, அகநா. 341: 3.
58. அகநா. 25: 7-8.
59. அகநா. 279: 12.
60. நற். 9-10, கலித். 27: 9, 30: 8, 33: 5, 34: 8, 36: 8-9.
61. அகநா. 97: 23.
62. ஐங். 369: 5.
63. அகநா. 317: 16.
64. ஐங். 346 :3.
65. பி.எல். சாமி, சங்கஇலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-252-253.
66. க. ரத்தினம், தென்னிந்தியப் பறவைகள், ப-337.
67. உதகை பொன்னழகன், பறவைகள் பலவிதம், ப-65.

68. நற். 392: 2.
69. நற். 314: 11, குறுந். 174: 3, பதிற். 4: 32, அகநா. 167: 14,
பெரும்பாண். 437-440.
70. குறுந். 385: 5, அகநா. 47: 12, 307: 14.
71. க. ரத்தினம், தென்னிந்தியப்பறவைகள், ப-109.
72. குறுந். 249: 1, 264: 3, பரி. 6: 4, 15: 40, அகநா. 272: 18,
மதுரைக். 333, 675.
73. அகநா. 85: 13.
74. அகநா. 194: 15.
75. பரி. 14: 8.
76. நற். 248: 7, 357: 6, 413: 2, 492: 1, ஐங். 250: 2, 298: 1, 371: 1, 413: 2,
பதிற். 27:8, கலித். 36: 2, அகநா. 344: 6.
77. பெரும்பாண். 495.
78. பொருநர். 190, ஐங். 291: 1, 292: 1.
79. குறுந். 34: 6, 254:1, கலித். 33: 5, 92: 40, 118: 11.
அகநா. 88: 11, 164: 5, 204: 7, 269: 12.
80. அகநா. 40: 5, 104: 2, 302: 6, கலித். 30: 3, 77: 17.
81. அகநா. 231: 14.
82. பரி. 16: 14, கலித். 80: 25.
83. பரி. 10: 120.
84. நற். 290: 8, 311: 10, ஐங். 494:1, கலித். 48: 3, 93: 1.
85. பதிற். 70: 6.
86. நற். 323: 9.

87. நற். 244: 3.
88. நற். 176: 8.
89. நற். 161: 4.
90. நற். 187: 8, 348: 6, ஐங். 172: 2, 254: 3, பரி. 14: 4, 20: 23,
கலித். 35: 9, 43: 2, 79: 16, அகநா. 250: 3, 340: 18, பெரும்பாண். 481,
மலைபடு. 486.
91. குறுந். 320: 6.
92. அகநா. 228: 1.
93. நற். 17: 10-11, பரி. 8: 36, அகநா. 355: 5.
94. அகநா. 180: 6, 319: 10, கலித். 85: 14, மதுரைக். 596.
95. கலித். 36: 3.
96. கலித். 28: 14, 123: 2.
97. ஐங். 383: 1, 416: 2, சிறுபாண். 24.
98. நற். 112: 3, பரி. 16: 14, கலித். 34: 6, 45: 16, 64: 12, 106: 48,
அகநா. 136: 28, 184: 6, 304: 11.
99. பரி. 11-127.
100. புறநா. 380-2.
101. அகநா. 388: 9.
102. அகநா. 291: 11.
103. மதுரைக். 655.
104. பரி. 21: 31-35.
105. கலித். 36: 4, அகநா. 317: 13.
106. அகநா. 317: 12-13.

107. ஐங். 292: 1, கலித். 26: 3, 30: 12.
108. பரி. 16-18.
109. ஐங். 292:1, கலித். 92: 66, அகநா. 131: 45, 170: 2, 237: 4, 280: 13, 381: 15.
110. பரி. 8: 23, கலித். 35: 2, மதுரைக். 684, குறிஞ்சிப். 111.
111. புறநா. 22: 6, 93: 12, 338: 3.
112. புறநா. 308: 2.
113. பதிற். 50: 18, கலித். 127: 3, குறிஞ்சிப். 147.
114. குறிஞ்சிப். 228.
115. நற். 287: 9, ஐங். 382: 1, பதிற். 84: 24.
116. புறநா. 41: 7, 385: 1.
117. புறநா. 199: 3.
118. கலித். 118: 17.
119. புறநா: 291: 3.
120. கலித். 75: 9.
121. புறநா. 397: 1.
122. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-2.
123. ஐங். 453: 2.
124. குறுந். 191: 3-4.
125. நற். 195: 5.
126. பதிற். 23: 18, கலித். 79: 1, புறநா. 173: 3, மதுரைக். 111.
127. புறநா. 15: 4, பெரும்பாண். 40.

இயல் - 5

மனதில் ஒலி

இயல் - 5

மனித ஒலி

- ❖ மனித ஒலி வகைப்பாடு
- ❖ குழந்தை ஒலி
- ❖ ஆண் ஒலி
- ❖ பேச்சால் எழுந்த ஒலி: தூதர், காவலர், கனவு, குயவன், வடுகர், கானவர், கள் உண்டவர், கள்விற்போர், சிறுதொழில் செய்வோர், வம்பலர், யானைப்பாகர், நாழிகைக் கணக்கர், உமணர்.
- ❖ செயலால் எழுந்த ஒலி: கொல்லர், கானவர், கோவலர், வீளை ஒலி, செருப்பொலி, கைநொடித்தல், கைதட்டுதல், பல் உராய்தல்.
- ❖ ஆண்கள் செயல் கூட்டொலி: போர் செய்வோர், வண்டி ஓட்டுவோர், வெள்ளம் அடைப்போர், யானை ஓட்டுவோர், மழை வேண்டுவோர், ஆநிறை கவருதல்.
- ❖ பாட்டொலி: நீர் இறைப்போர், உழவர், அந்தணர், வெறியாட்டு மடலேறல், காஞ்சிப்பண், குறிஞ்சிப்பண், பஞ்சரப்பண், துயிலெழுப்பல், வயிரியர், பாணர்.
- ❖ பெண் ஒலி: பேச்சொலி: அலர், முதுபெண்டிர், குரலினிமை, விரிச்சி, கட்டுப்பார்த்தல், விற்பனை, புள்ளோப்பல், அழைத்தல், வழிபாடு, அழுகை, வெகுளி, கனவு.
- ❖ செயல் ஒலி: ஆய்மகள், புலைத்தி.
- ❖ பாட்டொலி: வள்ளை, விறலி.
- ❖ விளையாட்டு: அம்புலி, ஊசல், எதிரொலி, போலச் செய்தல், பிசி (நொடி), எண் விளையாட்டு, குறும்பு விளையாட்டு.
- ❖ இருபாலர் ஒலி: வணிகம், இருபாலர் பேச்சு, ஊர், விழா, ஏறுதழுவல், குரவை, துணங்கை

இயல் - 5

மனித ஒலி

சங்கப்பாடல்களில் மனிதஒலி நன்கு சுட்டப்பட்டுள்ளது. நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை ஆகிய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த அக்கால மக்கள் ஒலி எழுப்பினர். சங்ககால மனித ஒலிக்கூறுகள் தமிழ்மொழி இயற்கையிலிருந்து உருவானதை எடுத்தியம்புகின்றன. மொழியறியா மனிதன் தான் பேசும் முன்பு இயற்கை ஒலிகளைக் கேட்டு இன்புற்றான். “போலச் செய்தல்” என்ற பண்பு காரணமாக அவ்வொலியைத் திரும்பவும் ஒலிக்கும் திறன் பெற்றான். இத்திறனே தமிழ்மொழி தோன்ற அடிப்படையானது. மொழியறியா மனிதன் இயற்கையிலிருந்து பெற்ற ஒலிகளான, கல், ஒல், இம், இமிர், ஓய் போன்ற பல ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் சங்கப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு தமிழ்மொழித் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாக விளங்கும் மனித ஒலிக்கூறுகளை எடுத்தியம்புவது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

குழந்தை ஒலி

குழந்தைகளின் மொழியை யாவரும் விரும்புவர். இவ்வினிய மொழியை ‘மழலை’⁽¹⁾ என்பர். குழந்தை தன் பெற்றோரை ‘அத்தா அத்தா’⁽²⁾ என்ற சொல்லால் அழைத்ததைக் கலித்தொகை குறிப்பிட்டுள்ளது. நாப்பயிற்சியின்றிப் பேசிப் பழகாத குழந்தையின் இனிய மொழியை,

“நாவொடு நவிலா நகைபடு தீஞ்சொல்” (அகநா. 16: 4)

என்றுரைப்பர் சாகலாசனார். குழந்தைகள் தமக்குத் துன்பம் ஏற்படும் போதும் பசி ஏற்படும் போதும் அழும் இயல்பின. பசியால் வருந்தி அழும் குழந்தை ஒலியை, “கூவலாகவும்”,⁽³⁾ “அலறலாகவும்”,⁽⁴⁾ “அழுஉம்”⁽⁵⁾ எனவும் புறப்பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. குழந்தைகள் சிறிது வளர்ந்தவுடன் விளையாட ஆரம்பிப்பர். விளையாடும் போது அவர்கள் எழுப்பும் ஒலிகளை, “பூசல்”,⁽⁶⁾ “ஏமப்பூசல்”,⁽⁷⁾ “ஆர்ப்பு”⁽⁸⁾ எனச் சங்கப் புலவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். பல குழந்தைகள் சேர்ந்து எழுப்பியதால் அது கூட்டொலியாக விளங்கியது. எனவே அதன் வேறுபாட்டை உணர்த்தவே “பூசல்”, “ஆர்ப்பு” போன்ற சொற்களைப் புலவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

ஆண் ஒலி

சங்க இலக்கியத்தில் ஆண்களின் ஒலி அவர்களின் பேச்சு, செயல், பாட்டு என மூன்று நிலைகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பேச்சொலி - அறிவிப்பு

போருக்குச் செல்லும் முன்பு பண்டை மன்னர்கள் தம் வீரர்களுக்குப் போர்ப்பூ வழங்குவது மரபாகும். போர்ப்பூ பெற வருமாறு வீரர்களைத் தண்ணுமை முழக்குவோன் அழைப்பான். இந்த அழைப்பில் வீரர்களின் கவனத்தை ஈர்க்க முதலில் இசைக்கருவியை முழக்கிவிட்டு அதன்பின் செய்தியைத் தன் வாயால் அறிவிப்பான். அப்பொழுது அவன் எழுப்பிய ஒலி ‘குரல்’ எனப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“பூக்கோள் இன்றென்று அறையும்

மடிவாய்த் தண்ணுமை இழிசினன் குரலே” (புறநா. 289: 9-10)
என்பது விளக்கும்.

போர் தொடங்குவதற்கு முன் ஆக்களையும், ஆவின் இயல்புடைய பார்ப்பனர்களையும், பெண்களையும், நோயுற்றவர்களையும் பாதுகாப்பான இடத்திற்குச் சென்று சேருமாறு அறிவித்தல் சங்ககால மரபு. இதனை,

“ஆவும் ஆனியல் பார்ப்பன மாக்களும்

பெண்டிரும் பீனியுடையீரும், பேணித்

.....

எம்மம்பு கடிவிடுதும்நம் அரண் சேர்மினென

அறத்தாறு நுவலும்” (புறநா. 9: 1-6)

என்பது விளக்கும். இதில் ‘நுவலும்’ என்ற சொல் அறிவித்தலைத் குறிப்பதாக இடம்பெற்றுள்ளது.

தூதர் ஒலி

தூது செல்வது சங்ககால வழக்கமாகும். தொல்காப்பியர் பிரிவின் வகைகளில் ஒன்றாகத் தூதைக் குறிப்பிடுவர். இதனை,

“ஓதல், பகையே, தூது இவைமீர்வே” (தொல்.971)

என்ற நூற்பா விளக்கும். அரசனின் தூதுவன் தூது கூறியமையை,

“வேந்தவிடு விழுத்தூது ஆங்கு இசைப்ப” (புறநா. 284: 2)

எனப் புறநானூறு குறிப்பிடும். இதில் தூதுவனின் ஒலி ‘இசைப்ப’ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

காவலர் ஒலி

சங்ககாலத்தில் ஊர்க்காவலர்கள். மக்கள் இரவில் திருடர் பயமின்றி உறங்க விழித்திருந்து காவல் காத்தனர். அங்ஙனம் காவல்

செய்யும்பொழுது அவர்கள் வாயால் 'ஓ' என ஒலித்து மக்கள் தம் வீட்டு வாயில்களை அடைத்துவிட்டுத் தூங்குமாறு அறிவுறுத்தினர். இதனை,

“காப்புடை வாயில் போற்றோ என்னும்” (நற்.132: 8-11)

என்பது விளக்கும்.

கனவில் புலம்பும் ஒலி

தூக்கத்தில் வருவது கனவாகும். இக்கனவு காணும்போது புலம்புவது மனித இயற்கை. பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனைப் பாடும் வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார் அவன் புகழை எண்ணிக் கனவின் கண்ணும் அரற்றுதலை,

“கனவினும் அரற்றும்” (புறநா.198: 7)

என்பர்.

குயவரின் ஒலி

சங்க காலத்தில் குயவர், விழா அறிவிப்பு செய்தல் மரபாகும். இவ்வாறு விழா அறிவிக்கும் குயவனின் ஒலியை,

“சாறென நுவலும் முதுவாய்க் குயவ” (நற்.200: 4)

என்று நற்றிணைப் பாடல் சுட்டும். வழிபாட்டில் பலியிடுவதை உரைக்கும் குயவனொலியை,

“இடுபலி நுவலும்” (நற்.293: 3)

என்பர் கயமனார்.

வடுகர் ஒலி

வடுக நாட்டவர் வடுகர் எனப்பட்டனர். இவர்கள் வேட்டையாடும் இயல்பினர். கள்ளாண்டு களித்த இவ்வடுகர் மகிழ்ச்சியில் செய்யும் ஆரவார ஒலியை,

“மீழ்ஆர் மகிழர், கலிசிறந்து ஆர்க்கும்” (அகநா.295: 16)

என்பர் மாமூலனார். இது உவகையில் தோன்றிய மெய்ப்பாட்டு ஒலியாகும்.

கானவர் ஒலி

வேட்டையாடிய பொழுது பட்ட காயத்தினால் ஏற்பட்ட வலியால் கானவர் அழுதனர். இதனை, “கானவரழுகை”⁽⁹⁾ எனப் பெருங்கௌசிகனர் சுட்டுவர். இது அழுகை மெய்ப்பாட்டில் தோன்றிய ஒலியாகும்.

கள் உண்டவர் ஒலி

சங்க காலத்தில் யாவரும் கள் அருந்தினர். கள் மயக்கத்தில் பேசிய ஒலியை,

“கள்ளார் களமர் பெயர்க்கும் ஆர்ப்பே” (மதுரைக்.260)

என்பர் மாங்குடி மருதனார். கள் உண்டவரின் குழறல் ஒலியை,

“உண்டு மகிழ்ந்தட்ட மழலை நாவீற்

பழஞ் செருக்காளர் தழங்குருரல் தோன்ற” (மதுரைக்.668-669)

என்பது உரைக்கும். இதில் ‘மழலை’, ‘தழங்கு ருரல்’ என்பன குழறலொலியைச் சூட்டுவனவாக உள்ளன.

கள்விற்போர் ஒலி

சங்க காலத்தில் கள்ளுண்ணுதல் நடைமுறையாகும். கள் விற்போர் கள் விலை கூறுவதால் எழும் ஒலியை,

“கள்ளோர் களிநொடை நுவல” (மதுரைக்.662)

என்பது சுட்டும். இதில் கள்விலை கூவும் ஒலி ‘நுவல’ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

சிறுதொழில் செய்வோர் ஒலி

சங்ககாலத்தில் பல வகையான சிறுதொழில்கள் இருந்தன. ஆடை விற்போரை “கலிங்கம் பகர்நர்”⁽¹⁰⁾ எனவும், அப்ப வணிகரை, “தீஞ்சோற்றுக் கூவியர்”⁽¹¹⁾ எனவும் மாங்குடி மருதனார் சுட்டுவர். மீன்விற்போர், “கொள்ளை சாற்றி”⁽¹²⁾ எனவும் உப்புவிற்போர் “கள்ளுப்புப் பகர்நர்”⁽¹³⁾ எனவும் நெல்விற்போர் “பகர் விரவுநெல்”⁽¹⁴⁾ எனவும் தானியம் விற்போர், “கூலம் பகர்நர்”⁽¹⁵⁾ எனவும், முத்து விற்போர் “முத்தம் பரதவர் பகரும்”⁽¹⁶⁾ எனவும், பலவிதமான பொருள்களையும் விற்போர் “பாகாஅர்”⁽¹⁷⁾ எனவும் சுட்டப்பட்டுள்ளனர். இதிலிருந்து சிறுதொழில் செய்வோர் தம் பொருள்களைக் கூவி விற்றமை புலனாகிறது.

வழிப்போவோர் ஒலி (வம்பலர்)

சங்க காலத்தில் பாலையிலம் மிகவும் கொடுமையானதாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இந்நிலத்தில் ஆறலை கள்வர்கள் வழிப்போவோரிடம் பொருள்களை வெளவி வாழ்ந்தனர். இவ்வாறு பொருளை இழந்த வழிப்போவோர் அஞ்சி அலறியதை, “அத்தஞ் செல்வோர் அலற”⁽¹⁸⁾

என்பர் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார். வம்பலர் ஒலியை “ஆறுசெல் வம்பலர் வேறு பிரிந்தலற”⁽¹⁹⁾ என அகப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

யானைப்பாகர் ஒலி

புறவாழ்வில் நாற்படைகளுள் யானைப் படையும் ஒன்றாகும். மிகப்பெரிய யானையைத் தம் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்போர் யானைப் பாகராவார். இவர்கள் யானைகளைத் தம் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டுவரப் பேசிய ஒலியை,

“கவைமுட் கருவியின் வடமொழி பயிற்றி” (முல்லைப்.35)

என நப்பூதனார் உரைப்பார். இதில் யானைப் பாகன் வடமொழியில் பேசிய ஒலி ‘பயிற்றி’ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. பாகரின் ஒலியை,

“விரவுமொழி பயிற்றும் பாகரோதை” (மலைபடு.327)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். இதில் ‘ஓதை’ என்று பாகரொலி சுட்டப்பட்டுள்ளது.

நாழிகைக் கணக்கர் ஒலி

சங்க காலத்தில் நாழிகையைத் துல்லியமாகக் கணக்கிட்டனர். அரசனுக்கு நாழிகை கூறுவதற்கு என்று ஆட்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். இந்நாழிகைக் கணக்கர் அரசனிடம் நாழிகை கூறியதை,

“தொழுதுகாண் கையர் தோன்ற வாழ்த்தி

.....

குறுநீர்க் கன்ன லினைத்தென்று இசைப்ப” (முல்லைப்.56-58)

என்பதும்,

“நாழிகை இசைப்ப”

(மதுரைக்.671)

என்பதும் உணர்த்தும். இவற்றில் இசைப்ப என்பது நாழிகைக் கணக்கரின் பேச்சொலியாகும்.

உமணர் ஒலி

சங்க காலத்தில் நெய்தல் நிலத்தவர்கள் மீன்பிடித்தல், மீன்விற்பல், உப்புவிளைவித்தல், உப்புவிற்பல் எனக் கடல் சார்ந்த தொழில்களில் சிறந்து விளங்கினர். உப்புகளை வண்டிகளில் ஏற்றிச்சென்று விலைகூறி விற்பனர். இதனை,

“பிறநாட்டு உப்பின் கொள்ளை சாற்றி” (நற்.183: 2)

“மலைஉய்த்துப் பகரும்” (நற்.138: 1-2)

“பெருங்க னன்னாட்டு உமணாலிக்கு” (புறநா.386: 17)

என்பன விளக்கும். உமணர் தம் வண்டிகளை விரைந்து ஓட்டும் போது ஒலி எழுப்புவர். இவ்வொலிக்கு மானினங்கள் அஞ்சியமையை,

“பகடுதுறை ஏற்றத்து உமண்விளி வெரீஇ

உழைமான் அம்பினை இனன்னிரிந்து ஓட” (அகநா.173: 10-11)

என்பர் முள்ளியூர் பூதியார். உமணர் பாலை நிலத்தில் தம் வண்டிகளை ஓட்டும் போது அதட்டி எழுப்பும் ஒலி மலைப் பகுதிகளில் இனிமையாக ஒலித்ததை,

“கொடுங்கோல் உமணர், பகடுதெழி தெள்விளி

நெடும்பெரும் குன்றத்து இமிழ்கொள இயம்பும்”(அகநா.17:13-14)

என அகநானூறு குறிப்பிடும். இதில் ‘தெள்விளி’ என்பது தெளிவான ஒலியைக் குறிப்பிடுகிறது.

இரும்புத் தொழில் ஒலி (கொல்லர்)

இரும்புத் தொழில் செய்வோர் கொல்லர் ஆவர். இவர்கள் அரசர், உழவர், வேடர் எனப் பல்வேறு மக்களுக்கும் கருவி செய்தளித்தனர். கொல்லுத் தொழில் செய்வதால் ஏற்பட்ட ஒலிக்குப் புறா அஞ்சியதை,

“கருங்கைக் கொல்லன் இரும்புவிசைத் தெறிந்த

கூடத்து இன்னிசை வெரீஇ மாடத்து

இறைஉறை புறவின் செங்காற் சேவல்”(பெரும்பாண்.437:39)

என்பர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்.

கானவர் ஒலி

கானவர் வேட்டையாடுவதில் வல்லவர்கள். அவரைத் தளிரை மேயும் ஆமாவை விரட்டக் கானவர் எழுப்பிய ஒலியை,

“ஆமா கடியும் கானவர் பூசல்”(மதுரைக். 293)

என்பர் மாங்குடி மருதனார். கானவர் செயலால் எழுந்த ஒலி ‘பூசல்’ என்று சுட்டப்பெற்றுள்ளது.

கோவலர் ஒலி

ஆநிறைகளை மேய்க்கும் கோவலர்கள் அவற்றைத் தம் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டுவரப் பலவிதமான ஒலிகளை எழுப்புவர். இதனை,

“கொடுங்கோற் கோவலர் மின்னின்று உய்தர” (முல்லைப். 15)

என்பர் நப்பூதனார். இதில் ‘உய்’ என்ற சொல் கோவலர்கள் எழுப்பிய ஒலியைச் சுட்டுகிறது.

வீளை ஒலி

மனிதர்கள் உதட்டை மடித்துக் காற்றை உள்ளிழுத்து எழுப்பும் ஒலியை 'வீளை' 'சீழ்க்கை' என்றழைத்தனர். வேடர்களின் வீளை ஒலியை,

“வில்லுடை வீளையர்”(குறுந்.272: 3)

என்பது உணர்த்தும். வேடர்கள் எழுப்பும் நீண்ட ஒலியை,

“வேட்டுவிளி” (அகநா.387: 9)

என்பர் மதுரை மருதனிளநாகனார். இடையர்கள் தம் ஆநிரைகளைக் காக்க வீளைஒலி எழுப்புவர். இவ்வொலி நரியிடமிருந்து குட்டிகளைக் காக்கும். இதனை,

“மடிவிடு வீளை கடிது சென்றிசைப்பத்

தெறிமறி பார்க்கும் குறுநரி வெரீஇ”(அகநா.274: 9-10)

என்று அகநானூறு விளக்கும். இதில் வீளையொலிக்கு அஞ்சி நரி சென்றமை சுட்டப்பட்டுள்ளது. உதட்டை மடித்து வீளையொலி எழுப்பியதை,

“மடிவிளி” (நற்.142: 6)

என்று இடைக்காடனார் குறிப்பிடுவர். இடையனின் சீழ்க்கை ஒலியை,

“மடிவிடு வீளை” (அகநா. 394: 14)

என்பர் நன்பலூர் சிறுமேதாவியார். இளைஞர்கள் காடு முழுவதும் 'கல்' என்று வீளைஒலி எழுப்பியதை,

“கணைவிடு புடையூக் கானங் கல்லென

மடிவிடு வீளையர்” (குறிஞ்சிப்.160-161)

என்பர் கபிலர். உமணர்களின் வீளையொலி அரிய சுரத்தைக் கடக்கும் வம்பலர்க்குத் துணையாகச் சென்றொலிக்கும். இதனை,

“மடிவிடு வீளையொடு கடிது எதிரோடி

ஓமையம் பெருங்காட்டு வஞ்சம் வம்பலர்க்கு

ஏமஞ் செப்பும்” (அகநா. 191: 8-10)

என்பது விளக்கும்.

செருப்பொலி

வெப்பமிக்க மணலிலே உமணர்கள் செருப்போசை எழச் சென்றதை,

“தோல்புதை சிரற்றடிக் கோலுடை உமணர்” (அகநா. 191: 4)

என அகநானூறு உரைக்கும். இதில் ‘சிரற்றடி’ என்பது ஒலியாகும்.

கை நொடிக்கும் ஒலி (கோவலர்)

அம்பினை உடைய மறவர்கள் இயல்பாகத் தம் கையை நொடித்ததை,

“செங்கோலம்பினர் கைநொடியா” (அகநா. 337: 13)

என்பர் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

கை தட்டும் ஒலி

குன்றுகளில் வாழ்வோர் குறவராவர். இவர்கள் கைதட்டி ஒலி எழுப்பியதை, ‘கைபுடையூஉ’⁽²⁰⁾ என்று பெருங்கௌசிகனார் சுட்டுவர்.

பல் உரையும் ஒலி

குளிரால் உடல் நடுங்குவது இயல்பாகும். கோவலர்கள் குளிரில் ஆநிரை மேய்ப்பதால் அவர்களின் உடல் நடுங்குகிறது. இந்நடுக்கத்தில் வாய் நடுங்கும் போது பற்கள் உராய்வதால் ஒலி எழும். இதனை,

“கைக்கொள் கொள்ளியர் கவுள் புடையூஉ நடுங்க” (நெடுநல்.8)

என்பர் நக்கீரர். இதில் ‘புடை’ என்பது ஒலியாகும்.

கானவர் வருகை ஒலி

சங்ககாலத்தில் செறிவான மரங்களுள்ள காடுகள் இருந்தன. இத்தகைய காடுகள் வழியே செல்வோர் திசைமயக்கமுறுவது இயல்பாகும். இச்சூழலில் அகன்ற பாறைகளில் அவர்கள் அமர்ந்து தம் திசைக்கருவிகளால் ஆரவாரம் செய்வர். அவ்வொலி கேட்டுக் கானவர் விரைந்து வந்து அவர்களின் திசைமயக்கம் தீர்ப்பார்கள். இதனை,

“புனல்படு பூசலின் விரைந்து” (மலைபடு.281)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். இதில் கானவரின் வருகை நீரின் இயக்கத்தோடு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஆண்கள் செயல் கூட்டொலி

போர் செய்வோர் ஒலி

சங்ககால மக்களின் புறவாழ்வு போர் நிறைந்ததாக இருந்தது. யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை என நான்கு படைகள் இருந்தன. இப்படை வீரர்கள் போர்களின் போது ஆரவாரம்

செய்வார். படை வீரர்களின் இயல்பான ஒலி காற்றைப் போலவும், கடலைப் போலவும் இருந்தது. இதனை,

“காலென்னக் கடிதுராய்” (மதுரைக்: 125)

என்பது விளக்கும். இதில் படை ஒலி காற்றைப் போல் இருந்தமை சுட்டப்படுகிறது. கடல் போன்ற படை ஒலி,

“தானையும் கடலென முழங்கும்

முனைதரு பூசல்” (புறநா. 42: 3-9)

“ஆர்ப்பெழு கடலினும் பெரிது” (புறநா. 81: 1)

“வீரிகடல் வியன்றானை யொடு

அகல்விசும்பின் ஆர்ப்பெழு” (மதுரைக். 180-181)

என்பன விளக்கும். போர் வீரர்கள் எழுப்பிய ஒலி, பல புள்ளின ஒலி போல் இருந்ததை,

“பல்குரல் புள்ளின் ஒலிஎழுந்தாங்கு” (பதிற்.84: 24)

என்பது இயம்பும். வீரர்களின் ஆரவார ஒலிக்குக் குருகு அஞ்சியதை,

“முனாஅது

யானையங் குருகின் கானலம் பெருந்தோடு

அட்ட மள்ளர் ஆர்ப்பிசை வெருஉம்” (குறுந். 34: 4-6)

என்பர் கொல்லிக் கண்ணன்.

போர் வீரர்களுக்கு உணவு வழங்கும் போது மன்னனை வாழ்த்தி
வீரர்கள் செய்த ஒலி இடிபோல இருந்ததை'

“பெருஞ்சமம் ததைந்த செருப்புகல் மறவர்

உருழு நிலன் அதிர்க்கும் குரலொடு” (பதிற். 30-42)

என்பது இயம்பும். வீரர்கள் கூடி உணவு உண்ணும் போது எழும்
பேரொலியை,

“ஊனொலி அரவம் தானும் கேட்கும்” (புறநா. 173: 4)

“ஊனொலி அரவமொடு” (புறநா. 334: 7)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். வீரர்களின் ஆரவார ஒலியை,

“கல்லென் பாசறை” (புறநா.301: 4)

“நெடுநிறை தழீஇ கல்லென்” (அகநா.159: 7)

“கலி கொள் மள்ளர்” (அகநா.185: 7)

“சிலைக்கும் செங்கண் ஆடவர்” (அகநா.157: 4)

என்பன இயம்புகின்றன. போரில் வெற்றி பெற்ற மன்னன் பகை நாட்டில்
தீ வைப்பான். இவ்வாறு தீ வைத்ததால் ஊர் மக்கள் அஞ்சி, பேரொலி
எழுப்பியதை,

“ஊர்கடு விளக்கத்து அழுவிலிக் கம்பலை” (புறநா. 7-8)

என்பது சுட்டும். இதில் அழுகை ஒலியை ‘கம்பலை’ என்பது விளக்கும்.

வண்டி ஓட்டுவோர் ஒலி

சங்ககாலத்தில் உமணர்களும் பிற மாந்தர்களும் மாட்டுவண்டியினைத் தம் தொழிலுக்காகப் பயன்படுத்தினர். வண்டியின் சக்கரம் சேற்றில் அழுந்திய சூழலில் வண்டி ஓட்டுவோர் கூடி எருதுகளை விரட்டி ஆராவரிப்பர். இதனை,

“சாகாட்டாளர் கம்பலை” (பதிற்.27: 14)

எனப் பதிற்றுப்பத்து சுட்டும். கம்பலை என்ற சொல் வண்டி ஓட்டுவோரின் செயல் ஒலியையும் பேச்சொலியையும் சுட்டியுள்ளது.

புது வெள்ளம் அடைப்போர் ஒலி

மருத நிலத்தில் ஏற்பட்ட புது வெள்ளத்தை அணைகட்டி அடைக்கும் மக்கள் எழுப்பும் பேரொலியை, “சிறைகொள் பூசல்”⁽²¹⁾ என்று பதிற்றுப்பத்து எடுத்துரைக்கும். இதில் பூசல் என்பது மனித ஒலியாகும்.

யானையை ஓட்டுவோர் ஒலி

தினைப்பயிரை உண்ண வந்த யானையைக் குறவர், கிணையர், கவணர் ஆகியோர் கூடி விரட்டுவதால் எழுந்த ஒலியை,

“கணையர் கிணையர் கைபுனை கவணர்

விளியர் புறக்குடி ஆர்க்கும் நாட” (நற். 108: 4-5)

என நற்றிணை உரைக்கும்.

மழை வேண்டி எழுப்பும் ஒலி

சங்ககால மக்களிடையே பலவகையான நம்பிக்கைகள் இருந்தன. அவற்றுள் மழை வேண்டி வானத்தை நோக்கி ஆரவாரம் செய்தால் மழை பெய்யும் என்ற நம்பிக்கையும் ஒன்றாகும். இதனை,

“குன்றக் குறவன் ஆர்ப்பின் எழிலி

நுண்பல் அழிதுளி பொழியும் நாட” (ஐங். 251: 1-2)

என ஐங்குறுநாறு குறிப்பிடும். இதில் குறவனின் ஆர்ப்பொலிக்கு வானம் மழை பொழிந்தமை சுட்டப்பட்டுள்ளது. இச்செயல் சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயத்தில் ஒரு வழக்கமாக இருந்தது. இவ்வழக்கம் ‘மந்திரம்’ என்ற நம்பிக்கை தோன்ற அடிப்படைக் கூறுகளுள் ஒன்றாக அமைந்தது.

ஆநிரை கவரும் ஒலி

முல்லை நிலத்தில் பகைவரின் ஆநிரைகளைக் கவரும் ஒலியை,

“ஆகொள் பூசல்” (அகநா. 372: 11)

என்பர் பரணர்.

ஆண்களின் பாட்டொலி

சங்க காலத்தில் உழவுத்தொழில் நன்கு சிறப்புற்று இருந்தது. “நன்செய், புன்செய்ப் பயிர்களைப் பயிரிடுகையில் முறையே நிலத்தை உழும் போதும், நீர் இறைக்கும் போதும், விளைந்த பயிர்களைக் காவல் காக்கும் போதும், தூற்றும் போதும், நெல்லை உரலிலிட்டு உலக்கையால் குற்றும் பொழுதும் எனப் பயிர்த்தொழிலோடு இயைந்து இசைப்பது இசையாகும்”⁽²²⁾ என்பர் வி.சி.சசிவல்லி.

நீர் இறைப்போர் பாடல்

உழவுத்தொழிலில் பயிர்களுக்கு நீர் பாய்ச்சுதல் அடிப்படையாகும். இவ்வாறு நீர் பாய்ச்சும் போது நீர் பாய்ச்சுவோர் சோர்வடையாமல் இருக்கப் பாடல் பாடுவர். இதனை,

“நீர்த்தெவ்வு நிரைத் தொழுவர்

பாடு சிலம்பும் இசை” (மதுரைக் 89-90)

என்பர் மாங்குடி மருதனார்.

உழவர் உழும்போது பாடும் பாடல்

கழனியில் உழும் உழவர்கள் பாட்டுப்பாடி உழுவர். இப்பாடல் ஏர் மங்கலம் எனப்படும். உழவர்களின் பாடல் ஒலிக்கு அஞ்சி மயில் வேறிடம் சென்றதை,

“கழனிஉழவர் கலிசிறந்து எடுத்த

கறங்கிசை வெரீஇப் பறந்த தோகை” (அகநா. 266: 17-18)

என அகநானூறு உரைக்கும்.

உழவர் பாடல்

உழவுத் தொழிலில் உழவர்கள் ஈடுபடும் பொழுது பாடல் பாடி வேலை செய்வர். உழவர் பாடலை, ‘ஓதைத் தெள்விளி’⁽²³⁾ ‘இன்குரலியம்ப’⁽²⁴⁾ என அகநானூறு குறிப்பிடும். இவ்உழவுப் பாடலை, ‘களமரிசை’⁽²⁵⁾ ‘களமரோதை’⁽²⁶⁾ என்றும் கூறுவர்.

அந்தணர் பாட்டு

அந்தணர்கள் வேதங்களை நன்றாக அறிந்திருந்தனர். வேள்வி செய்யும் திறனுடைய இவர்களின் பாடலை,

“நவிலப் பாடி” (திருமுருகு.187)

“ஓதலந்தணர் வேதம்பாட” (மதுரைக். 655-656)

என்பன விளக்கும்.

வெறியாட்டுப் பாடல்

குறிஞ்சி நிலத்தில் வேலனுக்கு வெறியாட்டு எடுக்கும் போது பாடப்படும் பாடல்கள் பற்றிய குறிப்புகள் பல பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. அகவாழ்விற்கே உரித்தான இவ்வெறியாட்டில் வேலன் பல இசைக்கருவிகள் முழங்கப் பாட்டுப் பாடுவான். தலைவியின் உடல் மாறுபாட்டுக்கு வேலனே காரணம் என்றுரைப்பான். இவ்வெறியாட்டுப் பாடலை,

“வேறுபல் குரல ஒருதாக்கு இன்னியம்

காடுகெழு நெடுவேட் பாடு” (அகநா. 382: 4-5)

என்றுரைப்பர் கபிலர். வெறியாட்டுப் பாடலாலே சிறப்புப் பெற்ற வெறி பாடிய காமக்கண்ணியார்,

“கூடுகொள் இன்னியங் கறங்க

..... இன்சீர்

ஐதமை பாணி இரீஇக் கைபெயராச்

செல்வன் பெரும் பெயரேத்தி வேலன்

வெறியயர் வியன்களம்” (அகநா. 98: 14-19)

என்றுரைப்பர். இதில் பெரும் பெயரேத்தி என்பது வெறியாடும் வேலன், முருகக் கடவுளை வாழ்த்திப் பாடியமையைச் சுட்டுகிறது. இவ்வெறியாட்டின் போது பாடப்படும் பாடலை,

“அணங்கென உணரக்கூறி வேலன்

இன்னியம் கறங்கப் பாடி” (நற். 322: 10-11)

என நற்றிணையும் உரைக்கிறது.

மடலேறும் தலைவனின் பாடல்

மடலேறுதல் சங்ககால மரபாகும். ஐந்திணைத் தலைவன் காதலியைக் கூடப்பெறாத நிலையில் மடல்கூற்று உரைப்பான். அப்படி உரைத்தும் தன் காதலி கிடைக்காவிட்டால் ஊரறிய நாணத்தைவிட்டு எலும்பு மாலை சூடி, பனைமடலேறி தலைவியையெண்ணிப் பாடல் பாடி ஊர் நடுவே வருவான். இவ்வாறு தலைவன் பாடி வருவதை,

“என்று யான் பாடக் கேட்டு” (கலித். 138: 26)

“..... பாடுவேன் பாய்மா” (கலித். 139: 9-13)

“..... அணிநலம் பாடி வர” (கலித். 141: 6)

என்பன உணர்த்தும். இவற்றால் மடலேறி வருபவன் தன் காதலியின் அழகு நலத்தைப் பாடி வந்தமை புலனாகும்.

காஞ்சிப் பண்

காஞ்சிப் பண் துன்பச் சுவையூட்டுவதாகும். காஞ்சிப்பண்ணை “விழுப்புண்பட்டவர்கள், பேய்பிடி கொண்டவர்கள் வருத்தம் தீரப்

பாடியதாகத் தெரிகிறது”(27) என்பர் ஏ.என்.பெருமாள். போரில் விழுப்புண் பட்டோர் வலி குறைய காஞ்சிப் பண் பாடியதை,

“இசைமணியெறிந்து காஞ்சி பாடி” (புறநா. 281: 5)

எனப் புறப்பாடல் உரைக்கிறது ‘காஞ்சி பாடவும்’(28) என்பதில் இப்பண் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

குறிஞ்சிப் பண்

குறிஞ்சி நிலத்தில் நள்ளிரவில் பாடப்படும் பாடல் குறிஞ்சிப் பண் எனப்படும். இப்பண் அச்சமுட்டுவதாக இருக்கும். இதனை, ‘குறிஞ்சி பாடி’(29) என்பர் பெருங்கௌசிகனார். ஊரார் அஞ்சக் ‘குறிஞ்சி பாடி’(30)யதாக ஆலம்பேரிச்சாத்தனாரும், நக்கீரரும் சுட்டுவர்.

பஞ்சுரப் பண்

இப்பண் பாலை நிலத்தில் பாடப்படுவதாகும். அச்சமுட்டும் தன்மை கொண்ட இப்பண் ஒலியை,

“பஞ்சுரம் விளிப்பினும்” (ஐங்.311: 1)

என்று ஐங்குறுநூறு உரைக்கும்.

துயிலெழுப்பும் ஒலி

புறவாழ்வில் மன்னனே முன்னிலைப் படுத்தப்படுகிறான். மன்னனைத் துயிலெழுப்பல் அக்கால மரபாகும். இதனை,

“..... துயில் எடுப்ப” (மதுரைக்.714)

“சூதர்வாழ்த்த மாகதர் நுவல” (மதுரைக்.670)

என்பன விளக்கும்.

கூத்தர்களின் பாட்டொலி

வயிரியர், கோடியர், ஆரியர், கண்ணுளர், விறலி போன்றோர்
கூத்தர்களாவர்.

வயிரியர் பாடல்

ஆடல், பாடல் என இரு துறைகளிலும் புலமையுடையவர்கள்
வயிரியராவர். வயிர் என்ற ஊதுகொம்பை ஊதுவதால் வயிரியர் என்று
பெயர் பெற்றனர். தெருக்களில் யாழிசைத்துப் பாடும் இவர்களின்
பாடலை,

“மன்றம் போந்து மறுசிறை பாடும்

வயிரிய மாக்கள்” (பதிற். 23: 5-6)

எனப் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடும். வயிரியரின் பாடலொலியை,

“வயிரிய மாக்கள் பண்ணமைத்து எழீஇ

மன்ற நண்ணி மறுகு சிறைபாடும்” (பதிற். 29: 8-9)

என்பது சுட்டும். இதில் வயிரியர் பண்பாடியமை சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பாணர்களின் பாடல்

பண் இசைப்பதால் பாணர் என்ற பெயர் பெற்றனர். சீறியாழை
இசைத்தோர் சிறுபாணர் என்றும் பேரியாழை இசைத்தோர் பெரும்பாணர்
என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். பாணர்கள் யாழிசைத்து வள்ளல்களைப்
பாடிப் பரிசில் பெற்றுவாழ்ந்தனர். பாணர் வஞ்சி பாடியதை,

“வாடா வஞ்சி பாடி” (புறநா. 398: 9)

என்பது சுட்டும். தமிழ்சி பாடியதை,

“பாணர் கையது பணிதொடை நரம்பின்

விரல்கவர் பேரியாழ் பாலை பண்ணி

குரல்புணர் இன்னிசைத் தமிழ்சி பாடி” (பதிற்.57: 8-10)

என்று பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடும். பாணர்களின் இனிய குரலொலியை, ‘தீங்குரலெழ,’⁽³¹⁾ ‘விளரிசை,’⁽³²⁾ ‘பாடும்’⁽³³⁾ ‘இன்குரலகவுநர்’⁽³⁴⁾ ‘பாணரார்ப்ப,’⁽³⁵⁾ ‘வளம்பாடி’⁽³⁶⁾ ‘பாடிச்சென்ற’⁽³⁷⁾ ‘பலபாடும் பாணன்,’⁽³⁸⁾ ‘திறம்பண்ணி,’⁽³⁹⁾ ‘குரல்புணர்சீர்,’⁽⁴⁰⁾ ‘பாடின பனுவல்,’⁽⁴¹⁾ ‘பாட்டு,’⁽⁴²⁾ ‘பாடி,’⁽⁴³⁾ ‘இருசீர் பாணி’⁽⁴⁴⁾ எனவரும் ஒலிக் கூறுகள் எடுத்தியம்பும்.

பெண் ஒலி

சங்க இலக்கியத்தில் பெண்களின் பேச்சொலியே ஆண்களின் பேச்சொலியைவிட அதிகமாக உள்ளது.

பேச்சொலி - அலர்

அகவாழ்வில் தலைமக்களின் காதலைப்பற்றி ஊரார் பேசும் புறமொழி அலராகும். காதலர்களின் காதலை முழுமையாகத் தெரியாமல் பேசுவது அம்பலாகும். அக்காதலை ஊரார் அறிந்து பேசுவது அலராகும். சங்கப் பாடல்களில் பெண்கள் பேசும் அலரொலியே மிகுதியாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அலரால் எழுந்த பேரொலியைக் ‘கல்’⁽⁴⁵⁾ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லால் ஐந்து பாடல்கள் சுட்டியுள்ளன. அலரைப் பல உவமைகளால் சங்கப் புலவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இதனை,

“கொங்கர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (குறுந். 393: 3-6)

“கலிகெழு குறும்பூர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (குறுந். 328: 4-8)

“அவையத்து ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகநா. 256: 21)

“களிறு கவர் கம்பலை போல” (அகநா. 96: 17)

“இன்னிசை ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகநா. 253: 7)

“அழுந்தார் ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகநா. 246: 7-14)

“உள்ளி விழவினன்ன” (அகநா. 368: 19)

“ஆலங்கானத்து ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகநா. 209: 2-6)

“வென்றிகொள் வீரர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகநா. 36: 23)

“பண்ணமை முரசின் கண்ணதிர்த்தன்ன” (அகநா. 347: 5)

என்பன விளக்கும். இதில் அலரொலியை, போர் ஒலி, விழா ஒலி, முரசொலி ஆகியவற்றோடு ஒப்புமைப்படுத்திச் சங்கப்புவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். தித்தனின் நாட்டில் எழுந்த கிணையொலிக்கு அஞ்சிய பகைவர்கள் ஆரவாரம் எழ ஒடினர். இவ்வாரவாரத்தைவிட அலரொலி மிகுந்து இருந்தமையை,

“பாடின தென்கிணைப் பாடுகேட்டு அஞ்சி

போரடு தானைக் கட்டி

பொராஅது ஓடிய ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகநா. 226: 15-17)

என்பர் பரணர். போர்களத்தைவிட மிகுதியான அலரொலியை,

“வியன் களத்து ஆர்ப்பீனும் பெரிதே” (அகநா. 116-19)

என்பர் பரணர். போருக்குச் செல்லும் வீரர்களுக்குக் கள்ளொடு சோறு அளித்தல் மரபாகும். பெருஞ்சோறு படைத்ததால் ‘பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன்’ என்று ஒரு மன்னன் பெயர் பெற்றான். இவ்வாறு பெருஞ்சோறு படைக்கும் போது எழும் ஒலிபோல அலரொலி இருந்ததை.

“கள்ளடைப் பெருஞ்சோற்று எஸ்இமி ழன்ன” (அகநா. 266: 15)

என்கிறது அகநானூறு. பறையறையும்போது எழும் ஒலிபோல அலரொலி இருந்ததை.

“பறையறைந்தன்ன அலர்” (அகநா. 281: 13)

என்பது விளக்கும். நாரையினங்கள் கூடி ஒலித்தமை போன்ற அலர்,

“வம்பநாரை இன்னொலித் தன்ன” (அகநா. 100: 14)

என அகநானூற்றில் சுட்டப்படுகிறது. அலரின் ஆரவாரத்தை, ‘இம்’⁽⁴⁶⁾ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லால் இருபாடல்கள் சுட்டுகின்றன. தேவனார் தம் பாடலில் “தேர்செல்லும் தெருவொலி போல”⁽⁴⁷⁾ அலரொலி இருந்ததைச் சுட்டுவர். ஊரார் கூடிப் பேசும் அலரொலியை, ‘அரச்சீறார்,’⁽⁴⁸⁾ ‘அரவம்,’⁽⁴⁹⁾ ‘பாட,’⁽⁵⁰⁾ ‘இசைக்கும்,’⁽⁵¹⁾ ‘தூற்றம்,’⁽⁵²⁾ ‘தூற்றி,’⁽⁵³⁾ ‘தூற்ற,’⁽⁵⁴⁾ ‘நுவல்ப,’⁽⁵⁵⁾ ‘நுவலு,’⁽⁵⁶⁾ ‘கம்பலை,’⁽⁵⁷⁾ ‘அரற்றும்,’⁽⁵⁸⁾ ‘அரற்ற,’⁽⁵⁹⁾ ‘பூசல்,’⁽⁶⁰⁾ ‘கறங்கி’⁽⁶¹⁾ என்பன விளக்கும். அலரொலியைப் போர்ஒலி, போர்க்கள ஒலி, விழா ஒலி, பறை ஒலி, முரசொலி, நாரை இனஒலி, தேர் ஒலி போன்ற ஒலிகளோடு புலவர்கள் ஒப்பிட்டுள்ளமை அவ்வொலியின் தன்மையைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

முதுபெண்டிர் பேச்சொலி

சங்க காலத்துத் திருமண மரபை அகநானூறு சிறப்பாக எடுத்துரைத்துள்ளது. முதுபெண்கள் திருமணத்தில் செய்யும் சடங்கின் ஒலியைக் 'கம்பலை'⁽⁶²⁾ என்று குறிப்பிடும். பிள்ளை பெற்ற மங்கல மகளிர் நால்வர் கூடித் தலைமக்களை வாழ்த்தியதை,

“வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்

கற்பினின் வழாஅ நற்பல வுதவிப்

பெற்றோர் பெட்கும் மீணையை யாகென” (அகநா. 86: 12-14)

என்னும் அடிகள் சுட்டும். திருமணத்தில் மகளிர் வாழ்த்திப் பேசியதை இப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

பெண்ணின் குரலினிமை

குரல் என்பது இயல்பான ஒலியாகும். பேச்சு என்பது அந்த இயல்பான ஒலியின் திருந்திய வடிவமாகும். பாட்டு என்பது வரைமுறைக்கு உட்பட்ட இனிமையான ஒலியாகும். பெண்ணின் குரல் இயல்பாகவே ஆணின் குரலிலிருந்து வேறுபட்டதாகும். பெண்ணின் இயல்பான குரலொலியை, யாமோடும் குழலோடும் ஒப்பிட்டுச் சங்கப்புலவர்கள் இயம்பியுள்ளனர். இதனை,

“நரம்பார்த்தன்ன இன்குரல்” (திருமுருகு. 212)

“இன்குரல் தீந்தொடை” (நெடுநல். 68)

“நரம்பிசைத் தன்ன இன்றிங்கிளவி” (அகநா. 109: 2)

“யாழ்பாட” (அகநா. 186: 10)

“இசையோர்த்தன்ன இன்றீங்கிளவி” (அகநா. 212: 7)

என்பன விளக்கும். இவற்றில் பெண்ணின் குரல் யாழ் ஒலி போன்றது என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. பெண்ணின் குரலொலி குழலொலி போன்றது என்பதை ‘குழற் குரல்பாவை’⁽⁶³⁾ என்பர் மாமூலனார். பெண்ணின் குரலை, குழந்தை மழலையோடு ஒப்பிட்டு உரைப்பர். இதனை,

“மழலையங் குறுமகள் மிழலையந் தீங்குரல்” (நற். 209: 5)

“மழலை இன்சொல் கழற” (அகநா. 275: 7)

என்பன விளக்கும். இவற்றில் ‘மழலை’ என்ற சொல் பெண்ணின் இனிய குரலொலியைச் சுட்டுவதாகும். கிளிபேசும் மழலை மொழியோடு ஒப்பிட்டு, ‘கிளிமழலை,’⁽⁶⁴⁾ ‘கிளிபுரை கிளவி,’⁽⁶⁵⁾ எனப் புலவர்கள் உரைப்பர்.

பெண்ணின் பேச்சொலி ‘இழும்’ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லின் ஒலி போல இருந்ததை,

“கொழுமீன் வல்சீ என்றனம் இழுமென” (அகநா. 110: 17)

என்பர் போந்தைப் பசலையார்.

விரிச்சி ஒலி

நற்சொல் கேட்டலே விரிச்சியாகும். மலர்தூவி தெய்வங்களை வழிபட்டு நற்சொல் கேட்பர். இதனை, “விரிச்சி நிற்ப”⁽⁶⁶⁾ என்பர் நப்பூதனார். இவ்வாறு நற்சொல் கேட்டு நிற்கும் போது கேட்ட நற்சொல்லை,

“இன்னே வருகுவர் தாயர் என்போள்

நன்னர் நன்மொழி கேட்டனம்” (முல்லைப். 16-17)

என்பது சுட்டும். தாய்ப் பசுவின் வரவை நோக்கி இருக்கும் கன்றுகளிடம் கூறும் இச்சொல் நற்சொல்லாக உள்ளது.

கட்டுப் பார்த்தல்

சேரியில் முதுபெண்டிர் முறத்தில் நெல் இட்டுக் குறிசொல்வர். இதனை,

“செம்முது பெண்டிரொடு நெல்முன் நீநீஇக்

கட்டிற் கேட்கும்” (நற்.288: 6-7)

என்பது குறிப்பிடும்.

மீன்விற்கும் ஒலி

நெய்தல் நிலமகளிர் மீன்விற்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டனர். அப்பொழுது விலை கூறி விற்பர். அவ்வொலியை,

“வீழவயர் மறுகின் விலையெனப் பகரும்” (அகநா.320: 1-4)

என்பது விளக்கும்.

உப்பு விற்கும் ஒலி

நெய்தல் நில மகளிர் உப்பு விற்பர். இவ்வாறு உப்பு விற்கும் போது உப்புக்கு மாறாக நெல் பெறுவதாகக் கூறினர். உமணர் பெண்ணொருத்தி உப்பைக் கூவி விற்பமையை,

“நெல்லும் உப்பும் நேரே ஊரீர்

கொள்ளீரோ எனச் சேரி தோறும் நுவலும்” (அகநா.390: 8-9)

என்பர் அம்மூவனார். இதனால் பண்டமாற்று முறையில் உப்புவிற்றமை புலனாகிறது. இதேபோல தன் வளையொலி எழ நடந்து சென்று பெண் உப்புவிலை கூறி விற்றமையை,

“உமணர் காதல் மடமகள்

சில்கோள் எல்வளை தெளிர்ப்ப வீசி

நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பெனச்

சேரி விலைமாறு கூறலின்” (அகநா.140: 5-8)

என அகநானூறு சுட்டும். இதில் நெல்லின் ‘நேரே’ என்று கூவி விற்றமை சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பெண் புள்ளோப்பும் ஒலி

பண்டைக் கால மகளிர் தாம் வளர்த்த பயிர்களைக் காக்கப் பறவையினங்களை விரட்டினர். இதற்கு குளிர், தழல், தட்டை போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். இக்கருவிகளைப் பயன்படுத்துவதோடு தாம் ஒலி எழுப்பியும் புள்ளினங்களை ஒட்டினர். தினைப் பயிரைக் கொத்தி உண்ண வந்த புள்ளினங்களை ஒரு குறமகள் குளிர் என்ற கருவியால் விரட்டினாள். அக்குளிர் ஒலியோ மிகவும் இனிமையானது. அவளின் குரலொலி அக்குளிரை விடவும் இனிமையாக இருந்தது. அதனால் அப்புள்ளினங்கள் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்காமல் அவள் குரலுக்கு இசைந்து அங்கேயே தங்கின. இதனை,

“படுகிளி கடியும் கொடிச்சி கைக்குளிரே

இசையின் இசையா இன்பாணித்தே

கிளியவள் விளியென விழல்ஓ வாவே” (குறுந்.291: 2-4)

என்பர் கபிலர். புள்ளினங்களை விரட்டும் மகளிரின் ஒலியை, ‘ஓப்பும்,’⁽⁶⁷⁾

‘ஓப்பி,’⁽⁶⁸⁾ ‘ஓப்பும் இசை,’⁽⁶⁹⁾ ‘இன்குரல்,’⁽⁷⁰⁾ ‘இன்குரலோப்பி,’⁽⁷¹⁾ ‘விளிபடுபூசல்,’⁽⁷²⁾ ‘கிளிகடிபாடல்,’⁽⁷³⁾ ‘கிள்ளைத் தெள்விளி’⁽⁷⁴⁾ என்பன விளக்கும். மகளிர் புள்ளோப்பும் போது எழுப்பிய ஒலியை, இன்குரல், பூசல், பாடல், ஆர்ப்பு என்னும் சொற்கள் சுட்டுகின்றன. எனினும் அம்மகளிர் என்ன சொல்லிப் புள் ஓப்பினர் என்பதைப் பாடல்கள் சுட்டவில்லை. ‘ஆலோ’ என்று சொல்லி ஒலி எழுப்பியிருப்பர் என்று இக்கால மகளிரின் செயலோடு எண்ண வேண்டியுள்ளது.

தாயின் அழைப்பொலி

தாய் தன் மகளைக் கூவி அழைத்ததை

“விரல் விளி பயிற்ற” (அகநா.54: 20)

“கடுங் கவவினள்” (நற்.297: 11)

என்பன விளக்கும்.

பெண் கூவி அழைக்கும் ஒலி

தூரத்தில் இருக்கும் ஒருவரை அழைக்க, கூவி ஒலி எழுப்புவர். ஒருபெண் தன் தோழியைக் கூவி அழைப்பதை,

“..... கூஉய்க் கூஉய்” (கலித்.63: 6)

என்பது சுட்டும்.

விறலியின் குரலொலி

விறல்பட ஆடும் பெண் விறலி ஆவாள். “எண் வகையான மெய்ப்பாடுகளைப் புலப்படுத்தியவாறு ஆடும் விறல் கொண்ட நங்கையரே விறலியர்”⁽⁷⁵⁾ என்பர் ஜான் ஆசர்வாதம். இவ்விறலியரின்

குரலொலியை, 'பாடுவல் விறலி,'⁽⁷⁶⁾ 'இன்குரல்,'⁽⁷⁷⁾ 'பாணி'⁽⁷⁸⁾ எனப் புலவர்கள் சுட்டுவர்.

பூவிலை மடந்தை ஒலி

மலர்களை விற்கும் மகளிர் பூவிலை மகளிர் என்றழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் பலவகையான பூக்களை ஏந்தித் தெருக்களில் கூவி விற்பனர். இதனை,

“புதுமலர் தெருவுதொறும் நுவலும்” (நற்.118: 10)

“துய்த்தலை இதழ் பைங்குருக் கத்தியோடு

பித்திகை விரவுமலர் கொள்ளீரோ” (நற்.97: 6-7)

என்பன விளக்கும். முதுமகளிர் பூக்களோடு பலவிதமான பண்ணியங்களையும் விற்பனர். இதனை,

“..... பண்ணியம்

கமழ்நறும் பூவொடு மனைமனை மறுக” (மதுரைக்.409: 23)

என்பர் மாங்குடி மருதனார்.

மகளிர் கடவுள் பராவும் ஒலி

பண்டைத் தமிழர்களிடையே கடவுள் வழிபாடு மிகுதியாக இருந்தது. கடவுளை வழிபடும்பொழுது தன் குறைகளைக் கூறிக் கடவுளை வாழ்த்திப் பாடினர். இதனை, 'பாடினம் பரவுதும்'⁽⁷⁹⁾ 'கடவுட்பேணி கலிசிறந்து,'⁽⁸⁰⁾ 'தெள்விளி இசை'⁽⁸¹⁾ என்பன எடுத்தியம்பும். அக்கால மக்கள் பல்லியின் ஒலியை நிமித்தமாகக் கருதினர். அதனால் பல்லி கத்தும் போதெல்லாம் 'நல்ல கூறு' என்று வேண்டினர். இதனை,

“நல்ல கூறென நடுங்கி” (அகநா. 289: 15-16)

என்பது விளக்கும்.

பெண் அழகை ஒலி

பெண்கள் மென்மையான இயல்புடையவர்கள். தங்களின் இயலாமையை அழகையால் வெளிப்படுத்துவர். பெண்ணின் அழகை ஒலி குழலிசை போன்றது என்று புறநானூறு குறிப்பிடும். இதனை,

“குழலினைவது போலமுதனள் பெரிதே” (புறநா. 143: 15)

என்பது சுட்டும். அழகை ஒலியை, ‘பூசல்,’⁽⁸²⁾ ‘கசிந்தழ,’⁽⁸³⁾ ‘நொந்தழ’⁽⁸⁴⁾ போன்றன விளக்கும். அழகை ஒலியை ‘இம்’⁽⁸⁵⁾ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லும் எடுத்தியம்பும். பெண்ணின் அழகை மெய்ப்பாட்டொலி இதனால் இயம்பப்பட்டுள்ளது.

பெண் வெகுளி ஒலி

அகவாழ்வில் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி பெருந்துன்பம் அடைவாள். உறக்கம் வாராது தவிப்பாள். தன்னுடைய துன்பத்தை அறியாமல் தூங்குவோரைக் காணும்போது தலைவி சினம் கொள்வாள். இவ்வேளையில் அவர்களின் தூக்கத்தைக் கலைக்க ஆ, ஒல்லெனக் கூவ வேண்டும் என எண்ணுவாள். இதனை,

“ஆஅ ஒல்லெனக் கூவுவேன் கொல்” (குறுந். 28: 5)

என்பர் ஒளவையார்.

பெண் - கனவுப் புலம்பல்

தலைவி தலைவனைப் பிரிந்த வேளையில் அவன் நினைவாகவே

இருக்கிறாள். அதனால் கனவில் கூட தலைவன் வருகிறான். தலைவனைக் கண்ட தலைவி என்ன செய்வதென்று அறியாமல் தவிக்கிறாள். கண்ணைத் திறந்தால் தலைவன் ஓடிவிடுவான். அதனால் தன் கண்களை மூடிக்கொண்டே அவனைப் பிடித்துவிட்டேன் என்று கூச்சலிடுகிறாள். இதனை,

“ஒய்யெனப் பூசல் இடுவேன்மன்” (கலித். 147: 51)

என்று கலித்தொகை சுட்டும். இதில் ‘பூசல்’ என்ற சொல் கனவில் தலைவி எழுப்பிய ஒலியைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

பெண் செயல் ஒலி

ஆய்மகள் ஒலி

முல்லை நிலப் பெண்கள் ஆநிரைகளைக் காக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டனர். ஆய்மகளொருத்தி உறைந்த தயிரைக் கடைந்து அதில் வெண்ணெய் எடுத்து அதை ஊர்களில் சென்று விற்று வருகிறாள். இதனை,

“நள்ளிருள் வீடியல் புள்ளழப் போகிப்

புலிக்குரல் மத்தம் ஒலிப்ப வாங்கி

நெய்விலைக்கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்”

(பெரும்பாண்.155-164)

என்பது விளக்கும். இதில் தயிர்கடையும் ஒலி ‘மத்தம் ஒலிப்ப’ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

புலைத்தியின் ஒலி

மக்களின் ஆடைகளைத் தோய்த்துத் தருபவள் புலைத்தி ஆவாள்.

இவள் ஆடை வெளுப்பதால் எழும் ஒலியை
'ஆடைகொண்டொலிக்கும்'⁽⁸⁶⁾ என்பது இயம்பும்.

பெண் பாட்டொலி

வள்ளைப் பாட்டு

நெல், தினை முதலியவற்றை மகளிர் உரலில் இட்டுப் பாடிக்
கொண்டே குற்றுவர். இது வள்ளைப்பாட்டு எனப்படும். இதனை,

“தினைக்குறு மகளிர் இசைபடு வள்ளை” (மலைபடு. 343)

“பாவடியுரல பகுவாய் வள்ளை” (குறுந்.89: 1)

என்பன எடுத்தியம்பும்.

விறலியின் பாட்டு

விறலியர் பாடல் பாடுவதில் வல்லவராவர். விறலியரின் பாடல்
யாழிசை போல இருந்ததை,

“நரம்பின் முரலும் நயம்வரு முரற்சி” (மதுரைக்.217)

என்பர் மாங்குடி மருதனார். விறலி வஞ்சிப் பாட்டுப் பாடியதை,

“பாடினி பாடும் வஞ்சி” (புறநா.15-24)

என்பது உரைக்கும்.

அகவன் மகளிர் பாடல்

குறி சொல்லும் தொழில் செய்பவள் கட்டுவிச்சி ஆவாள். இவளை
அகவன் மகள் என்றும் அழைத்தனர். இக்கட்டுவிச்சி தாம்

குறிசொல்வதைப் பாட்டாகப் பாடினாள். இதனை “பாடுக பாட்டே”(87) என்று குறுந்தொகை குறிப்பிடும்.

மலர் பறிக்கும் மகளிர் ஒலி

சங்ககாலத்தில் பெண்டிர் வேங்கை மலரைப் பறிக்கும்போது ‘புலி புலி’ எனக் கத்துவதை வழக்கமாகக் கொண்டனர். இவ்வாறு கத்துவதால் மரம் தன் கிளையைத் தாழ்த்திக் கொடுப்பதாக நம்பினர். இதனை,

“ஒலிசீனை வேங்கை கொய்குவம் சென்றுழிப்

புலிபுலி என்னும் பூசல் தோன்ற” (அகநா. 48: 6-7)

“நறும்பூக் கொய்யும் பூசலிருங்கேழ்

ஏறடு வயப்புலிப் பூசல்” (மதுரைக். 297-298)

“இன்னா இசையப் பூசல் பயிற்றலின்” (அகநா.52:4)

“ஓரை மகளிரோதை வெரீஇ” (கலித்.75:4)

என்பன விளக்கும்.

பெண்டிர் விளையாட்டுகள்

சங்ககாலத்தில் பலவகையான விளையாட்டுகள் வழக்கில் இருந்தன. “சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் முப்பத்தேழு விளையாட்டுகளும் மக்களின் பயன்பாட்டில் நடைமுறையில் இருந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அவற்றில் ஆண்பாலர் விளையாட்டுகள் பத்து. பெண்பாலர் விளையாட்டுகள் பதினைந்து, இருபாலர் விளையாட்டுகள் பன்னிரண்டு. ஆக மொத்தம் முப்பத்தேழு என்று குறிக்கப்படுவதால் அக்காலத்தில் விளையாட்டுகள் பெற்றிருந்த இடத்தைத் தெளிவாக

உணரமுடிகிறது”⁽⁸⁸⁾ என்பர் சு.சிவகாமசுந்தரி. சங்கப்பாடல்களில் மிகுதியான விளையாட்டுகள் சுட்டப்பட்டிருந்தாலும் அவ்விளையாட்டுகளால் எழும் ஒலிகளைச் சில பாடல்களே சுட்டியுள்ளன. அவற்றிலும் மகளிர் விளையாட்டொலிகளே மிகுதியாக உள்ளன.

அம்புலியை அழைத்தல்

தாய் தன் குழந்தைகளுக்குச் சோறுட்ட நிலவை அழைப்பது சங்ககால மரபாகும். இதனை,

“ஐய திங்கட் குழவி வருக” (கலித்.80:18)

என்று கலித்தொகை இயம்பும்.

ஊசல் விளையாட்டு

பெரிய மரக்கிளைகளில் கயிறுகட்டி அதில் பெண்கள் அமர்ந்து ஆடுவது ஊசலாகும். மகளிர் ஊசலாடும்போது ஒலி எழுப்புவர். இதனை,

“ஊசல் உறுதொழில் பூசல்” (நற். 90: 11)

என்னும் அடிகள் விளக்குகின்றன. பெண்கள் ஒலி ‘பூசல்’ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

எதிரொலி கேட்டல்

மலைப்பகுதிகளில் பெண்டிர் கூனி ஒலி எழுப்பி எதிர்வரும் ஒலியைக் கேட்டு மகிழ்ந்தனர். கூடி விளையாடும் இவ் விளையாட்டொலியை,

“சிலம்புபோல் கூறுவ கூறும்” (கலித். 46: 26)

“இடியெதிர் கழறும்” (பரி. 2: 37)

என்பன சுட்டும்.

பறவைகள் போலக் கூவுதல்

மொழியறியா மக்கள் இயற்கையில் இருந்து பல ஒலிகளைக் கேட்டு இன்புற்று, அதனைப் போலச் செய்து தம் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் மொழியாக வெளிப்படுத்தினர். குயில் போலக் கூவி விளையாடுவது பெண்கள் விளையாட்டுகளில் ஒன்றாகும். “பறவைகளைக் காண்பதற்காக வெளியிடங்களுக்குச் செல்லுதல் - தேடிக் காணுதல் - மகிழுதல் அவற்றின் செயல் போலச் செய்து மகிழுதல் என இவ்விளையாட்டைக் குறிப்பிடுவர்.”⁽⁸⁹⁾ இதனை, “கோகுலமாய்க் கூவுநரும்”⁽⁹⁰⁾ என்பது சுட்டும். இதில் பெண் குயில் போலக் கூவியமை சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பீசி (நொடி) விளையாட்டு

பெண்கள் தம் புதல்வரிடத்தும், தோழியரிடத்தும் விலங்குகள் பற்றிய கதைகளைக் கூறிப் பொழுது போக்குவர். இதனை பிசி என்றும் நொடி என்றும் கூறுவர். தொல்காப்பியர்,

“பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பீசியே” (தொல்: 1336)

என்று இவ்விளையாட்டைச் சுட்டுவர். கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்,

“பைம்பூட் சேளம் பயந்தமா மோட்டுத்

துணங்கையஞ் செல்விக்கு அணங்கு நொடித்தாங்கு”

(பெரும்பாண். 458-459)

என்பர். இதில் நொடி என்பது விளையாட்டைக் குறிக்கும்.

எண் விளையாடல்

பெண்கள் சேர்ந்து தம் கண்ணுக்கு எட்டிய தூரத்திலுள்ள உப்பு வண்டி, குதிரை, படகு போன்றவற்றை எண்ணி விளையாடுவர். பகலிலும், இரவிலும் கூட இதனை விளையாடுவதுண்டு. இவ்விளையாட்டை,

“மடநோக்கு ஆயமொடு உடன்ஊர்பு ஏறி

எந்தை திமிலிது நந்தை திமிலென

திண்திமில் எண்ணும் தன்கடல் சேர்ப்ப” (நற். 331: 6-8)

“கொழுந்திமிற் பரதவர் குருஉச் கடரெண்ணவும்” (பட்டினப். 111)

“ஈத்திலைக் குப்பையேறி உமணர்

உப்பு ஒம் ஒழுகை யெண்ணுப” (புறநா. 116: 7-8)

என்பது விளக்கும்.

குறும்பு விளையாட்டு

ஆண்கள் பெண்களோடு சில நேரங்களில் குறும்பாக விளையாடுவதுண்டு. இதனை,

“தெண்கண் கிணையின் பிறழும் ஊரன்

பொற்றொடி முன்கைப் பற்றின னாக

அன்னாய் என்றனென் அவன் கைவிட்டனனே”(அகநா.356:4-7)
என்பர் பரணர். இதில் தலைவன் விளையாட்டாகத் தலைவியின் கையைப்
பிடிக்க, தலைவி அச்சத்தில் ‘அம்மா’ என்று கூவ அது கேட்டுக்
கையைவிட்டுச் சென்றமை சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதைப் போல, தலைவியின்
கூந்தலைத் தலைவன் பிடித்து இழுத்துவிட்டான். அதனால் தலைவி
அவனிடம் உன் செயலை உன் வீட்டில் கூறுவேன் என்கிறாள். இதனை,

“உள்ளுதொறும் நகுவேன்தோழி வள்ளுகிர்

குண்டுநீரம்பல் தண்துறை ஊரன்

தேங்கமழ் ஐம்பால்பற்றி என்வயின்

வான்கோல் எல்வளை வெளவிய பூசல்

சினவிய முகத்து சினவாது சென்றுநின்

மனையோட்கு உரைப்பல் என்றலின்”

(நற்.100:1-7)

என்பது உரைக்கும். இதில் தலைவன் நகையும், விளையாட்டால் எய்திய
உவகையும் சுட்டப்பட்டுள்ளன. பூசல் என்ற சொல் இதனால் எழுந்த
ஒலியைச் சுட்டுவதாக உள்ளது. விளையாட்டால் ஏற்படுவது
உவகையாகும். இதனை,

“செல்வம் புலனே புணர்வு விளையாட்டு என்று

அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே”

(தொல்:1205)

என்பர் தொல்காப்பியர். சங்ககால மகளிர் பலவிதமான
விளையாட்டுகளால் உவகையெய்தி இருந்தமை இதனால் புலனாகிறது.

இருபாலர் ஒலி

ஆண்கள், பெண்கள் எனக் கூடிவாழும் ஊரில் கூட்டொலி எழுவது இயல்பாகும். இவ்வொலியைச் சங்கப்பாடல்கள் நன்கு இயம்பியுள்ளன. ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து எழுப்பும் ஒலியைப் பல பாடல்கள் சிறப்பாக எடுத்தியம்பியுள்ளன. மக்கள் பல குழல்களில் எழுப்பிய ஒலியை, 'கல்'(98) என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லால் பதினேழு பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

ஊரார் ஒலி

ஊர் மக்களின் ஒலி பல பாடல்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. மடலேறி வருபவனைக் கண்டு ஊரார் எழுப்பும் ஒலியை,

“மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப” (குறுந். 17: 3)

என்பர் பேரெயின் முறுவலார். மக்களின் ஒலியைக் 'கலி'(91) என்ற சொல்லால் ஒன்பது பாடல்கள் சுட்டும். ஊர்மக்கள் ஒலியை, 'கூடிகூவ'(92) என்று கலித்தொகை சுட்டும். பல குழல்களில் ஊரில் எழும் ஒலியை, 'கம்பலை,'(93) 'அழுங்கல்'(94) 'பூசல்,'(95) 'அழுங்கன் முதூர்'(96) என வழங்குவர். ஊரார் எழுப்பிய ஒலியை,

“ஆர்கலி யாணர்த்து ஆயினும்” (நற். 38: 4)

“பெருங்கலி முதூர் மரம் தோன்றும்மே” (நற். 321: 10)

“ஊர் ஒலித்தன்று” (பரி. 6: 24)

“வளங்கெழு முசிறி ஆர்ப்பெழ” (அகநா. 149: 11)

“அரவச் சீறார் காண” (அகநா. 160: 17)

“மறுகுதொறு புலாவும் சிறுகுடி அரவம்” (நற். 114: 3)

என்பன விளக்கும். கடவுளை மக்கள் பலரும் கூடி வழிபட்டதால் எழும் ஒலியை,

“கைகமந்து அலறும் பூசல் மாதிரத்து

நால்வேறு நனந்தலை ஒருங்கெழுந்து ஒலிப்ப” (பதிற். 31: 2-3) என்பது சுட்டும். இதில் மக்கள் ஒலி ‘அலற, பூசல்’ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

வாணிகத்தால் எழும் ஒலி

சங்ககாலத்தில் தமிழர்கள் தரைவழியாகவும், கடல் வழியாகவும் வாணிகம் செய்தனர். “கடல் வழியாகக் கப்பல்களில் வாணிகம் நடைபெற்றது. தரை வாணிகத்தைவிடக் கடல் வழி வாணிகம் அதிகமாக நடந்தது. தரை வாணிகத்தைவிட கடல் வாணிகம் அதிகச் செலவில்லாமலும் விரைவாகவும் இருந்தபடியால் கப்பல் வாணிகம் சிறப்பாக நடந்தது”⁽⁹⁷⁾ என்பர் மயிலை சீனி வேங்கடசாமி. பல நாட்டு மக்களும் தமிழகம் வந்து வாணிகம் செய்தனர். இதனை,

“மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேயத்து

புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினிது உறையும்” (பட்டினப்.216:17)

என்பர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார். இதில் ‘மொழி பல’ என்பது பலமொழிகளின் ஒலியாக உள்ளது. வாணிகத்தில் பல்வேறு மக்கள் எழுப்பும் ஒலியை,

“பல்வேறு பண்டம் இழிதரும் பட்டினத்து

ஒல்லென் இமிழிசை மானக் கல்லென்” (மதுரைக்.537-538)

“பல்வேறு குழாத்து இசையெழுந்து ஒலிப்ப” (மதுரைக்.360)

என்பன விளக்கும்.

நாளங்காடி ஒலி

பகலில் கூடும் அங்காடி நாளங்காடியாகும். இந்தக் கடைகளில் உள்ள பொருள்கள் மக்கள் அள்ள அள்ளக் குறையாமலும் வணிகர்கள் கொண்டுவரக் கொண்டுவர நிறையாமலும் இருந்தது. இதனால் இவ்விடத்தில் ஆரவாரம் எழுந்தது. இதனை,

“நாளங்காடி நனந்தலைக் கம்பலை” (மதுரைக்.430)

என்பர் மாங்குடி மருதனார்.

அல்லங்காடி ஒலி

மதுரையில் நாளங்காடிகளைப் போல இரவில் இயங்கும் அல்லங்காடிகள் இருந்தன. இங்கு வணிகம் நடக்கும் ஒலி பல புள்ளினங்களின் ஒலி போல இருந்ததை,

“பல்வேறு புள்ளின் இசையெழுந் தற்றே

அல்லங்காடி அழிதரு கம்பலை” (மதுரைக்.543-544)

என்பர் மாங்குடி மருதனார்.

குறவர் ஒலி

யானையை விரட்டும் குறவர்களின் ஒலியை,

“குன்ற நண்ணிக் குறவர் ஆர்ப்ப” (குறுந்.346: 2)

என்பர் வாயிலிளங்கண்ணனார்.

உழவர் ஒலி

உழவுத்தொழிலில் ஈடுபடுவோர் தாம் சோர்வடையாமலிருக்க ஏதாவது பேசுதல், பாடுதல் என ஈடுபடுவர். இதனால் எழும் ஒலியை,

“முதைப்புனங் கொன்ற ஆர்கலி உழவர்” (குறுந். 155: 1)

என்பர் ஓரோடகத்து கந்தரத்தனார். இதில் ‘ஆர்கலி’ என்பது உழவர்களின் ஆரவாரத்தைக் குறிக்கும்.

உமணர் ஒலி

உமணர்கள் உப்பினைச் சகடங்களில் ஏற்றி எருதுகளைப் பூட்டி நெடுமணல் வழியாகச் செல்லுவர். அவ்வாறு போகும் போது சக்கரங்கள் மணலில் புதைந்துவிடுவதுண்டு. அவ்வேளையில் உமணர்கள் கூடிப் பேரொலி எழுப்பி வண்டியை மீட்பார்கள். அவ்வொலிக்கு அஞ்சிக் குருகு வேறிடம் சென்றதை,

“மணல் மடுத்து உரறும் ஓசைக் கழனிக்

கருங்கால் வெண்குருகு வெருஉம்” (நற். 4: 7-11)

என்பர் அம்முவனார். இதில் உமணர் எழுப்பும் ஆரவாரம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

திருவோலக்க ஒலி

அரசன் வீற்றிருக்கும் அவை திருவோலக்கமாகும். இங்கு இருக்கும் யாவரும் பேசும் ஒலி விழவைப் போல இருந்தமையை,

“விழவினன்ன நின் கலிமகிழானே” (பதிற்.61: 18)

என்பது சுட்டும்.

ஏறுதழுவும் ஒலி

ஆண்களின் வீர விளையாட்டுகளுள் ஒன்று ஏறு தழுவல். அக்காலத்தில் முல்லை நிலத்தில் ஏறுதழுவி பெண்ணை மணக்கும் முறை இருந்தது. இதனை,

“எல்லாருங் கேட்ப அறைந்து அறைந்து” (கலித். 102: 11)

என்பது சுட்டும். இதில் அறைந்து என்பது மக்களின் பேச்சொலியாகும். ஏறுதழுவும் பொழுது மக்கள் கூடி ஆராவாரிப்பர். இதனை,

“முழக்கிகன இடியின முன்சமத் தார்ப்ப” (கலித். 101: 10)

என்பது உணர்த்தும்.

விழவு ஒலி

சங்ககாலத்தில் மிகுதியான விழாக்கள் நடைபெற்றன. இதனால் மக்களின் ஒலியும் மிகுந்திருந்து. இதனை, ‘ஆர்கலி’⁽⁹⁹⁾ ‘கறங்கிசை விழவு’⁽¹⁰⁰⁾ ‘விழவினாடார்த்தன்றே’⁽¹⁰¹⁾ ‘ஒலித்தலை விழவு’⁽¹⁰²⁾ ‘விழவின் ஆர்ப்பெழுந்த’⁽¹⁰³⁾ என்பன விளக்கும். மகிழ்ந்திருந்த மக்கள் விழாவில் எழுப்பிய ஒலியை,

“இயந்தொட்டு இமிழ்சை

மகிழ்ந்தோராரும் கலிகொள் சும்மை” (மதுரைக். 363-364)

என்பர் மாங்குடி மருதனார். இதில் மக்களின் ஒலி இசை ஒலியோடு ஒப்புமைப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஊரின் ஒலி ‘கௌவை’(104) என்று கலித்தொகையில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. ஊர் மக்கள் பலரும் ஒன்று கூடி விழா எடுப்பதால் எழும் ஒலியை,

“ஊரே ஒலிவரும் சும்மையோடு மலிதொகுபு ஈண்டிக்

கலிகெழு மறுகின் விழுவய ரும்மே” (நற். 348: 3-4)

என்பர் வெள்ளிவீதியார். மக்களின் கூட்டொலியை, ஆர்ப்ப, கம்பலை, அழுங்கல், கலி, பெருங்கலி, ஆர்கலி, அரவம், பூசல், கறங்கிசை, கௌவை என்னும் சொற்களால் புலவர்கள் சுட்டியுள்ளனர்.

குரவைக் கூத்தொலி

பண்டைத் தமிழர்கள் தம் வாழ்வில் கூத்துக் கலைக்குச் சிறப்பிடம் அளித்தனர். “தமிழரின் வாழ்க்கையோடு இணைந்த கூத்துக்கலை வழிபாட்டிலும் பொழுதுபோக்கிலும் மட்டுமின்றி தொழில் முறையாகவும் மிகவும் பயன்பட்டது”(105) என்பர் ஜான் ஆசர்வாதம்.

குரவை பல கூத்தர்கள் கூடி நிகழ்த்துவதாகும். குரவையாடுவதை குரவை அயர்தல், குரவை தூங்குதல், குரவை முனைதல், குரவை நிறற்ல், குரவை தழுஉதல் எனச் சங்கப்பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. குரவை, துணங்கை, வெறியாட்டு போன்ற விழாக்களில் இசைஒலி சிறப்பிடம் பெற்று இருந்தமையால் மனிதர்ஒலியைப் புலவர்கள் சில பாடல்களில் மட்டுமே தனி ஒலியாகச் சுட்டியுள்ளனர். பல பாடல்களில்

இசைக்கருவிகளின் ஒலியுடன் சேர்ந்திசையொலியாகவே மனிதர் ஒலி சுட்டப்பட்டுள்ளது. குரவையில் மனிதர்களின் ஆடலால் எழுந்த ஒலியை,

“பண்ணமை இன்சீர்க் குரவை” (கலித். 102: 34-35)

“தண் குரவைச் சீர்” (புறநா. 24: 6)

“குரவையோ டொலிப்ப” (மதுரைக்.96-97)

“ஆடுவோர் ஆடல் அமர்ந்த சீர் பாணி” (பரி. 10-11)

“மனைமுது மகளிரோடு குரவை தரங்கும்

ஆர்கலி விழவு” (அகநா. 232: 10-11)

என்பன சுட்டும். இதில் ஆடலொலி ‘சீர்’ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. ‘கல்’⁽¹⁰⁶⁾ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லாலும் குரவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

துணங்கைக் கூத்தொலி

குரவை போன்ற ஒரு கூத்துவகை துணங்கை ஆகும். இதனை மகளிர் துணங்கை, பேய்த்துணங்கை, போர்த்துணங்கை என வகைப்படுத்த இயலும். துணங்கைக் கூத்தில் முழுவொலியோடு சேர்ந்த ஒலியாக கூத்தர்களின் ஆடலொலி பல பாடல்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. துணங்கையில் ஆடலொலியை,

“இமிழ் துணங்கை” (மதுரைக்.25)

“இமிழ் துணங்கை தரங்கும் விழா” (அகநா. 336: 16)

“கலிகெழு துணங்கை” (பதிற்.13: 5)

“துணங்கையுள் அரவம்” (கலித். 70: 14)

என்பன எடுத்தியம்பும். இதில் ஆடலொலி ‘இமிழ்’ ‘கலி’ ‘அரவம்’ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. துணங்கையின் ஒலி கடல் அலை ஒலி போலச் சீராக ஒலித்ததை,

“முழங்குதிரை இன்சீர்த் தூங்கும்” (நற். 138: 10)

என்று நற்றிணை சுட்டும். குரவையின் ஒலியை ‘கல்’⁽¹⁰⁶⁾ என்று சுட்டிய புலவர்கள் அதிலிருந்து வேறுபட்ட துணங்கை ஒலியை ‘இமிழ்’ என்ற சொல்லால் சுட்டியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தொகுப்புரை

சங்ககால வாழ்வு இனக்குழு, நிலவுடைமைச் சமூகம் என இரு நிலைப்பாடுடையது. சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மனித ஒலிகளை, குழந்தை, ஆண், பெண், இருபாலர் எனப் பாகுபடுத்த இயலும்.

குழந்தை தம் பெற்றோரை அழைக்கும் ஒலி ‘அத்தா அத்தா’ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. குழந்தையின் மழலை மொழியைத் தீஞ்சொல் என்று புலவர்கள் சுட்டுவர்.

ஆண் ஒலியைப் பேச்சு, செயல், பாட்டு என வகைப்படுத்த முடியும். ஆண் பேசுவதால் எழும் ஒலியில் அறிவிப்பாளர், தூதுவர், காவலாளர், கனவில் புலம்புவோர், குயவர், வடுகர், கானவர், கள் உண்டவர், விற்பனை செய்வோர், வம்பலர், யானைப்பாகர், நாழிகைக்கணக்கர், உமணர் போன்றோர் ஒலிகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இவர்களின் பேச்சொலியைக்

குரல், நுவலும், அரற்றும், ஆர்ப்ப, மழலை, பகர்தல், அலற, பயிற்ற, சாற்ற, ஒதை, விளி போன்ற சொல்லாட்சிகள் எடுத்தியம்புகின்றன.

ஆண் செயல் ஒலியில் கொல்லர் செயல், கானவர் செயல், கோவலர் செயல், வீளையிடுதல், செருப்பொலி, கை நொடித்தல், பல் உராய்தல் போன்ற ஒலிகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. வீளையீடும் ஒலி இவற்றுள் சிறப்பாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. ஆநிரைகளை நரியிடமிருந்து காக்க இடையர்கள் வீளையிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. கை நொடிக்கும் ஒலியை 'நொடி' என்றும், கைதட்டும் ஒலியை 'புடை' என்றும், பல் உராயும் ஒலியை 'புடையூஉ' என்றும் பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

ஆண்கள் செயலால் எழுந்த கூட்டொலிகளில் போர் செய்வோர், வண்டி ஓட்டுவோர், வெள்ளம் அடைப்போர், யானை விரட்டுவோர், மழை வேண்டுவோர், ஆநிரை கவரும் ஒலி போன்றவை எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளன. ஆண்களின் கூட்டொலிகளை, கம்பலை, பூசல், ஆர்ப்பு போன்ற சொற்கள் சுட்டும்.

ஆண்பாடும் பாடலாக, நீரேற்றப்பாட்டு, உழவுப்பாட்டு, அந்தணர் பாட்டு, வெறியாட்டுப்பாட்டு, மடலேறும் பாட்டு போன்றவையும், காஞ்சி, குறிஞ்சி, பஞ்சுரம் போன்ற பண்களும் சுட்டப்பட்டுள்ளன. வயிரியரும், பாணரும் பாடல் பாடுவதில் திறன் பெற்றிருந்தமையும் பாடல்கள் வாயிலாகப் புலனாகிறது.

சங்கப்பாடல்களில் உள்ள மனித ஒலிகளுள் ஆண்களின் ஒலியைவிடப் பெண்களின் ஒலியே மிகுதியாக உள்ளது. பெண்களின்

பேச்சால் எழும் அலரொலியைப் பல பாடல்கள் பல்வேறு உவமைகளில் குறிப்பிட்டுள்ளன. இவ்அலரொலி, போர்க்கள ஒலி, விழாஒலி, பறை ஒலி, முரசொலி, நாரை இன ஒலி, தேர் ஒலி எனப் பலவகையான ஒலிகளுடன் ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

திருமண விழாவில் முதுபெண்டிரின் பேச்சொலி 'கம்பலை' என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. பெண்ணின் குரலை யாழிசையோடு ஐந்து பாடல்களும், குழலொலியோடு ஒரு பாடலும் சுட்டியுள்ளன. விரிச்சி, கட்டுக்கேட்டல், விலைகூவுதல், கடவுள் வழிபாடு போன்றவற்றிலும் பெண்டிர் பேச்சொலி சுட்டப்பட்டுள்ளது. பெண்ணின் அழுகை, உவகை போன்ற மெய்பாட்டொலிகளும் நன்கு இயம்பப்பட்டுள்ளன. பெண்ணின் அழுகையைக் குழலிசையோடு ஒப்பிடுவர்.

பெண்ணின் செயல் ஒலிகளுள் தயிர் கடையும் ஒலியும், புலைத்தியின் ஒலியும் சுட்டப்பட்டுள்ளன. பெண்டிர் பாட்டொலியில் வள்ளைப்பாட்டு, விறலிப்பாட்டு, அகவன் மகளிர் பாடல் போன்றன இடம்பெற்றுள்ளன. பெண்கள் விளையாட்டுகளுள், அம்புலி அழைத்தல், ஊசல் விளையாட்டு, எதிரொலி கேட்டல், போலச் செய்தல், பிசி (நொடி), எண் விளையாட்டு, குறும்பு விளையாட்டு போன்றன இயம்பப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் போலச் செய்தல் என்ற விளையாட்டு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதில் பெண்டிர் பறவைகளைக் காணுதல், அவை போல ஒலி எழுப்பி மகிழ்தல் சுட்டப்பட்டுள்ளது. ஒரு பெண் குயில் போலக் கத்தி ஒலியெழுப்பியதைப் பரிபாடல் சுட்டும். இதிலிருந்து இயற்கையில் இருந்து மனிதன் மொழியைப் பெற்றான் என்ற கருத்து புலனாகிறது.

இருபாலர் ஒலியில் ஊரார் ஒலி, வணிகத்தால் எழும் ஒலி, நாளங்காடி, அல்லங்காடி ஒலி, குறவர் ஒலி, உழவர் ஒலி, உமணர் ஒலி, திருவோலக்க ஒலி, ஏறுதழுவும் போது எழும் ஒலி, விழா ஒலி போன்றன சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. கலித். 81: 2.
2. மேலது, 81: 21.
3. புறநா. 4: 19.
4. மேலது, 44: 6.
5. மேலது, 46: 5, 164: 5.
6. மேலது, 291: 1-3.
7. குறுந். 241: 5.
8. புறநா. 322: 4, 334: 3.
9. மலைபடு. 301.
10. மதுரைக். 513.
11. மேலது, 627.
12. அகநா. 30: 11, 159: 2, 390: 1, மதுரைக். 256.
13. மதுரைக். 117.
14. மலைபடு. 413.
15. பதிற். 13-21.
16. ஐங். 195: 1.
17. அகநா. 181: 22.
18. பெரும்பாண். 39.
19. அகநா. 389: 18.

20. மலைபடு. 204.
21. பதிற். 30: 19.
22. வி.சி. சசிவல்லி, பண்டைத் தமிழர்தம் தொழில்கள், ப.72.
23. அகநா. 41: 7.
24. மேலது, 314: 4.
25. பொருநர். 194.
26. மலைபடு. 469: 70.
27. ஏ.என். பெருமாள், தமிழர் இசை, ப.67.
28. புறநா. 290: 1.
29. மலைபடு. 359.
30. நற். 255: 2, திருமுருகு. 240.
31. பரி. 17: 9.
32. நற். 172: 7.
33. பதிற். 23: 5.
34. அகநா. 249: 4.
35. மேலது, 331: 10-11.
36. கலித். 95 : 9.
37. அகநா. 65 : 6.
38. கலித். 74: 7.
39. கலித். 77: 18.
40. புறநா. 11: 15.

41. புறநா. 127: 2.
42. மலைபடு. 390.
43. சிறுபாண். 127, 161.
44. பொருநர். 70-72.
45. நற்.249: 10, குறுந்.24:6, 262: 1, ஐங்.131: 3, அகநா.227: 22.
46. நற்.76: 6, அகநா. 323: 2.
47. நற். 227: 8.
48. அகநா. 160 -17.
49. நற். 85: 3.
50. நற்.378: 7.
51. குறுந். 139: 5.
52. நற். 73:1, 133:6, 149:3, 263: 3, 382:9, குறுந். 320: 8, கலித். 3: 1,
136: 18, 143: 48.
53. அகநா. 50: 3.
54. குறுந்.32: 5, கலித். 124: 13, 132: 23, அகநா. 70: 6.
55. குறுந். 89: 2.
56. மேலது, 173: 6.
57. அகநா. 227: 22.
58. கலித். 48: 14.
59. கலித். 124: 5, அகநா. 113: 8.

60. கலித். 66: 14, அகநா. 62: 7.
61. மேலது, 27: 13, 53: 14.
62. அகநா. 86: 9.
63. அகநா. 265: 9.
64. பட்டினப். 150.
65. கலித். 13: 18, 20: 7.
66. முல்லைப். 7: 10.
67. நற்.251: 5, குறுந். 333: 3, அகநா.388: 5.
68. குறுந். 346: 5, அகநா.20: 2, குறிஞ்சிப். 38.
69. மதுரைக். 95.
70. ஐங். 289: 1.
71. நற்.251: 1.
72. மலைபடு. 328-329.
73. அகநா. 118-13.
74. அகநா. 28: 10.
75. ஜான் ஆசிர்வாதம், தமிழர் கூத்துகள், ப.11.
76. புறநா. 280: 8, 152: 13.
77. மலைபடு. 536.
78. பொருநர். 48-49.
79. கலித். 106: 48.
80. நற். 351: 8.

81. பதிற். 27: 7.
82. அகநா. 208: 16, 398: 7.
83. புறநா. 19: 5.
84. கலித். 142: 60.
85. அகநா. 398: 7.
86. கலித். 72: 14.
87. குறுந். 23: 3.
88. சு.சிவகாமசுந்தரி, சங்க இலக்கியத்தில் விளையாட்டுக் களஞ்சியம்,
பக்.117-118.
89. மேலது, ப.86.
90. பரி. 9-65.
91. குறுந்.155:1, பதிற்.81:21, கலித்.52:18, 92:11, அகநா. 114, 172: 12,
222: 5, 350: 13, 376: 5.
92. கலித். 10: 5.
93. புறநா. 54: 5.
94. நற்.36:9, 38:10, 63:5, 138:11, 149:10, 180:15, 203: 11, குறுந். 12:6, 214:7,
285:7, 351:8, 372:7, கலித்.23:5, அகநா.400:26,
95. குறுந்.367:5, ஐங்.315:2, பதிற்.22-29, புறநா.25:11.
96. நற்.90:1, அகநா.122:11.
97. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம், ப.71.

98. நற். 63: 3, 215: 7, 249: 9, 320: 7, 321: 9, ஐங்.382: 3, அகநா. 63:13,
86:18, 110:13, 350:12, புறநா. 31:11, 84:4, 184:8, 240:12, 362:19,
பெரும்பாண்.20-21, மலைபடு. 549.
99. குறுந். 323:1, அகநா. 232: 11.
100. அகநா. 4: 14.
101. மதுரைக். 428.
102. பதிற்.22: 30.
103. மதுரைக். 619.
104. கவித். 109: 6.
105. ஜான் ஆசர்வாதம், தமிழர் கூத்துகள், ப.8.
106. மலைபடு. 321.

இயல் - 6

செயற்கை ஒலி

இயல் - 6

செயற்கை ஒலி

- ❖ செயற்கை ஒலி - வரையறை
- ❖ இசை ஒலி
- ❖ இசைக்கருவிகளின் வகைப்பாடு
- ❖ இசைக்கருவிகளின் கூட்டொலி
- ❖ தோற்கருவிகள்: முரசு, பறை, துடி, முழவு, தண்ணுமை, கிணை, தடாரி, ஆகுளி, எல்லரி, பதலை, மகுளி
- ❖ துளைக்கருவிகள்: குழல், சங்கு, வயிர், தூம்பு, கோடு.
- ❖ நரம்புக்கருவிகள்: சீறியாழ், பேரியாழ்.
- ❖ கஞ்சக்கருவி: பாண்டில்.
- ❖ கிளிகடி கருவிகள்: தட்டை, குளிர்.
- ❖ அணிகலன்கள்: கிண்கிணி, அரைஞாண், கழல், சிலம்பு, வளையல், அணிகலன்.
- ❖ மீற ஒலிகள்: மணி, தேர், வண்டி, கப்பல், கொடி அசையும் ஒலி, நாண் ஒலி, கவண் ஒலி, சமையல் ஒலி, உலக்கை ஒலி, திரிகை ஒலி, கேடய ஒலி, குடை ஒலி, கரும்பு எந்திர ஒலி.

இயல் - 6

செயற்கை ஒலி

சங்ககால மக்கள் இசையின் சிறப்பை நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். அதனால் அவர்கள் பல்வேறு இசைக்கருவிகளை உருவாக்கி இசையின்பம் நுகர்ந்துள்ளனர். ஐம்புல இன்பங்களில் செவியின்பமே மனிதனை மாண்போடு வாழச் செய்கின்றது. எனவே சங்ககால மக்கள் செயற்கையாக எழுப்பிய ஒலிகள் யாவும் செவிக்கு இனிமையான ஒலிகளாகவே திகழ்ந்தன. சங்ககாலத்திலிருந்த பல்வேறு வகையான செயற்கை ஒலிகளை எடுத்துரைப்பதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

செயற்கை ஒலி - வரையறை

மனிதன் தன் தேவைக்காகச் செயற்கையாக எழுப்பும் ஒலிகள் யாவும் செயற்கை ஒலிகளாகும். இதனை இசை ஒலி, பிற ஒலி என இருவகைப்படுத்த இயலும்.

அ. இசை ஒலி

இசைக்கருவிகளின் வகைப்பாடு

செயற்கை ஒலிகளில் இனிமையானது இசை ஒலியாகும். சங்ககால மக்கள் பயன்படுத்திய இசைக் கருவிகள் நரம்புக்கருவிகள், தோற்கருவிகள், துளைக்கருவிகள், கஞ்சக்கருவிகள் என நான்கு வகைப்படும். “மிடற்றுக் கருவியையும் சேர்த்து ஐந்தாகக் கூறும் மரபுண்டு”⁽¹⁾ என்பர் ச.வே.சுப்பிரமணியன். “நால்வகைக் கருவியுள்

யாழாகிய நரம்புக்கருவியும், குழலாகிய துளைக்கருவியும் சங்ககாலத்தில் தலைமை சான்றனவாக அமைந்தன என்பர் கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன்.”⁽²⁾ பாணர், கூத்தர் போன்ற கலைஞர்களின் வாழ்க்கை இசையோடு இயைபுற்று இருந்தது. சங்க காலத்தில் கலைஞர்கள் இசைக்கருவிகளைக் கட்டித் தோளில் சுமந்து செல்வர். இதனை,

“விண்ணதி ரிமிழ்சை கடுப்பப் பண்ணமைத்துத்

திண்வார் விசித்த முழுவொடு ஆகுளி

நுண்ணுருக் குற்ற விளங்கடர்ப் பாண்டில்

மின்னிரும் பீலி யணித்தழைக் கோட்டொடு

கண்ணிடை விடுத்த களிற்றுமீர்த் தூம்பின்

இளிப்பயிரிரும் குறும்பரந் தூம்பொடு

விளிப்பது கவரும் தீங்குழ றுதைஇ

நடுவுநின் றிசைக்கும் அரிக்குரற் றட்டை

கடிகவர் பொலிக்கும் வல்வாய் எல்லரி

நொடிதரு பாணிய பதலையும் பிறவும்” (மலைபடு. 2-11)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார்.

இசைக்கருவிகளின் கூட்டொலி

ஓரறிவுயிர் முதல் ஆறறிவு உயிர் வரைக்கும் இசைக்கு மயங்கா உயிர்களே இல்லை. இத்தகு இசைக்கு அடிப்படையாக விளங்குவது இசைக்கருவிகள் ஆகும். இவ்விசைக்கருவிகள் பற்றி, “ஐநூறு இசைக்கருவிகளுக்கு மேலாக இந்தியாவில் இருக்கின்றனவாம். அவற்றில் நம் தமிழ்நாட்டில் நூல்களில் கூறப்படுவன; அவை ஒழிய வழக்கில்

உள்ளன இவையெல்லாம் ஏறக்குறைய இருநூற்றைம்பது இசைக்கருவிகள்”(3) என்பர் ஆளவந்தார்.

இன்று பல இசைக்கருவிகளின் கூட்டொலி பாடல்களுடன் சேர்ந்து ஒலிக்கிறது. சங்க காலத்திலேயே கலைஞர்கள் இசைத்த இசைக்கருவிகளின் கூட்டொலிகளைச் சங்கப்பாடல்கள் பலவும் நுவலுகின்றன. பல இசைக்கருவிகளின் கூட்டொலியைப் ‘பல்லியம்’, ‘இன்னியம்’ என அழைத்தனர்.

“கூடுகொள் இன்னியங்கறங்க”(4) என்று மூன்று பாடலடிகள் இசைக்கருவிகளின் கூட்டொலியைச் சுட்டுகின்றன. மேலும், ‘இன்னியம்’(5) ‘இன்னியம் இமிழா’(6) ‘இன்னியங் கறங்க’(7) ‘ததும்பு சீரின்னியங்கறங்க’(8) என்பனவும் இசைக் கூட்டொலிகளையே சுட்டும். இசைக்கருவிகளின் ஒலியைத் ‘துவைத்த’(9) என்ற சொல்லாலும், ‘இம்’(10) என்ற சொல்லாலும் சங்கப்பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. இடியைப் போன்ற இசைக்கருவிகளின் கூட்டொலியை,

“இடியுறழ்சையின் இயமெழுந்தார்ப்ப” (கலித்.104: 54)

என்று கலித்தொகை இயம்பும். பல இசைக்கருவிகளின் ஒலியைத் ‘தூரியங்கறங்க,’(11) ‘கறங்கும் சிறுபல்லியம்,’(12) ‘பல்லியம் கறங்க’(13) எனப் புலவர்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளனர்.

இவ்வாறு சங்கப்பாடல்களில் சுட்டப்பட்டுள்ள இசைக்கருவிகளின் கூட்டொலியைக் காணும் போது அக்கால மக்களிடம் இசையுணர்வு சிறப்புற்று இருந்தமை புலனாகிறது.

தோற்கருவிகள்

முரசு

இசைக்கருவிகளுள் பழமையானது தோற்கருவியா, துளைக்கருவியா என அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு உண்டு. துளைக்கருவி உருவாகியது. ஆனால் தோற்கருவியோ உருவாக்கப்பட்டது. சங்ககால மக்கள் அதிகமாகப் பயன்படுத்தியது தோற்கருவிகளே. “தோற்கருவிகளுள் மிகவும் பெருமை வாய்ந்தது முரசாகும். இது வீரமுரசு, கொடை முரசு, மணமுரசு என மூன்று வகைப்படும். போரில் தோல்வியுற்ற பகை மன்னனின் காவல் மரத்தை வெட்டி முரசமாகச் செய்து வெற்றி முழக்கம் செய்வது வீரமுரசமாகும்”⁽¹⁴⁾ என்பர் வெற்றிச் செல்வன். “முரசு மிகப்பெரிய வாத்தியம், அரச சின்னங்களில் இஃதொன்று. அரசர்க்கு வீரமுரசு, நியாயமுரசு, தியாகமுரசு என மூவகை முரசுகள் உள. இதனால் அரசரை முரசு மூன்று ஆள்பவர் என்று குறிப்பிடுவர்.”⁽¹⁵⁾ முரசைத் தனிக்கட்டிலில் வைத்து வழிபட்டனர். முரசு செய்யும் முறை, முரசு வழிபாடு, முரசு முழக்கல் எனப் பல செய்திகளையும் சங்கப்புலவர்கள் நன்கு இயம்பியுள்ளனர்.

புலியோடு போரிட்டு வெல்லும் திறன்மிக்க வலிமையான காளையின் தோலால் செய்யப்பட்ட முரசின் ஒலியை,

“ஓடா நல்ஏற்று உரிவை தைஇய

ஆடுகொள் முரசம் இழுமென முழங்க” (அகநா.334: 1-2)

என்பர் மதுரைக்கூத்தனார்.

இடிஒலி போன்று முரசு கடுமையாக ஒலித்ததை, 'காரிடி உருமின் உரறு,'⁽¹⁶⁾ 'உருமிடிமுரசம்,'⁽¹⁷⁾ 'இடியெனமுழங்கு,'⁽¹⁸⁾ 'இடிமுரசியம்ப,'⁽¹⁹⁾ 'உருமுரழ்பு இரங்குமுரசு,'⁽²⁰⁾ 'இடிஇசை,'⁽²¹⁾ 'உருமிசை முழக்கு,'⁽²²⁾ 'உருமுரற்றன்ன உட்குவருமுரசு'⁽²³⁾ எனவரும் சொற்கள் விளக்குகின்றன.

போரில் வீரர்களை ஊக்குவித்து இடிபோல் முழங்கும் முரசொலியை,

“கறுத்த தெவ்வர் கடிமுனை அலற

எடுத்தெறிந்து இரங்கும் ஏவல் வியன்பணை

உருமென அதிர்பட்டு முழங்கி செருமிக்கு” (பதிற்.39: 4-6)

என்பது விளக்கும். இதில் முரசொலி பகைவர்களை அஞ்சச் செய்வதாக இருந்தமை புலனாகிறது. முரசொலியை இடியொலிக்கு உவமையாக,

“முரசதிர்பவை போன் முழங்கிடி பயிற்றி” (பரி.22: 4)

என்பது உரைக்கும்.

முரசின் பேரொலியை, 'முழங்கு,'⁽²⁴⁾ 'முழங்க,'⁽²⁵⁾ 'முழங்கொலி,'⁽²⁶⁾ 'முரசுமுழங்கு,'⁽²⁷⁾ 'முழங்கிசை,'⁽²⁸⁾ 'முழங்கி,'⁽²⁹⁾ 'முழக்கு,'⁽³⁰⁾ ஆகிய சொல்லாட்சிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. நள்ளிரவில் முரசு முழங்கும் ஒலியை,

“தழங்கு குரல் முரசமொடு முழங்கும் யாமத்து” (அகநா.24: 15)

என்று ஆவூர் மூலங்கிழார் குறிப்பிடுவர்.

முரசின் இசை ஒலியை, 'இன்னிசை முரசு,'⁽³¹⁾ 'இரங்கிசைமுரசம்,'⁽³²⁾ 'சிலைத்தார் முரசங்கறங்க,'⁽³³⁾ 'சிலைப்ப,'⁽³⁴⁾ 'துவைப்ப,'⁽³⁵⁾ 'முரசபாடதிர,'⁽³⁶⁾ 'முரசமாறிரட்டும்'⁽³⁷⁾ எனச் சங்கப்பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

புறவாழ்வில் குறிப்பிடத்தக்க இசைக்கருவியாக விளங்குவது முரசமாகும். முரசு முழக்கும் மரபினை பதிற்றுப்பத்து சிறப்பாக விளக்கியுள்ளது.

போர்க்களத்தை நாடிச் செல்ல, செந்தினையைக் குருதியோடு கலந்து தூவி, போர்முரசுக்கு வீரர்கள் நாட்பலி இடுவர். முரசம் நீராட்டப்பெற்று வந்ததும். அதனை மீண்டும் ஒழுங்கு செய்வார். பின்னர் முரசைக் குறுந்தடி கொண்டு முழக்குவர். இதனை,

“உருவச் செந்தினை குருதியோடு தரஉய்

மண்ணுறு முரசங் கண்பெயர்த்து இயவர்

கடிப்புடை வலத்தர் தொடித்தோள் ஓச்ச ” (பதிற்.19: 6-8)

என்னும் அடிகள் விளக்கும்.

முரசொலியை, 'இமிழ்குரல்,'⁽³⁸⁾ 'இமிழ்முரசிங்க,'⁽³⁹⁾ 'இமிழிசை,'⁽⁴⁰⁾ 'இன்னிசை இமிழ்முரசியம்ப,'⁽⁴¹⁾ 'பாடிமிழ்,'⁽⁴²⁾ 'இமிழிசை,'⁽⁴³⁾ 'இழும்,'⁽⁴⁴⁾ என்னும் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் சுட்டுவனவாக உள்ளன.

நீண்டதூரம் கேட்கும் முரசொலியை, 'இரங்கு,'⁽⁴⁵⁾ 'இரங்கி,'⁽⁴⁶⁾ 'இரங்கும்,'⁽⁴⁷⁾ 'இரங்குகுரல்,'⁽⁴⁸⁾ 'தழங்குகுரல்,'⁽⁴⁹⁾ 'ததும்பும்,'⁽⁵⁰⁾ எனும் சொல்லாட்சிகள் இயம்புகின்றன.

போரில் வெற்றிபெறத் துணைநிற்கும் முரசொலியை, 'வென்றெறிமுரசு,'⁽⁵¹⁾ 'வென்றிரங்கும்'⁽⁵²⁾ எனப் புலவர்கள் சுட்டுவர்.

அகவாழ்விலும், புறவாழ்விலும் அறிவித்தல், கொடை, போர், வழிபாடு, தொழில் எனப்பல சூழல்களில் பயன்படும் முரசொலியை, 'இயம்ப,'⁽⁵³⁾ 'கறங்க,'⁽⁵⁴⁾ 'உருமுறழ்முரசு,'⁽⁵⁵⁾ 'முரசினொலி,'⁽⁵⁶⁾ 'ஆர்ப்பெழ,'⁽⁵⁷⁾ 'ஆர்ப்பொடு,'⁽⁵⁸⁾ 'கடியகழற,'⁽⁵⁹⁾ 'கடுங்குரல் முரசம்,'⁽⁶⁰⁾ போன்ற சொல்லாட்சிகள் எடுத்தியம்பியுள்ளன. சங்ககால மக்களால் பெரிதும் விரும்பப்பட்ட முரசொலி, அறிவிப்பு, போர், கொடை, வழிபாடு போன்ற பல சூழல்களில் பயன்பட்டுள்ளது. இதன் ஒலிநிலைகளை நன்கறிந்து புலவர்கள் ஒப்புமைகளாலும், ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களாலும் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

பறை ஒலி

பண்டைத்தமிழர் பயன்படுத்திய இசைக்கருவிகளுள் குறிப்பிடத்தக்கது பறையாகும். பறபற என்று ஒலித்தவின் 'பறை' எனப் பெயர் பெற்றது. முழவு வகைகளுக்குப் பொதுப்பெயர் 'பறையாகும்,'⁽⁶¹⁾ என்பர் வீ.ப.க.சுந்தரம்.

பறையின் ஒலி அளவைக் கொண்டு அப்பறை போர்ப்பறை, வெருஉப்பறை, வெறியாட்டுப்பறை, அறிவிப்புப்பறை, புள்ளோட்டும் பறை, ஆறலை பறை என இனங் காணப்பட்டது. தொல்காப்பியத்தில் கருப்பொருள்களில் ஒன்றாகப் பறை சுட்டப்படுகிறது. ஒவ்வொரு நிலத்துக்கும் ஒவ்வொரு பறை உரியதாகும். குறிஞ்சித்திணைக்குரிய

தொண்டகப் பறையின் ஒலியை,

“தொண்டகச் சிறுபறை குரவை அயர்” (திருமுருகு.197)

“தொண்டகச் சிறுபறைப் பாணி” (நற்.104: 5)

“தொண்டகப் பறைச்சீர்” (அகநா. 118: 3)

என்பன இயம்புகின்றன.

குரவையாட்டத்தில் குறவர்கள் பறையறைந்ததை, ‘கறங்கக் கல்லென’⁽⁶²⁾ என்பர் பெருங்கௌசிகனார். மாலைக் காலத்து முரசொலியை, ‘பணை இமிழ்இசை’⁽⁶³⁾ என்பது உரைக்கும்.

மணப்பறையும், சாவுப்பறையும் ஒரே நேரத்தில் இரு இல்லங்களில் ஒலித்தமையை,

“ஓரினெய்தல் கறங்க ஓரில்

சார்ந்தண் முழுவின் பாணி ததும்ப” (புறநா. 194: 1-2)

எனப் பக்குடுகை நன்கணியார் எடுத்துரைப்பர். இடிபோன்ற பறையொலியை,

“காரெதிர் கலிஒலி கடிஇடி உருமின் இயம்கறங்க” (கலித்.118:24)

என்பது சுட்டும். அரித்தல் போன்ற ஓசையுடைய பறையால் புள்ளினங்களைக் கடிதலை ‘அரிப்பறையான் புள்ளோப்புந்து’⁽⁶⁴⁾ என்று புறநானூறு எடுத்தியம்பும்.

“பறை எனும் பெயர் ஒலியிளடியாகப் பிறந்தது. ‘பறைதல்’ என்ற சொல் சொல்லுதல், உரைத்தல், அறிவித்தல் என வழிப்பட்ட பொருளை உடையது. பறைதல் என்ற சொல் வழக்கு இன்று மலையாளத்திலும், யாழ்ப்பாணத் தமிழ்மக்களிடையேயும் இன்றும் வழக்கில் உள்ளது.”⁽⁶⁵⁾

போரில் அடைந்த வெற்றியைப் பறையால் சாற்றியதை,

“இன்னிசைப் பறையொடு வென்றிநுவல” (புறநா. 225:10)

எனவரும் அடிகள் இயம்பும்.

ஏறுதழுவுதலில் பறையறைந்தமையை, ‘பறையெழுந்திசைப்ப’⁽⁶⁶⁾ எனக் கலித்தொகை சுட்டும்.

தினையறுப்போர் முழங்கும் பறையொலி, இரவுக்காவல் செய்வோரின் துடியொலி போல இருந்ததாக, ‘யாமத்துக் கறங்கும்’⁽⁶⁷⁾ என்று குறுந்தொகை குறிப்பிடும். பேசுவதைப்போல இசைக்கும் தன்மையுடையது பறை. இதனை சங்கப்புவர் ‘ஓர்த்தது இசைக்கும் பறை’⁽⁶⁸⁾ என்றுரைப்பர்.

வயல் வெளியில் உழவர்கள் பறை முழக்கிக் களையெடுத்தமையை, ‘கறங்கு பறை சீரினிரங்க’⁽⁶⁹⁾ என்று இடைக்காடனார் எடுத்துரைப்பர். மேலும் பறையொலியை ‘பறையொலி,’⁽⁷⁰⁾ ‘பறைசீர் தூங்க,’⁽⁷¹⁾ ‘பறை நுவலும்’⁽⁷²⁾ ‘இன்குரல்,’⁽⁷³⁾ ‘அறைந்தன பறையே,’⁽⁷⁴⁾ ‘பறை அறைந்தாங்கு’⁽⁷⁵⁾ எனவரும் சொற்கள் புலப்படுத்தும். பறையின் அரித்தெழும் ஓசையை ‘அரிப்பறை’⁽⁷⁶⁾ என்பது உணர்த்தும். பறையொலி

காட்டுப்பன்றியை விரட்டுவதற்குப் பயன்பட்டமையை,

“சேம்பும் மஞ்சளும் ஒம்பினர் காப்போர்

பன்றிப்பறையும்”

(மலைபடு. 343 - 344)

எனப் பெருங்கௌசிகனார் சுட்டுவர்.

சங்க இலக்கியத்திலுள்ள பறை தொடர்பான செய்திகள், திருமணம், சாவு, குரவை, புள்ளோப்புதல், போர், ஏறுதழுவல், உழவு போன்ற பல்வேறு குழல்களில் பறை பெரிதும் பயன்பட்டமையைப் புலப்படுத்துகின்றன.

துடியின் ஒலி

துடி தோற்கருவிகளுள் ஒன்றாகும். “துடிப்பறை மரத்தால் செய்யப்பட்டது. தோல் வார்களால் இறுக வலித்துக் கட்டப்பட்டது. நுண்ணிய நூல்களால் கட்டப்பட்டது”⁽⁷⁷⁾ என்பர் ஆர்.ஆளவந்தார்.

பாணர், பறையர், கடம்பர்களைப் போல, துடியர்கள் இசைவாணர்களாகக் கருதப்பட்டனர். இதனை,

“துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பனென்று

இந்நான்கல்லது குடியுமில்லை” (புறநா. 335: 7-8)

என்பர் மாங்குடிக்கிழார். ஆநிறை கொள்வோரோ, மீட்போரோ துடி கொட்டுதல் மரபாகும். இதனை,

“மறங்கடை கூட்டிய துடிநிலை” (தொல்.: 1005)

என்பர் தொல்காப்பியர்.

வில்லையுடைய வேடர்கள் கள்ளுண்டு களித்திருக்கும் போது துடி
கொட்டி மகிழ்ந்திருந்தனர். இதனை,

“வில்லோர் குறும்பில் ததும்பும்

வல்வாய்க் கடுந்துடிப் பாணி” (அகநா. 261: 14-15)

என்பர் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

துடியின் ஒலி பேராந்தை ஒலிபோல இருந்ததால் அதனை,
'துடிக்குடிஞை' ⁽⁷⁸⁾ என்பர் முடத்தாமக் கண்ணியார். வேடர்கள்
துடியொலித்துத் தொழில் செய்தமையை, 'துடிபடக்குழீஇ' ⁽⁷⁹⁾ என்று
கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் குறிப்பிடுவர்.

வில்லுடைய வீரர்கள் பகைவர் நிரைகளைக் கவரும்போது
துடியொலி எழுப்பியதை,

“ஆகொள் பூசலிற் பாடு சிறந்தெறியும்

பெருந்துடி” (அகநா. 372: 11-12)

என்பர் பரணர். துடியொலியை 'ஒல்' ⁽⁸⁰⁾ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லாலும்
'சிலைக்கும்' ⁽⁸¹⁾ என்ற இசைக்குறிப்புச் சொல்லாலும் சங்கப்பாடல்கள்
சுட்டுகின்றன. துடியின் கடுமையான பேரொலியை, 'கறங்க,' ⁽⁸²⁾
'கடுந்துடி,' ⁽⁸³⁾ 'கடுந்துடிப்பாணி,' ⁽⁸⁴⁾ 'கடுந்துடி ஆர்ப்பின்,' ⁽⁸⁵⁾ 'கடுந்துடி
தூங்கும்,' ⁽⁸⁶⁾ 'துடிபட,' ⁽⁸⁷⁾ 'துடிச்சீர்,' ⁽⁸⁸⁾ 'துடியெறியும்' ⁽⁸⁹⁾ எனவும்
குறிப்பிடுவர். களவுக்காலத்தில் நிகழும் அலரின் ஒலி துடிஒலி போல
இருந்ததை,

“பூசல் துடியின் புணர்பு மீரிந்திசைப்ப” (அகநா. 62-7)

என்பர் பரணர். துடிகொட்டிக்கொண்டு வீரர்களைப் போருக்கு அழைத்ததை,

“துடியன் வந்தென”⁽⁹⁰⁾

என்று ஒளவையார் சுட்டுவர்.

முழுவின் ஒலி

பண்டைத் தமிழர்களால் மிகவும் பயன்படுத்தப் பெற்ற தோற்கருவிகளுள் ஒன்று முழவு. “முழவு என்ற சொல் தோற்கருவிகளில் ஒரு வகையைக் குறிப்பதாக இருந்தாலும் தோற்கருவிகள் எல்லாவற்றையும் குறிக்கும் பொதுப்பெயராகவும் இருந்தது”⁽⁹¹⁾ என்பர் ஆளவந்தார். “இக்காலத்தில் இக்கருவியை மத்தளம் என்றழைப்பர்.”⁽⁹²⁾

முழவை ஊர் விழாக்களிலும், மணவிழாக்களிலும் மங்கல இசையாக இசைத்தனர். மணவிழாவில் முழவிசைத்ததை,

“படுமண முழிவாடு பருஉப்பணை இமிழ” (அகநா. 136: 7)

என்பது உணர்த்தும். அழைப்பது போன்று இசைக்கும் முழவொலியை,

“இமிழ்கண் முழுவின் இன்சீர் அவர்மனைப்

பயிர்வன போல வந்திசைப்ப” (அகநா 66: 22-23)

என்பர் சொல்லுர்க் கோசனார். “முழுவின் ஒலியை, முழவு கண்ணிகுப்ப”⁽⁹³⁾, “முழவு முகம்புலரா”⁽⁹⁴⁾, “முழவு கண்புலரா விழவு”⁽⁹⁵⁾, “இசைமுழுவ”⁽⁹⁶⁾, “முழவு புணர்ந்திசைப்ப”⁽⁹⁷⁾ எனவரும் சொற்கள் நன்கு

விளக்கும். வயிரியர் முழுவதிர இசைத்ததை,

“புலம்புரி வயிரியர் நலம்புரி முழுவின்

மண்ணார் கண்ணின் அதிரும்” (நற். 100: 10-11)

என்றுரைப்பர் பரணர்.

முழுவின் இனிய ஒலியை, ‘முழவிமிழ்’⁽⁹⁸⁾, ‘முழவினிசை,’⁽⁹⁹⁾
‘படுமுழாவோர்க்கும்,’⁽¹⁰⁰⁾ ‘முழவுப்பனைமுரல்,’⁽¹⁰¹⁾ ‘முழுவதிர,’⁽¹⁰²⁾
‘இயம்ப,’⁽¹⁰³⁾ ‘மண்ஆர் முழவு,’⁽¹⁰⁴⁾ ‘துஞ்சா முழவு,’⁽¹⁰⁵⁾ ‘முழவிமிழும்,’⁽¹⁰⁶⁾
‘முழவு துயிலறியா’⁽¹⁰⁷⁾ எனவும் சங்கப் பாடல்கள் இயம்புகின்றன.

தண்ணுமை ஒலி

தண்ணுமை என்னும் தோற்கருவி, “இரண்டு தலையும் குவிந்துள்ள
நீண்ட உடலினையுமுடையது, தோலால் போர்த்தப்பட்டது. ஒரு
முகத்தைத் தாழச் செய்து உயர்ந்த மற்றொரு முகத்தின் இரண்டு
கடிப்புகளால் தாக்கி ஒலித்து முழக்கப்படுவது”⁽¹⁰⁸⁾ என்பர் ஆர்.
ஆளவந்தார். நெல்லரியும் உழவர்கள் தண்ணுமை முழக்கியதை,

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇச்

செங்கண் எருமை இனம்பிரி ஒருத்தல்”(மலைபடு 471:72)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். இதில் தண்ணுமை ஒலிக்கு எருமை
அஞ்சியமை சுட்டப்பட்டுள்ளது.

நெல்லரியும் உழவர்கள் முழக்கிய தண்ணுமை ஒலிக்கு அஞ்சிப்
புள்ளினம் சென்றதை,

“வெண்ணெல் அரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுமை

பன்மலர் பொய்கைப் படுபுள் ளோப்பும்” (அகநா. 204:10-11)

என்பர் மதுரைக் காமக்கணி நப்பாலத்தனார். இதனையே,

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇ

பழனப் பல்புள் இரிய” (நற். 350: 1-2)

என்பர் பரணர். இனிய தண்ணுமை ஒலியை, ‘இசைக்கும்,’⁽¹⁰⁹⁾ ‘சிலைப்ப,’⁽¹¹⁰⁾ ‘ததும்பும்,’⁽¹¹¹⁾ ‘பாணி,’⁽¹¹²⁾ ‘இரங்கு,’⁽¹¹³⁾ ‘தழங்குருரல்’⁽¹¹⁴⁾ போன்ற சொற்கள் சுட்டுகின்றன. பகைப்படையினர் எழுப்பிய தண்ணுமை ஒலியை,

“மிளைவந்து பெயரும் தண்ணுமைக் குரலே” (குறுந். 390: 5)

என்பர் உறையூர் முதுகொற்றனார். இனிய குரலை உடைய தண்ணுமை போர்க்களத்தில் முழக்கப்பட்டது. அவ்விசை முழக்கத்தைக் கேட்டுப் போர்வீரர்கள் வீறுகொண்டு வெற்றி வேட்கையுடன் போராடியுள்ளனர். இதனை,

“மறப்படை நுவலும் அரிக்குரல் தண்ணுமை

இன்னிசை கேட்ட துன்னரு மறவர்

வெற்றிதரு வேட்கையர்” (புறநா. 270: 8-10)

என்பர் கழாத்தலையார். இதில் தண்ணுமை ஒலி போரில் வீரர்களுக்கு ஊக்கமளிக்க இசைத்தமை சுட்டப்பட்டுள்ளது.

காற்று மோதுவதால் எழும் தண்ணுமை ஒலியைக் கேட்டு வீரர்கள் அவ்வொலி போரின் அழைப்பு எனக் கருதுவதை,

“பொதுவில் தூங்கும் விசியுறு தண்ணுமை

வளிபொரு தெண்கண் கேட்பின்

அது போர் என்னும் என்ஐயும் உளனே” (புறநா. 89: 7-9)

என்பர் ஓளவையார். இதிலிருந்து தண்ணுமை ஒலி புறவாழ்வில் மிகவும் இயைபுற்று இருந்தது என்பது புலனாகிறது. வீரர்கள் இசைத்த தண்ணுமை ஒலிக்கு அஞ்சி எருவைச் சேவல் வேறிடம் சென்றதை,

“சிறுகுடி மறவர் சேக்கோல் தண்ணுமைக்கு

எருவைச் சேவல் இருஞ்சிறை பெயர்க்கும்” (அகநா. 297: 16-17)

என்பர் மதுரை மருதனிளநாகனார். மேலும் தண்ணுமை ஒலியை, ‘ஆர்ப்பெழுந்து நுவல,’⁽¹¹⁵⁾ ‘அறையும்’⁽¹¹⁶⁾ எனவும் சங்கப்பாடல்கள் இயம்புகின்றன.

கிணை ஒலி

கிணை இழுத்துக் கட்டப்பட்ட வாரை உடையது. குறுங்கம்புகளால் அடித்து இயக்கப்படுவது. தெளிந்த ஒலியெழுப்பும் கிணையை இசைத்துப் பாணர்கள் பாடுவர். இதனை,

“விசிர்ணித்து யாத்த அரிகோற் றெண்கிணை

இன்குரல் அகவுநர் இரப்பின் நாடொறும்” (அகநா. 249: 3-4)

என்பர் நக்கீரர். இதில் கிணையின் அமைப்பும் அதன் இனிய ஒலியும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. கிணை சங்ககாலத்தில் பெரிதும் பயன்பட்ட இசைக் கருவியாகும். அதை இசைப்போர் கிணையர் எனப்பட்டனர். கிணையை அதிரும்படி ஒலி எழுப்புவர். இதனை,

“அங்கண் மாக்கிணை அதிரவொற்ற” (புறநா. 373: 31)

என்பர் கோவூர்க்கிழார்.

கிணையின் இனிய ஒலியை, ‘கறங்க,’⁽¹¹⁷⁾ ‘பாடின் தெண்கிணை கறங்க,’⁽¹¹⁸⁾ ‘தெண்கிணை’⁽¹¹⁹⁾ எனவரும் ஒலிக்குறிப்புகள் சுட்டுகின்றன.

வஞ்சிப்பாட்டுக்குக் கிணை துணையாக இருந்ததை,

“அரிகூடு மாக்கிணை இரிய வெற்றி

எஞ்சா மரமீன் வஞ்சி பாட” (புறநா.378: 8-9)

என்னும் அடிகள் விளக்குகின்றன. கலைஞர்கள் கிணையிசைத்துப் பொருள்கள் வேண்டியதை,

“பதலைப்பாணிப் பரிசிலர்” (குறுந். 59: 1)

என்பர் மோசிகீரனார். மன்னர்கள் கிணையிசையை விரும்பிக் கேட்டனர். இதனை,

“கேட்போன் எந்தையென் றெண்கிணைக்குரலே” (புறநா. 400: 8)

என்ற அடி விளக்கும்.

போர்க்களத்தில் கிணையர் தம் கிணையைத் தட்டி இசைப்பர். இவ்விசை கேட்டுப் பகைவர் அஞ்சி நடுங்குவர். இதனை,

“பாடின தெண்கிணை பாடு கேட்டு அஞ்சிய

போரடு தானை” (அகநா. 226: 15-16)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். இதில் கிணையொலி பகைவர் அஞ்சக் காரணமானது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இனிய கிணைஒலியைக் கலைமான் கேட்டு இன்புற்றதை,

“தெண்கண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப ஒற்றி

இருங்கலை ஓர்ப்ப இசைஇ” (புறநா.374: 6-7)

என்பர் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார். கிணையைக் கோல் கொண்டு அடிப்பதால் எழும் ஒலியை,

“நுண்கோல் சிறு கிணை சிலம்ப ஒற்றி” (புறநா.383: 3)

என்பர் மாறோக்கத்து நப்பசலையார். பெரிய கிணை எழுப்பிய தெளிவான ஒலியை, ‘தெண்கண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப’⁽¹²⁰⁾ என்பர் கபிலர். மேலும் ‘மதிபுரை மாக்கிணை தெளிர்ப்ப’⁽¹²¹⁾ ‘ஒருகண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப’⁽¹²²⁾ எனவும் கிணையொலி சுட்டப்படுகிறது. இதில் தெண்கண் என்பது தெளிவான ஒலியைக் குறிக்கும் சொல்லாகவும் தெளிர்ப்ப என்பது இனிய ஒலியைச் சுட்டுவதாகவும் உள்ளன.

தடாரியின் ஒலி

தடாரிப் பறை துண்டித்த வார்களால் கட்டப்பட்டது. அதன் புறப்பகுதி சிதர்ப்புடன் காணப்படும். தடாரியின் அடிக்கும்பகுதி தோலால் ஆனது. இப்பகுதியில் விரலால் தட்டும்போது ஒலி எழும். இதனை,

“சிதாஅர் வள்மிற் சிதர்ப்புறத் தடாரி

ஊன்ககிர் வலந்த தெண்கண் ஒற்றி

விரல்விசை தவிர்க்கும் அரலையில் பாணி” (புறநா. 381: 12-14)

என்பர் நன்னாகனார்.

தடாரி அரித்தல் போன்று ஒலி எழுப்ப வல்லது. அதனால் அவ்வொலியை, ‘அரிசுரந்தடாரி’⁽¹²³⁾ என்று நான்கு பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

“தடாரி இசை நூலில் மென்மைக் கருவி வகையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.”⁽¹²⁴⁾ என்பர் மு.வளர்மதி. மன்னனின் அரண்மனை வாயிலில் பொருநன் தடாரிப் பறையில் இரட்டைத் தாளமிசைத்துப் பாடியதை,

“கைக்கசடிருந்த வென்கண்ணகன் தடாரி

இருசீர்ப் பாணிக் கேற்ப” (பொருநர். 70:72)

என்பர் முடத்தாமக் கண்ணியர். தெய்வங்கள் மகிழ, தடாரி இயக்கி
ஒலிசெய்தலைக் 'கடவுட் கடன்'⁽¹²⁵⁾ என்றழைத்தனர். கலைஞர்கள்
தடாரியைத் தட்டிச் சுவையூட்டிப் பாடுவதை,

“அரிக்குரல் தடாரி உருப்ப ஒற்றிப்

பாடிவந்திசின் பெரும பாடொன்று” (புறநா. 369: 21-22)

என்ற அடிகள் விளக்கும்.

ஆகுளியின் ஒலி

இது ஒரு தோற்கருவியாகும். பிற இசைக் கருவிகளுடன் ஆகுளி
இசைக்கப்படும். மலைபடுகடாமில்,

“விண்ணதிர் இமிழிசை கடுப்பப் பண்ணமைத்துத்

திண்வார் விசித்த முழுவொடு ஆகுளி” (மலைபடு. 2-3)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். விண்ணதிர முழங்கும் முழவு இசைக்குத்
துணையிசையாக ஆகுளி பயன்பட்டமை இதனால் புலனாகிறது.
ஆகுளியின் ஒலியைப் பெருங்கௌசிகனார், பேராந்தையின் ஒலியோடு
ஒப்பிட்டு,

“விரலுன்று படுகண் ஆகுளி கடுப்பக்

குடிசை இரட்டும் நெடுமலை அடுக்கத்து” (மலைபடு. 140-141)

என உரைப்பார். விரலுன்று என்று கூறியிருப்பதால் இக்கருவி விரலால்
தட்டி ஒலி எழுப்பப்படும் என்பது புலனாகிறது. பிற இசைக்கருவிகளோடு
ஒன்றி ஆகுளி இசைக்கப்பட்டதை,

“குரல்புணர் நல்யாழ் முழுவொடு ஒன்றி

நுண்நீராகுளி இரட்டப் பலவுடன்” (மதுரைக். 605-606)

என்பர் மாங்குடி மருதனார். ஆகுளியின் அதிர்வொலி,

“அகன்கண் அதிர ஆகுளி தொடலின்” (புறநா. 371: 18)

என்று சுட்டப்படுகிறது.

எல்லரி ஒலி

இது ஒரு தோற்கருவியாகும். சல்லி என்றும் இக்கருவியைக் கூறுவர். எல்லரியின் ஒலியை,

கடிகவர்பு ஒலிக்கும் வல்வாயெல்லரி (மலைபடு. 10)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். கடிகவர்பு என்ற சொல் விரைவாக விட்டுவிட்டு ஒலிப்பதைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

சல்லரி ஒலி

சல் சல் என்று ஒலி எழுவதால் இதனைச் சல்லரி என்றழைத்தனர். “இது தோலால் முடிய ஒருமுகப்பறை. இதன் ஒருவாய் திறந்தபடி அமைக்கப்பட்டிருக்கும். உள்ளங்கையாலும் நுனிவிரல்களாலும், தாக்கப்பட்டு முழக்கப்படும்”⁽¹²⁶⁾ என்பர் மு.வளர்மதி. அதியன் விண்ணத்தனார் சல்லரியைச் சில்லரி என வழங்குவர். சிறிய அளவில் வட்டவடிவ அமைப்புடன் காணப்பட்டதால் இதனைச் சில்லரி எனவும் வழங்கினர். இதன் ஒலி தேரையின் ஒலிபோல இருந்ததை,

“தேரை ஒலியின் மாணச் சீர்அமைத்துச்

சில்அரி கறங்கும் சிறுபல் லியத்தொடு” (அகநா. 301:19-20)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்தும்.

பதலை ஒலி

இது தாளவிசைக் கருவிகளுள் ஒன்றாகும். 'பதலை என்பது ஒருபக்கத்தில் மட்டும் அடித்து இசைக்கப்படும் ஒருவகைத் தாளவிசைக் கருவி'⁽¹²⁷⁾ என்பர் ஏ.என்.பெருமாள். பதலையை,

“நொடிதரு பாணிய பதலை” (மலைபடு.11)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். 'நொடி' என்ற சொல் கண் இமைக்கும் நேரத்தையும், கைநொடிக்கும் நேரத்தையும் குறிப்பிடுவதாகும். 'பாணி' என்ற சொல் இசை, காலம், தாளம் என்ற பொருளுடையதாகும். இதிலிருந்து பதலை விரைவாக ஒலி எழுப்பும் இசைக்கருவி என்பது விளங்கும்.

மகுளியின் ஒலி (உருள்துடி)

இது இருமுகப்பறை வகையைச் சேர்ந்தது. உருள்துடி என்ற பெயருடைய இவ்விசைக் கருவியை, 'கடிப்பு உருள்கின்ற இழுகுப்பறை'⁽¹²⁸⁾ என்பர் இரா.செயபால். மகுளி என்பது ஒசையைக் குறிப்பதாகும். ஒசைச் சிறப்பினைக் கருதி மகுளி என்ற பெயர் அவ்விசைக் கருவியையும் குறிப்பதாயிற்று. இதன் ஒலியைப் பேராந்தையின் ஒலியோடு ஒப்பிட்டு,

“உருள்துடி மகுளியின் பொருள்தெரிந்து இசைக்கும்

கடுங்குரல் குடிஞைய நெடும்பெருங் குன்றம்” (அகநா.19:4-5)

என்பர் பொருந்தில் இளங்கீரனார்.

திசை மயக்கம் தீர்க்கும் இசை

சங்க காலத்தில் காடும், மலையும் மிகுந்திருந்தது. செறிந்த காடுகளில் செல்வோர் சிலநேரம் திசைமயக்கமுறுவர். அவ்வாறு திசைமயக்கமுற்ற வேலையில் வலிமையான இசையெழுப்பும் தோற்கருவிகளை இசைப்பது மரபாகும். இங்ஙனம் ஒலி செய்தால் கானவர்கள் வந்து காப்பாற்றுவர். இதனை,

“குறவரு மருளுந் குன்றத்துப் படினே

அகன்கட் பாறைத் துவன்றிக் கல்லென

இயங்க லோம்பீநும் இயங்கள் தொடுமின்” (மலைபடு.275:77)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார்.

துளைக் கருவிகள்

குழல் ஒலி

துளையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமையும் இசைக்கருவிகள் துளைக்கருவிகள் எனப்படும். சங்க காலத்தில் குழல், சங்கு, தூம்பு, கோடு, வயிர் ஆகிய இசைக்கருவிகள் துளைக் கருவிகளாக இசைக்கப்பட்டன. இவற்றின் ஒலிகளைச் சங்கப்புவர்கள் சுட்டியுள்ளனர்.

துளைக் கருவிகளில் பழங்கால மக்களால் பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டது குழலாகும். சங்ககாலத்தில் மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட குழல்களே அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்டன. மூங்கிலை, வெதிர், அமை, வங்கியம், கழை எனச் சங்கப்பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

மூங்கில் மரத்தில் வண்டு செய்த துளையில் காற்று நுழைவதால் இனிய ஒலி எழுந்தது. இதைக் கண்ட மனிதன் செயற்கையாக மூங்கிலைத் தீயால் சுட்டுத் துளை ஏற்படுத்திக் குழலைச் செய்தான். இதனை,

“செந்தீத் தொட்ட கருந்துளைக் குழலின்” (பெரும்பாண் 179)

என்பர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார். குழலால் ஆம்பல் என்னும் பண்ணிசைத்ததை,

“ஆம்பல் குழலால் பயிர் பயிர்” (கலித்.108: 62)

“கோவலர் ஆம்பல்” (அகநா.214: 12)

“தீங்குழல் ஆம்பலின் இனிய இமீரும்” (ஐங்.215: 4)

“ஆம்பலங் குழலின் ஏங்கி” (நற்.113: 11)

“ஆம்பல் ஊதி” (புறநா.281: 4)

எனவரும் அடிகள் விளக்குகின்றன. மலைப் பொழுதில் ஆநிறைகளின் மணியொலி, கோவலர்களின் குழலோசையோடு ஒன்றி இசைத்ததை,

“நல்லான் மாசில் தெண்மணி”

கொடுங்கோற் கோவலர் குழலோடு ஒன்றி

ஐதுவந்து இசைக்கும் அருளில் மாலை” (நற். 69: 6-9)

என்பர் சேகம்பூதனார்.

மூங்கிலிடத்து வண்டுகள் துளைத்த அழகிய, குறுகிய துளைகளின் வழியே கோடைக்காற்றுப் புகுந்து வருவதால் எழும் ஓசையானது ஆயர்களின் குழலோசை போல இருந்ததை,

“புதல்இவர் ஆடுஅமை, தும்பி, குயின்ற

அகலா அம்துளை, கோடை முகத்தலின்

ஆய்குழற் பாணியின் ஐது வந்திசைக்கும்” (அகநா.225: 5-8)

என்று எயினந்தைமகனார் இளங்கீரனார் சுட்டுவர்.

கோவலரின் இனிய குழலொலியை “தீங்குழல்”⁽¹²⁹⁾ என இருபாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

இசையறிவு இல்லாத கோவலர்கள் ஊதும் இனிய குழலோசைக்கு மயங்கி அவ்விசையைக் கேட்டு மான் இன்புற்றமையை,

“பல்ஆன் கோவலர் கல்லாது ஊதும்

சிறுவெதிர் தீங்குழற் புலம்புகொள் தெள்விளி

மெல்கிடு மடமரை ஓர்க்கும் அத்தம்” (அகநா.399: 11-15)

என உரைக்கிறது அகநானூறு. குழலிசையை நன்னிமித்தமாகக் கொண்டமையை,

“மணிமாலை ஊதும் குழல்” (கலித்.101: 35)

என்ற அடி குறிப்பிடும். கோவலர் இசைக்கும் தனித்த குழலோசை ‘தை’ என ஒலித்ததை,

“தையெனக் கோவலர் தனிக் குழலிசை” (கலித்.118: 13)

என்ற அடி விளக்கும். யாழிசை போல, குழலின் ஒலி இருந்தமையை,

“நரம்பின் தீங்குரல் நிறுக்கும் குழல்” (கலித்.33: 22)

என்று கலித்தொகை குறிப்பிடும். குழலின் இனிய ஒலியை, “இமிர”⁽¹³⁰⁾

“இமிழிசை”(131) “இமிர்பு”(132) “பாணி”(133) எனவும் சங்கப்பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. கோவலர் குழலால் பாலைப் பண்ணிசைத்ததை,

“செந்தீத்தொட்ட கருந்துளைக் குழலின்

இன்றீம் பாலை” (பெரும்பாண்.179-180)

என்பர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்.

ஆடுமகள் பல இசைக்கருவிகளோடு குழலும் ஒலிக்கக் கயிற்றில் நடந்ததை,

“கழைபாடு இரங்க பல்லியங் கறங்க

ஆடுமகள் நடந்த கொடும்புரி நோன்கயிற்று” (நற்.95: 1-2)

என்பர் கொட்டம்பலவனார். பல இசைக் கருவிகளோடு குழலிசைத்தமையை,

“ஒத்தகுழலின் ஒலி எழ முழவிமிழ்

மத்தரி தடாரி தண்ணுமை மகுளி

ஒத்தளந்து சீர் தூக்கி” (பரி.12: 40-42)

என்ற அடிகள் விளக்கும்.

குழலால் செவ்வழிப்பண் இசைக்கப்பட்டதை, “செவ்வழி யாழ் இசை நிற்ப”(134) என்பது சுட்டும். கொன்றையங் குழலின் இனிய ஒலியை

“கொன்றைத் தீங்குழல் முரற்சியர்” (கலித்.106: 3)

“கொன்றையங் குழலர் மீன்றைத் தூங்க” (அகநா.54: 11)

“கொன்றையந் தீங்குழல் மன்று தோறியம்ப” (நற்.364: 10)

என வரும் அடிகள் விளக்கும். கொன்றை என்பது ஒரு பன் வகையாகும்.

சங்கின் ஒலி

சங்கு ஓர் கடல்வாழ் உயிரியாகும். இதனைப் பணிலம், வளை, வலம்புரி எனவும் அழைப்பர். “உயிரற்ற சங்கு கடற்பாறையில் அடிபட்டு முனைமுறிந்து துளையுடன் கரையில் ஒதுங்க வாய்ப்புண்டு. அந்தத் துளையின் வழியாக காற்றுப் புகுந்து ஒலி எழுப்புவதைக் கண்ட மனிதன் அதனை எடுத்து ஊதியிருக்கலாம். அதன் ஒலியில் சுவை இருக்கக் கண்டு அதனை ஒரு இசைக்கருவியாக மதித்து இருக்கலாம்”⁽¹³⁵⁾ என்பர் ஏ.என்.பெருமாள்.

சங்ககால மக்கள் சங்கொலியை மங்கலமாகக் கருதினர். வழிபாட்டு இசைக் கருவிகளில் ஒன்றாகச் சங்கொலி இருந்ததை,

“அந்தரப் பல்லியங் கறங்க திண்காழ்

வயிரெழுந்து இசைப்ப வால்வளை ஞரல” (திருமுருகு. 119-120)

என்பர் நக்கீரர். சங்கின் ஒலியை,

“வளை ஞரல” (பதிற்.30: 6)

“வளை ஞரலும்” (பதிற்.51: 14)

“நனிமுரல் வளை” (பரி.2: 40)

எனச் சங்கப்பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. சங்குகள் புறஒலிகளை எதிரொலிக்கும் இயல்புடையனவாகும். பரதவர்கள் சுறா மீனுக்கு அஞ்சாது கடலுள் முழுகி எடுத்த சங்கு பரதவர்களின் ஒலியை ஏற்று ஒலித்ததை,

“இலங்கிரும் பரம்பின் எறிகுறா நீக்கி

வலம்புரி முழுகிய வான்திமிற் பரதவர்

ஒலிதலைப் பணிலம் ஆர்ப்பக் கல்லெனக்

கலிகெழு கொற்கை” (அகநா.350: 10-13)

என்பர் சேந்தங் கண்ணனார். சங்கின் ஆரவார ஒலியை, “பணிலம் ஆர்ப்ப”⁽¹³⁶⁾ என்பர் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ. வலம்புரிச் சங்கின் ஒலியை “வலம்புரி ஆர்ப்ப”⁽¹³⁷⁾ என்று இருபாடல்கள் சுட்டுகின்றன. சங்கின் ஒலியை, “தெளிர்ப்ப,”⁽¹³⁸⁾ “ஆர்ப்ப,”⁽¹³⁹⁾ “துவைப்ப”⁽¹⁴⁰⁾ எனவும் சங்கப்புவலவர்கள் சுட்டுவர்.

தூம்பின் ஒலி

தூம்பு மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட இசைக் கருவியாகும். குழலைவிடப் பெரிதாக இருந்த தூம்பைத் துளையிட்டு இசைத்தனர். இதனைப் பெருவங்கியம் என்றும் அழைத்தனர். மூங்கிற் கணுவை அறுத்துத் தூம்பு செய்தமையை,

“கண்ணறுத்து இயற்றிய தூம்பொடு” (பதிற்.41: 4)

என்ற அடி விளக்கும். தூம்பில் துளையிருப்பதை,

“விரல்செறி தூம்பின் விடுதுளைக்கேற்ப” (பரி.21: 33)

எனப் பரிபாடல் குறிப்பிடுகிறது. தூம்பின் ஒலி களிற்று பிளிறுதலை ஒத்து இருந்தமையால் அதனை,

“கண்ணிடை விடுத்த களிற்றுவிர்த் தூம்பின்” (மலைபடு.6)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். களிறின் ஒலி தூம்பு ஒலி போல இருந்ததை,

“ஒய்களிறு எடுத்த நோயுடை நெடுங்கை

தொகுசொற் கோடியர் தூம்பினுயிர்க்கும்” (அகநா.111: 7-8)

என்பர் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ. கலைமான்களின் மெல்லிய
ஒலியைத் தூம்பின் ஒலியோடு ஒப்பிட்டு,

“கணக்கலை இருக்கும் கடுங்குரல் தூம்பொடு” (அகநா.82: 5)

என்பர் கபிலர். தூம்பின் இனிய ஒலியை,

“இனிபயிர் இமீரும் குறும்பரந் தூம்பு” (மலைபடு.7)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார்.

கோடிண் ஒலி

கோடு ‘மரத்தாலான’⁽¹⁴¹⁾ இசைக்கருவியாகும். இதை இசைத்தோர்
கோடியர் எனப்பட்டனர். துன்பம் நிறைந்த காட்டில் இரவச்சம் நீங்க,
காடு நீங்கியதும் கோடு என்ற ஊதுகொம்பால் ஊது எனத் தலைவி
தலைவனிடம் கூறுகிறாள். இதனை,

“வேய்பயில் அழுவத்துப் பிரிந்தநின்

ஆய்பயிர் குறிநிலை கொண்ட கோடே” (அகநா.318: 14-15)

என்பர் கபிலர்.

கோவலர்கள் தம் ஆநிரைகளைக் கோடு என்ற இசைக்கருவியை
ஊதித் தம் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்ததை,

“பாடிண் தெண்மணி பயங்கெழு பெருநிரை

வாடுபுனல் புக்கென கோடுதுவைத்து அகற்றி” (அகநா.399: 8-9)

என்றுரைப்பர் எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார். வேட்டையாடுதலில்
கோடு பயன்பட்டமையை,

“கோடு துவையாக் கோள்வாய் நாயொடு” (நற்.276: 1)

என்பர் தொல்கபிலர்.

போரில் கோடு பயன்பட்டமையை,

“கோடு முழங்கும் இமிழ்சை எடுப்பும்” (பதிற்.50: 25)

என்பது சுட்டும்.

வயிரியின் ஒலி

வயிர் ஒரு துளைக் கருவியாகும். இதனை ‘மரத்தால் செய்தனர்.’⁽¹⁴²⁾ திருமுருகாற்றுப்படையில்,

“திண்காழ் வயிரெழுந்திசைப்ப” (திருமுருகு.119: 120)

என்பர் நக்கீரர். இதில் காழ்ப்பேறிய வைரமரத்தால் ஆன கொம்பால் வயிர் செய்யப்பட்டமை புலனாகிறது. ஆடுகளத்தில் வயிர் இசைத்தல் மரபாக இருந்ததை,

“ஆடுகள வயிரின் இனியவாக” (அக.378: 8)

என்பர் காவட்டனார்.

வயிரின் இனிய ஒலியை, ‘ஆர்ப்ப’⁽¹⁴³⁾ என மூன்று பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. வயிர் என்ற இசைக் கருவியின் ஒலியை, ‘அன்றில்’⁽¹⁴⁴⁾ ‘மயில்,’⁽¹⁴⁵⁾ ‘நாரை,’⁽¹⁴⁶⁾ ‘கிளி’⁽¹⁴⁷⁾ ஆகிய புள்ளினங்களின் ஒலியோடு சங்கப்புலவர்கள் ஒப்புமைப்படுத்தியுள்ளனர்.

நரம்புக்கருவிகள்

நரம்புக் கருவிகளுள் முதன்மையானது யாழ். சங்ககாலத்தில் வில்யாழ், சீறியாழ், பேரியாழ் என மூவகை யாழ்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன. வில்யாழ் இயற்கையிலிருந்து மனிதன் பெற்ற யாழாகும். மூல்லை நிலத்து இடையன் ஆநிரை மேய்க்கும் போது குழலில் பாலைப் பண்ணிசைக்கிறான். இரவில் வில்யாழில் குறிஞ்சிப்பண் இசைக்கிறான்.

இதனை,

“செந்தீத்தொட்ட கருந்துளைக் குழலின்

இன்தீம் பாலை முனையாற் குமிழின்

புழற்கோட்டுத் தொடுத்த மரல்புரிநரம்பின்

விய்யாழிசைக்கும் விரலெறிக் குறிஞ்சிப்

பல்காற் பறவை கிளை செத்தோர்க்கும்” (பெரும்பாண்.179:180)

என்ற பாடலடி விளக்கும். இதில் குழல்,யாழ் என்ற இரு கருவிகளின் தோற்றம் சுட்டப்படுகிறது. “யாழுக்கு உரிய இரு உறுப்புக்கள் இங்கு கூறப்பட்டுள்ளன. ஒன்று வில்லாக வளைத்துக் கட்டப்படும் குமிழின் கொம்பு; மற்றொன்று அக்கொம்பினை, வளைத்துக் கட்டப்படும் மரல்கயிறு. மரல் என்பது மருள் எனப்படும் கற்றாழை இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவகைப் பூண்டுப் புல்லாகும். இதன் மடலிலுள்ள நாரிலிருந்து வலுவான மெல்லிய கயிறுகளைத் திரிக்கிறார்கள். இதன் மடலினை நீரில் சில நாட்கள் ஊற வைக்க, அழுகி பதமாகிவிடும். அதன்பின் அவற்றிலுள்ள நாரை எடுத்துக் கயிறாகத் திரிக்கின்றனர். இக்கயிறுகள் மிகவும் வலுவாக இருப்பதினால் இதனை விற்களுக்கு நாணாகக் கட்டுகின்றனர். வில்லிலே நாணாகக் கட்டப்பட்ட இம் மரல் கயிற்றை நாம் விரலில் தெரித்தால் இனிய ஒலி எழும்”(148) என்பர் தனபாண்டியன்.

விய்யாழின் இசைத் தன்மையை, “வண்டின் இமிர்தல், சேய்மையிலுள்ளோர் செவிப்படாது, அண்மையில் உள்ளோர்க்கு மாத்திரம் புலப்படுதல் போல, விய்யாழ் இசையும் மெல்லென்ற முரற்சியாய் அண்மையில் உள்ளோர்க்கு மாத்திரம் புலப்படுவது. இதற்குக் காரணம்

எதுவெனில் உள்ளே துளையுடைய குமிழங்கொம்பு, வில்யாழிலே பத்தராகவும் கோடாகவும் அமைந்து நின்றதாதலின், ஒலி பங்குதற்கு இடமில்லாது போய்விட்டது. பத்தரென்னும் உறுப்புத் தனியாக அமைந்து அளவில் பெரிதாகுமிடத்து, ஒலி பல்கும். முதலிலே வில்யாழிற்குப் பயன்பட்ட குமிழங்கொம்பு இனிய இசை பிறத்தற்கு இடமாயிருத்தலினைக் கண்ட இசைக் கருவியாளர்கள் பத்தர் செய்வதற்கு அம்மரமே தகுதியுடையதெனக் கொண்டார்கள்”(149) என்பர் விபுலானந்த அடிகள்.

சீறியாழ், பேரியாழ் எனப்பட்ட யாழ்களின் பெயராலேயே அதை இசைத்த கலைஞர்களும் சிறுபாணன், பெரும்பாணன் எனப் பெயர் பெற்றனர். சீறியாழின் இனிய இசை ஒலியைச் சங்கப் பாடல்கள் பலவும் சிறப்பாக இயம்பியுள்ளன. இதனை,

“ஏழ்புணர் சிறப்பின் இன்றொடை சீறியாழ்” (மதுரைக்.559)

“பண்ணமை சீறியாழ்” (பொருநர்.109)

“இம்மென இமீகும்” (நற்.30: 2-3)

“ஆர்ப்ப” (அகநா.331: 11)

“தீந்தொடை சீறியாழ்” (புறநா.285: 3)

“இன்குரல் சீறியாழ்” (நற்.380: 7)

“..... தீந்தொடை

விளரி நரம்பின்நயவரு சீறியாழ்” (அகநா.279: 10-11)

“வரிநவில் பனுவல் புலம்பெயர்ந்து இசைப்ப

படுமலை நின்ற பயன்கெழு சீறியாழ்” (புறநா.135: 6-7)

எனவரும் அடிகள் விளக்குகின்றன.

யாழில் பலவகையான பண்கள் இசைக்கப்படும். இப்பண்கள் செவிக்கு இனிமையாக அமையும். இதனை,

“மருதம் பண்ணிய கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்” (மலைபடு.534: 35)

“..... நல்யாழ்

மருதம் பண்ணி” (மலைபடு.469: 70)

“நைவளம் பழுதிய பாலை” (குறிஞ்சிப்.146)

“செவ்வழி பண்ணி” (மதுரைக்.604-605)

“பையுள் நல்யாழ் செவ்வழி வகுப்ப

ஆருயிர் அணங்குந் தெள்ளிசை” (அகநா.214: 13-14)

“சீறியாழ் செவ்வழி” (புறநா.144: 2, 147: 2, 146: 3)

“செவ்வழி பிறப்ப” (அகநா.314: 11-12)

“பேரியாழ் பாலைபண்ணி” (பதிற்.66: 2)

“படுமலை நின்ற நல்யாழ் வடிநரம்பு” (நற்.139: 4-5)

என்பன உணர்த்தும். மருதம், நைவளம், செவ்வழி, பாலை, படுமலை ஆகிய பண்களைப் பழந்தமிழர் இசைத்தமை இதனால் புலனாகிறது.

ஆறலைத்தலையே தொழிலாகக் கொண்ட கொடிய கள்வர்களையும் மனம் மயங்க வைக்கும் தன்மையுடையது யாழிசை. இதனை,

“ஆறலை கள்வர் படைவிட வருளின்

மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவின் பாலை” (பொருநர்.21-22)

என்பர் முடத்தாமக் கண்ணியர். சீறியாழின் இனிய ஒலியை,

“ஐதமை பாணி வணர் கோட்டுச் சீறியாழ்” (புறநா.302: 5)

“தேந்தீந் தொடைச் சீறியாழ்” (புறநா.70: 1)

என வரும் அடிகள் விளக்கும்.

யாழின் தெளிவான இனிய இசையை, ‘குரல்புணர் நல்யாழ்,’⁽¹⁵⁰⁾ ‘யாழ் முரல,’⁽¹⁵¹⁾ ‘நவின்ற,’⁽¹⁵²⁾ ‘இன்குரல்,’⁽¹⁵³⁾ ‘இன்னிசை நல்யாழ்,’⁽¹⁵⁴⁾ ‘இன்னிசை,’⁽¹⁵⁵⁾ ‘நரம்பிசை,’⁽¹⁵⁶⁾ ‘வடிநரம்பிசைப்ப,’⁽¹⁵⁷⁾ ‘யாழிசை,’⁽¹⁵⁸⁾ ‘இசைக்கும்,’⁽¹⁵⁹⁾ ‘ததும்ப,’⁽¹⁶⁰⁾ ‘இசையும்,’⁽¹⁶¹⁾ ‘நரம்பின் தீங்குரல்,’⁽¹⁶²⁾ ‘யாழின் தீங்குரலெழ,’⁽¹⁶³⁾ ‘யாழினிளி குரல்,’⁽¹⁶⁴⁾ ‘யாழ் இமிழ’⁽¹⁶⁵⁾ போன்ற பல ஒலிக்குறிப்புச்சொற்கள் தெளிவாக எடுத்தியம்புகின்றன.

யாழிசை ஒலியை வண்டினங்களின் ஒலியோடும், விறலியரின் குரலோடும் ஒப்புமைப்படுத்துவர். யாழிசை வண்டினங்களின் ஆர்த்தலுக்குக் கூறுதலை, ‘யாழ்போல வண்டார்க்கும்,’⁽¹⁶⁶⁾ ‘யாழிசை இனவண்டார்ப்ப,’⁽¹⁶⁷⁾ ‘வண்டியாழாக’⁽¹⁶⁸⁾ என்பன நன்குணர்த்தும். யாழொடு ஒன்றிய விறலியின் மிடற்றொலியை,

“நரம்பின் முரலும் நயவரு முரற்சி

விறலியர் வறுங்கைக் குறுந்தொடி செறிப்ப” (மதுரைக்.217: 18)

என்பர் மாங்குடி மருதனார்.

கஞ்சக் கருவியின் ஒலி

சங்க காலத்தில் கஞ்சக் கருவியைப் ‘பாண்டில்’ என்றழைத்தனர். இதை “தாளமிடுவதற்காகப் பயன்படுத்துவர். வட்டவடிவமான இரு வெண்கலக் கருவிகளைத் தட்டித் தாளவிசை ஏற்படுத்துவதைப் பாண்டிலிசையாகக் கருதலாம்”⁽¹⁶⁹⁾ என்பர் ஏ.என்.பெருமாள். “பாண்டில்

தாளம் என்பது உலோகத்தால் செய்யப்பட்ட தகட்டுத் தாளம். பாண்டி என்பது வட்டமான குழி பாண்டி+இல்-பாண்டில் அகன்ற கெட்டியான உலோகத் தகட்டால் வட்டமாகக் செய்து நடுவில் குழியுடையதாய் இருந்தது. இது உருக்கினாலும் செய்யப்பட்டது”⁽¹⁷⁰⁾ என்பர் வீ.ப.க.சுந்தரம். நுட்பமாக உருக்கால் செய்யப்பட்ட பாண்டிலை,

“நுண்ணுருக்குற்ற விளங்கடர் பாண்டில்” (மலைபடு.4)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். பொன்னால் செய்யப்பட்ட கஞ்சக்கருவி மணியோடு ஒலித்ததை,

“இரும்பொலம் பாண்டில் மணியோடு தெளிர்ப்ப” (அகநா.376: 9)

என்பர் பரணர். கஞ்சக்கருவி தனித்து ஒலித்ததை,

“பகர்குழல் பாண்டில் இயம்ப” (பரி.15: 42)

என்பது உணர்த்தும். இதில் குழலோடு பாண்டில் இசைக்கப்பட்டமை சுட்டப்படுகிறது.

இவற்றால் மணி, குழல் போன்ற கருவிகளுடன் பாண்டில் இசைக்கப்பட்டமை புலனாகிறது.

கிளிகடி கருவிகள்

தட்டையின் ஒலி

சங்ககாலத்தில் தட்டை, குளிர், தழல் என்பன புள்ளினங்களைக் கடியும் இசைக் கருவிகளாகப் பயன்பட்டன. “தட்டையைத் தோற்கருவிகளுள் ஒன்றாக”⁽¹⁷¹⁾ ஆளவந்தார் கருதுவர். அதற்குத் தெளிவான சான்றுகள் இல்லை. தட்டை மூங்கிலால் ஆன

இசைக்கருவியாகும். இதனை, “இக்கருவி மூங்கிலைப் பிளந்து
செய்யப்பட்டது. தினைக் கதிர்களைத் தின்னவரும் கிளிகளைப்
புனத்திலிருந்து விரட்டுவதற்கு சங்ககாலத்தில் பயன்பட்டது”⁽¹⁷²⁾ என்பர்
மு.வளர்மதி.

கபிலர் கிளிகடி கருவிகளுள் ஒன்றாகத் தட்டையைச் சுட்டுவர்.
இதனை,

“தழுவும் தட்டையும் குளிரும் பிறவும்

கிளிகடி மரபின” (குறிஞ்சி.43-44)

என்பது உணர்த்தும்.

அகநானூற்றில் தட்டைக்கருவியைச் செய்யும்முறை சிறப்பாகச்
சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“..... நம்மலை

அமைஅறுத்து இயற்றிய வெவ்வாய்த் தட்டையின்

நறுவிரை ஆரம் அறவெறிந்து உழுத

உளைக்குரல் சிறுதினை கவர்தலின் கிளைஅமல்

பெருவரை அடுக்கத்துக் குரீஇ ஓப்” (அகநா.388: 1-5)

என்னும் அடி நன்குணர்த்தும். இதனால் மூங்கிலைப் பிளந்து தட்டை
செய்யப்பட்டமையும் அதனால் புள்ளோப்பியமையும் புலனாகும்.
பறையைப்போல தட்டை ஒலித்ததை,

“..... பகுவாய்த் தேரை

தட்டைப் பறையின் கறங்கு நாடன்” (குறுந்.193: 2-3)

என்பர் அரிசில்கிழார். பிற இசைக்கருவிகளோடு தட்டை ஒலித்ததை,

“நடுவுநின்று இசைக்கும் அரிக்குரல் தட்டை” (மலைபடு.9)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார்.

தட்டையால் புள்ளோப்பிய பொழுது எழும் ஒலியை, ‘புடைப்பி’⁽¹⁷³⁾ எனப் புடைக்கும் போது எழும் ஒலி சுட்டப்படுகிறது. தட்டையைத் தட்டி கிளிகடிவதை, ‘சிறுகிளி கடியும்,’⁽¹⁷⁴⁾ ‘கொடிச்சி அவ்வாய்த் தட்டையொடு’⁽¹⁷⁵⁾ என்பன உணர்த்தும்.

தட்டையின் ஒலி இயவர் இசைக் கருவிகளை இசைக்கும் பொழுது தோன்றும் ஒலிபோல இருந்ததை,

“இயவர் இயந்தொட் டன்ன

கண்விடு புடையூஉத் தட்டை” (மதுரைக்.304-305)

என்பர் மாங்குடி மருதனார். பல ஒலிகளோடு தட்டை ஒலியும் எழுந்தமையை,

“ஒலிகழைத் தட்டை புடையுநர் புனந்தொறும்

கிளிகடி மகளிர் விளிபடு யூசல்” (மலைபடு.328-329)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார்.

குளிர் ஒலி

இது ஒரு கிளிகடி கருவியாகும். இதன் இசைஒலி மிகவும் இனிமையானது. இதனை,

“படுகிளி கடியும் கொடிச்சிகைக் குளிரே

இசையின் இசையா மீன்பாணித்தே

கிளியவள் விளியென விழுவொல்லாவே” (குறுந்.291: 2-3)

என்னும் அடிகள் நன்குணர்த்தும். தினைக் கதிரை உண்ண வரும் புள்ளினங்கள் குளிர் இசைக்கு மயங்கி அங்கேயே தங்கியமை குளிரிசையின் இனிமையைச் சுட்டுவதாக உள்ளது. கொடிச்சி குளிரால் ஒலி எழுப்பிப் புள்ளினங்களைக் கடிந்ததை,

“உண்கிளி கடியும் கொடிச்சி கைக்குளிரே

சிலம்பிற் சிலம்பும் சோலை” (குறுந்.360: 6-7)

என்பர் ஈழத்துப் பூதன்தேவனார். இதில் குளிர் என்ற கருவியின் இசை மலைப்பகுதியெங்கும் ஒலித்தமை சுட்டப்பட்டுள்ளது.

அணிகலன்களால் எழும் ஒலி

சங்க காலத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் பல்வேறு அணிகலன்களை அணிந்திருந்தனர். அவர்கள் இயங்கும்போது அவ்வணிகலன்களும் ஒலித்தன. சங்க இலக்கியத்தில் கிண்கிணி, அரைஞாண்மணி, கழல், சிலம்பு, வளையல், அணிகலன் போன்றவற்றால் எழுந்த ஒலி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கிண்கிணி ஒலி

கிண்கிணி குழந்தைகள் காலில் அணியும் அணிகலனாகும். இதனை,

“அரிபெய் கிண்கிணி யார்ப்பத் தெருவில்

தேர்நடை பயிற்றுந் தேமொழிப் புதல்வன்” (நற்.250-2)

என்பர் நல்வெள்ளையார். இதில் முக்காற் சிறுதேரோட்டும் சிறுவன் காலில் கிண்கிணி ஒலிக்க நடந்தமை சுட்டப்படுகிறது. கிண்கிணியின் இனிய

ஒலியை,

“கிண்கிணி மணித்தாரோடு ஒலித்து ஆர்ப்ப” (கலித்.74: 13)

“அரிபொலி கிண்கிணி யார்ப்போவா” (கலித்.81: 6)

“தேரைவாய்க் கிண்கிணி ஆர்ப்ப” (கலித்.86: 9)

“வார்பொலங் கிண்கிணி ஆர்ப்ப” (கலித்.96: 17)

எனவரும் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இதில் ஆர்ப்ப என்பது கிண்கிணி யோசையைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். கிண்கிணி என்ற காலணியைப் பொன்னால் செய்து அதில் மணியைத்திருக்கும் அக்கால மரபும் இதனால் புலனாகிறது.

அரைஞாண் மணிஒலி

குழந்தைகளின் இடுப்பில் அணியப்படுவது மணி ஆகும். தளர்நடை நடக்கும் புதல்வன் அணிந்த அரைஞாண் மணி எழுப்பிய ஒலியைச் சங்கப்புவார்,

“மாண் தொழில் மாமணி கறங்க” (அகநா.66-10)

என உரைப்பார். ‘மாண் தொழில்’ என்ற சொல் அந்த அரைஞாண் மணியின் தனிச்சிறப்பைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

கழலின் ஒலி

ஆண்கள் காலில் அணியும் அணி கழல் எனப்படும். வீரர்கள் இயங்குவதால் ஒலி எழும். பகை வீரர்களின் கழல் ஒலியை,

“ஓடுகழற் கம்பலை” (புறநா.120: 20)

என்பர் கபிலர். கம்பலை என்ற சொல்லுக்கு ஆரவாரம் என்பது

பொருளாகும். பிற அணிகலன்களில் இருந்து வரும் ஒலிக்கும் இக் கழல் ஒலிக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை இச்சொல் குறிக்கிறது.

சிலம்பின் ஒலி

சிலம்பு ஓர் காலணியாகும். சிலம்பை, நூபுரம், ஞெகிழம், இழை போன்ற பிற பெயர்களாலும் அழைத்தனர். சிலம்பின் உள்ளே மணியிருக்கும். இதனால் நடக்கும் பொழுது ஒலி எழும். இவ்வொலியை,

“இன்மணிச் சிலம்பிற் சின்மொழி” (கலித்.125: 16)

என்பது விளக்கும்.

சிலம்பின் இனிய ஒலியை, ‘ஒலிப்ப,’⁽¹⁷⁶⁾ ‘ஆர்ப்ப,’⁽¹⁷⁷⁾ ‘ஆர்க்கும்,’⁽¹⁷⁸⁾ ‘சிலம்பு’⁽¹⁷⁹⁾ எனப் பல பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. சிலம்பின் ஒலியைச் ‘சிலம்பு நக’⁽¹⁸⁰⁾ என இரு பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. பொன்னாலான சிலம்பில் மணிகள் ஒலிப்பதை,

“பொலங்கலந் தெளிர்ப்ப” (பதிற்.18: 3)

என்பது உரைக்கும்.

வளை ஒலி

பெண்கள் கைகளில் அணிவது வளையாகும். பெண்கள் கைகளை வீசி நடக்கும்பொழுது ஒலி எழும். இதனை, வளை தெளிர்ப்ப,’⁽¹⁸¹⁾ ‘தொடி தெளிர்ப்ப,’⁽¹⁸²⁾ ‘தெளிர்ப்பு,’⁽¹⁸³⁾ ‘வளை தெளிர்க்கும்,’⁽¹⁸⁴⁾ ‘தெழிப்ப,’⁽¹⁸⁵⁾ ‘பூசல்’⁽¹⁸⁶⁾ என்பன புலப்படுத்தும்.

அணிகலன்களின் ஒலி

பழந்தமிழர்கள் பொன்னாலான பல அணிகலன்களைப் பயன்படுத்தினர். நுட்பமான வேலைப்பாடுடைய இவ்வணிகள் ஒலி எழுப்புவதை, 'தெளிர்ப்ப'⁽¹⁸⁷⁾, 'ஆர்ப்ப'⁽¹⁸⁸⁾ எனப் பல பாடல்களில் சங்கப் புலவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

பிற ஒலிகள்:

மணியின் ஒலி

சங்ககால மக்கள் மணியைப் பல காரணங்களுக்காகப் பயன்படுத்தினர். இரவு நேரத்தில் காவலர்கள் மக்களுக்கு நேரத்தை உணர்த்துவதற்கும், எச்சரிப்பதற்கும் மணியை அடித்துள்ளனர். இதனை,

“காப்புடை வாயில் போற்றோ என்னும்

யாமங் கொள்பவர் நெடுநா ஒண்மணி

ஒன்றெறி பாணியின் இரட்டும்” (நற்.132: 8-10)

என்னும் அடிகள் சுட்டும்.

மணியை ஆநிரைகளுக்கு அணிவிப்பது சங்க காலம்முதல் வழங்கி வரும் மரபாகும். ஆநிரைகள் இயங்குவதால் மணி ஒலிக்கும். இதனை,

“ஆபூண் தெண்மணியை தியம்பின்னிசை” (அகநா.64: 15)

“ஆபூண் தெண்மணி இயம்பும்” (நற்.264: 8)

“நல்லே றியங்குதோறும் இயம்பும்

பல்லான் தொழுவத்து ஒருமணிக் குரலே” (குறுந்.190: 6-7)

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தும்.

பசுவின் கழுத்தில் அணிவிக்கப்பெற்ற மணியொலி ஆயர்களின் குழலோடு ஒன்றி இசைத்ததை,

“நல்லான் மாசில் தெண்மணி

கொடுங்கோற் கோவலர் குழலோ டொன்றி

ஐதுவந் திசைக்கும் அருளில் மாலை” (நற்.69: 7-9)

எனச் சேகம்பூதனார் இயம்புவார். ஆநிரைகளின் கூட்டத்தில் ஓர் ஆவின் கழுத்தில் கட்டிய மணி ஒலி மெல்ல இசைத்ததை,

“..... ஓரான் தெண்மணி

பையலிசைக்கும் அத்தம்” (நற்.37: 2-3)

என்பர் பேரிசாத்தனார்.

காளைக்குக் கட்டிய மணியின் ஒலி கோவலரின் குழலோடு ஒன்றி ஒலித்ததை,

“படுகவற் கொண்ட பகுவாய்த் தெள்மணி

ஆபெயர் கோவலர் ஆம்பலொடு அலைஇ” (அகநா.214: 11-12)

என்பர் பேரி சாத்தனார்.

உழவர்கள் காளைகளை நிலத்தில் விட்டு உழும் பொழுது அவற்றின் கழுத்தில் கட்டிய மணிகள் ஒலிக்கும். இதனை,

“சீருடைப் பல்பகடு ஒலிப்ப” (பதிற்.58: 16)

என்பது விளக்கும்.

சங்ககாலத்தில் தேர்களில் மணி கட்டப்பட்டிருந்தது. தேர் இயங்கும் போது இம்மணி ஒலித்தது. தேரில் கட்டப்பெற்ற இம்மணிகளின் கூட்டொலி மலையருவி போலிருந்ததை,

“கற்பா லருவியின் ஒலிக்கும் நற்றேர்த்

தார்மணி பலவுட னியம்ப” (அகநா.184: 17-18)

என்பர் மதுரை மருதனிளநாகனார். தேரில் பூட்டிய மணிகள் ஒலித்ததை,

“பெய்ம்மணி ஆர்க்கும் இழைகிளர் நெடுந்தேர்” (நற்.394: 4)

என்பர் ஔவையார். தவளைகளின் கூட்டொலியால் தேரில் கட்டிய மணி ஒலி கேட்க முடியாத சூழலை,

“நாநலில் பல்கிளை கறங்க நாவுடை

மணியொலி கேளாள்” (நற்.42: 4-5)

என்பர் கீரத்தனார். தேரில் பூட்டிய மணியின் ஒலியை,

“இனமணி யொலிப்பப் பொழுதுபடப் பூட்டி” (நற்.187: 4)

என்பர் ஔவையார். குருகுகள் கூடி ஒலிக்கும் ஒலி தேரின் மணியோசை போல் இருந்ததை,

“அணிச்சிறை இனக்குருகு ஒலிக்குங்கால் நின்திண்தேர்

மணிக்குரல் எனஇவள் மதிக்கும்மன் மதித்தாங்கே

உள்ளான்ற ஒலியவாய் இருப்பக்கண்டு அவை கானல்

புள்ளென உணர்ந்துயின் புலம்கொண் டினையுமே”(கலித்.126: 6-9)

என்கிறது கலித்தொகை. இதில் மணியொலிக்கும் குருகுகளின் ஒலிக்கும் உள்ள வேற்றுமை நன்கு புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. புள்ளினங்களின்

கூட்டொலி போன்றது தேர்மணி ஒலி என்பதை,

“புள்ளுயிர்க் கொட்பின் வள்ளுயிர் மணித்தார்க்

கடுமாப் பூண்ட நெடுந்தேர்” (நற்.91: 10-11)

என்றுரைப்பர் பிசிராந்தையார். நள்ளிரவில் கேட்கும் புள்ளொலி
தேர்மணியொலி போல இருந்ததை,

“நள்ளென் கங்குல் புள்ளொலி கேட்டொறும்

தேர்மணித் தெள்ளிசை கொல்லென” (நற்.287: 9-10)

என்பர் உலோச்சனார். இதில் ‘கொல்’ என்பது ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லாகும்.
புள்ளினங்களின் கூட்டொலி தேரின் மணிக்குரல் போல இருந்ததை,

“சிறுநா ஒண்மணித் தெள்ளிசை கடுப்ப

இனமீன் ஆர்கை ஈண்டுபுள் ஒலிக்குரல்” (நற்.267: 9-10)

என்பர் கபிலர். ஆரவாரமிக்க தேரின் மணியொலியை,

“கலிமகிழூரன் ஒலிமணி நெடுந்தேர்” (அகநா.146: 5)

என்பர் உவர்க்கண்ணூர்ப் புல்லங்கீரனார்.

“கறங்கு மணி நெடுந்தேர்” (புறநா.200: 11)

“கழல்ஒலி நாவின் தெண்மணி கறங்க” (அகநா.344: 8)

“தாள்தாழ் தார்மணி தயங்குபு இயம்ப” (அகநா.154: 12)

“வடிமணி நெடுந்தேர்” (பரி.12-29, பதிற்.52-2)

“தெளிமணி ஒலிப்ப” (குறுந்.212: 2)

“உரவுநீர்ச் சேர்ப்பன் தேர்மணிக்குரலே” (நற்.78: 11)

“நாநவில் கொடுமணி நல்குப் குரலே” (குறுந்.86: 6)

“தேர்ப்புண்ட நெடுநன்மான் தெண்மணிவந் தெடுப்புமே” (கலித்.70: 18)

எனவரும் அடிகளும் தேரில் கட்டிய மணி ஒலியைச் சுட்டுகின்றன.

தேரில் கட்டிய மணியொலி விளரி என்ற பண்போல ஒலி எழுப்பியதை,

“சிறுநா ஒண்மணி வீளரி ஆர்ப்பக்

கடுமா நெடுந்தேர் நேமி போகிய” (குறுந்.336: 3-4)

என்பர் குன்றியனார்.

குதிரையின் கழுத்தில் மணிகட்டும் மரபு சங்ககாலத்தில் இருந்தது. இதனால் குதிரை விரைவாக ஓடும் பொழுது ஒலி எழுந்தது. இதனை,

“மன்னர் மதிக்கும் மாண்வினைப் புரவி

கொய்ம்மமீர் எருத்தின் பெய்ம்மணி ஆர்ப்ப” (நற்.81: 3-4)

“கறங்குமணி துவைக்கும் ஏறுடைப் பெருநிறை

பொலம்படைப் பொலிந்த கொய்கவற் புரவி” (மலைபடு.573-574)

என்னும் அடிகள் விளக்கும்.

காற்றைப் போல விரைவாகச் செல்லும் குதிரை, கழுத்தில் கட்டிய மணி இடைவிடாது ஒலிக்குமாறு சென்றதை,

“நால்நெறி நுணங்கிய கால்நவில் புரவி

கல்லெனக் கறங்குமணி இயம்ப” (அகநா.314: 8-9)

என்பர் அம்மள்ளனார்.

குதிரையின் கழுத்தில் கட்டப்பட்ட மணி இரவு, பகல் என
எந்நேரமும் ஒலித்ததை,

“எல்லியும் இரவும் என்னாது கல்லெனக்

கறங்கிசை இனமணி கையுணர்ந்து ஒலிப்ப” (நற்.163: 3-4)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். யானைகளுக்கு மணி அணியும் மரபு
இருந்தமையை,

“வடிமணி அணைத்த பனைமருள் நோன்தாள்

கடிமரத்தால் களிறணைத்து” (பதிற்.33: 2-3)

“படியோர் தேய்த்து வடிமணி இரட்டும்

கடாஅம் யானைக் கணநிறை அலற” (பதிற்.20: 11-12)

என்னும் அடிகள் எடுத்துரைக்கும். யானைகள் நடக்கும் போது மணி
ஒலிஎழுப்பியதை இவ்வடிகள் சுட்டியுள்ளன.

மாட்டுவண்டிகளிலும் மணி கட்டியமையைச் சங்கப் பாடல்கள்
சுட்டியுள்ளன. இதனை,

“அதரி கொள்பவர் பகடுபூண் தெண்மணி

..... குரவையொடொலிப்ப” (மதுரைக்.94-97)

என்பர் மாங்குடி மருதனார்.

உமணர்கள் ஓட்டிச்செல்லும் வண்டிகளில் உள்ள மணிகளும்,
அவ்வண்டியை இழுத்துச் செல்லும் எருதுகளின் கழுத்தில் உள்ள
மணிகளும் சேர்ந்து ஒலித்ததை,

“திருந்துபகட்டு இயம்பும் கொடுமணி” (அகநா.191: 7)

என்பர் உலோச்சனார்.

சங்ககால மக்களின் வழிபாட்டில் மணி குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாக இடம்பெற்றது. இதனை,

“தேம்படு மலர்குழை பூந்துகில் வடிமணி

..... வேலன் கடிமரம்

பரவினர் உரையொடு பண்ணிய இசையினர்” (பரி.17: 1-3)

என்பது இயம்பும்.

வழிபடும் மக்கள் தலைமீது கைகூப்பி பேராரவாரம் செய்வர். அப்பொழுது தெளிந்த ஓசையெழுப்பும் மணியை ஒலிப்பர். இதனை,

“கைசுமந்தலறும் பூசல் மாதிரத்து

நால்வேறு நனந்தலை ஒருங்கெழுந்தொலிப்ப

தெள்ளுயர் வடிமணி எறியுநர் கல்லென” (பதிற்.31: 3-5)

என்ற அடிகள் எடுத்துரைக்கும். இதில் வழிபாட்டில் மணி அடிக்கப்பட்டமையும் அதனை ஒலிக்கத் தனியே ஒருவர் இருந்தமையும் புலனாகிறது. காஞ்சிப்பண் பாடும்பொழுது மணியொலித்ததை,

“தீங்கனி யீரவமொடு வேம்பு மனை செரீஇ

..... ஐயவீசிதறி ஆம்பலாதி

இசைமணியெறிந்து காஞ்சி பாடி” (புறநா.281: 1-5)

என்பர் அரிசில்கிழார்.

சங்ககாலத்தில் மடலேறுதல் ஒரு வழக்கமாகும். இவ்வாறு மடலேறும் பொழுது பனங்கருக்கால் குதிரை செய்து அதில் மணிகள் பூட்டி ஊரில் தலைவன் சுற்றி வருவான். இதனை,

“பூண்மணி கறங்க ஏறி நாண்அட்ட” (குறுந்.173: 3)

என்பர் மதுரைக்காஞ்சிப்புலவனார்.

மணியால் எழும் ஒலியை ‘படுமணி’⁽¹⁸⁹⁾ ‘இரட்ட’⁽¹⁹⁰⁾ எனப் பல பாடல்கள் இயம்பியுள்ளன.

இவற்றால் சங்க காலத்தில், காவலர்கள் மக்களுக்கு எச்சரிப்பதற்கும், ஆநிரைகள் நின்றலை அறிந்துகொள்வதற்கும், தேர்வருதலை உணர்வதற்கும், குதிரைகளின் வேகத்தை அறியவும், யானைகளை அழகுபடுத்தவும், வழிபாட்டிலும் மணி பயன்பட்டமை புலனாகிறது. மணியொலியைப் புள்ளினங்களின் கூட்டொலியோடு ஒப்புநோக்கியமை சங்ககால மக்களின் ஒலிக் கேட்புத்திறனுக்கு நல்ல சான்றாக உள்ளது. மணிகளின் பல்வேறு ஒலிச்சூழலையும் ஒலியின் தன்மைக்குத் தக சங்கப்புலவர்கள் வெவ்வேறு சொற்களால் பாகுபடுத்திச் சுட்டியுள்ளனர்.

தேரின் ஒலி

தேர் அரசர்குரிய ஊர்தியாக இருந்தது. தொல்காப்பியம்,

“வென்றகோமான் முன்தேர்க் குரவையும்

ஒன்றிய மரபின் மீன்தேர்க் குரவையும்” (தொல்.1022)

என உரைக்கும். புறப்பாடல்கள் அரசர்கள் தேரூர்ந்து செல்லுதலைப்

பாடும். புறப்பாடல்கள் மட்டுமல்லாமல் அகப்பாடல்களும் தலைவன் தேரூர்தலைக் குறிப்பிடும். வினை முற்றிய தலைவன் தேரூர்ந்து வருதலை முல்லைத் திணைப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. நெய்தல் நிலத்திற்குக் களவொழுக்கத்தில் தலைவியைக் காணவரும் தலைவனும் தேரூர்ந்து வருவதாகப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. சங்கப் புறப்பாடல்களிலும் அகப்பாடல்களிலும் குதிரை பூட்டிய தேரின் பலவகையான ஒலிகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

குதிரைகள் விரைவாக ஓடுவதால் தேரில் உள்ள மணிகள் பேரொலி எழுப்பும். இவ்வொலிக்குச் சோலையில் பெடையோடு தங்கும் வண்டினங்கள் அஞ்சும் என எண்ணி மணிகளின் நாவினை ஒலிக்காமல் கட்டியமையை,

“பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த

தாதுஉண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி

மணிநா ஆர்த்த மாண்வினைத் தேரன்” (அகநா.4: 10-12)

என்பர் குறுங்குடிமருதனார். சிறு உயிரினங்கள் கூட ஒலியால் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்ற செய்தி அக்கால மக்களின் ஒலி குறித்த நுட்பமான அறிவைச் சூட்டுவதாக உள்ளது.

தேரின் விரைவைக் காற்றோடு ஒப்பிட்டுப் பலபாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதனை,

“காஹுறழ் கடுந்திண்தேர்” (கலித்.33: 31)

“வளியின் இயல்மிகுந் தேரும்” (கலித்.50: 15)

“காற்றென்னக் கடிது கொட்பவும்” (மதுரைக்.52)

“காலெனக் கடுக்கும் கவின்பெறு தேரும்” (மதுரைக்.388)

எனவரும் அடிகள் விளக்கும்.

தேரின் ஆரவார ஒலியை ‘கல்’⁽¹⁹¹⁾ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லால் நான்கு பாடல்கள் இயம்புகின்றன. ‘ஒல்,’⁽¹⁹²⁾ ‘கொல்,’⁽¹⁹³⁾ எனவும் மணியொலியோடு கூடிய தேரொலி சுட்டப்படுகிறது. நெடிய தேரின் இனிய ஒலியை ‘இன்னொலி’⁽¹⁹⁴⁾ என்று இரு பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

தேரில் பூட்டப்பெற்ற நான்கு குதிரைகளுக்கு அணிவிக்கப்பெற்ற வடங்களில் ஒலிஎழ நீரியக்கம் போல தேர் சென்றதை,

“பூம்பொறிப் பல்படை யொலிப்பப் பூட்டி

.....

புனல்பாய்ந்த தன்ன வாமான் திண்டேர்” (அகநா.400: 11-13)

என்பர் உலோச்சனார்.

வண்டியின் ஒலி

புரவலர்கள் தந்த பரிசில்களைக் கொண்டு செல்லும் வண்டி முதலை, வாய் பிளந்தாற் போன்று ஒலி எழுப்பியதை,

“நீர்வாழ் முதலை ஆவித்தன்ன

ஆரைவேய்ந்த அறைவாய்ச் சகடத்து” (அகநா.301: 6-7)

என்பர் அதியன் விண்ணத்தனார்.

கப்பலின் ஒலி

பழந்தமிழர்களின் அக்கால வணிக முறை கடலையே பெரிதும் சார்ந்திருந்தது. மிகப்பெரிய கப்பல் கடல்நீரைக் கிழித்துக் கொண்டு ஒலி எழுப்பிச் சென்றதை,

“பெருங்கலி வங்கம்” (பதிற்.52: 4)

என்பது உணர்த்தும். இதில் ‘கலி’ என்ற சொல் ஒலியைச் சுட்டுவதாகும்.

கொடி அசையும் ஒலி

சங்ககாலத்தில் ஒன்றினை உணர்த்தக் கொடிகள் ஏற்றப்பட்டன. மயில் சின்னம் பொறிக்கப்பட்ட கொடி காற்றில் அசைவதால் எழும் ஒலியை,

“மஞ்ஞை வெல்கொடி யகவ” (திருமுருகு.122)

என்பர் நக்கீரர்.

நாண் ஒலி (அம்பு)

சங்க காலத்தில் வேட்டையாடுதல், போர் என இரு நிலைகளில் அம்பு அதிகமாகப் பயன்பட்டது. அம்பு எய்யும்பொழுது அதன் நாண் பேரொலி எழுப்பும். இவ்வொலியே வில்யாழ் தோன்றக் காரணமானது. நாணின் ஒலியை,

“அரிமா இடித்தன்ன அஞ்சிலை வல்வில்” (கலித்.15: 1)

என்பது விளக்கும். அம்பின் விரைவான ஒலியை, ‘வீளை அம்பு,’⁽¹⁹⁵⁾

‘சிலையொலி,’⁽¹⁹⁶⁾ ‘உருமென சிலைக்கும்,’⁽¹⁹⁷⁾ ‘விளிக்கும்’⁽¹⁹⁸⁾ போன்ற சொல்லாட்சிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

கவண் ஒலி

சங்ககால மக்களின் தற்காப்புக் கருவிகளுள் கவண் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். கவண் ஒலியை,

“வல்வாய்க் கவணின் கடுவெடி ஒல்லென

மறப்புலி யுறற, வாரணம் கதற

நனவுறு கட்சியின் நல்மயில் ஆல” (அகநா.392: 15-17)

என்பர் மோசிகீரனார். இதில் ‘கடுவெடி ஒல்லென’ என்பது கவண்ஒலியாகும். இவ்வொலிக்குப் புலி, யானை, மயில் போன்ற உயிரினங்கள் அஞ்சியமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கிலுகிலுப்பை ஒலி

குழந்தைகளின் விளையாட்டுப் பொருள்களில் ஒன்று கிலுகிலுப்பை ஆகும். இதனை,

“கிளர்பூண் புதல்வரொடு கிலுகிலி யாடும்” (சிறுபாண்.61)

என்பர் நல்லூர் நத்தத்தனார்.

சமையல் ஒலி

சங்ககால மக்கள் பலவிதமான உணவுகளைப் பதப்படுத்தத் தெரிந்திருந்தனர். ஊனுணவை மிகவும் விரும்பி உண்டனர். ஊன் உணவு செய்யும் பொழுது தாளிப்பதால் எழும் ஒலியை,

“ஊனத்து அழித்த வால்நிணக் கொழுங்குறை

சூய்இடு தோறும் ஆனாது ஆர்ப்பக்

கடல்ஒலி கொண்டு செழுநகர் வரைப்பின்” (பதிற்.21: 10-12)

“சூய்குரல் மலிந்த கொழுந்துவை அடிசில்” (புறநா.250: 1)

“மையூ னோசை” (புறநா.261: 8)

எனவரும் பாடலடிகள் விளக்கும். கலைஞர்கள் உணவு உண்பதால்
எழும் ஒலியை,

“ஊணொலி அரவம் தானும் கேட்கும்” (புறநா.173: 4)

என்பது காட்டும்.

உலக்கையின் ஒலி

சங்ககால மகளிர் நெல்லை உரலில் இட்டு இடித்து அவலாக்குவர்.
இதனால் எழும் பேரொலியை,

“உலக்கை தூண்டுஉரல் பாணி” (அகநா.9-12)

“அவலெறி உலக்கை பாடு விறந்தயல” (பெரும்பாண்.226)

“பாசவலிடிக்கும் இருங்காழ் உலக்கைக்

கடிதிடி வெரீஇய கமஞ்சூழ் வெண்குருகு” (அகநா.141: 18-19)

எனவரும் அடிகள் விளக்கும். இதில் உலக்கை ஒலியை, பாணி, பாடு
எனப் புலவர்கள் சுட்டுவர். உலக்கை ஒலிக்கு வெண்குருகு அஞ்சியமை
உலக்கை ஒலியின் வன்மையைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

திரிகையின் ஒலி

அரிசியை மாவாக்கத் திரிகையை அக்கால மக்கள் பயன்படுத்தினர். இத்திரிகை மரத்தாலானது. அரிசியை அரைப்பதால் திரிகை எழுப்பிய ஒலியை,

“திரிமரக் குரலிசை கடுப்ப” (அகநா.224: 13)

என்பது உணர்த்தும்.

கேடய ஒலி

புறவாழ்வில் போர் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். போரில் வீரர்கள் தற்காப்புக்காகக் கேடயங்களைப் பயன்படுத்தினர். இக்கேடயங்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்வதால் ஒலி எழும். இதனை,

“தேர்க்கொடி நடங்க தோல் புடையார்ப்ப” (பதிற்.82: 8)

எனப் பதிற்றுப்பத்து உரைக்கும். இதில் தோல் என்ற சொல் கேடயத்தைக் குறிக்கும். ‘ஆர்ப்ப’ என்பது இதன் ஒலியாகும்.

குடை ஒலி

குடையில் மழைத்துளி படும்பொழுது ஒலி எழும். இதனை, ‘தவ்’⁽¹⁹⁹⁾ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லால் நக்கீரர் சுட்டுவர்.

கரும்பு எந்திர ஒலி

சங்க காலத்தில் கரும்பு எந்திரங்கள் இருந்தன. “சங்ககாலத்தே

இக்காலத்தைப் போன்ற மிகப்பெரும் ஆலைகள் இல்லை; மிகப்பெரும் எந்திரங்கள் இல்லை. எனவே இற்றைக் காலத்தைப் போல் இரைச்சல் மாசுபாடு தோன்றுவதற்கான வாய்ப்புகளும் இல்லை. எனினும் அக்காலத்தே காணப்பட்ட கரும்பு ஆலைகளும் அங்கு பயன்படுத்தப்பட்ட எந்திரங்களும் ஏற்படுத்திய இரைச்சலை இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன”(200) என்பர் மகிழேந்தி. கரும்பு எந்திரங்களின் ஒலியை,

“கரும்பினெந்திரம் களிற்றெதிர் மீளிறும்” (ஐங்.55: 1)

“கணஞ்சால் வேழம் கதழ்வுற் றாங்கு

எந்திரம் சிலைக்கும் துஞ்சாக் கம்பலை” (பெரும்பாண்.259-60)

“கரும்பினெந்திரம் கட்பீ னோதை” (மதுரைக்.258)

எனவரும் அடிகள் விளக்குகின்றன. இதனால் கரும்பு எந்திரங்களின் ஒலி யானைப் பிளிறல் போல இருந்தமை புலனாகிறது. கரும்பாலைகளின் ஒலி சிலைக்கும், ஒதை ஆகிய சொற்களால் சுட்டப்படுகிறது. ‘துஞ்சாக் கம்பலை’ என்ற சொல் நீண்ட நேரம் இவ்வொலி இருந்தமையைக் குறிப்பதாக உள்ளது.

ஒலிகளின் பல்வேறு தன்மைகளையும் நுட்பமாகச் சுட்டிய சங்கப்புலவர்கள், கரும்பாலைகளின் ஒலிகளால் மக்கள் பாதிக்கப்பட்டமையை எதிலும் குறிப்பிடவில்லை. அதனால் கரும்பாலைகளின் ஒலி பேரொலியாக இருந்தாலும் இயற்கையான சுற்றுச்சூழல் காரணமாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஒலியாக மாற்றப்பட்டது என அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

சங்ககாலத்தில் பலகுழல்களில் செயற்கையான ஒலிகள் எழுப்பப்பட்டன. இவ்வொலிகளில் இசை ஒலி குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இசை ஒலிகளில் தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக் கருவி போன்ற கருவிகளின் ஒலிகள் சிறப்புற்று இருந்தன.

தோற்கருவிகளில் முரசு, பறை, முழவு, துடி, தண்ணுமை, கிணை, தடாரி, ஆகுளி, எல்லரி, சல்லரி, பதலை, மகுளி போன்றவற்றின் ஒலிகள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். இத்தோற்கருவிகளைப் போர், கொடை, உழவு, வழிபாடு, ஏறுதழுவல், குரவை, திருமணம், இறப்பு, அறிவிப்பு எனப்பட குழல்களில் ஒலித்தனர்.

துளைக்கருவிகளில் குழல், சங்கு, தூம்பு, கோடு, வயிர் போன்றவை பயன்படுத்தப்பட்டன. குழலைக் கோவலர்கள் பயன்படுத்தினர். இதில் ஆம்பல் பண்ணிசைத்து மகிழ்ந்தனர். சங்கு, வயிர் போன்ற கருவிகள் வழிபாட்டில் இசைக்கப்பட்டன. தூம்பு யானையின் பிளிறலைப் போல ஒலி எழுப்பியது.

நரம்புக் கருவிகளில் வில்யாழ், சீறியாழ், பேரியாழ் என்பன வழக்கில் இருந்தன. சீறியாழே பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டது. யாழில் மருதம், நைவளம், செவ்வழி, படுமலை போன்ற பண்களை இசைத்து மகிழ்ந்தனர். யாழோசை ஆறலை கள்வரையும் மயக்கும் தன்மை பெற்றிருந்தது. யாழோசையை வண்டின ஒலியோடு ஒப்பிடுவது மரபாக இருந்தது.

சங்ககாலத்தில் கஞ்சக் கருவியைப் பாண்டில் என்றழைத்தனர். இது உருக்காலும், பொன்னாலும் செய்யப்பட்டது. பிற இசைக் கருவிகளோடு கஞ்சக்கருவி இசைக்கப்பட்டது.

கிளிகடியும் கருவிகளாகத் தட்டை, குளிர் என்பன வழக்கில் இருந்தன. மூங்கிலைப் பிளந்து செய்யப்பட்ட தட்டை என்னும் கருவியைத் தட்டும் போது ஒலி எழும். குளிர் என்ற கருவி மிகவும் இனிமையானது. இவ்விசைக்கு மயங்கிய புள்ளினங்கள் அங்கேயே மயங்கித் தங்கியதைப் பாடல்கள் சுட்டியுள்ளன.

அணிகலன்களாக, கிண்கிணி, அரைஞாண்மணி, கழல், சிலம்பு, வளை, அணிகலன்கள் போன்றவற்றின் ஒலிகள் புலவர்களால் சுட்டப்பட்டுள்ளன. மணியைச் சங்ககாலத்தில் பெரிதும் பயன்படுத்தினர். காவலர்கள் மக்களுக்கு எச்சரிப்பதற்கும், ஆநிரைகள் நின்றலை அறியவும், தேர்வருதலை அறியவும், குதிரைகளின் வேகத்தை அறியவும், யானை, தேர் முதலியவற்றை அழகுபடுத்தவும், வழிபாட்டிலும் மணி பயன்படுத்தப்பட்டது. இதிலிருந்து மணியோசையின் இனிமை அக்கால மக்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தமை புலனாகிறது.

தேரின் ஒலி கல், ஒல், கொல் என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களால் சுட்டப்படுகிறது. தேரிலுள்ள மணி ஒலி பிற சிறு உயிரினங்களைக் கூட பாதிக்கக் கூடாது என்ற சிந்தனை அகநானூற்றில் இடம்பெறுகிறது. இது அக்கால மக்களின் ஒலித் தொடர்பான அறிவைச் சட்டுவதாக உள்ளது.

பிற குறிப்பிடத்தக்க ஒலிகளாக வண்டி, கப்பல், கொடி அசையும் ஒலி, நாண் ஒலி, கவண் ஒலி, கிலுகிலுப்பை ஒலி, சமையல் ஒலி, உலக்கை ஒலி, திரிகை ஒலி, கேடய ஒலி, குடை ஒலி போன்றன இடம்பெற்றுள்ளன.

சங்ககாலத்தில் செயற்கை ஒலிகளில் பேரொலியாகக் கரும்பாலைகளின் ஒலி இருந்தது. இவ்வொலியை, யானைகளின் பிளிறல் ஒலியோடு புலவர்கள் ஒப்பிட்டுள்ளனர்.

ஒலிகளின் பல்வேறு தன்மைகளையும் நுட்பமாகச் சுட்டிய சங்கப் புலவர்கள், கரும்பாலைகளின் பேரொலியால் அக்கால மக்கள் பாதிக்கப்பட்டமையை ஒரு பாடலில் கூடக் குறிப்பிடவில்லை. அதனால் அக்கால மக்களைக் கரும்பாலைகளின் பேரொலிகள் பாதிக்கவில்லை என்ற கருத்து புலனாகிறது. இதற்குக் காரணம் அக்காலத்தில் இருந்த இயற்கைச் சூழலே ஆகும். மரங்கள் செறிவாக இருந்தமையால் பேரொலிகள் கூடக் கட்டுப்பட்ட ஒலிகளாக இருந்தன. இதிலிருந்து அக்கால மக்கள் ஒலிமாகபாடின்றி வாழ்ந்தமை புலனாகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. ஆர்.ஆளவந்தார், தமிழர் தோற்கருவிகள், ப. xi.
2. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் கலையும் கலைக் கோட்பாடும், ப.119.
3. ஆர்.ஆளவந்தார், தமிழர் தோற்கருவிகள், ப.107.
4. அகநா 98: 14, 189: 13, புறநா. 153: 11.
5. பதிற்.26: 3, அகநா.382: 4, பெரும்பாண்.392.
6. பதிற். 26: 3.
7. நற்.322: 11, திருமுருகு.240, மதுரைக். 612, குறிஞ்சிப். 193.
8. அகநா. 138: 9.
9. பதிற். 88: 23.
10. கலித். 36: 5.
11. மதுரைக்.460.
12. அகநா. 301: 20.
13. நற்.95: 1, புறநா. 281: 2, திருமுருகு.119.
14. வெற்றிச்செல்வன், இசையியல், ப.55.
15. கலித்.132: 4, புறநா.58: 12-13.
16. பதிற். 33: 10.
17. திருமுருகு. 121.
18. புறநா. 17: 39

19. பரி. 4: 19.
20. பதிற. 25: 10.
21. மேலது, 66: 4.
22. புறநா. 373: 1.
23. புறநா. 197: 5.
24. பதிற. 11: 14, 30: 32, 31: 30, 88: 16, புறநா. 35: 4, 301: 5.
25. அகநா. 24: 15, பட்டினப். 237.
26. பதிற. 50: 10.
27. பொருநர். 54, பெரும்பாண். 33, முல்லைப்.79, மதுரைக். 80.
28. மதுரைக். 363.
29. குறுந். 270: 3.
30. புறநா. 369: 5.
31. நற்.197: 10, கலித்.105: 73, அகநா. 251: 9, 312: 10, மதுரைக்.349,
குறிஞ்சிப். 51.
32. அகநா. 116-17, கலித். 100: 6.
33. புறநா. 36: 12.
34. பதிற. 49: 14, 54: 13, புறநா. 362: 3, 366: 3.
35. பதிற.56: 4, புறநா. 158: 1.
36. ஐங். 426: 3.
37. ஐங். 450: 1.
38. புறநா. 58: 12, 99: 9.

39. மதுரைக். 672.
40. அகநா. 227: 14, 246: 11.
41. பதிற். 40: 3.
42. புறநா. 394: 8.
43. குறுந். 365: 4.
44. புறநா. 3: 3, 93: 1.
45. புறநா. 60: 10, 161: 29, 270: 2, 350: 4.
46. நற். 197: 10.
47. கலித். 99: 14, பரி.7: 6, புறநா. 137: 1, 174: 7.
48. புறநா. 397: 5.
49. நற்.93: 10, பதிற்.30: 45, ஐங்.448: 1, புறநா.388: 14.
50. கலித். 70: 10.
51. அகநா. 137: 5.
52. புறநா. 387: 19.
53. பதிற். 15: 20, 40: 3, புறநா.29: 8, 126: 19, மதுரைக். 232,
பட்டினப். 157.
54. பதிற். 21: 18, புறநா. 241: 4, மதுரைக்.733.
55. கலித். 104: 79.
56. பரி. 19: 45.
57. பதிற். 34: 10, 43: 9.
58. பதிற். 44: 1.

59. பதிற். 29: 12.
60. பதிற். 69: 3-4.
61. வீ.ப.க.சுந்தரம், தொல்காப்பியத்தில் இசைக்குறிப்புகள், ப.69.
62. மலைபடு. 321.
63. அகநா. 124: 14-15.
64. புறநா. 396: 4.
65. மு.வளர்மதி, பறை, இசைக்கருவி ஓர் ஆய்வு, ப.6.
66. கலித். 104: 29.
67. குறுந். 375: 5.
68. கலித். 92: 21.
69. அகநா. 194: 8.
70. பரி. 20: 14.
71. புறநா. 62: 5.
72. பொருநர். 171.
73. மதுரைக். 262.
74. அகநா. 44: 4.
75. கலித். 143: 12.
76. ஐங். 81: 2.
77. ஆர். ஆளவந்தார், தமிழர் தோற்கருவிகள், ப.71.
78. பொருநர். 210.

79. பட்டினப். 265.
80. புறநா. 170: 4.
81. புறநா. 170: 6.
82. நற். 77: 2.
83. அகநா. 79: 13.
84. அகநா. 261: 15.
85. கலித். 15: 4.
86. பெரும்பாண்.124.
87. பட்டினப். 265.
88. பரி.21: 6-64.
89. புறநா. 287: 1.
90. புறநா. 269: 6.
91. ஆர். ஆளவந்தார், தமிழர் தோற்கருவிகள், ப.107.
92. மா.நவந்திரிபுட்டன், தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆற்றுப்படை, ப.10.
93. மலைபடு. 532.
94. அகநா. 206: 11, 222: 4, 397: 3.
95. நற். 220: 6.
96. பரி.8: 99.
97. அகநா. 301: 17.
98. பரி.12: 40.

99. பரி.17: 13.
100. புறநா. 68: 17.
101. பரி.7: 16.
102. பட்டினப். 157.
103. அகநா. 346: 14.
104. அகநா. 155: 14.
105. குறிஞ்சிப். 236, அகநா. 35: 14, 145: 16.
106. மதுரைக். 327, அகநா. 336: 16.
107. மலைபடு. 350.
108. ஆர்.ஆளவந்தார், தமிழர் தோற்கருவிகள், ப.63.
109. அகநா. 87: 10.
110. பெரும்பாண். 144.
111. அகநா. 40: 13.
112. கலித். 102: 34.
113. புறநா. 293: 3.
114. நற்.298: 3.
115. பதிற். 84: 15.
116. புறநா. 289: 9, அகநா. 63: 18.
117. புறநா. 76: 8, 78: 12.
118. அகநா. 301: 10.

119. புறநா. 79: 3.
120. புறநா. 374: 6, 397: 10.
121. புறநா. 393: 20.
122. புறநா. 394: 7.
123. புறநா. 249: 4, 390: 8, 395: 25, 398: 12.
124. மு.வளர்மதி, பறை இசைக்கருவி ஓர் ஆய்வு, ப. 44.
125. மேலது, ப.47.
126. மேலது, ப.40.
127. ஏ.என்.பெருமாள், தமிழர் இசை, ப.142.
128. இரா. செயபால் (உ.ஆ), அகநானூறு, ப.56.
129. அகநா. 305: 16, கலித். 106: 3.
130. மலைபடு. 533.
131. கலித். 106: 2.
132. பரி. 19: 41.
133. சிறுபாண். 162.
134. கலித். 143: 38.
135. ஏ.என்.பெருமாள், தமிழர் இசை, ப.109.
136. குறுந். 15: 1.
137. பதிற். 67: 6, புறநா. 397: 5.
138. ஐங். 197: 1.
139. முல்லைப். 92.

140. புறநா. 158: 1.
141. உ.வே.சாமிநாதையர், புறநானூறு மூலம், ப. 239.
142. திருமுருகு. 119-120.
143. பதிற். 67: 6, முல்லைப். 92, மதுரைக். 185.
144. குறிஞ்சிப். 219.
145. அகநா. 177: 10, நெடுநல். 99,
146. அகநா. 40: 14.
147. நற். 304: 2.
148. து.ஆ.தனபாண்டியன், இசைத்தமிழ் வரலாறு, பகுதி 1, பக்.300-301.
149. விபுலானந்த அடிகள், யாழ்நூல், ப.32.
150. மதுரைக். 605.
151. பட்டினப். 156.
152. திருமுருகு. 141.
153. திருமுருகு. 212, சிறுபாண். 35.
154. மலைபடு. 381.
155. கலித். 9: 18.
156. அகநா. 374: 8.
157. கலித். 36. 3.
158. கலித். 131: 9, அகநா. 266: 10, 396: 3,
159. கலித். 8: 9.
160. புறநா. 332: 6.

161. பரி. 7: 78.
162. கலித். 33: 22.
163. பரி. 17: 9.
164. மேலது, 19: 42.
165. மேலது, 22: 38.
166. கலித். 32: 9.
167. முல்லைப். 8.
168. அகநா. 82: 6.
169. ஏ.என். பெருமாள், தமிழர் இசை, ப.146.
170. வீ.ப.க.சுந்தரம், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் தாளமுழக்கியல், ப.42.
171. ஆர். ஆளவந்தார், தமிழர் தோற்கருவிகள், ப.61.
172. மு.வளர்மதி, பறை, இசைக்கருவி ஓர் ஆய்வு, ப.55.
173. நற்.206: 5, புறநா.49: 4.
174. ஐங்.285: 3.
175. நற்.134: 5.
176. நற்.110: 5, பதிற்.23: 7, கலித்.75: 3, 137: 5, அகநா.49: 17, புறநா.85: 6,
பெரும்பாண்.332, மதுரைக்.444,
177. கலித்.57: 3, 58: 5, 59: 7, 69: 8, 83: 16, 147: 4, பரி.21: 18.
178. கலித்.98: 24
179. கலித்.90: 11
180. அகநா.117: 9, 261: 5

181. அகநா.140: 6, 261: 5
182. ஐங்.24: 4
183. அகநா.117: 8
184. அகநா.257: 10
185. குறிஞ்சிப்.167
186. நற்.100: 5
187. ஐங்.235: 3, அகநா.51: 12, 106: 8, 117: 8.
188. கலித்.92: 53
189. நற்.227: 5, 235: 9, பரி.19: 28, அகநா.321: 7, 329: 5, புறநா.72: 3, 161: 19, 201: 4.
190. புறநா.72: 3, நற். 40: 1, திருமுருகு.80, 115
191. நற்.111: 9, 159: 11, 207: 3, குறுந்.311: 3
192. கலித்.75: 15, புறநா.144: 13.
193. நற்.287: 10
194. நற்.311: 11, 338: 3
195. நற்.265: 3, அகநா.131: 6
196. மலைபடு.406
197. அகநா.61: 6
198. அகநா.175: 3
199. நெடுநல்.185
200. மகிழேந்தி, சுற்றுச்சூழல் நோக்கில் சங்கத்தமிழகம், ப.192.

இயல் - 7

ஒலிக்கிறவர்களின் வளர்ச்சி

இயல் - 7

ஒலிக்குறுகளின் வளர்ச்சி

- ❖ ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள்
- ❖ ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களின் வகைகள்
- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள்
- ❖ தாமே சொல்லாவன
- ❖ தம்மிலிருந்து சொற்களைப் பிறப்பிப்பன
- ❖ ஒலிக்குறிப்பாகவே நின்று விடுவன
- ❖ இசை மருத்துவம்
- ❖ காஞ்சிப் பண்
- ❖ கொடிச்சியர் பாடல்
- ❖ வள்ளைப் பாடல்
- ❖ வெறியாட்டு
- ❖ ஒலிமாகபாடு
- ❖ சங்ககால ஒலிச்சூழல்
- ❖ ஒலிமாகபாட்டிற்குத் தீர்வு

இயல் - 7

ஒலிக்கூறுகளின் வளர்ச்சி

ஒலிகள் யாவும் பொருள்களின் அதிர்வால் எழுகின்றன. விலங்கு பறவை உள்ளிட்ட இயற்கை ஒலிகள் யாவும் இன்றுவரை எந்த மாற்றமும் இன்றி ஒலிக்கின்றன. ஆனால் மனிதன் எழுப்பிய ஒலி, மொழியாகவும் இசையாகவும், இரைச்சல் தொல்லையாகவும் பல படிநிலை வளர்ச்சிகளை அடைந்துள்ளது. இவ்வொலியின் பல்வேறு தன்மைகளைச் சங்க இலக்கியம் வழிக் காண்பது சிறப்பாகும். சங்க இலக்கியத்தில் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள், இசை மருத்துவம், ஒலிமாகபாடு என்பன தனிப்பெரும் ஆய்வுக் களங்களாக விளங்குகின்றன. இவ்வொலிக் கூறுகளை ஆய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் (onomato poetic words)

தமிழ் மொழிக்குக் கிடைத்த பழமையான வரலாற்றுக் கருவூலம் சங்க இலக்கியமாகும். இதில் இனக்குழு வாழ்வும் நிலவுடைமைச் சமூக வாழ்வும் இடம்பெற்றுள்ளன. மொழி அறியாத மனிதன் இயற்கை ஒலிகளைத் தாம் உணர்ந்தவாறு கல், ஒல் எனப் பல்வேறு சொற்களால் குறிப்பிட்டான். இச்சொற்களே ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களாகும். இச்சொற்கள் தொடர்பான பல்வேறு செய்திகளைச் சங்கப் பாடல்கள் இயம்பியுள்ளன. 'போலச் செய்தல்' என்ற தம் பண்பு காரணமாக இயற்கை ஒலிகளைப் போல, தாமும் ஒலிக்க முயன்றதால் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் தோன்றின. இவ்வொலிக் குறிப்புச் சொற்கள் தமிழ்மொழியின் தோற்றக் கூறுகளுள்

ஒன்றாகத் திகழ்கின்றன. “ஒரு சொல்லுக்கு அது உணர்த்தும் பொருள் அமைவதற்கு அச்சொல்லின் ஒலிகள் அடிப்படையாக அமையும் நிலையே ஒலிநிலையாக்கம் எனப்படும். ஒலிநிலையாக்கம் காரணமாக அமையப்பெறும் சொற்கள் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களாகும். சொல்லின் ஒலிகள் இங்கு சொற்பொருளைக் குறிப்பதால் ஒலிக்குறிப்பு எனச் சுட்டப்படுகிறது”⁽¹⁾ என ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லை வாழ்வியற்களஞ்சியம் குறிப்பிடுகிறது.

“சொற்கள் தொடர்ந்து வரும்போதும், தனிநிலையிலும் ஒலிநயம் மிக்கதாக அமையும். இச்சொற்கள் சில வேளைகளில் மொழியின் பொதுவான ஒலித்தொகுதிக்குப் புறம்பாக அமைதலும் உண்டு. இவை பெரும்பான்மையும் இயற்கை ஒலிகளை அப்படியே ஏற்று வருகின்றன. இவ்வாறு அமையும் ஒலிகள், அவ்வொலிகளை எதிரொலிப்பது மட்டுமன்றி கருத்தைக் கண்முன் காட்டவும் வல்லன”⁽²⁾ என்பர் பா.வீரப்பன்.

தொல்காப்பியர் “உரிச்சொல் பற்றிப் பேசும்போது இச்சொல் இசை, குறிப்பு, பண்பு என்ற மூன்று அடிப்படையில் அடங்கும் என்பர். இவர் குறிப்பிடும் இசை ஒலிக்குறிப்பைச் சுட்டுவதாகக் கொள்ள இடமிருக்கிறது”⁽³⁾ என்பர் தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார்.

“மொழி வரலாற்றறிஞர்கள் மொழியின் தொடக்கத்தில் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களே மிகுதியாக இருந்திருக்கும் என்று கூறுவர். இயற்கை எழுப்பும் பலவித ஒலி வேறுபாடுகளை மக்கள் தங்கள் மொழியில் பெயர்த்து வைத்துக்கொள்கின்றனர்”⁽⁴⁾ என்பர் மு.சதாசிவம்.

“சொற்கள் எல்லாம் இடுகுறிகளே. ஆனால் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களைப் பொறுத்தவரை இக்கருத்து பொருந்தாது போகிறது. ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லின் ஒலியே அச்சொல் குறிக்கும் பொருளின் ஒலியும் ஆகும்”⁽⁵⁾ என்பார் தி.முருகரத்தினம்.

“எம்மொழியில் மிகுதியான ஒலிக்குறிப்புகள் சொல் வடிவுற்று விரிவடைந்துள்ளனவோ அம்மொழி இயற்கை மொழி என்றும் முந்தை முதன்மொழி என்றும் கொள்ளப்படும். மாந்தன் அறிவுநிலை பேச்சறியாக் குழந்தையின் அறிவு நிலையில் இருந்த காலத்தில்தான் ஒலிக் குறிப்புகள் சொல்வடிவு பெறுதற்குரிய முன் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பது எண்ணத்தக்கது. ஒலிக்குறிப்பு வழியே சொல்லாகி விரிவுற்றமை தமிழில் மிகப்பல”⁽⁶⁾ என மொழித் தோற்றத்தில் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களின் பங்கு எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

“ஆதிமனிதன் மொழி தோன்றும் முன்பு உடலசைவுகள், சீழ்க்கை ஒலி, கூவியழைத்தல், புகையெழுப்புதல், பறையறைதல், மணி அடித்தல் தீயம்புகளை வானத்தில் எறிதல் போன்றவற்றின் வழியாகத் தன்னைச் சுற்றியுள்ள வட்டார மக்களுக்குத் தேவையான செய்திகளை அனுப்பினான்”⁽⁷⁾ என மொழி இனக்குழு மனிதனிடம் தோன்றிய வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

பண்டைய மக்கள் தங்கள் தேவைகளை நிறைவுசெய்து கொள்ள மொழி அடிப்படை என்பதை அறிந்தனர். அதனால் தம் காதால் கேட்டுணர்ந்த ஒலிகளுள் மனம்கவர்ந்த ஒலிகளை மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்தனர். அவ்வொலிகளில் சில தமிழ் மொழியின் ஒலிக்கருவாகி

நிலைத்து, வேர்ச்சொல்லாகிப் பல்லாயிரம் தமிழ்ச் சொற்களின் பிறப்பிடமாக விளங்குகின்றன.

ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களின் வகைகள்

ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் எண்ணிறந்தன; பல்திறத்தன. காலந்தோறும் இச்சொற்கள் வழங்கப்பட்டு வந்தாலும் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள சில சொற்கள் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியில் அடிப்படையானவையாக விளங்குகின்றன. இச்சொற்களை, சில தாமே சொல்லாவன, சில தம்மினின்று சொற்களைப் பிறப்பிப்பன, சில இரண்டுமின்றி ஒலிக்குறிப்பாகவே நின்று விடுவன⁽⁸⁾ எனப்பாவினர் மூவகைப்படுத்துவர். இக்கருத்தின்படி சங்கப்பாடல்களில் இடம்பெறும் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களை,

1. தாமே சொல்லாவன
2. தம்மிலிருந்து சொற்களைப் பிறப்பிப்பன
3. ஒலிக்குறிப்பாகவே நின்று விடுவன.

என மூவகைப்படுத்த இயலும்.

சங்க இலக்கியத்தில் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள்

கல், ஒல், கொல், நள், இம், இமிர், இமிழ், இழும், சில், சிள், ஐ, ஓய், பட், துடும், குய், தவ், கொம், ஞேரேர் போன்ற சொற்கள் ஒலியைக் குறிப்பனவாகவும், ஒலியின் பண்பைக் குறிப்பனவாகவும் விளங்குகின்றன. கல், ஒல், கொல், நள், இம், இமிர், இமிழ், கொம், சிள், சில், ஐ, குய், தவ், ஓய் போன்ற சொற்கள் ஒலியைக் குறிப்பனவாகவும், கதும், ஞேரேர், கம்,

துடும், பட் போன்ற சொற்கள் விரைவு என்ற பண்பைக் குறிப்பனவாகவும் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன.

தாமே சொல்லாகும் ஒலிக்குறிப்புகள்

தமிழ் மொழி பண்படும் முன்பு மக்கள் தாம் கேட்ட இயற்கை ஒலிகளையே சொற்களாகப் பயன்படுத்தினர். இதனை, “இயற்கையில் விளங்கும் ஒலியை நாம் காதால் கேட்டு உள்ளத்தால் உணர்ந்து மொழியின் வரிவடிவத்தில் அமைக்கிறோம். இவ்வாறு கேட்டலும், உணர்தலும், எழுத்தில் அமைதலும் எல்லோருக்கும் ஒன்றாக அமைவதில்லை. வேறுபடக்கேட்டலும் பிறழ் உணர்தலும் எதிர்பார்க்கக் கூடியவை இக்காரணங்களால் ஒரொலிக்கே வேறுபட்ட சொல்வடிவங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. மொழிதோறும் சொல்வடிவங்கள் வேறுபடுதல் மட்டுமல்லாது ஒரே மொழியிலும் வேறுபட்ட சொல்வடிவங்கள் வழங்கக் காண்கிறோம்”⁽⁹⁾ என்பர் தி. முருகரத்தினம். இயற்கையில் எழுந்த ஒலிகளைத் தாம் கேட்டவாறு அக்கால மக்கள் ஒலிக்க முயன்றனர். அதன் விளைவு, அவ்வொலிக் குறிப்புகளே சொற்களாக வடிவம் பெற்றன. இதனை,

1. உயர்திணை ஒலிகள்

ஒலிக்குறிப்பு

சொல்

வீள்

வீளை

2. அஃறிணை ஒலிகள்

ஒலிக்குறிப்பு

சொல்

மா

மாடு (ஆ)

ஞள்

ஞள்ளை, ஞெள்ளை, ஞாளி-

நாளி=நாய்

கா கா

காக்கை-காகம்

கூ

குயில்

கூம்

கூகை

சிள்

சிள் வீடு

கே

கேர்-கேரு(கேருதல்=கோழி)

முட்டையிடக் கத்துதல்.

இம்

இமர்-இமிறு-மிஞிறு,இமிழ்

கிலு கிலு

கிலு கிலுப்பை

கிண்கிண்

கிண் கிணி

உர்

உருமு (இடி)"(10)

என ஒலிக்குறிப்பே சொல்லாக வடிவம் பெற்றதை ஞா. தேவநேயப் பாவாணர் குறிப்பிடுவர்.

தம்மிலிருந்து சொற்களைப் பிறப்பிக்கும் ஒலிகள்

பழங்கால மக்கள் தாம் பலமுறை கேட்ட ஒலிகளை தாம் உணர்ந்தவாறு சொற்களாக மொழிந்தனர். இச்சொற்களுள் ஒலிக்குறிப்புச்சொற்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. இயற்கையிலிருந்து எழும் ஒலிகளைப் போலச்செய்து எழுப்பும் ஒலிகள் ஒலிக்குறிப்புகள் ஆகும். இவ்வொலிக்குறிப்பிலிருந்து மனிதன் தகவல் தொடர்புக்குப் பயன்படுத்திய சொற்கள் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களாகும். கல், ஒல், கொல், நள், இம், இமர், இமிழ், இழும் போன்றவை ஒலிக்குறிப்புச்சொற்களுள்

குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். இவற்றுள் கல் என்ற ஒலிக்குறிப்புச்சொல்லின் வரலாறு மட்டும் தெளிவாக அறியக்கூடிய சான்றுகளுடன் உள்ளது.

ஒலிக்குறிப்புச்சொல்-கல்

“கல் என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லை முழுமுதல் வேர்ச்சொல்லாகக் கொண்டு ஞா. தேவநேயப்பாவாணர், கு. அரசேந்திரன்”⁽¹¹⁾ ஆகிய வேர்ச்சொல் ஆய்வாளர்கள் ஆய்வு செய்துள்ளனர். “கல் என்பது பலநூறு தமிழ்ச்சொற்களுக்கும் பிற மொழிகளில் வழங்கும் சிலநூறு சொற்களுக்கும் மூலமான ஒரு பழந்தமிழ்ச் சொல்”⁽¹²⁾ என்பர் கு. அரசேந்திரன். மேலும், “கல் என மலையைக் குறித்த சொல் சங்க காலத்திலேயே ஓர் ஒலிக்குறிப்புச்சொல்லாகப் பொருளற்ற சொல்லாகப் பொருளாட்சி பெற்றதையும் காணமுடிகிறது”⁽¹³⁾ என்பர். இவரின் கருத்துப்படி,

1. கல் - மலையைக் குறிக்கும் சொல்
2. கல் - பொருளற்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்

என்ற இருகருத்துகள் புலனாகின்றன.

கல் என்ற சொல்லின் பொருள்

கல் என்ற சொல் மலையைக் குறித்ததை, “கல்மிசை அருவி”⁽¹⁴⁾, “கல்யாறொலிக்கும்”⁽¹⁵⁾, “கல்சேர்மண்டிலம்”⁽¹⁶⁾ என்பன இயம்பும்.

தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் ‘கல்’ என்ற வேர்ச்சொல் 1. கருமை, 2. கூட்டம், 3. செலவு, 4. கூர்மை, 5. வெப்பம், 6. துளை என ஆறு பொருள்களில் பயின்று வந்துள்ளது. இந்த ஆறு பொருள்களும் தமிழ்மொழி பண்பட்ட பின்பு இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியப்படுவனவாகும். தமிழ்மொழி உருவாகும் போது மொழியறியா

மனிதன்,“ உலகத்தே, உருண்டு, புரண்டு, தவழ்ந்து, தாவி, நடந்து, பழகியும், ஆட்டி, அசைத்து, நீட்டிக்குவித்துத் தசைப்பயிற்சி செய்தும், குழறி, உளறி, சிரித்து, உரப்பி, ஒலித்துக் கருத்து வெளியிட்டும் வாழ்ந்த பின்னரே மொழியுணர்வு தோன்றியிருக்கக் கூடும். இவ்வாறு முதற்கண் தோற்றமுற்ற சொற்களும், எளிய ஓசையும், இயற்கை அமைதியும் பல்பொழுதும் கேட்டறிந்த வாய்ப்பும் உடையதாக இருந்தே தோன்றியிருக்க முடியும். இவற்றையெல்லாம் நோக்குங்கால் மாந்தன் கருத்தைக் கவர்ந்த சொற்களுள் கல்லும் ஒரு சொல்லாக இருந்திருக்கலாம். அன்றியும் அவன் கண்ட முதன்மைச் சொற்களுள் ஒன்றாகவும் நின்றிருக்கலாம்”⁽¹⁷⁾ என்பர் இளங்குமரன்.

ஒரு மனிதன் மொழி அறியாப் பருவத்தில் மலையைக் கண்டவுடன் ‘கல்’ என அழைத்திருக்க முடியாது. இட்டுக் குறித்து இடுகுறியாய் வழங்க ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் இடம் தராது. இதனை, “சொற்கள் எல்லாம் இடுகுறிகளே ஆனால் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களைக் குறித்தவரை இக்கருத்துப் பொருந்தாது போகிறது. ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லின் ஒலியே அச்சொல் குறிக்கும் பொருளின் ஒலியுமாகும்”⁽¹⁸⁾ என்பர் தி. முருகரத்தினம்.

கல் என்றசொல் தமிழன் நாவில் பயின்று மொழியில் நின்று நிலைத்த வரலாறு உற்று நோக்கத்தக்கது. இதனைச் சங்கப்பாடல்கள் நன்குணர்த்தும். சங்க காலத்துக்கு முற்பட்ட தமிழ்மொழியின் வரலாற்றைச் சங்கப்பாடல்கள் தமிழரின் முதல் சான்றாதாரமாக நின்று விளக்குகின்றன.

தமிழன் நாவில் 'கல்' என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல் முதலில் கூட்டப்பொருளில் பயின்றுவந்துள்ளது. அதிலிருந்து ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லாக உருவானதையே சங்கப்பாடல்கள் விளக்கியுள்ளன.

ஒலியின் பல்வேறு தன்மைகளையும் நன்கு கேட்டு இன்புற்ற மக்கள், இயற்கை, விலங்கினம், புள்ளினம் ஆகியவற்றின் கூட்டமான ஒலிகளை 'கல்' எனக் குறிப்பிட்டனர். பிறகு மனிதர்களின் கூட்டமான ஒலிகளையும், செயற்கையாக எழும் கூட்டமான ஒலிகளையும் 'கல்' என்றே அழைத்தனர்.

“அருவி வீழும் அழகும் ஒலியும் அவர்களின் புறக்கண்ணையும் புறச்செவியையும் விட்டு அகலினும் அகக் கண்ணையும், அகச் செவியையும் விட்டு அகல்வதாக இல்லை. இவ்வருவியின் ஒலியிலே ஒன்றிய ஒரு பெருமகன் காதில் அவ்வொலி 'கல்' என ஒலித்திருக்க வேண்டும். கல்லென ஒலித்த அவ்வொலியாலேயே அவன் அருவியைக் குறிப்பதாக மாற்றியிருக்கக் கூடும். அதன் பின்னரே மலைக்குக் காரணம் கருதிய பெயராய் வழிவழி வளர்ந்திருக்க வேண்டும்”⁽¹⁹⁾ என்பர் இளங்குமரன். இதில் 'கல்' என்ற சொல்லின் வரலாறு உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் கல் உணர்த்தும் கூட்டப் பொருள்

பழந்தமிழர்கள் இயற்கையாக எழும் பலவகையான ஒலிகளையும் கேட்டு மகிழ்ந்தனர். அவற்றுள் கூட்டமாக எழும் ஒலிகளைக் கல் என்றழைத்தனர். வண்டினங்கள் அஞ்சுமாறு திரண்டு வந்து வீழ்ந்த அருவியின் ஒலியை,

“பீரசப் பல்கினை ஆர்ப்ப கல்லென

வரைஇழி அருவி” (அகநா. 228: 1-2)

என்னும் அடிகள் உணர்த்தும். மதுரையில் பல்வேறு சூழல்களால் எழும்
கூட்டமான மாலைநேர ஒலியை,

“கல்லென் மாலை நீங்க நாணுக்கிகளா” (மதுரைக்.558)

என்பர் மாங்குடி மருதனார்.

வாடைக் காற்றின் ஒலியையும், கோடைக்காற்றின் ஒலியையும்
சங்கப் புலவர்கள் “கல்”⁽²⁰⁾ என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். பாலை நிலத்தில்
குமிழ் மலர்கள் விழும் ஒலியையும், காட்டில் எழும் பல்வேறு
ஒலிகளையும் “கல்”⁽²¹⁾ என்றே பாடல்கள் இயம்பியுள்ளன.
மேகக்கூட்டங்கள் “கல்”⁽²²⁾ என்று மழை பொழிந்ததாக மோசிகீரனார்
எடுத்துரைப்பர். வாடைக்காற்றோடு கூடிய மழையின் ஒலியை “கல்”⁽²³⁾
என்று நக்கீரர் உரைப்பர். காற்றின் இயக்கத்தால் பறக்கும் மணலின்
ஒலியை “கல்”⁽²⁴⁾ என்று பாடல்கள் இயம்புகின்றன. இவ்வொலிகள்
யாவும் இயற்கையில் எழும் செறிவான ஒலிகளாகவே உள்ளன.
இயற்கையில் எழும் செறிவான ஒலிகளைக் கல் என அழைத்த
மனிதனுக்குச் செறிவான எல்லா ஒலிகளுமே கல் என்ற
ஒலியுடையதாகவே தோன்றியது. அதனால் விலங்கினம், புள்ளினம்
போன்றவற்றின் ஒலிகளையும் கல் என்றே அழைத்தான்.

மந்தியின் ஒலிகளை “கல்”⁽²⁵⁾ என்பர் பெருங்கௌசிகனார்.
மந்திக்கூட்டத்தின் பல்வேறு ஒலிகளை “கல்”⁽²⁶⁾ என்பர் பொதும்பில்கிழார்.

நாய்க் கூட்ட ஒலியை “கல்”⁽²⁷⁾ என்பர் நக்கீரர். எருதுகள் மோதுவதால் எழும் பேரொலியை “கல்”⁽²⁸⁾ என்பர் பெருங்கௌசிகனார்.

புள்ளின ஒலி, குருகின ஒலி, ஆகியவை “கல்”⁽²⁹⁾ என்ற சொல்லாலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவற்றிலிருந்து கூட்டமான பேரொலிகளைக் கல் என்ற சொல் உணர்த்தியமை புலனாகிறது.

கூட்டமான மனிதர்கள் பேசுவதால் எழும் ஒலியை “கல்”⁽³⁰⁾ என்ற சொல்லால் பத்தொன்பது பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. போர் வீரர்கள் எழுப்பும் ஒலியை “கல்”⁽³¹⁾ என்று இருபாடல்கள் சுட்டுகின்றன. ஊரார் பேசும் அலரொலியையும், “கல்”⁽³²⁾ என்றே பாடல்கள் இயம்பியுள்ளன. கூட்டமான வணிகர்களின் பேச்சொலியை “கல்”⁽³³⁾ என்பர் மாங்குடி மருதனார்.

பரதவர்கள் கடலில் முழுகி எடுத்த சங்கு அவர்களின் கூட்டமான பேச்சொலியை எதிரொலித்ததை,

“வலம்புரி முழுகிய வான்திமிற் பரதவர்

ஒலிதலைப் பணிலம் ஆர்ப்ப கல்லென” (அகநா.350: 10-11)

என்பர் சேந்தங்கண்ணனார். இதில் கூட்டமான ஒலி ‘கல்’ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது. இனமாகக் கட்டப்பட்ட மணியின் ஒலியையும், மணிகள் அணிவிக்கப்பட்ட தேரின் ஒலியையும் “கல்”⁽³⁴⁾ என்ற சொல்லில் ஏழு பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

இவ்வாறு சங்கப்பாடல்கள் சுட்டும் ‘கல்’ என்ற ஒலிக்குறிப்புச்சொல் ‘கூட்டமான’ பேரொலியைக் குறிப்பிடுவதாகவே வந்துள்ளது. ‘கல்’ என்ற சொல் தனித்த ஒலிகளைச் சுட்டாமல் செறிவான கூட்ட ஒலிகளையே குறிப்பிட்டுள்ளது. இப்பண்பு கல் என்ற சொல்லுக்குக் கூட்டப்பொருள் மூலம் ஆகும் என்ற கருத்தைத் தெளிவு படுத்துவதாக உள்ளது.

‘கல்’லிலிருந்து தோன்றிய சொற்கள்

‘கல்’ என்ற ஒலிமூலத்திலிருந்து தோன்றிய கூட்டப்பொருளுடைய சொற்கள் பலவாகும். அவற்றுள் கலி, கம்பலை, கவ்வை, கரை, கனை போன்ற சொற்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. இச்சொற்களும் சங்க இலக்கியத்தில் பல பாடல்களில் பயின்று வந்துள்ளன.

கலி

(கல்- கலி) கூட்டமாக எழும் துணங்கை ஒலியை, “கலிகெழு துணங்கை”⁽³⁵⁾ எனவும், பெண்டிர் சேர்ந்து தூற்றும் அலரை “கலிகெழு குன்றார் ஆர்ப்பினும் பெரிதே”⁽³⁶⁾ என்றும் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. கூட்டமான ஒலிச்சூழலைக் குறிக்க, கலி, ஆர்கலி ஆகிய சொற்களைப் புலவர்கள் பயன்படுத்தினர். மக்களால் எழும் ஆரவாரம்மிக்க விழாஒலியை “ஆர்கலிவிழவு”⁽³⁷⁾ என்பது விளக்கும். ஒல் என்றசொல் ஒலி என்றானது போல, கல் என்ற சொல் கலி என்றானது. இக்கலி என்ற சொல் கூட்டமான ஒலிச்சூழலைக் குறிப்பிடவே பல பாடல்களில் பயின்று வந்துள்ளது.

கம்பலை

(கல்+பு+அல்+கம்பல்+ஐ+கம்பலை). கம்பலை என்ற சொல்லுக்கு ஒலித்தல் என்பது பொருளாகும்,

“கம்பலை, சும்மை, கலியே, அழுங்கல்

என்றிவை நான்கும் அரவப்பொருள்” (தொல். 832)

என்பர் தொல்காப்பியர். புறவாழ்வில் போரின் காரணமாக எழும் அவல ஒலியை,

“ஊர்கடு விளக்கத்து அழுவீளிக் கம்பலை” (புறநா. 7: 8)

என்பது சுட்டும். மக்களால் எழும் கூட்டொலியையும், “கம்பலை”⁽³⁸⁾ என்ற சொல் குறிப்பிடுகிறது.

கவ்வை

(கல்+வு-கவ்வு+ஐ-கவ்வை). கவ்வை என்ற சொல் கூட்டமான ஒலிச்சூழலைக் குறிக்கப் பல பாடல்களில் வந்துள்ளது. அலர் காரணமாக எழும் ஒலி, மக்கள் கூட்டமாகப் பேசுவதால் எழுவதாகும். இதனை,

“வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கவ்வை” (அகநா. 250: 12)

என்ற அடி விளக்கும்.

கரை

(கல்+கற்+கர்+கரை). கரை என்ற சொல் கரைதல் என்ற ஒலி குறித்த சொல்லாகப் புலவர்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“திண்கவர் நல்லில் கதவம் கரைய” (மதுரைக். 667)

“கதுமெனக் கரைந்து” (பொருநர். 101)

“ஐனெனக் கரையும்” (குறுந். 261: 4)

“வீருந்துவரக் கரைந்த” (குறுந். 210: 6)

போன்ற பாடலடிகள் உணர்த்தும். இவ்வொலிகள் யாவும் செறிவான ஒலிகளாக விளங்குகின்றன.

கனை (ஆரவாரம்)

கனை என்ற சொல் கல்வழிப் பிறந்த ஒலிகுறித்த சொல்லாகும். “மிகுதி, செறிவு, திரட்சி போன்ற பொருளுடைய கனை என்ற சொல் ஆரவாரம் என்ற பொருளையும் பெறுகிறது. இவ்ஆரவாரம் குறிக்கும் கனையும் கல்வழிப் பிறந்ததே”⁽³⁹⁾ என்பர் கு. அரசேந்திரன். செறிவான எருமையின் ஒலியை,

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇச்

செங்கண் எருமை இனம்பீரி ஒருத்தல்

கனைசெலல் முன்பொடு கதழ்ந்து” (மலைபடு. 471- 473)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். இதில் உழவரின் தண்ணுமை ஒலிக்கு அஞ்சி எருமை எழுப்பும் செறிவான ஒலி ‘கனை’ என்று கூட்டப்படுகிறது.

இவற்றால், மொழியறியா மனிதன் முதலில் இயற்கையில் எழும் செறிவான ஒலிகளை ‘கல்’ என்று அழைத்தமையும் பின் செறிவாக எழும் கூட்டமான ஒலிகளையும் ‘கல்’ என்றே அழைத்தமையும்

புலனாகிறது. இயற்கை, விலங்கு, பறவை, மனிதன், எனப் பல்வேறு கூட்டமான ஒலிகளையும் ‘கல்’ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல் குறிப்பிட்டுள்ளது. பின் இச்சொல், கலி, ஆர்கலி, கம்பலை, கவ்வை, கரை, களை போன்ற கூட்டமான ஒலி குறித்த சொற்களையும் பிறப்பித்தது. கால வளர்ச்சியில் கல் என்ற சொல் “கருமை, செலவு, கூர்மை, வெப்பம், துளை” போன்ற பொருள்களையும் வழங்கி இன்றளவும் நிலைத்துள்ளது. மொழியறியா மனிதனின் நாவில் கூட்டப்பொருளில் பயின்று வந்த ‘கல்’ என்ற ஒலிக்குறிப்புச்சொல் பின் வேர்ச்சொல்லாகி தமிழ் மொழியில் நின்று நிலைத்துவிட்டது. இவற்றால் பின்வரும் கருத்துகள் நன்கு புலனாகும். அவையாவன,

1. சங்க இலக்கியத்தில் ‘கல்’ என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல் கூட்டப்பொருளைக் குறிப்பதாகவே வந்துள்ளது.

2. கூட்டமான ஒலியைக் குறித்த ‘கல்’ என்ற சொல் பின் கூட்டமான ஒலியைச் சுட்டும் கலி, கம்பலை, கவ்வை போன்ற சொற்களையும் பிறப்பித்தது.

3. கூட்டத்தை மூலமாகக் கொண்ட ‘கல்’ காலவளர்ச்சியில் கருமை, செலவு, கூர்மை, வெப்பம், துளை போன்ற பொருள்களிலும் பயின்று வந்துள்ளது.

ஒலிக்குறிப்பாகவே நின்று விடுவன

ஒலிகள் பல தன்மையுடையன. ஒலியின் தன்மைக்கேற்ப அதனை வெவ்வேறு ஒலிகளோடு ஒப்பிட்டும் வெவ்வேறு சொற்களாலும் குறிப்பிட்டு வந்தனர். ஒலியைக் குறிப்பிட்டு வந்த சொற்கள் பல இன்றும்

ஒலியைக் குறிக்கும் சொற்களாகவே பயன்பட்டுவருகின்றன. இச்சொற்கள் ஒலிக்குறிப்பாகவே நின்று நிலைத்தவையாகும். இதற்கு முழங்கு, இரங்கு, 'கறங்கு', 'ஆர்ப்ப', 'இயம்ப', 'அரவம்', 'சும்மை', 'சிலைப்ப', 'அகவ', 'முரல', 'நரல', 'உரற', 'பூசல்' போன்ற சொற்கள் சான்றாகும்.

இசை மருத்துவம்

சங்ககாலமக்கள் இசைத்துறையில் நன்கு வளர்ச்சி அடைந்திருந்தனர். குறிஞ்சிப்பண், பாலைப்பண், மருதப்பண், படுமலைப்பண், விளரிப்பண், காமரப்பண், காஞ்சிப்பண், ஆம்பல்பண், நைவளப்பண், பஞ்சுரப்பண் எனப் பலவகையான பண்களை வகுத்து காலை, மாலை எனப் பொழுதறிந்து இசைத்தனர். நரம்பு, துளை, தோல் என நால்வகையான இசைக்கருவிகளோடு தம் குரலிசையையும் பயன்படுத்தி இசைத்து மகிழ்ந்தனர். இவர்களின் இசையில் இன்றைய இசைமருத்துவக் கூறு உள்ளது. அஃறிணை உயிரினங்கள் இசைக்கு மயங்குவதைப் பழம்பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

'யானை யாழோசைக்குக் கட்டுப்பட்டதையும்,'⁽⁴⁰⁾ 'செந்நாய்க்கு அஞ்சிய கலைமான் இன்னிசை கேட்டு அச்சம் நீங்கியதையும்,'⁽⁴¹⁾ 'யாழோசை கேட்டு ஒதி முதுபோத்து களைப்பு நீங்கியதையும்,'⁽⁴²⁾ சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. அசுணமா என்ற உயிரியை, 'யாழிசைத்து வரவழைத்துப் பறையறைந்து கொன்றதைப்'⁽⁴³⁾ புலவர்கள் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

ஐந்தறிவு உயிரினங்களை மயக்கும் இசையானது, ஆறறிவு கொண்ட மனிதனைப் பெரிதும் இன்புறுத்துவதாக இருந்தது. மிகவும் கொடிய மனம்கொண்ட ஆறலை கள்வர்களைக் கூட மயக்கும் தன்மை இசைக்கு இருந்தது. இதனை,

“ஆறுலை கள்வர் படைவிட அருளின்

மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவுஇன் பாலை” (பொருநர். 21-22)
என்பர் முடத்தாமக் கண்ணியார். புறவாழ்வில், போரின் போது இசை பெரும்பங்கு வகித்தது. போரில் முழங்கும் முரசு வீரர்களின் மனதில் ஊக்கத்தை விளைவிப்பதாக இருந்தது. இதனை,

“பொதுவில் தூங்கும் வீசியுறு தண்ணுமை

வளிபொரு தெண்கண் கேட்பின்

அதுபோர் என்னும் என்ஐயும் உளனே” (புறநா. 89: 7-9)
என்னும் அடிகள் விளக்கும். இதில் காற்றில் இயங்கும் தண்ணுமை ஒலிக்குக் கிளர்ச்சியுறும் வீரனின் மனநிலை சுட்டப்பட்டுள்ளது. போரில் கருவியிசையாக முரசு முழக்கப்பட்டது. இதனை,

“இன்இசை இமிழ்முரசு இயம்பக் கூடிப்புகூஉ,

புண்தோள் ஆடவர் பேர்முகத்து” (பதிற். 40: 3-4)

என்பது இயம்பும். போரில் புண்பட்ட வீரனின் புண்ணை ஆற்றவும் அவன் வலியின்றி இருக்கவும் மகளிர் கூடிக் காஞ்சிப்பண் இசைத்தனர். இதனை,

“தீம்கனி இரவமொடு வேம்புமனைச் செரீஇ,

வாங்கு மருப்பு யாழொடு பல்இயம் கறங்க

இசைமணி எறிந்து காஞ்சி பாடி” (புறநா. 281: 1-5)

என்பர் அரிசில்கிழார். வேட்டையாடியபோது உடலில் புண்பட்ட வீரர்களின் வலிகுறைய அன்றைய மகளிர் பாட்டிசைத்தனர். இப்பாடல் கொடிச்சியர் பாடல் என்று பெயர் பெற்றது. இதனை,

“கொடுவரி பாய்ந்தெனக் கொழுநர் மார்பில்

நெடுவசி விழுப்புண் தணிமார் காப்பென

அறல்வாழ் கூந்தல் கொடிச்சியர் பாடல்” (மலைபடு. 302-304)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். இவற்றால் உடலில் ஏற்பட்ட வலி குறைய, பழந்தமிழர்கள் இசையை மருந்தாகப் பயன்படுத்தியமை புலனாகும். சங்ககால மகளிர் பாடிய வள்ளைப்பாட்டு உளவியல் அடிப்படையில் அவர்களின் மன அழுத்தத்தைக் குறைப்பதாக இருந்தது. இதனை,

“பாஅடி உரல பகுவாய் வள்ளை” (குறுந். 89:1)

என்பர் பரணர். சங்ககால மக்களின் அகவாழ்வில் வெறியாட்டு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதனை, “முருகனைப் போல வேடம் பூண்டு கையில் வேலேந்தி ஆடும் மலைநாட்டுப் பூசாரி வேலன் எனப்பட்டான். அவன் குறமகளது நோய் முருகனால் வந்ததென்று ஐயுறின் அக்கடவுளைத் திருப்தி செய்ய ஒரு களத்தை அமைத்துப் பூசையிட்டு வழிபாடு செய்தல் வெறியாட்டு”⁽⁴⁴⁾ என்பர் மா.இராசமானிக்கனார்.

சங்ககால வெறியாடல் இன்றைய பேயோட்ட நிகழ்வுக்கு ஒப்பாக உள்ளது. தலைவியின் மன அழுத்தம் தீரவும், அவளின் மன உணர்வை வெளிப்படுத்தவும் வெறியாட்டு ஒரு வடிகாலாக விளங்கியுள்ளது.

வேலன் வெறியாட்டில் இசைக்கருவிகள் முழங்கப் பாட்டிசைப்பான்.
இதனை,

“கூடுகொள் இன்னியம் கறங்க,

ஆடுஅணி அயர்ந்த அகன் பெரும்பந்தர்

வெண்போழ் கடம்பொடு சூடி இன்சீர்

ஐதுஅமை பாணி இரீஇ” (அகநா. 98: 14-17)

என்பர் வெறிபாடிய காமக் கண்ணியார். இவர் வெறியாட்டைச் சிறப்பாகப் பாடியதால் இப்பெயர் பெற்றார். களவுக் காலத்தில் தலைவி தன் உடல் மாற்றத்தைக் கண்டு ஊரார் தூற்றுவர் என அஞ்சுவாள். இதனால் மன அழுத்தம் தோன்றும். இந்நிலையில் இவ்வுடல் மாற்றத்துக்கு காரணம் வேலனே எனக் கூறும்போது மன நிம்மதி பெறுவாள். இத்தகைய வெறியாட்டில் இசைஒலி மையமான ஆற்றலாக விளங்குகிறது. இதனை,

“அருங்கடி வேலன் முருகொடு வளைஇ

அரிக்கூடு இன்னியம் கறங்க

மன்றுதொறும் நின்ற குரவை” (மதுரைக். 611: 15)

என்னும் மாங்குடி மருதனார் பாடலும் வலியுறுத்துகிறது. சங்க காலத்தில் வழக்கில் இருந்த வெறியாட்டயர்தல், இன்றைய பேயோட்ட நிகழ்வுக்கு ஒப்பானது என்பதை, “மருந்தாலும் பிறவற்றாலும் நீங்காத நோய் வெறியாட்டால் நீங்கும் என்று நம்பிக்கை கொண்டு வெறி அயர்தலே வெறியாட்டு எனப்படும். காதல் வயப்பட்ட பெண்டிரின் உடல் நலம் குன்றிய வழி அதனை நிறைவு செய்யும் பொருட்டுச் செய்யப்படும் ஒரு

வழிபாட்டுச் சடங்கு முறையாக காட்சி தருகின்றது. இவ் வெறியாட்டினை இன்றைய தமிழக நாட்டுப்புறங்களில் வழக்கில் இருக்கும் பேயோட்டுதல் என்பதனோடு இயைந்து நோக்கலாம்”⁽⁴⁵⁾ என்பர் க. காந்தி. மேலும், “இசைக் கருவிகளை முழக்கிப்பாடிக் குரவை அயர்தல் வெறியாட்டின் இறுதிப்பகுதியாக அமைகின்றது. இதனை நோய் நீக்கத்திற்கு அறிகுறியாக நிகழ்த்தப்பட்ட காட்சி மாற்றமாகக் கருதலாம். இன்றைய பேயோட்டுதலிலும் அணங்கப்பட்ட பெண்டிரோ அல்லது பூசாரியோ அல்லது இருவருமோ இறுதியில் ஆடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டு இருக்கின்றனர்”⁽⁴⁶⁾ என்றுரைப்பார்.

சங்ககாலத்தில் வெறியாட்டில் பல இசைக்கருவிகள் முழக்கப்பட்டது போல இன்றைய பேயோட்டத்திலும் உடுக்கை என்ற இசைக்கருவி இசைக்கப்படுகிறது. இதிலிருந்து வெறியாட்டு சங்ககாலத்தில் இருந்த உளவியல் மருத்துவம் என்பதும், இதில் இசை மருந்தாக இருந்தமையும் புலனாகிறது.

இசை மருத்துவம் இன்று வளர்ந்து வரும் துறைகளுள் ஒன்றாகும். இசையால் இரத்த அழுத்தம், நரம்பியல் நோய்கள் ஆகியன குணமாகின்றன.

“நியூரான் எனப்படும் நரம்பணுக்களின் தொகுப்பே மூளையாகும். இசையால் உண்டாக்கப்படும் மின்னலைகள் உடலில் உண்டாகும் உயிர் வேதி மின்னலைகளுடன் (Action Potential) ஒத்திருக்கின்றன. இதனால்தான் மூளை இந்த மின்னலைகளைக் கிரகித்து அதற்குப் பிரதிபலிப்பாக கட்டளை மின்னலைகளை அனுப்பி உடலிலும்

உறுப்புகளிலும் சில விளைவுகளை உண்டாக்குகின்றது”⁽⁴⁶⁾ என்று உயிர்மின் அணுவியல் துறை ஆய்வுகள் நிறுவியுள்ளன.

மனித உடலில் உள்ள மின் ஆற்றல் மூலம் தான் மூளை பலவிதமான செயல்களையும் செய்கிறது. இதனை, “இசை இசைக்கப்படும் போது காற்றில் அதிர்வுகள் உண்டாகிறது. இந்த அதிர்வுகள் செவிப்பறையைத் தாக்கி காக்லியா குழியில் உள்ள எண்ணற்ற செல்களில் ஒருவித மின்னழுத்த வேறுபாடுகளை உண்டாக்குகின்றன. இந்த மின்னழுத்த வேறுபாடுகள் தண்டுவடம் மூலம் மூளையில் தலாமஸ் பகுதிக்கு விரைந்து, அங்கு வந்தடைந்த உணர்வு மின்னலைகளுக்குத் தக்கவாறு கட்டளை மின்னலைகளாக உருவாகின்றன. அவை உடலின் சிலவித இயக்கங்களைத் தூண்டிவிடுகின்றன. இதனால் வலி குறையும்”⁽⁴⁷⁾. இவ்வாறு உடல் குறைகளை நீக்குவதிலும், வலி நீக்குவதிலும் இசை பங்காற்றுகின்றது.

சுரப்பிகளின் செயல்களைத் தூண்டிவிடும் தன்மை இசைக்கருவிகளின் ஒலிக்கு உண்டு. இசை பல்வேறு நோய்களைத் தீர்க்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தது என்பதை ஆய்வாளர்கள் கண்டறிந்துள்ளனர். இதனை, “இசைமருத்துவம் குறிப்பாக உணர்ச்சியால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், மனோ வியாதியுள்ளவர்கள், மனவளர்ச்சி குன்றியவர்கள், வேதனையால் அல்லலுறுவோர். ஆகியோருக்கு மன அமைதியைத் தந்து நோயைக் குணமாக்குகிறது”⁽⁴⁸⁾ என்ற டொனால்டு மிக்சலின் கூற்று விளக்கும்.

“தூக்கமின்மையால் அவதியுறுவோர் நீலாம்பரி இராகம் கேட்பதின் மூலம் மன அமைதியும் நல்ல தூக்கமும் பெறுவார்கள்”(49) எனவும், “ஆனந்த பைரவி இராகம் நரம்பு மண்டல இயக்கத்தைச் சீராக்கும், ரத்தக் கொதிப்பைத் தணிக்கும் பசி கூடும், உடலுக்கும் மனதுக்கும் சோர்வை நீக்கும்”(50) எனவும் இன்றைய ஆய்வுகள் கூறுகின்றன.

இவ்வாறு இன்றைய இசைமருத்துவத்துறை, இசையால் மனிதர்கள் பெறும் பல்வேறு நன்மைகளைக் கூறுகிறது. ஆனால் சங்ககால மக்கள் அன்றே பல்வேறு பண்களை வகுத்து அதனைப் பயனறிந்து இசைத்துள்ளனர். இசைக்கு, வலிகுறைக்கும் ஆற்றல் உண்டு என்பதை அறிந்திருந்தனர். எனவே இன்றைய இசை மருத்துவத் துறையின் வளர்ச்சிக்குச் சங்ககால மக்களே முன்னோடிகள் என்ற கருத்து இதனால் புலனாகிறது.

ஒலி மாசுபாடு

உலகம் பெரும் வெடிப்பொலியில் தோன்றியதை,

“கருவளர் வானத்து இசையில் தோன்றி” (பரி. 5)

எனச் சங்கப்பாடலடி இயம்பும். இந்த “ஒலி என்பது பொதுவாகக் காதுகளால் கேட்டு உணரக்கூடிய அதிர்வுகளைக் குறிக்கும். அறிவியல் அடிப்படையில் ஒலியென்பது அழுத்தமாற்றம், துகள்நகர்வு அல்லது துகள்களின் திசைவேகம் ஆகியவை ஒரு விரிந்து கொடுக்கக்கூடிய ஊடகத்தில் பயணித்தலாகும்”(51). இத்தகைய ஒலி, மனிதச் செவி ஏற்க முடியாத அளவில் அதிகரிக்கும் போது மாசுபட்ட ஒலியாகிறது.

ஒலிமாசுபாடு என்பது நாகரீக வளர்ச்சியின் குறியீடுகளில் ஒன்றாகும். “மனிதச் செவியானது அதிகபட்சம் 120 டெசிபல் அளவிற்கு உட்பட்ட சப்தத்தைத் தாங்க வல்லது.”⁽⁵²⁾ அதற்கு மேற்பட்ட ஒலிகள் மாசுபட்ட ஒலிகளாகும்.

ஒலிமாசுபாட்டின் தீமைகள்

ஒலி மாசுபாட்டால் பல்வேறு தீமைகள் ஏற்படுகின்றன. “குறைந்தபட்சம் 45 டெசிபல் அளவுதான் நமது காதுகள் இதமாகத் தாங்கவல்லது. அதற்கு மேற்பட்ட ஒலி அலைகள் நமது செவிப்பறைக்கும், உள்உறுப்புகளுக்கும், உடல், மனநலத்திற்கும் தீங்கு விளைவிக்கக் கூடியது”⁽⁵³⁾ என்பர் டாக்டர் மோகன் காமேஸ்வரன்.

மனிதச் செவி தொடர்ந்து தாங்கிக்கொள்ளும் ஒலி அளவுகளை, “80 டெசிபல் அளவு ஒருநாளானக்கு 8 மணிநேரம் கேட்பது தீங்கல்ல. இதேபோல் 90 டெசிபல் அளவு ஒரு நாளானக்கு 4 மணி நேரத்துக்கு மிகாமல் உட்படுத்துவது தீமை பயக்காது. அதுவே 95 டெசிபலாயின் 2 மணி நேரத்துக்கு மேல் போகக்கூடாது. 100 டெசிபல் அதிகபட்சம் 1 மணிநேரம் தாங்கக்கூடியது. ஒரு நாளானக்கு 110 டெசிபல் 15 நிமிடத்திற்குக் கேட்கலாம். ஒரு நாளானக்கு அதிகபட்ச அளவையாக 115 டெசிபல் ஒரு நாள் முழுமைக்கும் 7.5 நிமிடங்களுக்கு மிகாமல் இருந்தால் இரைச்சல் இடையூறில்லை என்று கணக்கெடுப்பு செய்துள்ளனர். இதிலிருந்து தெரிகின்ற உண்மை என்னவென்றால் குறைவான நேரத்திற்கு எழுப்பப்படும் ஒலியால் 115 டெசிபல் வரை மனித உடலுக்குத் தீமை

ஏதும் வராது என்பது தான்”⁽⁵⁴⁾ என்று இன்றைய அறிவியல் உரைக்கிறது. ஒலித்தொல்லையால் ஏற்படும் பாதிப்புகள் குறைய இந்திய அரசு பல்வேறு “மாகக்கட்டுப்பாட்டுத் தடைச் சட்டங்களைப்”⁽⁵⁵⁾ பிறப்பித்துள்ளது.

சங்ககால ஒலிச்சூழல்

சங்ககால மக்கள் வாழ்வில் பல்வேறு சூழல்களில் ஒலி எழுந்தது. இதனை இயற்கை ஒலி, விலங்கின ஒலி, புள்ளின ஒலி, மனித ஒலி, செயற்கை ஒலி எனப் பாகுபாடு செய்ய இயலும்.

இயற்கை ஒலி

நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம் ஆகியவற்றால் எழும் ஒலிகள் இயற்கை ஒலிகளாகும். எதிரொலி, கடல், அருவி, தீ, காற்று, இடி, மழை, மூங்கில் உராய்தல், நெற்று உதிர்தல், பூ உதிர்தல், பழம் உதிர்தல் போன்றன இயற்கையில் எழும் ஒலிகளாகப் புலவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். “இடியால் ஏற்படும் ஒலியின் அளவு 110 டெசிபல்”⁽⁵⁶⁾ என்பர் ச.இன்னாசிமுத்து. இந்த இடி ஒலி மட்டுமே இயற்கை ஒலிகளில் பேரொலியாக இருந்தது. இத்தகைய இடி ஒலியையும் சங்ககாலமக்கள் பெரிதும் விரும்பினர். இடி ஒலியை, “இன்னிசை எழிலி, பல் குரலெழிலி, ஆர் குரலெழிலி, அதிர் குரலெழிலி, கறங்கு குரலெழிலி”⁽⁵⁷⁾ எனப் பல்வேறு சொற்களால் புலவர்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளனர். இடியைப் போன்ற ஒலியுடைய எதிரொலியையும் அக்காலமக்கள் விரும்பிக் கேட்டனர். மலைபடு கடாம் என்ற பெயரில், “கடாம்” என்பது எதிரொலியைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

இடி, எதிரொலி போன்ற இயற்கையில் எழும் பேரொலிகளைக் குறிஞ்சி நில மக்கள் பெரிதும் விரும்பினர். இதனை, “குறிஞ்சியை ஒலி உணர்வுடன் நோக்கும் போது பிற நிலங்களில் கேட்க இயலாத எதிரொலி குறிஞ்சிக்கே உரித்தாதலை அறிய முடிகிறது. பேரொலியாகிய இடிஒலி இனிய ஒலியாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பாங்கு குறிஞ்சிநில மக்களின் ஒலி ஏற்பு விருப்பத்தையும் திறனையும் காட்டுவதாகும்”⁽⁵⁸⁾ என்பர் கோ.கண்ணன். இதிலிருந்து இயற்கை ஒலிகளில் பேரொலிகளையும் சங்க காலமக்கள் விரும்பிக் கேட்டமையையும், அவ்வொலிகளால் அம்மக்கள் பாதிப்படையவில்லை என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

விலங்கின ஒலி

விலங்கினங்களை நீர் வாழ்வன, நில வாழ்வன, நீர் நிலவாழ்வன என வகைப்படுத்தப்படும். சங்க இலக்கியத்தில் யானை, கலிமா, புலி, மந்தி, நாய், நரி, கேழல், ஆடு, மான், ஆ, ஆமா, எருது, எருமை, தேரை, பல்லி ஆகியவற்றின் ஒலிகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

யானையின் ஒலி விலங்கின ஒலிகளுள் பேரொலியாக இருந்தது. யானையின் ஒலியை இடி ஒலியோடு பல பாடல்கள் ஒப்பிட்டுள்ளன. இதனை,

“அலமரல் யானை உருமென முழங்க” (புறநா. 44 5)

என்பது விளக்கும். இதிலிருந்து யானையின் பிளிறல் இடிஒலிக்கு ஒப்பான தன்மை சுட்டப்படுகிறது. எனவே யானையின் ஒலி அளவை 110 டெசிபல் என வரையறுக்க இயலும். “நாயின் குரைப்பொலியை 45-60 டெசிபல்”⁽⁵⁹⁾

என்பர் மணவை மதன். பிற விலங்கின ஒலிகள் யாவும் மனிதச் செவியைப் பாதிக்காத ஒலிகளாகவே இருந்தன. விலங்கின ஒலிகளுள் பேரொலியாக இருந்த யானையின் பிளிறலை “கடலோசையோடும்”⁽⁶⁰⁾, “தூம்பு என்ற இசைக்கருவியின் ஒலியோடும்”⁽⁶¹⁾ ஒப்பிட்டுள்ளனர். யானையின் முச்சொலியை “சமையல் ஒலியோடும்”⁽⁶²⁾, அதன் இயக்கத்தைக் “காற்றொலியோடும்”⁽⁶³⁾ ஒப்பிட்டுள்ளனர். இவ்வாறு யானையின் ஒலியைப் பல்வேறு ஒலிகளோடு ஒப்பிட்டுள்ள பாங்கு, அவ்வொலியை அக்கால மக்கள் பெரிதும் கேட்டு மகிழ்ந்தமையைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

புள்ளின ஒலி

சங்கப் புலவர்கள் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட புள்ளினங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இப்புள்ளினங்களின் ஒலிகளை நுட்பமாக அறிந்து பாடல்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். புள்ளினங்கள் துணையை அழைத்தல், சண்டையிடுதல், தன் இருப்பிடத்தை அறிவித்தல் எனப் பல்வேறு சூழல்களில் ஒலி எழுப்புகின்றன. புள்ளினங்களின் இயல்பான ஒலி அளவு “25-45 டெசிபல்”⁽⁶⁴⁾ என்பர் மணவை மதன்.

புள்ளின ஒலிகளில், அவை கூடும்போது எழுப்பப்படும் ஒலியே பேரொலியாக இருந்தது. இவ்வொலியைக் கூட சங்கப் பாடல்கள் பல்வேறு ஒலிகளுடன் ஒப்பிட்டுள்ளன. இதனை,

“கூடியத் தன்ன குரல்புணர் புள்ளின்” (மலைபடு. 269)

என்பர் பெருங்கௌசிகனார். இதிலிருந்து புள்ளின ஒலிகளை அக்கால மக்கள் பெரிதும் விரும்பியமை புலனாகிறது.

மனித ஒலி

பொருள்களின் அதிர்வே ஒலியாகும். இவ்வொலி அஃறிணையிடத்து இன்றும் ஒலியாகவே உள்ளது. ஆனால் மனிதனிடம் பண்பட்ட மொழியாகவும், இசையாகவும் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. மனித வளர்ச்சியின் கூறுகளில் ஒன்றாக, ஒலி மாசுபாடும் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. சங்க காலத்தில் மனிதர்கள் பல்வேறு சூழல்களில் ஒலி எழுப்பினர். மனித ஒலி அளவை, “சாதாரணமாக ஓய்வு அறையில் பேசி வருகின்ற ஒலியின் அளவு 0 முதல் 10 டெசிபலாக அமையும். இருவர் மெதுவாகப் பேசுகின்ற போது ஏற்படுகின்ற அளவும், சற்று உரக்கப் பேசுகின்ற போது ஏற்படுகின்ற ஒலியின் அளவும் 25 முதலும் 60 டெசிபலாக அமையும்”⁽⁶⁵⁾ என்பர் டாக்டர். ஜி. சந்தானக் குமார். மனிதர்கள் கூட்டத்தால் எழும் ஒலிகள் பேரொலிகளாக இருக்கும். இவ்வொலிகளை, “கடல் ஒலியோடும்”⁽⁶⁶⁾ “பல புள்ளின ஒலியோடும்”⁽⁶⁷⁾ இவை போன்ற பல இனிய ஒலிகளோடு புலவர்கள் ஒப்பிட்டுள்ளனர்.

செயற்கை ஒலி

மனிதன் செயற்கையாக எழுப்பும் ஒலிகள் பலவாகும். அவற்றுள் மனதை மயக்கும் இசைஒலி குறிப்பிடத்தக்கது. செயற்கையாக எழுப்பப்படும் ஒலிகளுள் நரம்பு, துளை, தோல், கஞ்சக்கருவி ஆகியவற்றால் எழும் ஒலிகளைப் புலவர்கள் நன்கு இயம்பியுள்ளனர்.

செயற்கைஒலிகளுள் கரும்பு ஆலைகளின் ஒலி பேரொலியாக இருந்தது.
இதனை,

“கணம்சால் வேழம் கதழ்வுற் றாங்கு

எந்திரம் சிலைக்கும் துஞ்சாக் கம்பலை”(பெரும்பாண். 259-260)
என்பர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார். இதில் கூட்டமான யானைகளின்
ஒலிபோல கரும்பாலைகளின் ஒலி இருந்தமை குறிப்பிடப்படுகிறது.
யானையின் ஒலியை இடி ஒலியோடு ஒப்பிடுவது சங்ககால மரபாகும்.
பல யானைகளின் கூட்டொலிபோல இருந்ததால் அது இரைச்சலாகவே
இருந்திருக்கும். கரும்பாலைகளின் புகையால் தாவரங்கள் வாடியதை,

“கார்க்கரும்பின் கமழ்ஆலைத்

தீத்தெறுவின் கவின்வாடி” (பட்டினப். 8-10)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். இதிலிருந்து பண்டைக் காலத்திய
கரும்பாலை இன்றைய தொழிற்சாலைகள் போல ஒலி எழுப்பியமை
புலனாகிறது.

ஒலிமாகபாட்டிற்கு தீர்வு

சங்க கால மக்கள் செறிவான மரங்களுக்கு இடையில் வாழ்ந்தனர்.
“நல்ல மரஞ்செடிகளும் அதன் மீது படும் தூசும் ஒலித்தொல்லையைத்
தடுக்கும் ஓர் உயரிய இயற்கைச் சாதனம்”⁽⁶⁸⁾ என்றுரைக்கிறது இன்றைய
அறிவியல். சங்ககால மக்கள் பூ உதிரும் மென்மையான ஒலியைக்
கூடக் கேட்கும் சூழலில் அடர்வான மரங்களுக்கிடையே வாழ்ந்தனர்.
இதனை,

“மணிமருள் பூவின் பாடுநனி கேட்டே” (குறுந். 138: 5)

என்ற கொல்லன் அழிசியார் பாடல் புலப்படுத்தும். சங்ககாலத்தில் 100 டெசிபலுக்கு மேற்பட்ட ஒலிகளாக இடிஒலி, யானை ஒலி, கரும்பாலை ஒலி ஆகிய மூன்று மட்டுமே உள்ளன. இந்த ஒலிகளால் அக்கால மக்கள் பாதிக்கப்பட்டதை எந்த ஒரு பாடலும் குறிப்பிடவில்லை. மாறாக அவ்வொலிகளையும் தமிழர்கள் கேட்டு இன்புற்றமையையே பாடல்கள் இயம்பியுள்ளன. சங்க காலத்தில் இயற்கையாக இருந்த மரங்கள் தவிர மக்கள் வளர்த்த மரங்கள் பலவாகும். அக்கால மக்கள் மரம், செடி, கொடிகளை உயிராகவும், உறவாகவும் வளர்த்தனர். இதனை,

“நும்மினும் சிறந்தது நவ்வை ஆகுமின்று

அன்னை கூறினள், புன்னையது நலனே

அம்ம நாணுதும், நும்மொடு நகையே” (நற். 172: 4-6)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். புன்னை மரத்தைத் தன் உடன் பிறப்பென்று கூறிய தாயின் கூற்றைப் பருவம் எய்திய பின்னரும் மறவாத பெண்ணின் மனவுணர்வு இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மேலும் சங்க கால மக்கள் ஒலிகுறித்த தெளிவான சிந்தனை கொண்டிருந்தனர். இதனை

“பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த

தாதுஉண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி

மணிநா ஆர்த்த மாண்வினைத் தேரன்” (அகநா. 4: 10-12)

என்பர் குறுங்குடிமருதனார். துணையொடு கூடிய வண்டினங்கள் தேர்மணி ஒலியால் அஞ்சிப் பிரிந்து விடக்கூடாது எனக் கருதித் தேரின் மணியை

ஒலியெழாமல் கட்டியமை இதில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. அஃறிணை உயிர்கள் கூட ஒலியால் பாதிக்கக் கூடாது என்ற சிந்தனை இங்கு வெளிப்படுகிறது. இவற்றால்,

1. இன்றைய ஒலிமாகபாட்டுத் தடைச் சட்டங்கள் கூறும் ஒலி அளவுகளுக்கு உட்பட்டதாகச் சங்ககால ஒலிச்சூழல் இருந்தது.

2. சங்ககால மக்கள் பேரொலி தம்மைப் பாதிக்காதவாறு இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு வாழ்ந்தனர்.

3. ஒலி குறித்த தெளிவான அறிவு பெற்றிருந்தனர் என்னும் முப்பெரும் கருத்துகள் விளங்குகின்றன.

தொகுப்புரை

ஒலி காலந்தோறும் பல்வேறு மாற்றங்களைப் பெற்று வந்துள்ளது. இயற்கை ஒலி இன்னும் மாறாமல் ஒலித்தாலும், மனிதர் ஒலி பண்பட்ட மொழியாகவும், இசையாகவும் மாறியுள்ளது. இனக்குழு வாழ்விலிருந்து நிலவுடைமைச் சமூக வாழ்வுக்கு உயர்ந்த மனிதனின் வரலாற்றைக்கூறும் முதல் இலக்கியமாகச் சங்க இலக்கியம் இருப்பதால், இதில் குறிப்பிடப்படும் ஒலிக்கூறுகள் மிகவும் அரியனவாக உள்ளன.

ஒலி வளர்ச்சிக் கூறுகளை ஒலிக்குறிப்புச் சொல், இசைமருத்துவம், ஒலி மாகபாடு என மூன்று நிலைகளில் பகுக்க இயலும். மொழி அறியா மனிதன் இயற்கை ஒலிகளை ஏற்று அவ்வொலிகளைப் போலச் செய்தான். இச்செயல் மொழியின் தோற்றக் கூறுகளுள் ஒன்றாகும். ஒலியை

அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஆ, நாய், காக்கை, குயில், கூகை, சிள்வீடு, மிஞிறு போன்ற பல பெயர்கள் தோன்றின. இவ்வாறு ஒலியை அடிப்படையாகக் கொண்ட பெயர்கள் தாமே சொல்லாகும் வகையினவாகும்.

ஒலியைக் குறிப்பிட வழங்கும் சொற்கள் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களாகும். சங்க இலக்கியத்தில் கல், ஒல், இம், இமீர், இமிழ், குழும் போன்ற பல ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இச்சொற்கள் தமிழ்மொழியின் குழவிப் பருவத்தை எடுத்தியம்புவனவாக உள்ளன. இச்சொற்கள் யாவும் தம்முள் பல்வேறு செய்திகளை உள்ளடக்கியுள்ளன. “கல்” என்ற சொல்லின் வரலாறு மட்டும் தெளிவான சான்றுகளுடன் உள்ளது.

“கல்” என்ற சொல் மொழியறியா மாந்தன் நாவில் கூட்டமான இயற்கை ஒலியைச் சுட்டுவதாக இடம்பெற்றுப் பின் கூட்டமான விலங்கின, புள்ளின, மனித ஒலிகளையும், செயற்கையாக எழும் கூட்டமான ஒலிகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளது. பின், கல் என்ற சொல் கலி, கம்பலை, கவ்வை, கனை போன்ற கூட்டமான ஒலிகுறித்த சொற்களையும் பிறப்பித்தது. கால வளர்ச்சியில் கருமை, செலவு, கூர்மை, வெப்பம், துளை போன்ற பல பொருள்களிலும் பயின்று வந்துள்ளது. “கல்” என்ற இந்த ஒலிக் குறிப்புச் சொல் “தாமே சொற்களைப் பிறப்பிக்கும்” ஆற்றலுடைய ஒரு சொல் என்பது இதனால் புலனாகிறது.

ஆர்ப்ப, இயம்ப, நரல, அகவ, பயிர், அரவம் போன்ற சொற்கள் இன்றும் எந்த மாற்றமுமின்றி ஒலித்தல் பொருளாகவே உள்ளன. இவற்றை ஒலிக்குறிப்பாகவே நின்று விடும் சொற்களாக அறிய முடிகிறது.

சங்க காலமக்கள் பண்களை வகுத்து அதனைக் காலமறிந்து இசைத்து மகிழ்ந்தனர். இசைக்கு நோய்தீர்க்கும் ஆற்றல் உண்டு என்பதையும், வலி குறைக்கும் திறன் உண்டு என்பதையும் அறிந்திருந்தனர். இன்று வளர்ந்துவரும் இசை மருத்துவத்துறைக்குச் சங்ககால மக்களே முன்னோடியாக இருந்தமை இதனால் விளங்குகிறது.

சங்ககாலத்தில் எழுந்த பல்வேறு ஒலிகளும் இன்றைய ஒலி மாசுபாட்டுத் தடைச்சட்டங்கள் கூறும் ஒலி அளவுகளுக்கு உட்பட்டதாகவே உள்ளன. அன்று இருந்த இடி ஒலி, கரும்பாலை ஒலி போன்ற சில பேரொலிகளையும் அக்கால மக்கள் கேட்டு இன்புற்றனர்.

அக்கால மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு வாழ்ந்தமையால் ஒலி மாசுபாடு அவர்களைப் பாதிக்கவில்லை. மேலும் ஒலி குறித்த தெளிவான அறிவை அக்கால மக்கள் பெற்றிருந்தனர் என்பதைச் சங்கப்பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

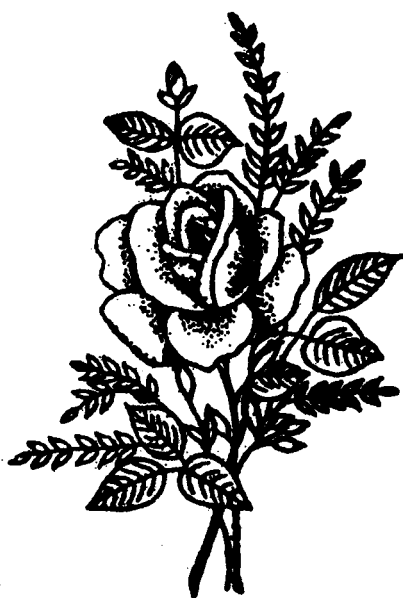
சான்றெண் வீளக்கம்

1. நா.பாலுசாமி (ப.ஆ), வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-6, ப.310.
2. பா.வீரப்பன், சங்க இலக்கிய நடை, ப.66.
3. தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார் (அணிந்துரை), மு. சதாசிவம், ஒலிக்குறிப்பகராதி, ப.4.
4. மு. சதாசிவம், ஒலிக்குறிப்பகராதி, ப.7.
5. தி.முருகரத்தினம், மொழி ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ப.72.
6. இரா.இளங்குமரன், தமிழ்-வளம்-சொல், பக்.80-81.
7. வே.கிருட்டிணசாமி, தகவல் தொடர்பியல், ப.13.
8. ஞா.தேவநேயப் பாவாணர், முதல் தாய்மொழி, ப.17.
9. தி.முருகரத்தினம், மொழி ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ப.98.
10. ஞா.தேவநேயப் பாவாணர், முதல் தாய்மொழி, பக்.14-15.
11. ஞா.தேவநேயப் பாவாணர், வேர்ச்சொற் கட்டுரைகள், ப.2,
கு.அரசேந்திரன், உலகம் பரவிய தமிழின் வேர் 'கல்', 1,2,3,4.
12. கு.அரசேந்திரன், உலகம் பரவிய தமிழின் வேர் கல்1, ப.1.
13. மேலது, ப.23.
14. நற்.151: 4, புறநா. 150: 16.
15. மலைபடு.324.
16. நற்.187: 2.
17. இளங்குமரன், தமிழ்-வளம்-சொல், பக்.94-95.
18. தி.முருகரத்தினம், மொழி ஆய்வுக்கட்டுரைகள், ப.12.
19. இளங்குமரன், தமிழ்-வளம்-சொல், ப.31.

20. அகநா. 243: 7-8, 253: 7-8,
21. நற்.286: 1-3, குறிஞ்சிப். 227-228, குறுந்.179: 1.
22. அகநா. 392: 11-12.
23. நெடுநல். 64.
24. புறநா. 387: 34.
25. மலைபடு. 207.
26. நற்.57: 4.
27. குறிஞ்சிப். 151.
28. மலைபடு. 335.
29. நற்.195: 5, அகநா, 217: 11, 320: 9-11.
30. நற்.249: 9, ஐங். 376: 3, அகநா. 63: 13, 110: 13, 350: 12, புறநா.362:
19, 184: 8, 84: 4, 31: 11, 240: 12, 63: 3, 215: 7, 321: 9, 320: 7,
பெரும்பாண்.20-21, மதுரைக்.538, மலைபடு. 549, 320: 21.
31. அகநா. 159: 9, புறநா.351: 3.
32. குறுந்.24: 6, 262: 1, அகநா. 227: 22, நற்.249: 10, ஐங்.131: 3.
33. மதுரைக். 537-538.
34. நற்.163: 3, 207: 3, குறுந்.311: 3, நற்.159: 11, 111: 9, அகநா. 319: 9,
பதிற்.31: 5.
35. பதிற். 13-15.
36. குறுந். 328: 4-8.
37. அகநா. 232: 10-11.
38. புறநா. 54: 1.

39. கு.அரசேந்திரன், உலகம் பரவிய தமிழின் வேர் கல்2, ப.101.
40. கலித். 2: 26-27.
41. அகநா. 219: 13-16.
42. நற். 186: 5-7.
43. மேலது, 304: 18-9.
44. மா.இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, ப.584.
45. க.காந்தி, தமிழரின் நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும், ப.217.
46. என். விஸ்வநாதன், இசையின் அறிவியல்-நோய்தீர்க்கும் ஆற்றல்
நோக்கில் இசை (சிறப்புக் கட்டுரைகள்) www.aaramthinai.com
47. மேலது,
48. E,Donald - Music Theraphy.
49. P. Sambamoorthy, South Indian Music,P .258-261.
50. என். விஸ்வநாதன், இசையின் அறிவியல் இசை ராகங்களும் அவை
தீர்க்கும் நோய்களும் (சிறப்புக் கட்டுரைகள்) www.aaramthinai.com.
51. ta. wikipedia.com/sound.
52. மணவை மதன், இரைச்சல் தொல்லை, ப.256.
53. டாக்டர். மோகன் காமேஸ்வரன், சுற்றுச்சூழல் (உண்மை) ஏப்.1.4.05.
54. மணவை மதன், இரைச்சல் தொல்லை, ப.259.
55. தொழிற்சாலை சட்டவடிவு 1951 (Industries Act 1951).
மோட்டார் வாகனச் சட்ட வடிவு 1939 (M.V.ACT 1939)
சுற்றுச்சூழல் (பாதுகாப்புச்) சட்டவடிவு 1986 (The environment act
protection, 1986.

56. ச.இன்னாசிமுத்து, சுற்றுச்சூழல் விழிப்புணர்வும் மாசுக்கட்டுப்பாடும்,
ப.75.
57. கலித். 16: 8, நற்.154: 3, ஐங்.411: 1, நற்.228: 2, ஐங்.452: 2.
58. கோ. கண்ணன், பண்டைத்தமிழரின் ஒலிஉணர்வும் இசைஉணர்வும்,
பக்.44-45.
59. மணவை மதன், இரைச்சல் தொல்லை, ப.257.
60. புறநா.81: 1-2.
61. அகநா. 119: 19.
62. புறநா. 81: 1-2.
63. திருமுருகு. 82.
64. மணவை மதன், இரைச்சல் தொல்லை, ப.257.
65. டாக்டர். ஜி.சந்தானக்குமார், சுற்றுப்புறச்சூழல் ஓர் அறிமுகம், ப.37.
66. புறநா. 42: 3.
67. மதுரைக். 543 - 544.
68. மணவை மதன், இரைச்சல் தொல்லை, ப.258.

44444444

முடிவுரை

சங்ககால மக்களின் ஒலிக்கூறுகள் பற்றிய சிந்தனைகளை எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகிய சங்க இலக்கியங்கள் தெளிவாகப் பதிவு செய்துள்ளன. இவ் இலக்கியங்களின் அடிப்படையில் ஒலி பற்றிய சிந்தனைகளைத் தொகுத்து, பகுத்து ஆய்வு செய்ததன் வாயிலாகப் பின்வரும் ஆய்வு முடிவுகள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

❖ பொருள்களின் அதிர்வே ஒலியாகும். இது ஒலி, பேரொலி என இருவகைப்படும்.

❖ தொல்காப்பியர் ஒலியின் பிறப்பு, அளவு போன்றவற்றை எடுத்தியம்பியுள்ளார். இவரின் ஒலிக்கொள்கையை அடியொற்றியே பிற இலக்கணவியலாரும் ஒலியை வரையறை செய்துள்ளனர்.

❖ 'ஒ' என்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொல்லை வேராகக் கொண்டு ஒலி தோன்றும் என்பர் பாவாணர். இவர் ஒலிக்கு அடிப்படையான காற்றை வெளியே இயங்குவது, உயிர்களின் வாய்வழி இயங்குவது என இருவகைப்படுத்துவர்.

❖ நிகண்டு, கலைக்களஞ்சியங்கள், அகராதிகள் ஆகியன ஒலி என்ற சொல்லுக்கு இடி, காற்று, ஓசை, நாதம், கம்பலை, சும்மை, தழைத்தல், ஆரவாரம், முழக்கம், அரவம் எனப் பல்வேறு பொருள்களைத் தருகின்றன.

❖ இன்றைய அறிவியலாளர்கள் ஒலியின் அளவை 'டெசிபல்' என அழைப்பர்.

❖ நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம் ஆகியவற்றால் எழும் ஒலிகளே இயற்கை ஒலிகளாகும்.

❖ நிலத்தில் எழும் ஒலிகளில் எதிரொலி, தாவரங்களால் எழும் ஒலி, பருவ ஒலி போன்றன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

❖ எதிரொலியைக் குறிஞ்சி நிலமக்கள் மிகவும் விரும்பிக் கேட்டனர்.

❖ தாவரங்களால் எழும் ஒலிகளில், மூங்கில் மரங்கள் உராயும் ஒலி, வாகை நெற்றொலி, பாலை நெற்றொலி, பழம் நீரில் விழும் ஒலி, கள்ளிக்காய் வெடிக்கும் ஒலி, மலர் உதிரும் ஒலி போன்ற பல்வேறு ஒலிகளும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

❖ அருவியின் ஒலி 'பறைக்குரல்' என இசை ஒலியோடு ஒப்பிட்டு உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

❖ தென்றல், வாடை, கொண்டல், கோடை ஆகிய காற்றின் ஒலி நிலைகளை நேரிடையாகவும், மரம், செடி, கொடி, காய், கனி ஆகியவற்றின் ஒலிநிலைகளை அசைவொலியாகவும் புலவர்கள் குறிப்பிடுவர்.

❖ இடி ஒலியை 'இன்குரல்', 'தண்குரல்' எனப் பல்வேறு சொற்களால் குறிப்பிட்டுள்ளமை அக்கால மக்கள் இடி ஒலியைக் கேட்டு இன்புற்றதைப் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது.

❖ விலங்கினங்கள் தம் துணையை அழைக்கவும், தம் இருப்பிடத்தைப் பிற விலங்குகளுக்கு அறிவிக்கவும் ஒலி எழுப்பின.

❖ அன்பின் குறியீடாக 'ஆ' தன் கன்றை அழைக்கும் ஒலி, 'கன்றுபயிர்குரல்', 'கனையலங்குரல்' எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

❖ ஆடுகளின் ஒலி கடலின் இரைச்சலோடு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. புலியின் வேறுபட்ட குரலொலி 'கடையலங்குரல்' எனப்பட்டுள்ளது.

❖ மானின் ஒலியை மனித ஒலியோடும், காற்றின் ஒலியோடும் புலவர்கள் ஒப்பிட்டுரைப்பர்.

❖ யானை, துன்பம் காரணமாக எழுப்பிய ஒலி பல பாடல்களில் உரைக்கப்பட்டுள்ளது. யானை தன் தும்பிக்கையைத் தூக்கிப் பிளிறுவதையும், தாழ்த்திப் பிளிறுவதையும் புலவர்கள் நுட்பமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இதன் ஒலி, இடி, மழை, தூம்பு போன்ற ஒலிகளோடும் போர்வீரர்களின் ஆரவாரத்தோடும் ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

❖ பல்லியின் ஒலியைச் சங்ககால மக்கள் சகுனமாகக் கருதியமை பாடல்கள்வழிப் புலனாகிறது.

❖ சங்க இலக்கியத்தில் ஐம்பத்தெட்டுப் புள்ளினங்கள் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றிருப்பினும் முப்பத்துமூன்று புள்ளினங்களின் ஒலி தொடர்பான செய்திகள் மட்டுமே தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

❖ புள்ளினங்களின் இயல்பான ஒலி அகவ, ஆல என்று சுட்டப்படுகிறது. புள்ளினங்கள் தம் துணையை அழைக்கும் ஒலி 'பயிர்' என்று உரைக்கப்படுகிறது.

❖ ஆந்தையினப் பறவைகளாக ஆண்டலை, குடிஞை, குரால், கூகை போன்றன விளங்குகின்றன. குடிஞையின் ஒலியைப் பொற்கொல்லர் ஒலி, துடிஒலி, மகுளிப்பறை ஒலி, மலையிலிருந்து கல்விழும் ஒலி எனப் பல்வேறு ஒலிகளோடு புலவர்கள் ஒப்பிட்டு உரைப்பர்.

❖ கணந்துள் ஒலி “ஆளறிவுறீஇ” என்றும் காக்கையின் ஒலி “புள்ளறிவுறீஇ” என்றும் சுட்டப்படுகிறது. இது புள்ளினங்கள் தங்களை அறிவுறுத்துவதாக அக்காலமக்கள் நம்பியதை இயம்புகிறது.

❖ அன்றில், கிளி, குருகு, மயில் ஆகிய புள்ளினங்களின் ஒலியை 'வயிர்' என்ற ஊதுகொம்பின் ஒலியோடு புலவர்கள் ஒப்பிட்டுரைப்பர்.

❖ குயில், வானம்பாடி, வங்கா, மயில் ஆகியவற்றின் ஒலிகளையும் புலவர்கள் நன்கு இயம்பியுள்ளனர்.

❖ வண்டினங்களின் ஒலி யாழிசையோடும், குழலிசையோடும் ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

❖ புள்ளினங்களில் காக்கை கரைந்தால் விருந்து வரும் என்ற நம்பிக்கையும், புள்ளினங்களின் ஒலியைச் சகுனமாகக் கருதியமையும் சங்கப் பாடல்களால் புலனாகின்றன.

❖ மனித ஒலிகளில் ஆண்களின் பேச்சால் பல்வேறு குழல்களில் ஒலி எழுந்தது. அவற்றுள் அறிவிப்பு, காவல், தொழில் போன்றன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

❖ ஆநிரைகளை நரியிடமிருந்து காக்க ஆண்கள் வீளையிட்டனர். இது ஆண்கள் செயல் ஒலியில் சுட்டத்தக்கதாகும்.

❖ நீரேற்றப்பாட்டு, உழவுப்பாட்டு, அந்தணர்பாட்டு, வெறியாட்டுப் பாட்டு, மடலேற்றப்பாட்டு போன்றன அக்கால மக்களின் வாழ்க்கைச் சூழலில் இயைபுற்று இருந்தது. காஞ்சி, குறிஞ்சி, பஞ்சரம் போன்ற பண்கள் சங்ககால மக்களின் இசை அறிவைச் சட்டுவதாக உள்ளது.

❖ சங்கப்பாடல்களில் ஆண்களின் ஒலியைவிடப் பெண்களின் ஒலியே மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளது. பெண்கள் பேசும் அலரொலியைப் போர்க்கள ஒலி, விழா ஒலி, பறை ஒலி, முரசொலி, நாரை ஒலி, தேர் ஒலி எனப் பலவகையான ஒலிகளோடும் புலவர்கள் ஒப்புமைப்படுத்தியுள்ளனர்.

❖ செயற்கை ஒலிகளுள் இசை ஒலி முதன்மையானதாகும். தோற்கருவிகளை, உழவு, போர், கொடை, வழிபாடு, ஏறுதழுவல், குரவை, திருமணம், இறப்பு, அறிவிப்பு எனப் பல சூழல்களில் இசைத்தனர்.

❖ துளைக்கருவிகளில் குழல் ஆநிரை காக்கவும், சங்கு, வயிர் போன்றன வழிபாட்டிலும் இடம்பெற்றன.

❖ யாழில் நைவளம், மருதம், செவ்வழி, படுமலை போன்ற பண்களைப் பாணர்கள் இசைத்தனர்.

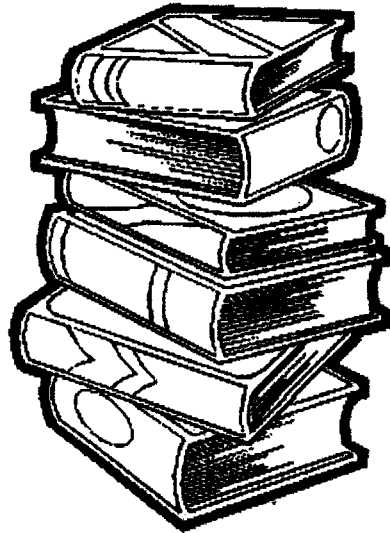
❖ மணியைச் சங்ககால மக்கள் மிகுதியாகப் பயன்படுத்தினர். காவலர்கள் மக்களை எச்சரிக்கவும், ஆநிரைகள் நின்றலை அறியவும், தேர் வருதலை அறியவும், குதிரைகளின் வேகத்தை அறியவும், வழிபாட்டிலும் எனப் பல சூழல்களில் மணியோசை பயன்பட்டது.

❖ 'கல்,' 'ஒல்,' 'இம்,' 'இமிர்,' 'இமிழ்,' 'இழும்' போன்ற ஒலிக் குறிப்புச் சொற்கள் தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் குறிப்பிடத்தக்கனவாக உள்ளன.

❖ 'கல்' என்ற சொல் மொழியறியா மாந்தன் நாவில் கூட்டமான ஒலிகளைக் குறிப்பதாக இடம்பெற்றுப் பின் வேர்ச்சொல்லாகிக் கூட்ட ஒலிகளைச் சுட்டும் கம்பலை, கவ்வை, கனை போன்ற சொற்களைப் பிறப்பித்தது. பின் கருமை, வெப்பம், துளை போன்ற பொருள்களிலும் பல சொற்களைப் பிறப்பித்து இன்றும் வேர்ச்சொல்லாக விளங்குகிறது.

❖ இன்று வளர்ந்து வரும் இசை மருத்துவத்துறைக்கு முன்னோடியாகத் தமிழர்கள் விளங்கினர். இதனைக் கொடிச்சியர் பாடல், காஞ்சிப்பண் போன்றன இயம்பும். வெறியாட்டு, வள்ளைப்பாட்டு போன்றன உளவியல் அடிப்படையிலான மருத்துவமாக இருந்தது. இதில் இசை, மைய ஆற்றலாக விளங்குகிறது.

❖ இடியின் ஒலி, கரும்பாலை ஒலி எனப் பேரொலிகள் சங்ககாலத்தில் இருப்பினும் அவற்றால் அக்கால மக்கள் பாதிக்கப்படவில்லை. செறிவான மரங்களும் அதில் படும் தூசும் ஒலித்தொல்லையைக் கட்டுப்படுத்தியதால் அக்கால மக்கள் ஒலி மாசுபாட்டின் தொல்லையின்றி வாழ்ந்தமை புலனாகிறது.

THE END OF THE WORLD

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

1. காசிவிசுவநாதன் - அகநானூறு,
செட்டியார் வெ.பெரி.பழ.மு. (களிற்றியானை நிரை),
(வெ.ஆ) திரு.சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை, 1947.
2. மேலது - அகநானூறு,
(மணிமிடை பவளம்),
திரு.சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை, 1949.
3. மேலது - அகநானூறு,
(நித்திலக்கோவை),
திரு.சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை, 1957.
4. மேலது - கலித்தொகை,
திரு.சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை, 1962.
5. சதாசிவம்.தி. - ஐங்குறுநூறு,
(ப.ஆ) உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை, 1999.

6. சாமிநாதையர்.உ.வே.
(உ.ஆ)

- குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
கபீர் அச்சுக் கூடம்,
சென்னை,
1955.

7. மேலது

- புறநானூறு மூலமும் உரையும்,
உ.வே.சா. நூல் நிலையம்,
சென்னை,
1974.

8. மேலது

- பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்,
உ.வே.சா. நூல் நிலையம்,
சென்னை,
1974.

9. சுப்பிரமணியன்.ச.வே.
(ப.ஆ)

- சங்க இலக்கியம்
மூலம் முழுவதும்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
31, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை,
2007.

10. செயபால்.இரா.
(உ.ஆ)

- அகநானூறு - 1,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
41, சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல்,
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2004.

11. மேலது

- அகநானூறு - 2
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
41, சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல்,
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2004.

12. சோமசுந்தரனார்.பொ.வே.
(உ.ஆ)

- பத்துப்பாட்டு
மூலமும் உரையும்,
(முதற்பகுதி),
திருமுருகாற்றுப்படை (1962),
பொருநராற்றுப்படை (1961),
சிறுபாணாற்றுப்படை (1960),
பெரும்பாணாற்றுப்படை (1962),
மூல்லைப்பாட்டு (1962),
திரு.சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை.

13. மேலது

- பத்துப்பாட்டு
மூலமும் உரையும்,
(இரண்டாம் பகுதி),
மதுரைக்காஞ்சி (1956),
நெடுநல்வாடை (1975),
குறிஞ்சிப்பாட்டு (1956),
பட்டினப்பாலை (1967),
மலைபடுகடாம் (1956),
திரு.சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை.

14. மேலது

- ஐங்குறுநூறு
திரு.சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை.
1966.

15. மேலது - பரிபாடல்,
திரு.சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை.
16. துரைசாமிப்பிள்ளை.ஒளவை.சு. (உ.ஆ) - புறநானூறு
1-200 பாடல்கள்,
திரு.சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை.
17. மேலது - புறநானூறு
201-400 பாடல்கள்,
திரு.சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை,
1962.
18. மேலது - நற்றிணை மூலமும்
விளக்கவுரையும்,
(1-200 வரை),
அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை,
1966.
19. மேலது - நற்றிணை மூலமும்
விளக்கவுரையும்,
(201-400 வரை),
அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை,
1968.

20. மேலது

- பதிற்றுப்பத்து மூலமும்
விளக்கவுரையும்,
திரு.சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை,
1968.

21. நச்சினார்க்கினியர்
(உ.ஆ.)

- கலித்தொகை,
திரு.சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை,
1965.

22. நாகராசன்.வி.
(உ.ஆ.)

- பத்துப்பாட்டு
இரண்டாம் பகுதி,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
41, பி.சி.டீகோ இன்டஸ்டிரியல்,
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2004.

23. நாராயணசாமி ஐயர்.
(உ.ஆ.)

- நற்றிணை நானூறு,
திரு.சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை,
1952.

24. மோகன்.இரா.

- பத்துப்பாட்டு முதல் பகுதி,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
41, பி.சி.டீகோ இன்டஸ்டிரியல்,
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை,
2004.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

25. அரசேந்திரன்.கு. - உலகம் பரவிய தமிழின் வேர்,
'கல்' (பகுதி - 1),
ராட்னம் பெளன்டேசன்,
179 நார்வெல் ரோடு,
இங்கிலாந்து,
1997.
26. அருணாசலம்.கூ.கு. - அறிவியல் களஞ்சியம்,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
1993.
27. அன்னி மிருதலகுமாரி தாமசு. - பரிபாடலில் இயற்கை,
குமாரசுவாமி அச்சகம்,
புத்தேரி, நாகர்கோயில்,
1971.
28. ஆளவந்தார்.ஆர். - தமிழர் தோற்கருவிகள்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி
நிறுவனம், அடையாறு,
சென்னை,
1981.
29. இராசமாணிக்கனார்.மா. - பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி,
அவ்வை அச்சக் கூடம்,
பி.வி.கோல்மால் தெரு,
சென்னை,
பதிப்பு ஆண்டு இல்லை.

30. இளங்குமரன்.இரா.

- தமிழ்-வளம்-சொல்,
வேலா வெளியீடு,
பிரகாசம் தெரு, தி.நகர்,
சென்னை,
2001.

31. இன்னாசிமுத்து.ச.

- சுற்றுச்சூழல் விழிப்புணர்வும்
மாகக் கட்டுப்பாடும்,
இலயோலா தன்னாட்சிக்
கல்லூரி, சென்னை,
1996.

32. கண்ணன்.கோ.

- பண்டைத்தமிழரின் ஒலி
உணர்வும் இசை உணர்வும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
1994.

33. கணேசன். பி.சி.

- விலங்குகளின் வாழ்வியல்,
பாண்டியன் பதிப்பகம்,
கலைஞர்.கருணாநிதி நகர்,
சென்னை,
1999.

34. காந்தி.க.

- தமிழரின் நம்பிக்கைகளும்
பழக்கவழக்கங்களும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
1980.

35. கிருஷ்ண மூர்த்தி.சி.ஏ. - தகவல் தொடர்பியல்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
55.லிங்கித் தெரு, சென்னை,
1992.
36. கிருட்டிணசாமி.வே. - பூகோள சாஸ்திரம்,
கே.பழனியாண்டிப் பிள்ளை
கம்பெனி, சென்னை,
1935.
37. சசிவல்லி.வி.சி. - பண்டைத் தமிழர் தொழில்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை,
1981.
38. சந்தானக்குமார்.ஜி. - சுற்றுப்புறச்சூழல்
ஓர் அறிமுகம்,
இந்துக் கல்லூரி,
நாகர்கோயில்,
1993.
39. சாமி.பி.எல். - சங்க இலக்கியத்தில்
புள்ளின விளக்கம்,
திரு.சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை.
1970.
40. மேலது - சங்க இலக்கியத்தில்
விலங்கின விளக்கம்,
திரு.சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை.
1976.

41. சீனிவேங்கடசாமி.மயிலை. - பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை,
1974.
42. சுந்தரம்.வீ.ப.க. - தொல்காப்பியத்தில்
இசைக் குறிப்புகள்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை,
1994.
43. மேலது - தமிழிசைக் கலைக் களஞ்சிம்,
பாரதிதாசன் பல்கலைக்
கழகம், திருச்சி,
1992.
44. மேலது - பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில்
தாள முழக்கியல்,
செல்வி பதிப்பகம்,
லூர்து சாமி குடியிருப்பு,
திருச்சி,
1995.
45. தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக்
குழுவினர் - தமிழ்நாட்டு வரலாறு,
தமிழ்நாட்டு அரசு வெளியீடு,
சென்னை,
1975.
46. தனபாண்டியன்.து.அ. - இசைத்தமிழ் வரலாறு,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
1994.

47. தேவநேயப் பாவாணர்.ஞா. - முதல் தாய் மொழி,
தமிழ் மண் பதிப்பகம்,
293, அகமது வளாகம்,
திரு.வி.க.நெடுஞ்சாலை,
சென்னை,
1953.
48. மேலது - திரவிடத்தாய்,
தமிழ் மண் பதிப்பகம்,
293, அகமது வளாகம்,
திரு.வி.க.நெடுஞ்சாலை,
சென்னை,
2000.
49. மேலது - வேர்ச் சொற் கட்டுரைகள்,
தமிழ் மண் பதிப்பகம்,
293, அகமது வளாகம்,
திரு.வி.க.நெடுஞ்சாலை,
சென்னை,
2000.
50. நவநீதகிருட்டிணன்.மா. - தமிழ் இலக்கியத்தில்
ஆற்றுப்படை,
குறிஞ்சி மலர் வெளியீடு,
30, கற்பக விநாயகர்
குடியிருப்பு, மதுரை,
1990.

இலக்கணம்

51. ச.வே.சுப்பிரமணியன் - தொல்காப்பியம் தெளிவுரை,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிங்கர் தெரு, சென்னை,
1998.
52. நேமிநாதர் - நேமிநாதம்,
கழக வெளியீடு, சென்னை,
1964.
53. புத்தமிந்திரர் - வீரசோழியம்,
சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை,
1970.

அகராதி மற்றும் நிகண்டு, கலைக் களஞ்சியம்

54. பி.இராமநாதன் - இருபதாம் நூற்றாண்டு
தமிழ்ப்பெயர் அகராதி,
சுவத் இண்டியன் ஸ்டடீஸ்,
சென்னை,
1909.
55. ந.சி.கந்தையா பிள்ளை - செந்தமிழ் அகராதி,
ஆசிரியர் நூற்பதிப்பு கழகம்,
சென்னை,
1999.
56. மு.சதாசிவம் - ஒலிக் குறிப்பகராதி,
பாரிநிலையம், சென்னை,
1936.

57. இரா.சாரங்கபாணி

- சங்க இலக்கியப்
பொருட்களஞ்சியம் (அ.ஒள),
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சை,
1986.

58. வீ.ப.க.சுந்தரம்

- தமிழிசைக் கலைக்
களஞ்சியம் (முதல்தொகுதி),
பாரதிதாசன் பல்கலைக்
கழக வெளியீடு,
திருச்சி,
1992.

59. திவாகரர்

- சேந்தன் திவாகர நிகண்டு,
திரு.சை.சி.நூ.ப.கழகம்,
சென்னை,
1958.

60. மண்டல புருடர்

- சூடாமணி நிகண்டு,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி
நிறுவனம், தரமணி,
சென்னை,
1998.

61. ந.பாலுசாமி
(பதி.ஆ)

- வாழ்வியற் களஞ்சியம்,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சை,
1988.

இதழ்கள்

62. உண்மை (மாத இதழ்) ஏப்ரல் (1-15) 2005.

63. செந்தமிழ்ச் செல்வி, தொகுதி.49.

64. தினத்தந்தி (நாளிதழ்) 26.06.05.

ஆங்கில நூல்கள்

65. Donald. E - Music Theraphy/
Texas Womans University,
Denton, Texas.
66. Lifco - The Little Lifco Dictionary,
The Little Flower.Co,
Thrichy,
1997.
67. Thaninayagam - Landscape and Poetry,
Asia Publishing House,
Madras,
1966.
68. Vardarajan. M - Paper Presented at the
Seminar on Indian Literature
at Simla, May 1970.

Websits

69. www.ta.wikipedia.com

70. ww.aaramthinai.com

71. www.findsound.com/types

72. ww.tamilvu.com

73. www.seaworld.com

74. www.yarlunicorde.com

பின்னிகைப்பு

கல்	
இயற்கை ஒலி "கல்"	அருவி - அகநா.228: 1, கடல் - புறநா.351: 3, மாலையப்பொழுது - மதுரைக்.558, காற்று - அகநா.243: 8, அகநா.353: 7-8.
விலங்கின ஒலி "கல்"	மந்தி - நற்.57: 4, மலைபடு.207, நாய் - குறிஞ்சிப்.151, எருது - மலைபடு.335, ஆடு - மலைபடு.415.
புள்ளின கலி "கல்"	புள்ளினஒலி - நற்.195: 5, குருகு - அகநா.217: 11, இதல் - புறநா.320: 9, கானங்கோழி - புறநா.320: 9, வண்டு - அகநா.228: 1.
மனிதர் ஒலி "கல்"	மக்கள்ஒலி - நற்.63: 3, 215: 7, 249: 9, 320: 7, 321: 9, ஐங்.376: 3, அகநா.63: 13, 86: 18, 110: 13, 350: 12, புறநா.31: 11, 84: 4, 184: 8, 240: 12, 362: 19, பெரும்பான்.20: 21, மதுரைக்.538, மலைபடு.549, வீரர் - அகநா.159: 7, குறவர் - மலைபடு.321, சுற்றம் - பெரும்பான்.20: 21, மலைபடு.549, வணிகர் - மதுரைக்.538, அவர் - நற்.249: 10, குறுந்.24: 6, 262: 1, ஐங்.131: 3, அகநா.227: 22.
செயற்கை ஒலி "கல்"	பறை - மலைபடு.321, சங்கு - அகநா.350: 12, மணி - நற்.163: 3, பதிற்.31: 5, மணி - அகநா.319: 9, தேர் - நற்.111: 9, 159: 11, 207: 3, குறுந்.311: 3.
ஒல்	
இயற்கை ஒலி "ஒல்"	கடல் - பொரு.177-178, அருவி - ஐங்.233: 3.
விலங்கின ஒலி "ஒல்"	குதிரை - கலித்.75: 15.
மனிதர் ஒலி "ஒல்"	மக்கள் - மதுரைக்.538
செயற்கை ஒலி "ஒல்"	துடி - புறநா.169: 4, தேர் - கலித்.75: 15, புறநா.144: 13, தவண் - அகநா.392: 15
கொல்	
தேர்மணி "கொல்"	நற்.287: 10
ஒய்	
விலங்கின ஒலி "ஒய்"	யானை - அகநா.165: 2-3, மான் - அகநா.199: 10, குருகு - அகநா.290: 6, புறநா. 150: 11, 174: 11, வகுத்தம் - புறநா.393: 3.
நள்	
"நள்"	யாமம் - நற்.22: 11, 178: 8, 199: 3, 303: 1, 333: 12, குறுந்.6: 1, 107: 3, 160: 4, 244: 1, 261: 4, அகநா.103: 12, 142: 20, 170: 12, 328: 3, நெடுநல்.186.

	கங்குல் - நற்.40: 10, 145: 10, 287: 9, குறுந். 163: 5, 312: 4, ஐங்.324: 3, அகநா.129: 2, 279: 6. மாலை - குறுந்.118: 2, புறநா.149: 1. இருள் - கலித்.142: 32, 145: 2, பொருநர்.72, பெரும்பாண்.155, மலைபடு.195.
	இம்
"இம்"	வண்டு - நற்.161: 4, 173: 8, 344: 7, அகநா.318: 6, உபசரிப்பு - மலைபடு.286, சுரும்பு - கலித்.123: 3, தும்பி - அகநா.317: 13, வண்டினம் - கலித்.123: 3, இன்னியம் - கலித்.36: 5, அவர் - நற்.76: 6, அகநா.323: 2, போர்க்களம் - நற்.113: 10, அருவி - அகநா.172: 3, காற்று - நற்.109: 5.
	இமிர்
"இமிர்"	வண்டு - நற்.187: 8, 235: 8, 348: 6, ஐங்.172: 2, 254: 3, பரி.14: 4, 20: 23, கலித்.35-9, 43: 2, 79: 16, 123: 4, அகநா.250: 3, 332: 8, 340: 18, பெரும்பாண்.481, மலைபடு.486, சுரும்பு - நற்.112: 3, 245: 11, பரி.16: 14, கலித்.34: 6, 45: 16, 64: 12, 106: 48, 123: 3, அகநா.136: 28, 184: 6, 304: 11, மிஞிறு - பதிற்.50: 18, கலித்.127: 3, தும்பி - நற்.17: 11, கலித்.36: 4, 123: 3, அகநா.317: 13, தேனீ - அகநா.170: 2, 237: 4, 280: 13, 381: 15, கலித்.92: 66, 131: 45, ஐங்.292: 1, யாழ் - நற்.30: 3, குழல் - ஐங்.215: 4, பரி.19: 41.
	இமிழ்
இயற்கை ஒலி"இமிழ்"	கடல் - நற்: 9: 1-3, 335: 1, 378: 11, ஐங்.171: 1, 192: 2, கலித்.121: 8, 125: 11, 127: 11, அகநா.334: 4, புறநா.19: 1, 49: 2, 58: 21, 204: 5, முல்லைப். 4.
விலங்கின ஒலி"இமிழ்"	யானை - மதுரைக்.177: 79.
புள்ளின ஒலி"இமிழ்"	கூட்டொலி - ஐங்.143: 1, பதிற்.13: 7, 23: 18, 173: 3, குறுந்.243: 4, கலித்.79: 1, அகநா.176: 7, புறநா.15: 4, மதுரைக்.111, நீர்க்காக்கை - நற்.392: 2, வண்டு - குறுந்.320: 6, குருகு - ஐங்.86: 2, படைவீரர் - மதுரைக்.182, மக்கள் - 538, கோவலர் - கலித்.106: 2, அவர் - அகநா.266: 15.
மனிதர் ஒலி"இமிழ்"	மூக - குறுந்.365: 4, பதிற்.40: 3, 394: 8, அகநா.227: 14, 246: 11, புறநா.58: 12, 99: 2, 394: 8, மதுரைக்.672, பறை - குறுந்.365: 4, புறநா.394: 8, முழவு - பதிற்.15: 18, 30: 20, பரி.12: 40, அகநா.66: 22, 336: 16, மதுரைக்.327, யாழ் - பரி.22: 38, குழல் - கலித்.106: 2-3, கோடு - பதிற்.50: 24, இன்னியம் - பதிற்.26: 3.
செயற்கை ஒலி"இமிழ்"	

இழும்

“இழும்”	கடல் - புறநா.237: 18, அருவி - பதிற்.70: 24, புறநா.176: 5, 399: 33, முரசு - புறநா.3: 3, 93: 1, புள்ளினம் - பெரும்பாண்.406.
	மீற ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள்
	கம் - நற்.154, அகநா.11, 23, 111, 200: 8 (கடல்)
	தில் - மதுரைக்.358.
	ஐயென - வாகை - குறுந்.261: 4, 307: 2, அகநா.151: 10 (எருமை)
	பட்டென - நற்.372: 4 (பழம்)
	துடும் - நற்.330: 3, ஐங்.61: 2, புறநா.243: 9.
	சூய் - புறநா.250: 1, (சமையல்)
	தவ் - குடையில் நீர்வீழ்கல் - நெடுநல்.185.
	கதுமென - குடிஞை - குறுந்.294: 3, அகநா.260: 13.
	கொம் - யாழ் - பரி.19: 44.

இயற்கை ஒலி ஒப்புமைகள்

இடிஒலி - முரசொலி - அகநா.84: 2, குறிஞ்சிப்.49, இடிஒலி - பறையொலி - அகநா.23: 2.
இடிஒலி - முழவியை - அகநா.328: 2, மழை - யாழியை - அகநா.374: 8.
கடல்ஒலி - இடிஒலி - குறந்.351: 4, அகநா.310: 16, கடல்ஒலி - பறையொலி - நற்.395: 5.
கடல்ஒலி - முழவியை - குறந்.177: 1, ஐங்.171: 2, அகநா.50: 1.
கடல்ஒலி - முரசொலி - நற்.395: 5, அகநா.40: 2, 400: 5.
அருவிஒலி - தேரோலி - மலைபடு.323: 24, அருவியொலி - பறையொலி - புறநா.126: 8.
அருவிஒலி - பறையொலி - பதிற்.70: 24, புறநா.229: 14, 398: 30,
அருவிஒலி - முரசொலி - பதிற்.78: 1.
அருவிஒலி - முழவியை - குறந்.78: 1-2, 365: 3-4, பரி.21: 26.
அருவிஒலி - தண்ணுமை ஒலி - நற்.347: 6, அருவி ஒலி - இன்னியம் - நற்.34: 5.
மூங்கில் - காற்றியக்கம் - குழவியை - அகநா.82: 2, 225: 8.
வாகை நெற்றொலி - பறையொலி - அகநா.45: 2, 151: 10,
வாகை நெற்றொலி - திலம்பு - குறந்.369: 2.
பாலை நெற்றொலி - அருவியொலி - நற்.107: 6, திணை - அருவி - நற்.313: 10.
நொச்சிப்பு உதிரும் ஒலி - மணியொலி - குறந்.138-5, கொன்றைக் கனி - பறை - நற்.46: 7.

விலங்கின ஒலி ஒப்புமைகள்	
	யானைப் பிளிறல் - இடியோதை -பதிற்.84: 11, அகநா.145: 9, 322: 6-7, புறநா.44: 5.
	யானைப் பிளிறல் - இடியோதை - நற்.65: 8, மலைபடு.309: 10.
	யானைப் பிளிறல் - கடலோதை - புறநா.81: 1, யானைப் பிளிறல் - தூம்பு - ஐங்.377: 2, அகநா. 111: 9, 119: 19.
	யானை மூச்சொலி - சமையல் ஒலி - புறநா.261: 8.
	யானை இயக்கம் - காற்றொலி - திருமுருகு.82.
	குதிரை - பண் - கலித்.34: 23, குதிரை - காற்று - புறநா.178: 2, அகநா.224: 5, 384: 9, புறநா.197: 1.
	புலி - இடி - நற்.344: 10, புலி - தயிர்கடையும் ஒலி - அகநா.271: 5.
	ஆடுகளின் ஒலி - கடலொலி - மலைபடு.415, கரடிமூச்சு - ஊதுவை ஒலி - நற்.125: 4.
	பல்லி ஒலி - அம்பு புரட்டும் ஒலி - குறுந்.16: 3,
	பல்லி ஒலி - மணி ஒலி - அகநா.151: 14.
	தவளைகளின் ஒலி - ஆடுகளப் பறையொலி - அகநா.364: 3.
	அரிமா ஒலி - வில்லின் நானொலி - நற்.125: 1-4.
	மந்திரிகளின் ஒலி - தூம்பிதை - அகநா.82: 5.

புள்ளின ஒல் ஒப்புமைகள்

அன்றில் - வயிரிசை - குறுந்.219: 20, குடினா - மகுளி இசை - அகநா.19 4.
குடினா - கொல்லுத் தொழிலொலி - நற்.394: 3, குடினா - துடி புறநா.370: 6, பொருநர்.210.
கூதை - பறையொலி - நற்.83: 4, கூதை - அழகுநா.258.
மயில் - வயிரிசை - அகநா.177: 11, 378: 8, நெடுநல்.99,
சிள்வண்டு - மணி அகநா.303: 18.
வண்டினம் - யாழிசை - அகநா. 318: 6, 332: 8, 355: 5, கலித்.32: 9, முல்லைப்.8.
வண்டினம் - யாழிசை - கலித். 29: 16, 33: 22, 36: 3, 131: 9, அகநா.82: 6.
வண்டினம் - யாழிசை - நற்.17: 11, 173: 8, 344: 7, பரி.8: 22, 8: 36.
வண்டிடொலி - புலியோசை - நற்.249: 6, வண்டு - யாழிசை - பொருநர்.211, வண்டு - குழல் ஐங்.215: 4.
சுரும்பு - குழலொலி - கலித்.119: 8, சுரும்பு - யாழ் - கலித்.34: 16, தும்பி - குழல் - அகநா.245: 16.
குருகுலி - மணிஒலி - கலித்.126: 7, ஆந்தை - பொற்கொல்லன் - நற்.394: 3.
புள்ளினஒலி - மணிஒலி - பரி.9: 42, கிளி - வயிரிசை - நற்.304: 3.
வங்காவின்ஒலி - குழலிசை - குறுந்.151: 3.

மனிதர் ஒல் ஒப்புமைகள்

சுற்றத்தார்ஒலி - புள்ளினஒலி - பெரும்பாண்.22, சுற்றத்தார்ஒலி - கடலொலி - மலைபடு.483.
போர்ஒலி - புள்ளினஒலி - பதிற்.84: 24, வீரர்கள் - இடிஒலி - பதிற்.30: 42, வீரர்கள் - புலி - அகநா.239: 3.
படைஒலி - கடல்ஒலி - புறநா.42: 3, 81: 1, சிறுபாண்.103, அல்லங்காடி - புள்ளினஒலி - மதுரைக்.658.
கள்ளுண்டோர்ஒலி - மழலைமொழி - மதுரைக்.668, அரசன் திருவோலக்கம் - விழா ஒலி - பதிற்.61: 18.

விறலிஒலி - யாழிசை - பதிற்.43: 21, மகளிர் அழுகை - குழல் - புறநா.143: 15.
மகளிர்மொழி - யாழிசை - திருமுருகு.212, பொருநர்.110,
மகளிர்மொழி - மழவை - அகநா.208: 16.
மகளிர்மொழி - கிளிஒலி - கலித்.13: 18, 20: 7, குரவைக்கூத்து - கடலொலி - புறநா.22: 22.
துணங்கைக் கூத்து - கடல்ஒலி - நற்.138: 8-10,
அலர்ஒலி - குறும்பூர்ஆர்ப்பு - குறந்.328: 5.
அலரொலி - தேர்ஒலி - நற்.227: 8, அலரொலி - தீயொலி - ஐங்.340: 4.
அலரொலி - முரசொலி - அகநா.347: 5, அலரொலி - விழாஒலி - அகநா.368: 18.
அலரொலி - ஆலங்கானத்தார்ப்பு - அகநா.2: 6, அலரொலி - நீரொலி - அகநா.211: 16.
அலரொலி - போரொலி - அகநா.226: 16,
அலரொலி - அமுந்தார் ஆர்ப்பொலி - அகநா.246: 14.
அலரொலி - இன்னிசை ஆர்ப்பொலி - அகநா.253: 43-7,
அலரொலி - பறையொலி - அகநா.281: 13.
அலரொலி - சோறுபடைத்தல் ஒலி - அகநா.266: 14.

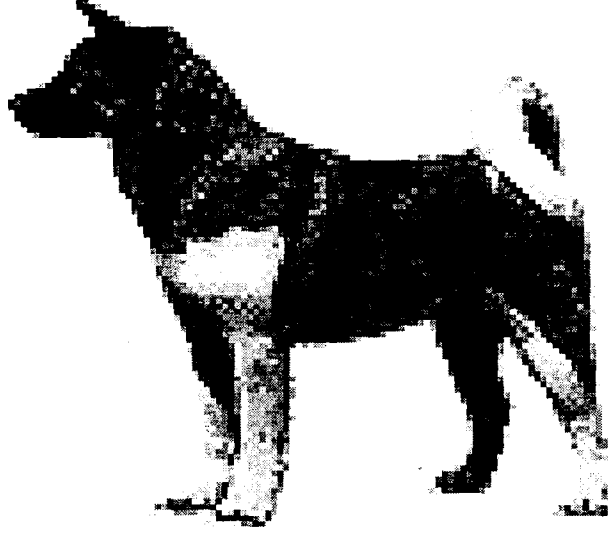
செயற்கை ஒலி ஒப்புமைகள்

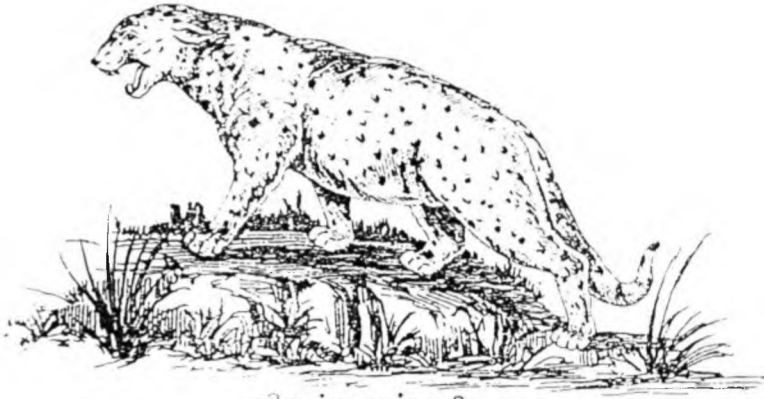
முரசொலி - இடிஒலி - பதிற்.25: 10, புறநா.17: 39, 126: 19, 373: 1, திருமுருகு.121.
முரசொலி - இடிஒலி - புறநா.197: 5, முரசொலி - கடலொலி - பதிற்.69: 3-4.
மத்தொலி - புலிஒலி - பெரும்பாண்.156, பறைஒலி - இடியோசை - கலித்.105: 24.
கரும்பு எந்திரம் - களிற்றொலி - ஐங்.55: 1, தேர்ஒலி - நீரொலி - மலைபடு.571.
தேர்ஒலி - காற்றொலி - கலித்.33: 31, 50: 15.
தேர்ஒலி - மழைஒலி - அகநா.14-20, அம்புநுனிபுரட்டல் - பல்வி - குறந்.16: 4.
பல இசைக் கருவிகளின் ஒலி - இடிஒலி - கலித்.104: 54.
குதிரைக்குக்கட்டிய கயிறின் ஒலி - யாழிசை - அகநா.4: 9.
வில்நாண் - அரிமாஒலி - கலித்.15: 1.
அம்பொலி - வீளை - அகநா.13: 6, சமையல் - கடலொலி - பதிற்.21: 12.
மணிஒலி - புள்ளினஒலி - நற்.91: 10.

விலங்கினங்களின் நிழற்படம்

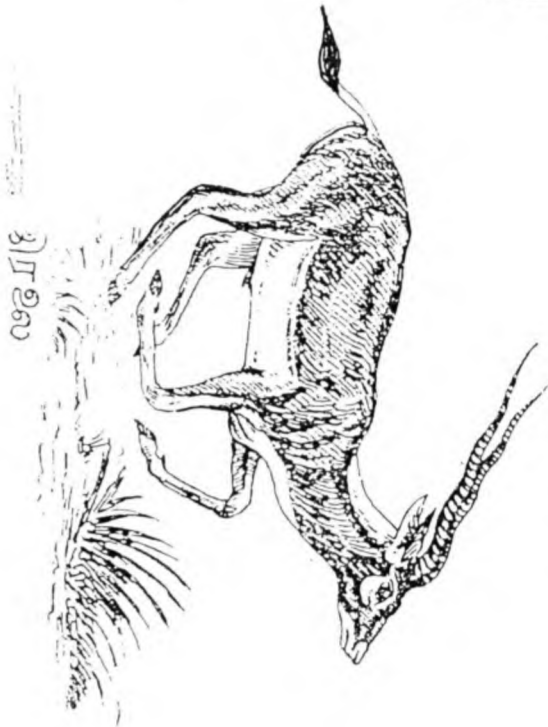
சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம்

பி.எல். சாமி,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
1970.

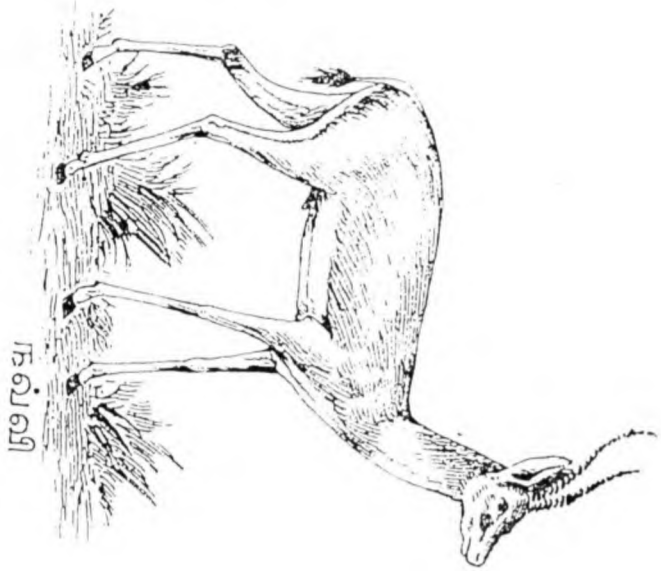

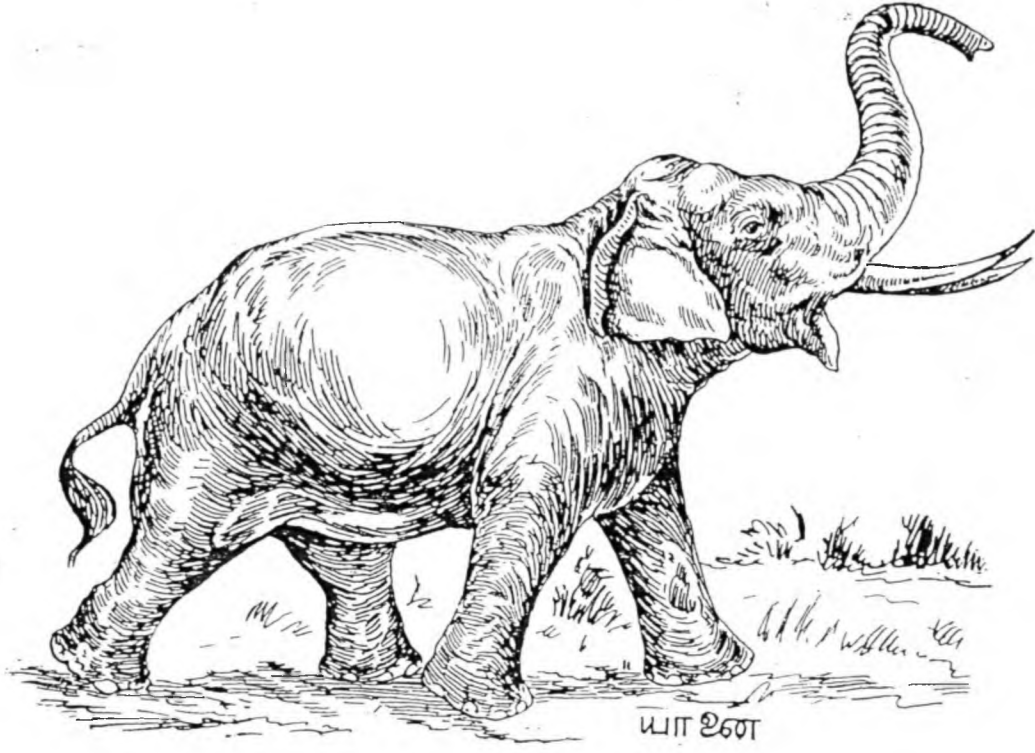
சிறுத்தைப்புலி

பிரஜை

நவ்வி

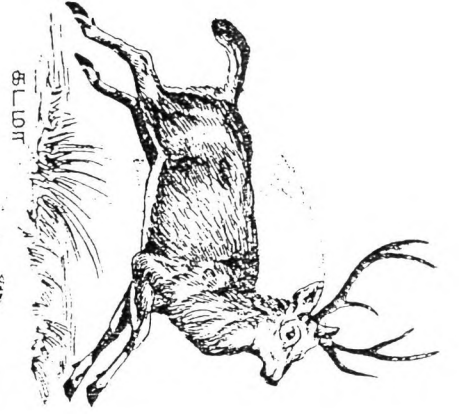
யா லன

கவரிமா

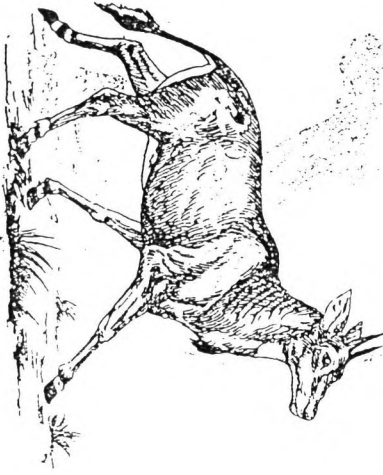
வாவல்

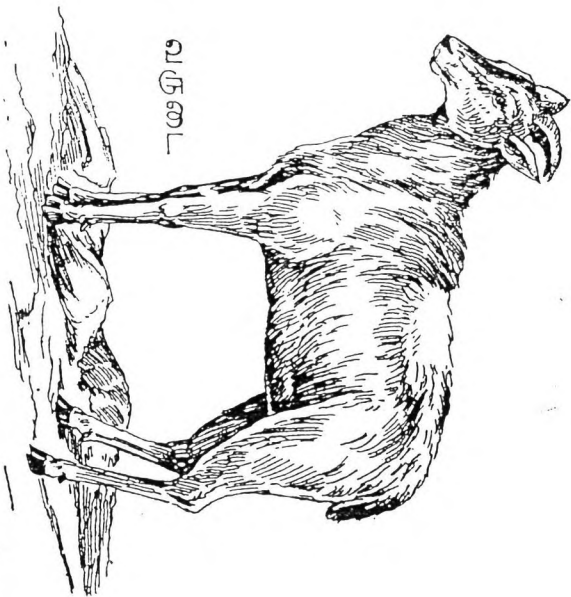
கடமா

கலைமாடு

மரையான்

வடுடை

சிமான்

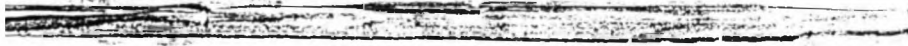
பன்மயிர்ப் பேரெலி

கருப்பை

வெள்ளெலி

வெளில்

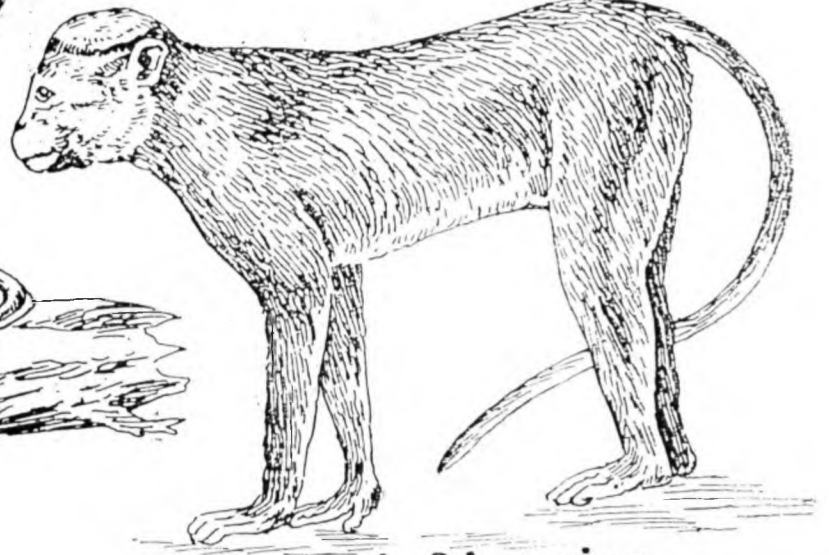
தீர்வை

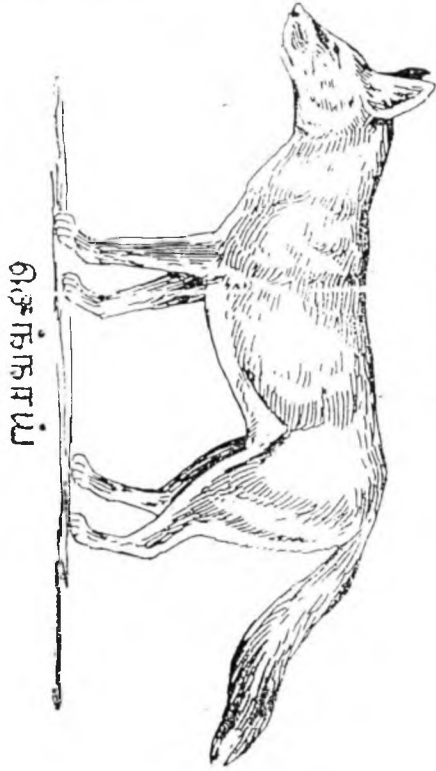
கீரி

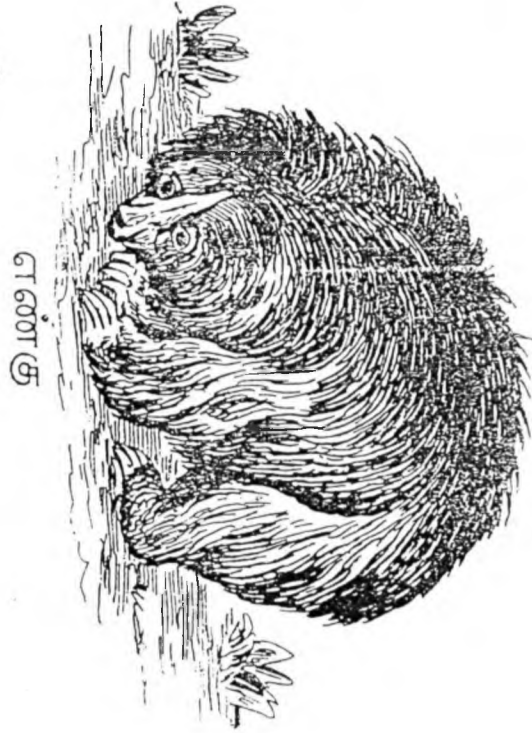
ஊ கம்

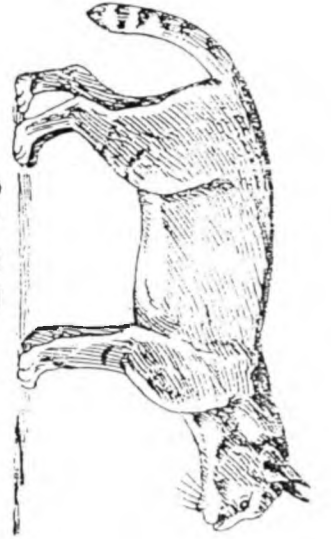
மந்திக்குரங்கு

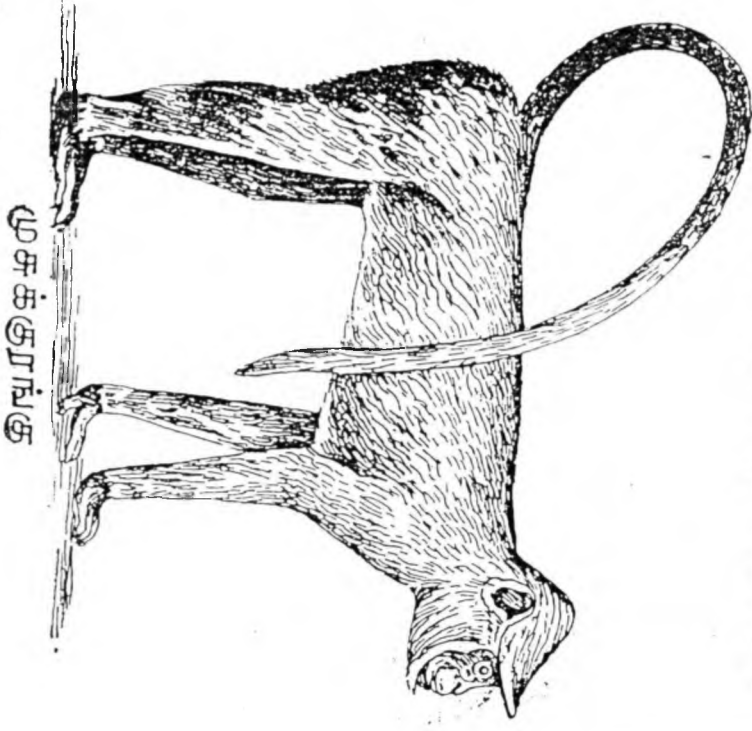
செந்நாய்

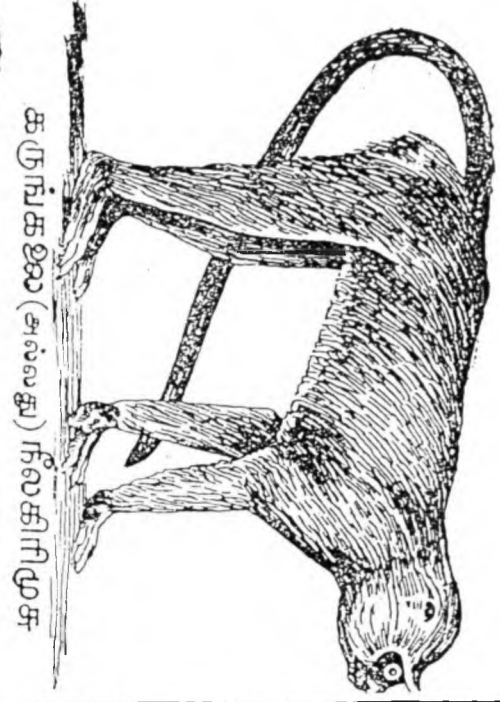
என்கு

குருகு

முசுக்குரங்கு

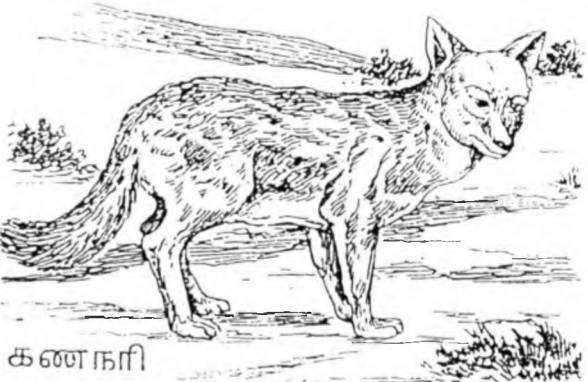
கருங்கலை (அல்லது) நீலகிரிமுசு

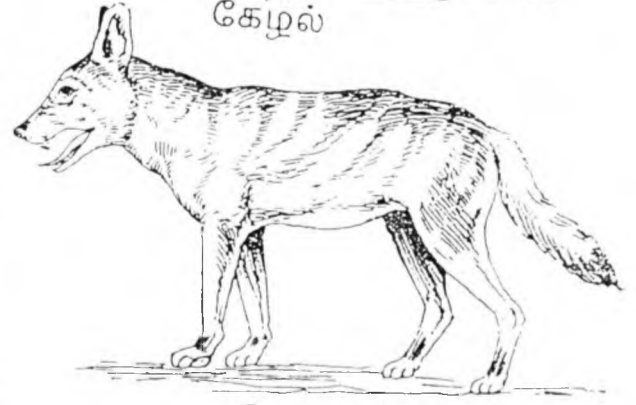
தீநாய்

கேழல்

கணநரி

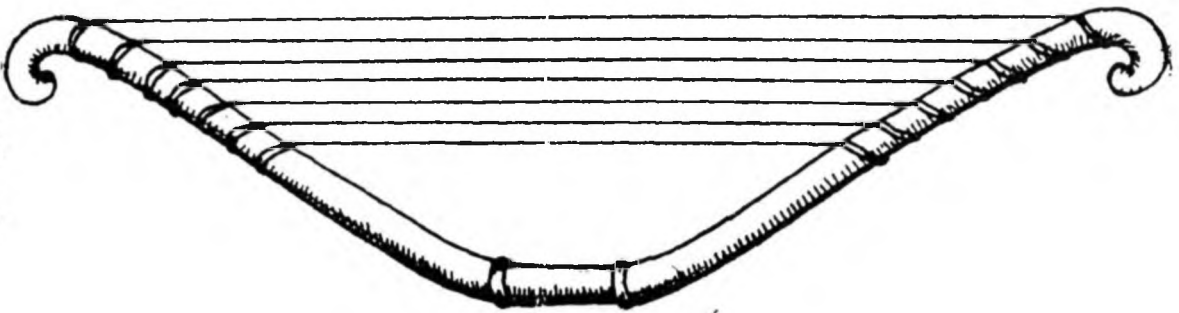
புழுதி

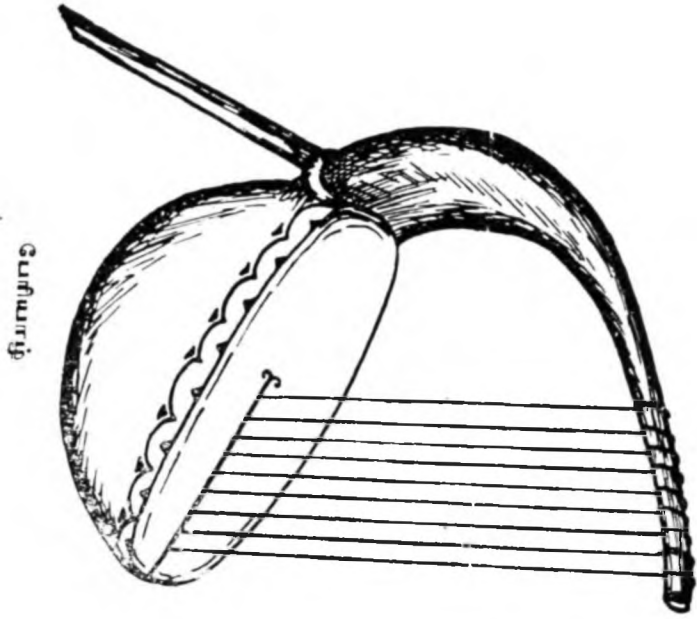
இசைக்கருவிகளின் நிழற்படம்

தமிழர் இசை
ஏ.என். பெருமாள்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
டி.டி.டி.ஐ. தரமணி, சென்னை,
1984.

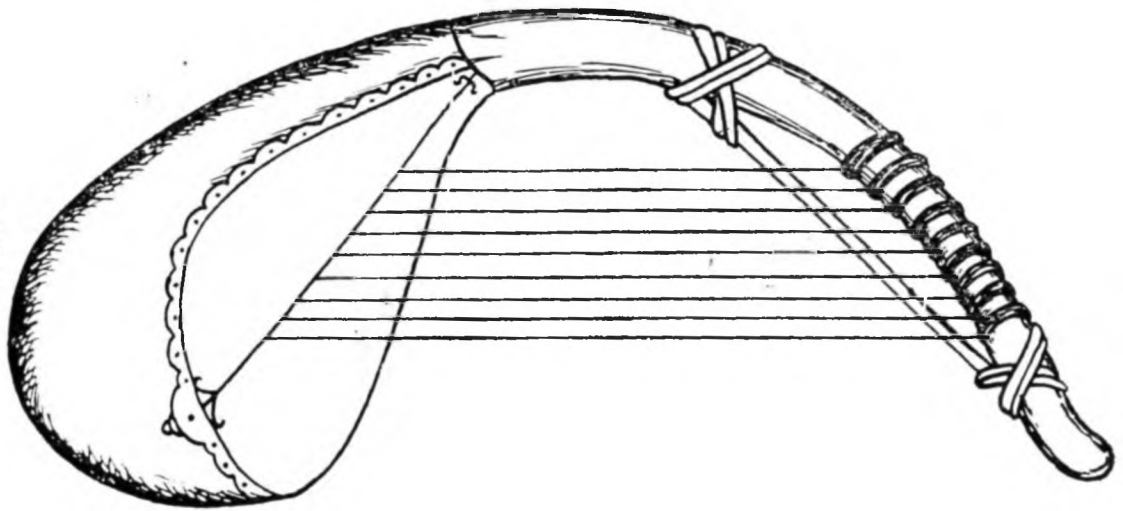

வினா

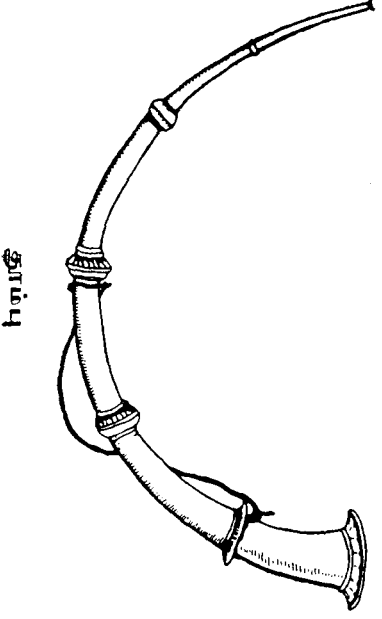

குரீயாழி

குரீயாழி

தாம்பி

குழல்
எழுதுளை

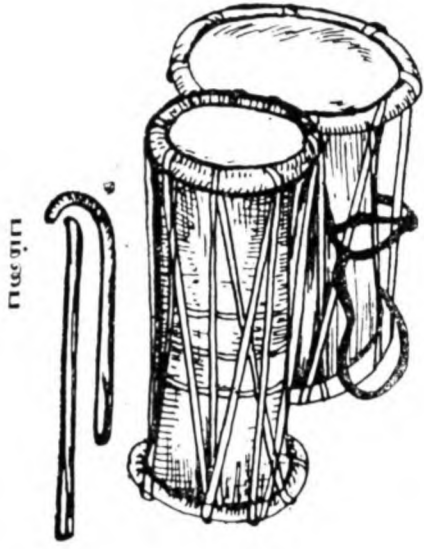
சிறு குழல்
எழுதுளை

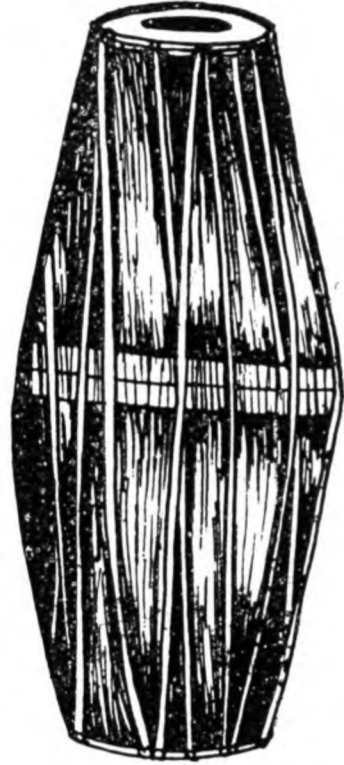
நாதுசரம்

வயிர்

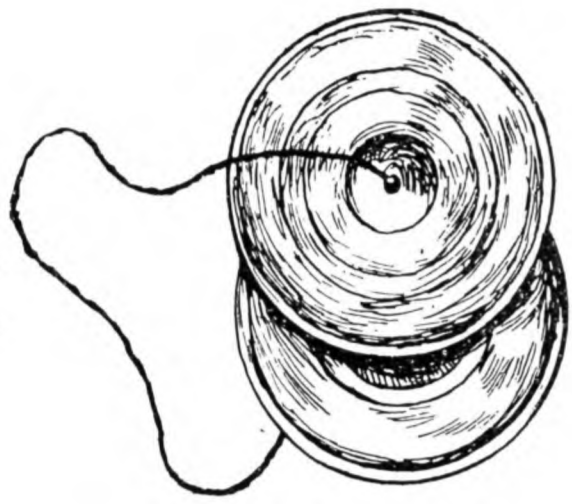
மீரங்கம்

மீரங்கம்

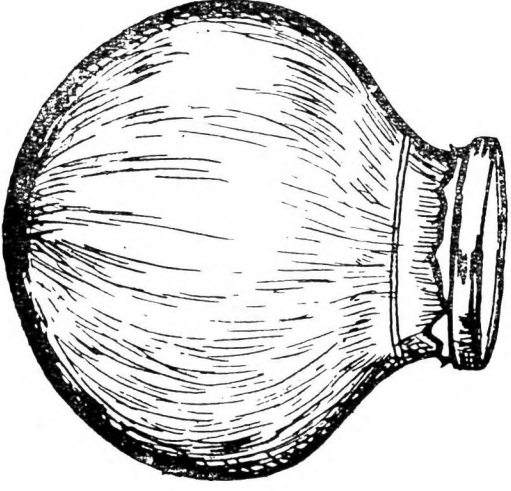

சங்கு

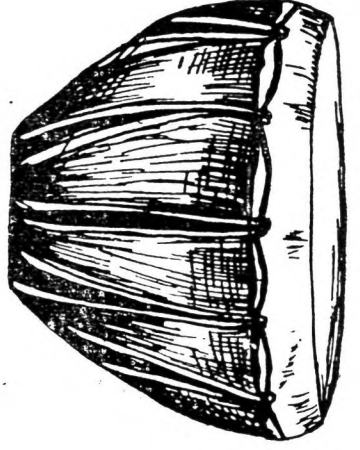

மீரங்கம்

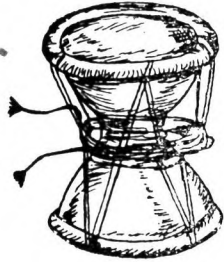
குளிர்

பறை

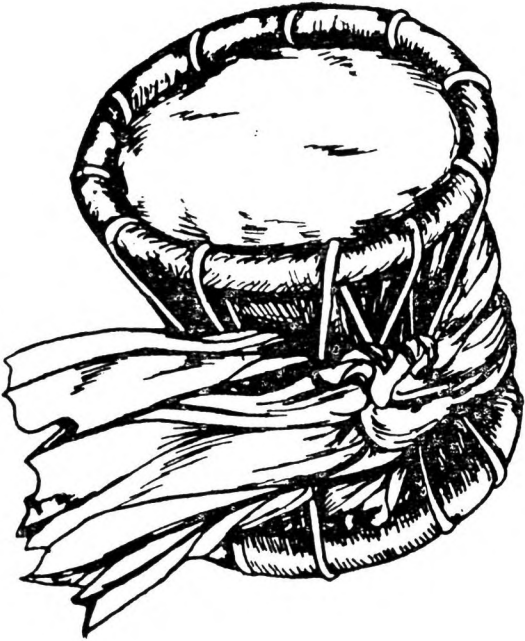
தூடி

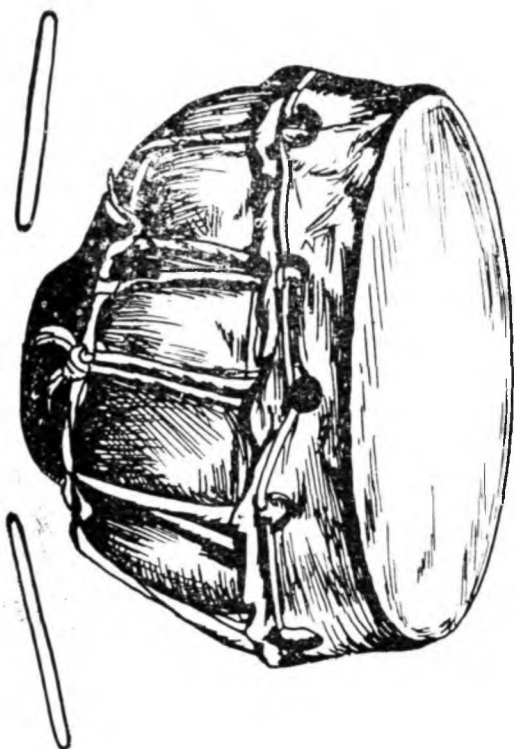
கிணை

ஆகுளி

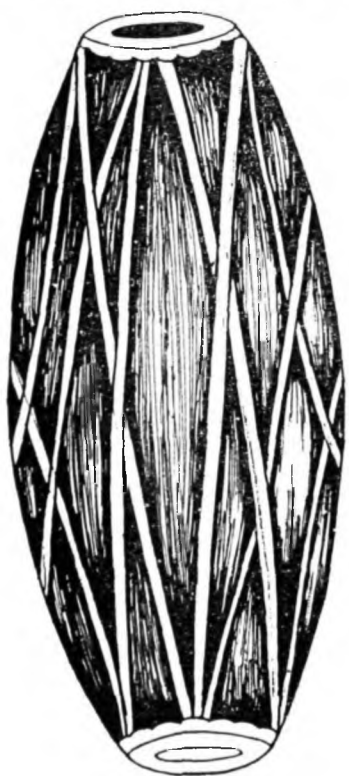
எல்லி

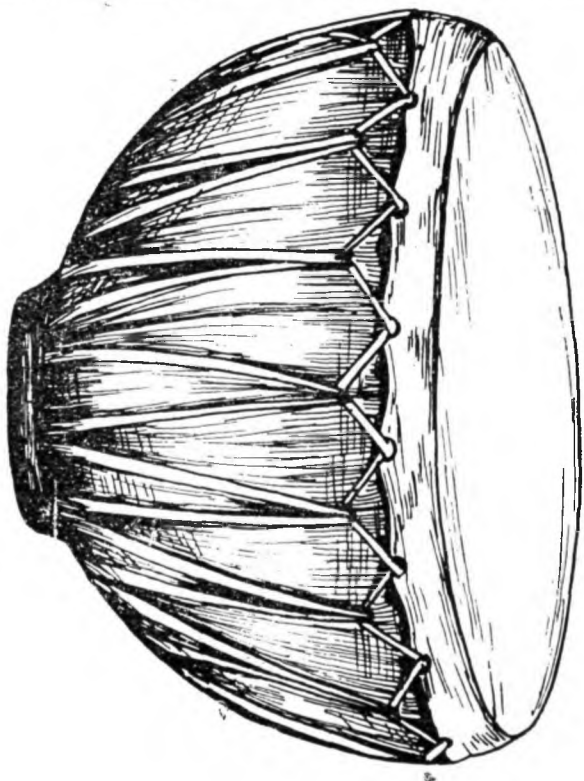
இடக்கை

பெரி

செரி

2-6 கைதா

தாமிரம்

